Merve Özcan

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

ROMAN

portakal

RUHUNU HARAMDAN SAKIN
Merve Özcan

EDİTÖR
Tuğçe İnceoğlu

ISBN
ISBN: 978-605-9696-25-8

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika Nº 12755

PORTAKAL KİTAP | 16
Roman | 14

KAPAK / İÇ TASARIM
Erdi Demir / Tamer Turp

1. BASKI
Mart 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
/portakalkitap
/KitapPortakal

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Merve Özcan

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

portakal

RUHUNU HARAMDAN SAKIN
Merve Özcan

EDİTÖR
Tuğçe İnceoğlu

ISBN
ISBN: 978-605-9696-25-8

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, Hocapaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, Nº 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika Nº 12755

PORTAKAL KİTAP | 16
Roman | 14

KAPAK / İÇ TASARIM
Erdi Demir / Tamer Turp

1. BASKI
Mart 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
/portakalkitap
/KitapPortakal

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne
aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Merve Özcan

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

Ömer gözlerini sakınmıştı haramdan. Sonra yüreklerimiz gelmişti, onları korumak için çırpınmıştık Ömer'in okyanusunda. Şimdi ise ruhlarımızı savunmam gerekiyordu; savunmalı ve bu sularda, bu dalgaların arasında hayatta kalmak için attığımız kulaçların arasında kaybolmalarına izin vermemeliydim.

Betül Günsur

2016

1.

İnsanların gördüğü kadarıyla kaldırımda yürüyen sıradan bir insandım, şimdi koluma çarpıp geçen kadın bile sakin yürüyüşümün hemen ardında saklanan aklını kaçırmış gibi koşturan kızı görememişti. İçimdeki sokaklarda koşup yerçekimine meydan okuyordu o kız; onun için ilerideki yoldan sola dönünce caddeye değil, Niagara Şelalesi'ne çıkıyordu yol ve gökyüzünden inen her yağmur damlası başka bir melodiyle düşüyordu omuzlarıma. İçimdeki o kız yanından geçtiğim pastanedeki küçük keklerin tadına çoktan bakmış; biraz ilerideki ince, çıplak ağacı silkelemiş ve üzerine düşen damlaların altında dans etmişti. Esas kız oydu, ben ise onun gerçek dünyada ayaklarını yere basan bir dublörü...

Burnum üşümekten uyuşmuş ve eminim ki kıpkırmızı olmuştu. Boğazımı sıkı sıkıya saran büyük atkıyı burnuma çektikçe düşmesi ya da şalımın önünün tümüyle bozulması bile içime çektiğim her solukta yüzümde biraz daha büyüyen gülümsemeye dokunamıyordu. Kalın pançomun püsküllerinde tutunmuş birkaç küçük su damlacığının bu ânı güzelleştirmek için oradan oraya savrulduğunu görünce bunu sürdürmek için adımlarımı biraz daha sert atmaya başlamıştım.

Telefonum gürültülü ve sevimsiz bir melodiyle çalmaya başladığında dalgınlığıma kurban giderek anlık bir korkuyla irkildim. Ara sıra telefonlarını duymadığım için sinirlenip en gürültülü melodiyi zil sesim olarak ayarlamıştı sabırsız adam.

Telefonumla birlikte çıkardım elimi cebimden; düşüncelerimde bahsi geçen adamın ismini ekranda gördüğümde içimdeki tuhaf kız, heye-

canıma bir yastık gibi sarılıp telefonu açmamı, onun sesini duymamı bekliyordu. Derin bir nefes alıp sonunda yanıtladım telefonu.

"Ömer?"

"Selamün aleyküm," dedi sabırsız bir tavırla.

Karnım bir heyecan dalgasıyla kasıldığında kelimeler her şeyi bir anda haykırmamam için boğazıma düğümlenmişti.

"Aleyküm selam," dedim sakinleşmek için aldığım derin nefesin sonunda.

Hoşlandığı çocuğu gizli numaradan aramış bir platonik kaçmıştı içime; bedenimi dalga dalga istila eden o heyecan burnumu sızlatıyor, gözlerimin dolmasına sebep oluyordu.

"Ev telefonunu neden açmıyorsun?"

Ev telefonuna karşı tuhaf bir takıntısı vardı, arayıp oradan sesimi duyduğunda içinin rahatladığını söylüyordu her seferinde.

"Çünkü evde değilim," dedim ses tonumu sakinlik seviyelerinde tutmak için çabalayarak.

"Neredesin? Neden çıkmadan önce haber vermiyorsun?"

Yaşadığımız onca şey epeyce hassas bir adam hâline getirmişti onu. Hassasiyetleri kuvvetli bir adam için her an tetikte olmak demekti bu fakat biliyordum ki Ömer bunun farkında bile değildi.

"Alt tarafı biraz dışarı çıktım Ömer, sıkılmıştım ve gezmek istedim," dedim gerçeği biraz saptırarak; çünkü hastaneden döndüğümü söylesem uzun bir sorguya tabi tutulacak ve bir şeyleri ağzımdan kaçıracaktım. "Merak etme, eve dönüyorum şimdi."

"Akşam anneme geç o zaman, ben de oraya geleceğim. Eve beraber döneriz."

Arkadan gelen seslere bakılırsa fazlasıyla meşguldü yine.

"Tamam, Allah'a emanet ol," dedim.

"Allah'a emanet ol," dedi ve kapattı telefonu.

Öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli çok merak ediyorum Ömer Günsur, dedim telefonumu cebime koyarken. *Kendimi hazır hissedip içimde senden bir parçanın filizlendiğini söylediğimde gözlerindeki koyu yeşilin hangi tonda ışıldayacağını çok merak ediyorum.*

...

"Tamam anne, görüşürüz. Allah'a emanet olun."

"Görüşürüz, sen de," dedi ve kapattı telefonu.

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim; "Allah'a emanet olun," dediğimde genelde cevap vermeden kapatırdı telefonu ama şu sıralar öncekine nazaran daha uyumlu bir tavır içindeydi. Uyumlu oluşundan kastım kabullenmekti yalnızca; artık Ömer'e iğneleyici sözler pek söylemiyor, kapalı olmam ya da namaz kılmam hakkında söylenmiyordu. Öyle ki bazı zamanlar Ömer'le sıradan bir konu hakkında konuştuğunu bile görüyordum. Tabii yine Hatice ve Fatma teyzelerle de mecbur kalmadıkça bir araya gelmiyordu. Tahammül ediyordu bir nevi. Babam ise sadece ayak uyduruyordu; ne kötü bir şey söylüyor ne de destek veriyordu, sadece yanımdaydı ve her zamanki babam gibiydi işte.

Seyahatten bugün dönmüşlerdi. Yanlarına gitmeyi düşünüyordum ama hastane işi daha öncelikliydi, elbet birkaç gün içinde onlara da giderdim. Eve hiç uğramadan Hatice Teyze'nin yanına geçtim; gelirken Fatma Teyze'yi de aramıştım ama evde birkaç işi olduğunu, fırsat bulursa uğrayabileceğini söylemişti.

Zile basıp bekledim, kapı açıldığında her zamanki gibi hızlı hızlı çıktım basamakları. Kapıyı açmış, arkaya attığı tülbentiyle beni bekliyordu Hatice Teyze. Sıkı sıkı sarıldım ona. Küçük bir kahkaha atarak içeri aldı beni, kapıyı kapattı.

"Selamün aleyküm Hatice Teyze."

Ona anne dememi istiyordu aslında; hatta bunu talep eden yalnızca Hatice Teyze değildi, Fatma Teyze de böyle bir beklenti içindeydi. *Evet,* ikisi de annem gibiydi ve bu şekilde hitap etmemde hiçbir sorun yoktu belki ama böyle alışmıştım artık, başka türlüsü de tuhaf geliyordu.

"Aleyküm selam," dedi. "Evden mi geldin sen?"

"Öyle bir dolaşmaya çıkmıştım," dedim, ona bu konuyu açıp açmamak arasında kalmış bir hâlde.

Elimden feracemi alıp, "Tamam," dedi. "Açsındır sen o zaman, bir şeyler ısıtayım hemen."

Reddetmedim, etseydim de nasılsa birkaç cümle sonra yine ikna olmuş bulacaktım kendimi; bu yüzden ellerimi yıkayıp mutfağa geçtim. O yemekleri ısıtırken ben de masayı hazırladım.

Yemeği tabağa koyarken, "Kübra gelecekmiş bu hafta," dedi.

"Gerçekten mi?" Çok özlemiştim onu. "Ne kadar kalacak peki, hemen gitmeyecek değil mi?"

Tabağı masaya bırakıp yanımdaki sandalyeye oturdu ve gülerek, "Hemen gitmeyecek," dediğinde gülüşünün arkasında bir şey olduğunu anlamıştım.

"Sanki daha söyleyeceğin bir şeyler var."

İyice gülümseyip başını salladı.

"Oradaki kursu bitti. Buraya çok yakın büyük bir kurs var; kurstaki tanıdıklar Kübra'yı buraya çağırmış, bir nevi orada çalışacakmış."

"Eee?" dedim koca bir gülümseme, hatta büyük bir sırıtışla.

"Önce Kübra gelecekmiş; biraz zaman geçsin, sonra da hepsi toplanıp ara sıra buraya geleceklermiş. Yakınlarda bir ev bulmuşlar."

"Senin gibi tatlı bir kadının şaka yapmayacağını düşünerek seviniyorum o zaman?" dedim ciddiyetle, kıkırdayıp kolumu dürttüğünde yeniden gülmeye başladım. "Bir hafta kalıp gitmesinden şikâyet ederken şimdi bu haber çok iyi geldi. Bugün, *Dünya Güzel Haber Alma Günü* herhâlde."

Ben gülmeye devam ederken Hatice Teyze, "Başka güzel haber ne ki?" diye sordu merakla.

Gülüşüm öylece donup kaldı yüzümde. Ardından toparlamak adına gülmeye devam edip, "Efendim?" dedim. "Haber dedim. Güzel haber... Evet." Anlamsızca başımı sallayıp dudağımı büktüm. "Ne olabilir ki yani, değil mi?" Boğazımı temizleyip, "Yemek!" dedim, "Yemek güzel, başka ne güzel olabilir ki? Sen böyle güzel yemekler yapıyorsun, ben de güzel güzel yiyorum. Güzel işte! Arada kilo alıyorum, o güzel olmuyor ama güzel öyle... Haber güzel... Ne haberi olacak ki? Yemek yani, daha güzel olamazdı."

Hatice Teyze tuhaf tuhaf bakıp, "Afiyet olsun Betül'üm. Sen iste, ben hep yaparım bundan," dedi.

"Evet," dedim nefesimi bırakıp başımı sallayarak. "Güzel... Yemek çok güzel..."

Hatice Teyze'ye söyleyip kurtulsa mıydım acaba? Nasıl olsa kendisi yine tatlı, heyecanlı bir mutlulukla karşılayacaktı bu durumu. Asıl merak ettiğim Ömer'di, onun ne tepki vereceğini kestiremiyordum.

"Hatice Teyze..." dedim kendi kendimin dolduruşuna gelerek. "Bebek de güzel mi? Yani şey demek istedim; sen bebek diyordun ya küçük, ufak bir şey hani, torun falan. Ben bu aralar düşünüyorum da... Torunu değil, onu da düşünürüm belki ama ondan önce bir aşama daha var biliyorsun ki... Çocuk! Çocuk düşünüyor musun işte?" Hatice Teyze'nin duraksayarak bana şaşkınlıkla baktığını görünce heyecanımla karmaşıklaşmış durumu son bir kez daha toparlamaya çalıştım. "Ben düşünüyorum, sen değil. Yani ben öyle düşündüm; sen de bir

torununun olmasını istediğini söylüyorsun ya hep, olsa nasıl olur? Güzel mi olur yani? Ne yapalım, düşünelim mi bunu?"

Hatice Teyze'nin hayrete bulanmış bakışları anlam kazanırken gözleri dolu dolu olmuştu.

"Betül'üm..." dedi elimi tutarak. "Kızım... Hamile misin sen?"

Ağzım bir karış açık hâlde öylece baktım ona, kendime gelebildiğimde anlamsızca gülüp tuhaf bir surat ifadesine bürünmüştüm.

"Hamile mi? Kim? Ne hamilesi Hatice Teyze, sanki olunuyor hemen. Sen de yani..." Kapana kısılıp kalmıştım, söylediklerimi toparlama fırsatı az önce yan yan bakarak uzaklaşmıştı yanımdan. Nefesimi gürültüyle bırakıp, "Evet!" dedim sonunda.

"Hamilesin!" Ellerini dudaklarının üzerine götürüp gözlerine biriken yaşların arasından mutlulukla baktı bana, bir süre sonra da gözyaşlarını silip ayağa kalktı. "Kızım..." Beni de kaldırdı yerimden ve kendine çekti, sıkı sıkı sarıldık. "Allah'ım şükürler olsun!" Geri çekilip iki yanağımı da öptü tek tek. "Kızım anne, oğlum baba olacak..." Derin bir oh çekip yerime oturttu beni, dudakları şükürle öyle meşguldü ki bir an beni unuttuğunu düşünmüştüm.

"Ne zamandır Betül'üm? Ömer biliyor mu?"

"Ne zamandır bir hâlsizlik, bir tuhaflık vardı ya üzerimde; bugün hastaneye gittim. Ben de orada öğrendim, iki buçuk aylıkmış. Ömer'e söylemedim daha, sen de söyleme. Baksana ben bile alışamadım henüz. Önce kendim bir sindireyim, sonra Ömer'e söylerim."

"Eminim çok sevinecek duyduğunda," dedi gözlerini bir kez daha silerek. "Ben biliyordum ama, anlamıştım sende bir hâller olduğunu da ortada bir şey yok diye söylemedim; yoksa hemen heyecanlanır Ömer. Bundan sonra kendine dikkat ediyorsun kızım, ders çalışırken falan da yorma kendini."

"Aman Hatice Teyze!" dedim. "Yorulan Ömer, ben mi yoruluyorum sanki. O anlatıyor dersi, ben dinliyorum. Hem merak etme, bitkin düşecek kadar çalıştığım da yok zaten."

Tekrar üniversite sınavına hazırlanma kararı aldığımdan beri Ömer akşamları bana ders çalıştırıyordu. Tahmin edilmesi çok zor olmamalı ki çok iyi bir öğrenci değildim.

Hatice Teyze'nin gözü karnıma takıldığında fark etmeden oraya götürdüm elimi. Bedenimde bir varlığın can bulacağı düşüncesine alışmak kolay olacak mıydı bilmiyordum, mutluydum ama aynı zamanda korkuyordum da.

Bu konu uzadıkça uzadı aramızda, başka konular da açıldı ama Hatice Teyze'nin tekrar hüzünlenmesi ve benim elimi karnıma götürmemle mevzu yine buraya geliyordu. Heyecanımı bir türlü üzerimden atamıyordum ve bu durum akşam olup Ömer kapıyı çaldığında had safhaya çıkmıştı. En son Ramazan ayının ilk günü, hayatımda ilk kez oruç tutacağım zaman böyle heyecanlanmıştım. Gerçi o gün neden o kadar heyecanlandığımı ben dâhil kimse anlamamıştı, neyse neydi artık.

Kapı bir kez daha çaldığında öylece dikilmeyi bırakıp açtım. Ömer elini kapının kenarına yaslamış, bekliyordu. Beni görünce iç çektiğim o gülümsemesiyle gerildi dudakları. İçeri girip selam verdikten sonra şöyle bir etrafa baktı önce, parmak uçlarımda yükselip ona sarılacaktım ki omuzlarımdan tutup yere bastırdı beni ve sanki küçücük bir şeymişim gibi sardı kolları arasında. Ayrıldıktan sonra kolunu omzuma sarıp mutfağa doğru baktı.

"Annem yok mu?"

"Namaz kılıyor."

"Sen kıldın mı?"

"Abdest almaya gidiyordum şimdi," diyerek heyecandan ağzımdan bir şey kaçıracağım korkusuyla kolundan kurtulmaya çalıştım. Bu

durum hoşuna gitmemişti ama yine de beni kendine çekip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra kolunu çekti.

Namazımı kılıp korku ve heyecanım arasındaki dengeyi sağlayabilmem ve bunun ardından gelen diğer şeyler için bol bol dua ettim. İçeri dönmeden önce Hatice Teyze'de yaptığım gibi kendi kendimi ele vermemek için yasaklı kelime ve konular belirlediğime emin olduktan sonra oturma odasına girdim.

Ömer kolunu koltuğun kolçağına, başını da kendi koluna yaslamış yatıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiğinde bir şey söylemeden yanına gitmemi bekledi, tüm koltuğu kapladığı için gidip ayaklarının üzerine oturdum. Ya ben artık çabuk yoruluyordum ya da hamile psikolojisine çabuk kapılmıştım.

"Kübra gelecekmiş," dedim elini alıp üzerindeki belirgin damarlarla oynarken.

"Biliyorum, annem söyledi bugün."

"Yorgun gibisin," dedim hafif aralık gözlerine bakarak.

"Yorgun gibi değilim, yorgunum." Esnedi, başının altına bir yastık alıp gözlerini kapattı.

"Uykunu da alamamışsın." Belini dürtüp gözlerini açmasını bekledim. "Git odaya yat, burada dinlenemezsin."

Gözlerini açmadan güldü hafifçe, gülüşünün altındaki ima ukalalıkla parlıyordu.

"Uykumu alamamış mıyım?" Kollarını göğsünde kavuşturup iyice yerleşti koltuğa.

Bacağını çimdikleyip, "Belki de gözlerin kapalıyken susma hakkını kullanabilirsin Ömer Günsur? Ya da seni düşünen bir karın varken onun sözünü dinleyebilirsin, ne dersin?" dedim. Cevap vermedi; bacağımla bacağını sarstım, yine sesi çıkmadı. "Sana diyorum!"

"Susma hakkımı kullanıyorum işte."

Ters bir bakışla karşılık verdim, sorun şuydu ki bunu görmesi için önce gözlerini açması gerekiyordu.

"Ömer aç mısın?" diye seslendi bu kez Hatice Teyze mutfaktan.

"Hayır anne, gelmeden yedim bir şeyler," dedi yine gözlerini açmadan.

Çok geçmeden Hatice Teyze belirdi kapıda. Beni koltuğun kenarında, Ömer'in ayaklarının üzerinde otururken görünce, "Ömer!" dedi kızgınlıkla. "Koltuğu kaplamışsın, kıza yer açsana biraz!"

Hatice Teyze normalde Ömer'e kıyamazdı, şu anki tuhaf çıkışının sebebinin de hamileliğimi yeni öğrenmesinin heyecanından olduğunu biliyordum.

"Yok!" dedi Ömer oflayıp doğrulurken. "Yok, biraz şuraya yatayım dinleneyim dedim ama bir rahat yok!"

"Kız yorgun Ömer... Git odana yat, orada dinlenirsin."

Ömer bir bana bir Hatice Teyze'ye baktı.

"Betül mü yorgun?" dedi şaşkınlıkla. "Tamam, gelinini sev de bu kadarı da resmen adam kayırmak!"

"Seni düşünüyoruz, kabahat bizde!" dediğimde, "Ya sabır!" diyerek koltuktan kalktı ve odadan çıktı. Hatice Teyze'yle birbirimize bakıp gülüşmeye başladığımız sırada Ömer odanın kapısında belirip bir kez daha baktı ikimize ve parmağını kaldırıp, "Sizde var bir şeyler ama... Anlarız bakalım," dedi ve sonra çekildi odanın önünden.

Hatice Teyze'yle tedirgin bir şekilde birbirimize baktık ve Ömer'in duyma ihtimaline karşı bu konu hakkında pek bir şey konuşmamaya çalıştık. Bir süre sonra Fatma Teyze de gelmişti, biraz da onunla oturup sohbet ettik. Hatice Teyze'yle ikisi derin bir muhabbete daldığında ise Fatma Teyze'nin dizine yatıp televizyonda kendimi oyalayacak

bir şey aradım ama bir kanalda durduğumda bile birkaç dakika sonra uyuklayacağımı biliyordum, öyle de oldu zaten.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, Ömer tarafından uyandırılmış ve uyku mahmuruyla başörtüsünü takıp feraceyi de doğru düzgün giyemeden onlarla vedalaşarak Ömer'le birlikte aşağı inmiştim. Yarım kalan uykuma arabada devam edince yol da birkaç saniye sürmüştü benim için.

Sonunda eve çıktığımızda her şeyi bir kenara atıp en yakın odadaki en yakın koltuğa attım kendimi. Ömer kolumdan çekiştirip kaldırmaya çalışınca elini itip, "Beni yoruyorsun," dedim. "Bu dönemlerde beni yormaman gerek."

"Odamıza geçelim haydi Betül, istediğin kadar uyu orada. Hem ne dönemleriymiş bu?"

Uyku ve uyanıklık arasında, belki kazısalar ancak kaldırabilecekleri koltuktan saniyenin üçte biri hızında kalkıp, "Tarih öncesi dönemler," dedim. "O ne demek şimdi Ömer? Ne dönemi yani, dönem nereden çıktı?" Ardından yanından geçip çıktım odadan.

"Betül oda diğer tarafta," dediğinde mutfağa girip az daha ağzımdan kaçıracağım korkusuyla kızaran yanaklarıma bastırmıştım elimi. Hava epeyce serin olmasına rağmen camı açıp bedenimde hızla dolaşan kanı sakinleştirmek için derin derin nefes aldım.

Bir elimi camın kenarına yaslarken diğerinin çoktan karnımı bulduğunu gördüğümde gülümsemekten kendimi alamadım. Henüz alışamamıştım belki fakat oradaydı, elimin hemen altında. Birkaç saat ya da birkaç gün mü sürecekti ona alışmam, bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı ki hâlâ bazı şeylerden korksam da artık o olmazsa daha da korkacaktım sanki. Varlığına bedenimi alıştırmadan önce, huzuruyla ruhumun bir kenarına kıvrılmıştı bile.

Ömer'in mutfaktan içeri girdiğini duyduğumda sanki anlayacakmış gibi hızla çektim elimi.

"Camı kapatır mısın Betül?" dedi girer girmez. "İçerisi bile yeterince serin bugün, hasta olacaksın."

Gerçekten de serindi. Camı kapatıp sırtımı pencereye yasladım, kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Ömer de karşımda elindeki bardakla beni inceliyordu.

"Tüm gün böyle incecik bir şeyle mi dolaştın?" dedi tişörtümü işaret ederek.

"Çok üşümüyorum."

"Üzerine kalın bir şey giy, çabuk üşütüyorsun."

"Hayır Ömer, uğraşamam şimdi. Hem yatacağız zaten, ne gerek var?"

"Bir kere de söz dinle be güzelim!" dedi bardağı bırakıp yanıma yaklaşırken.

Sonra ne mi oldu? Ömer Günsur yanıma gelip küçük bir eşyaymışım gibi beni kolunun altına aldı ve havada çırpınmama aldırış etmeden mutfaktan çıktı.

"Pardon?" dedim dikkatini çekmeye çalışarak. "Acaba beni yere indirmen mümkün mü?"

Beni duymadı; duymadı diyordum, çünkü cevap vermediğini söylemek işime gelmiyordu. Bu durumu öyle çok yaşamıştım ki artık Ömer beni ikna etmektense doğrudan harekete geçmeyi tercih ediyordu. Evet, ben de olsam kendimle uğraşmak istemezdim belki fakat bu durum beni oradan oraya taşıması konusunda ona hak verdiğimi göstermiyordu.

2.

Karnıma koyduğum elimin altında şekillenen bedenin varlığını hissediyordum sanki. Beni tanıyor ve bedenimde kendine yer bulduğu gibi zihin dünyamın bir köşesine de yerleşiyordu. Varlığından haberdar olalı tam üç gün olmuştu ve ona alışmıştım, eskisi kadar ürkütmüyordu beni.

Gerçi hâlâ babasıyla tanıştıramamıştım kendisini, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Kolay görünüyordu, sevineceğinden hiç şüphesiz emindim fakat ne kadar emin olsam da göründüğü kadar kolay değildi. Birçok kez söylemeye yeltenmiştim, Hatice ve Fatma teyzeler de artık söylemem için ısrar etmişti ama yapamamıştım. Ömer onun babasıydı ve Ömer gibi bir babaya böyle bir haberi vermek, onun hak ettiği kadar güzel olmalıydı. Böyle düşünmem aklımda bir plan olduğundan değildi elbette, laf arasında pat diye söyleme ihtimalim de yüksekti.

Belki de gizlice doğurup bir cami avlusuna bırakır, yıllar sonra onun bizden hesap sorması için bekler ve "Ömer, işte bu senin çocuğun!" derdim. *Komik değil ama ihtimal dâhilinde...*

Annemin tuhaf bakışları üzerimde dolaşıyordu, babam ise mutlu görünüyordu. Bakışlarına karşılık vermeyi kesip, "Çocuğumdan bir böcekmiş gibi bahsetmesen daha mutlu olabilirim anne!" dedim; çünkü onlara hamile olduğumu söylediğimden beri annem onu aldırma yolları hakkında bana bilgi veriyordu.

"Öyle bir şey söylemedim!" dedi sinirle.

"Bazı şeyleri söylemene gerek kalmıyor."

Babam onun kolunu tutup sakinleşmesi ve beni üzmemesi için annemi ikna etmeye çalışıyordu ama annem inatla tuhaf bir şey yapmadığını, normal davrandığını savunuyordu.

"Nasıl büyüteceksiniz onu Betül?" dedi kolunu babamdan kurtarmaya çalışarak.

"Anne..." dedim, söyleyeceklerimin kırıcı olmasını umursamadan. "Ben bile büyüdüm, farkında mısın?"

"Siz daha anne baba olmaya hazır mısınız ki?" dediğinde sinirle gülüp ellerimi yüzümden çektim.

"Sen beni kucağına aldığında buna hazır mıydın anne? Çünkü nedense ben eve gelen yardımcıların ve bakıcıların yüzünü seninkinden daha çok görüyordum. Sabah bırakıp akşam aldığın kreşlerde hep ben sona kalıp saatlerce sizi bekliyordum." İfadesindeki yumuşamayı görsem de devam ettim. "Şimdi burada, böyle bir zamanda yanımda olman gerekirken bizim anne ve babalığımızı mı sorguluyorsun? Ben elimden geleni yapacağım inşallah ama asıl emin olduğum Ömer, ondan daha iyi bir baba hayal bile edemiyorum!"

"Betül..." dediğinde konuşmasına izin vermeden, "Anne, lütfen!" dedim. "Destek olmayacaksan eğer, lütfen köstek de olma."

"Ben sizin için söylüyorum..." Annem pes etmiş ve bakışlarından anladığım kadarıyla bu konudaki katı duruşunu yitirmişti, söylediklerimde haklı olduğumu biliyordu. Derin bir nefes aldı ve en başında sorması gereken soruyla noktaladı bu gerginliği. "Ne kadarlık?"

Dudağımın kenarı seğirse de bir gülümsemeye dönüşemedi.

"İki buçuk."

Annemin yanından kalkıp bir kez daha bana sarılan babam, "Eminim ki çok iyi bir anne olacaksın kızım," derken hüzünlüydü. Hayatımda hep pasif tarafta olsa da güvenli limanımdı o. Yorucu değildi. Belki

bazen dalgalarının kabarmasını ve beni çevrelemesini bekliyor, çoğunlukla hayal kırıklığına uğruyordum ama kabullenmiştim artık, onu seviyordum.

Biraz daha durup çıktım evden. Hava serindi, evin önünde dakikalarca taksi beklemek yerine biraz hareket edip ısınmak için caddeye yürümeye başladım. Ellerimi cebime sokup telefonu kavradığımda, tek başıma eve gitme düşüncesi bir an için cazip gelmemişti. Ömer bugün erken çıkacağını söylemişti; onun yanına geçerdim ve birlikte eve dönerdik belki.

Arkamdan çalınan korna sesiyle birkaç adımım dengesizleşip birbirine dolansa da toparlanıp arkamı döndüm. Selin bir kez daha kornaya basıp güldü ve arabanın içinden el salladı. Gözlerimi istemsizce devirirken arabanın yanıma yaklaşmasını bekledim.

Camı açıp bana doğru eğildi.

"Geldiğini hiç haber vermedin."

Eve doğru bir bakış atıp, "Öylesine uğramıştım, çok kalmadım," dedim.

"Eve mi gidiyorsun? Oturup bir şeyler içelim."

Bu seçeneği hızla değerlendirirken bir yandan da, "Emniyete gidecektim," dedim. "Ömer'in yanına..."

Eğer bakışlarımı bir saniye için başka bir yere çevirmiş olsam, yüzündeki anlık değişimi fark edemezdim. Bir gerginlik oturdu ifadesine, sonra gülümsedi.

"Ben bırakayım seni o zaman, oralardan geçeceğim. Gel haydi."

Ondaki tuhaflığı anlamaya çalışarak bindim arabaya. İyi olup olmadığını sorduğumda her şeyin normal olduğunu söyledi. İnanmamıştım, anlamlandıramadığım aceleciliği ve heyecanı kelimelerindeki yalanı açığa çıkarıyordu. Yine de üstelemedim, yakın zamanda sebebini öğrenemezsem o zaman ısrarcı olabilirdim.

Yolda kopuk, sıradan bir sohbetin arasında hamileliğimi pat diye söyleyivermiştim. Şaşkınlıkla bana döndüğünde neredeyse yan şeritteki arabalardan birine çarpıyorduk. Şaşkınlığı birkaç dakika en üst seviyelerde kaldı, ardından bana dinozor kostümlü bir uzaylıymışım gibi baktı. Gerçekten kendimi öyle hissetmiştim.

Emniyete ulaşana kadar gözleri sürekli karnıma kaydı. Bebeklerin ne kadar ürkütücü şeyler olduğundan uzun uzun bahsettikten sonra kendisiyle tartışır gibi aynı zamanda onların ne kadar sevimli olduklarıyla ilgili de birkaç söz sarf etti. Bir süre sonra onu dinlemeyi bıraktım ve ellerimi karnımın üzerine koydum. Başım ağrımaya başlamıştı ve çocuğumun, annesine dinozor kostümlü bir uzaylıymış gibi hissettiren birinden kendisinin ne kadar tutarsız bir varlık olduğunu dinlemesini istemedim.

Emniyete vardığımızda Selin'le vedalaşıp arabadan iniyordum ki Selin de anahtarı alıp benimle birlikte geldi. Ona ne yaptığını sorgulayan bir bakış attığımda, "Sana eşlik edeyim," dedi ve başka bir şey söylememe izin vermeden arabayı kilitleyip emniyete yöneldi.

Tuhaf...

Merdivenleri çıkarken, "Bir acayipsin bugün," dedim bir yandan ona, bir yandan da düşmemek için önüme bakarken. Karşılık olarak sadece gergince gülümsedi.

Ömer'in olduğu kata geldiğimde girişteki görevli çoktan haber vermiş olmalıydı ki Ömer toparlanıp ceketini giymiş, masasından kalkıp olduğum tarafa yönelmişti.

İçimde varlığını hiç yitirmeyen o ufak, çocuksu heyecan Ömer'e yaklaştığım her saniye köşesinden yavaş yavaş çıkıyordu.

"Selamün aleyküm," dedim ortamdaki otoritesinden nasibini almış bir hâlde iç çekerek.

"Aleyküm selam."

Bir elini koluma koyup diğerini kucağında dosyalar taşıyan bir polise salladı buraya bakması için. Koşar adım Ömer'in yanına ulaşan polis memuru hafifçe başını eğip bana selam verdi. "Hoş geldin yenge," dedikten sonra Ömer'e dönüp, "Abi istediklerin bunlar mıydı?" diye sordu.

Ömer yanımdan birkaç adım uzaklaşıp dosyaların kapaklarına baktıktan sonra, "Tamamdır Arif," dedi. "Bunları masama bırak."

Adam başını sallayıp yanımızdan ayrılırken Ömer silahını beline yerleştirip gitmemiz için hazırlanmıştı ki Selin'i fark edince durdu. Bana bakıp bir şey söylememi beklediğinde benim de aynı bilinmezlikte olduğumu fark etmesini umuyordum.

"Senin ne işin var..." Başka bir ses ortama dâhil olduğunda bunun Emre olduğunu anladım hemen. Anlamadığım şey şuydu ki Emre'nin sesini duyan Selin'in neden heyecanla eli ayağı birbirine dolaşmıştı? Kolunu dürtüp, *"Ne oluyor?"* dedim gözlerimle fakat bana değil de doğrudan Emre'nin olduğu yöne baktığı için bakışlarım ziyan oldu.

Selin beni umursamadan tüm heyecanına rağmen emin adımlarla Emre'nin masasının başına dikildi. Üzerime vazife değildi ama Selin'in peşinden gitmek o an için iradem dışında gelişen bir refleks gibiydi.

"Cep telefonum arabanda kalmış," dedi Selin, tıpkı Emre'nin yüzündeki gibi ters bir ifadeyle. İrileşmiş gözlerimi hızla Ömer'e çevirdiğimde, konuşulanlardan tamamen habersiz bir şekilde merdivenin yanında durmuş; olanları anlamaya çalışıyordu.

Emre aksi tavrını bir an olsun bırakmadan, "Sabah evine bırakmıştım!" dedi ve sanki Selin yokmuş gibi işine devam etti.

"Korkak!" dedi bu kez Selin fısıltıyla. Duyulması zordu fakat Emre duymuştu.

"Düzgün konuş benimle! Cevabını aldın, git buradan!"

Olanlara kesinlikle anlam veremiyordum ama şu anda anlayabildiğim tek bir şey varsa o da Selin'in sinirine yenik düşüp kötü şeyler yapabileceğiydi. Kolunu yakalayıp yanıma çekmeye çalıştım.

"Haydi Selin, biraz konuşmamız gerek," dedim fakat kolunu elimden kurtarıp, "Neden!" diye bağırdı. Şimdi çevremizdeki insanlar da dikkatle bize bakıyordu. "Korkak olduğunu duymak zoruna mı gitti!"

Selin'in koluna var gücümle asılıp, "Hemen benimle geliyorsun!" dedim otoriter bir anne gibi.

Ömer yanımıza gelip Emre'yle aramıza girdi ve bize dikkat kesilmiş insanlara, "İşinize bakın!" diye bağırdıktan sonra bana Selin'i dışarı çıkarmamı işaret etti. Dediğini yapıp Selin'i çekiştirerek dışarı çıkardım.

Merdivenlerden inince Selin sinirle kolunu çekti. Tek kelime etmeden derin bir nefes alıp ellerini saçlarının arasından geçirdi, sonra beline yerleştirdi ve hemen önümdeki kısa rotasında volta atmaya başladı. Kendi kendini kapana kıstırmış gibiydi, arkasını döndüğü her seferde az önceki hareketinden duyduğu pişmanlığı kabul etmeyerek sırtını dönüyor gibiydi.

"Neler oluyor Selin?" dedim bir zamanlar bana Ömer için bu cümleyi söylediği zamanları hatırlayarak.

"Hiç!" dedikten sonra duraksadı, bana baktı ve "Hiç!" diye bağırdı bir kez daha.

Sessiz kalıp yalnızca başımı salladım ve sırtımı duvara yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Selin'in gergin tavırlarında kendimden izler görüyordum, olayları uzaktan izleyip tahmin yürütmek imkânsız değildi ve durumumuzun aynı olmadığını hissetmek de tuhaf bir şekilde zor değildi.

"O..." dedi parmağıyla emniyet binasını işaret ederek. "Ben ona kendimi açtım, hissettiklerimi... O ne yaptı biliyor musun?" Gözleri

dolmaya başlamıştı fakat ağlamayacak, tutacaktı kendini. "Beni öylece bırakıp arkasını döndü."

Hikâyeyi en başından anlatmasını istemedim; bu elbet bir gün olacaktı, nasılsa öğrenecektim. Önemli olan şu ânı yakalamamdı. Bu yüzden yalnızca anlattıklarına sığdırdım sorularımı.

"Neden?"

Yanıma yaklaşıp omuzlarını silkti ve çevrede birilerinin olduğunu yeni umursuyormuş gibi etrafına baktı. Sorumu görmezden gelerek içinden geldiği gibi anlatıyordu her şeyi; bölük bölük, parça parça.

"Ona açılan bendim biliyor musun? Gittim ve onunla konuştum. Peki o ne yaptı? Bu sabah telefonumu eve bırakırken bile çağırmadı beni, bıraktı ve gitti."

"Neden?" dedim bir kez daha. Bunu ne için sorduğumu ben bile bilmiyordum; sadece onun konuşmak için biraz teşvike ihtiyacı vardı, ben de gereken desteği veriyordum.

"Onunla konuşmayı defalarca denedim..."

Hayrete düşmemiş gibi davranmak zordu, çünkü tümüyle habersiz olduğum ve aslında tümüyle habersiz olmamam gereken bir konuyla yüz yüzeydim. Selin bana her şeyi anlatırdı, takıldığı çocukların hiçbiri aklımda kalmasa da mutlaka bilirdim ama Emre'den bahsetmemişti bile. Evet, onda bir tuhaflık olduğunu anlamıştım ama bu aklımın ucundan dahi geçmezdi.

Elleriyle kapattığı yüzünü ovup gözlerine dolmuş yaşlardan kurtulduktan sonra, "Böyle öğrenmeni istemezdim Betül," dedi. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. "Ben... Şimdi gitsem iyi olur. Sonra görüşürüz tamam mı? Uzun uzun anlatırım sana. Şu an kendimi pek iyi hissetmiyorum, hoşça kal."

Beni öpüp arkasını döndü, hızlı hızlı arabasına ilerledi. Motoru çalıştırdığında bana dönüp mahcup bir gülümsemeyle kaçırdı gözlerini ve gitti.

Çok değil, beş on dakika içinde gerçekleşmişti her şey. Daha önceki görüşmelerimizde de bugünkü gibi tuhaf davranıyordu, defalarca sormuştum ama ısrarla farklı bir şey olmadığını söylemişti. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Peşinden gitmemeliydim, faydası olmazdı. Olanları öğrenmeye çalışmamalıydım, doğru olan bunu Selin'den duymamdı. Yukarı çıkıp Emre'den olanları anlatmasını isteyemezdim, bu bir seçenek bile değildi.

Ömer'in kapıdan çıktığını gördüğümde yerimden kıpırdamadan yanıma gelmesini bekledim. Yaklaştığında hiçbir şey söylemeden uzattığı koluna girip arabanın olduğu yere yöneldim.

"Emre bir şey söyledi mi?" dedim merakımı susturamayarak.

O sırada çevredeki birkaç kişi Ömer'e saygılı bir şekilde selam vermişti, cevap vermeden önce o da başını sallayarak selamları aldıktan sonra bana döndü.

"Arkadaşınla konuşmadın mı?"

"Konuştum ama her şeyi değil. Tuhaf gözüküyordu ve gitti."

Arabaya ulaştığımızda dolanıp kendi kapısına ulaştı. İçeri girmeden önce, "Ama konuşacaksınız sonuçta," dedi. Arabaya girip bakışlarımı üzerine diktiğimde, "Arkadaşından değil, kendisiyle ilgili şeylerden bahsetti Emre," dedi. "Çok konuşmadık zaten."

"Anlatmamaya kararlısın yani."

Arabayı çalıştırıp yola çıktığımızda, "Anlatacak bir şey yok," dedi. "Gerçekten arkadaşınla ilgili konuşmadık, Emre de böyle şeylerden pek bahsetmez."

"İyi," dedim koltuğuma gömülüp dışarıyı izlemeye başlamadan önce.

İlk düşündüğüm şey, Ömer'le tanıştığımız zamanla, tarafların Emre ve Selin olduğu zaman arasında ne kadar benzerlik olduğuydu. Fakat sonra bu düşünce yavaş yavaş çürümüştü zihnimde.

Ömer'le bizim yollarımız da farklıydı, zıttı ama ben kendi yolumdan çıkıp onun yoluna düşmüştüm. Her yerim yara bere olsa bile yolumu onun yoluna katmış, adımlarımı ayak izlerine uydurmuş, onun gölgesinde yürümüştüm. Sonra beklemediğim bir gün kolumdan tutup beni yanına çekmişti, tökezlediğimde yakalamıştı beni, düştüğümde kaldırmıştı, ellerimiz yollarımızın kesiştiği noktayı avuçlarımızın arasına hapsetmişti.

Belki erken konuşuyor ya da gerçekleri herkesten iyi görüyordum, hangisi doğru bilinmez ama bildiğim bir şey vardı ki o da hikâyelerimizin yalnızca ilk cümlelerinin benzer olmasıydı ve bana kalırsa tek benzerlik de burada bitiyordu.

Emre yolunu değiştirmezdi, inançlarından taviz vereceğini pek sanmıyordum fakat Selin de onun yolunu paylaşmazdı, bunu biliyordum. Yakın arkadaşım olmasına rağmen benimle bile bazı yeni sınırlar çizmişti aramıza; belki artık önceki gibi keskin bir önyargıyla yaklaşmıyordu Ömer'e, bana ama inandığımız şeylere olan soğukluğunu hissediyordum. Konunun bir köşesi bile o tarafa meylettiğinde Selin'in mevzuyu nasıl değiştirdiğini biliyordum.

Belki de her şey farklıydı, belki de ben yanılıyordum. Selin'le konuşmalı ve öyle gezinmeliydim bu düşünceler arasında.

"Fatma Teyze'ye mi gitsek?" dedim Ömer'e, kendimi düşüncelerin arasından çekerek.

"Hayır," dedi başka bir şey söylemeden.

"Hatice Teyze'ye o zaman?"

Başını belli belirsiz bir şekilde iki yana sallayıp yine, "Hayır," dedi.

"Sahile mi gitsek?"

"Bir evde dur be kadın!" Nefesini bırakıp sıkılgan bir tavırla döndü bana ama bakışlarıma takılan yeşil harelerin arasında özlediğim bir ışıltı çarpıyordu gözlerime. "Karımı özledim ben."

Muzır bir gülümseme gelip geçti dudaklarımdan, yanaklarımın kızardığını hissettiğimde aptal bir kız çocuğu gibi anlamsızca gülüyordum. Vitesin üzerindeki elini kaldırıp kucağımdaki elimi aldı avuçlarının arasına ve kendisine çekip öptü avcumu. Sert sakallarının çevrelediği çenesini okşadım hafifçe.

...

Saçlarım parmaklarının arasına karışıp bırakıyordu kendini, dokunmadığı her saç telim onun parmaklarına ulaşana kadar sızlıyordu sanki. Ara sıra elmacık kemiğime değiyordu serçe parmağı, sonra tekrar saçlarımı buluyordu. Hareketleri yavaş, uykuyu çağırır gibiydi; kulağımın hemen altındaki göğsü nefesinin yatıştırıcı ritmine karışmıştı.

Yaşlanmak için ne güzel bir ândı bu; kalp atışları kulaklarımda, saçlarım parmaklarında, başım göğsünde, ruhum ruhuna kıvrılmış...

"Babam öldüğünde..." dedi. Sessizlik kelimelere dokundu, bir köpük balonu gibi kayboldu aramızda. "Çok küçüktüm, bir trafik kazasıydı. Onunla ilgili bulanık anılarım var yalnızca, daha çok annemin anılarından tanıdım onu." Parmakları hareket etmeyi kesti, saçlarımın arasında öylece asılı kaldı. "Ama sadece annemin anlattıklarıyla bile hayran oldum ona Betül. Bilmiyorum... Belki annem çok güzel sevdi babamı ya da babam annemin gözlerindeki gülümsemeyi taşıyacak kadar güzel bir adamdı."

Yüzümü kaldırıp ona baktım; sırf anlattıklarının gözlerine nasıl dokunacağını, dudaklarında nasıl iz bırakacağını görebilmek için.

"Bir keresinde, kitabımı ararken annemin mektuplarına rastlamıştım. Normalde açıp okumam ama o gün bunu yapmam gerekiyormuş gibi hissedip açmıştım mektubu. Yalnızca bir kez okudum o cümleleri ama kelimeler hâlâ ezberimde..." Saçlarımın arasından şakaklarıma değen eli bir kuş tüyünü okşar gibi dikkatli ve nazikti. "*Seni sevdiğimi,*

kendimi gözlerindeki yansımada görmek istediğimde fark ettim; beni sevdiğini ise o yansımada kendimi gördüğümde öğrendim."

Ömer'in kolları bedenimi, söylediği kelimeler ruhumu sarmıştı. Onun yalnızca anılardan tanıdığı bu adamı, babasını görmeyi çok isterdim. Birkaç cümle bile onu saatlerce dinleyebileceğimin en açık deliliydi.

"Babamın ne demek istediğini senin gözlerinde kendimi gördüğümde anladım Betül."

Hassas ruh hâlimin yardımıyla gözlerim dolu dolu bakıyordum ona, söyleyecek daha güzel bir tek kelimem dahi olmadığı için dudaklarımı aralamaya cesaret edemiyordum. Fakat eğer biraz cesaretim olsa, ruhumun göğsümün orta yerinde nasıl çağladığını gösterirdim ona.

"Eminim ki seni tanısaydı çok severdi," dedi.

"Ben onu şimdiden sevdim," deyip gülümsedim.

Ömer'i şu hayatta iki şekilde görmeyi çok isterdim; biri babasının oğlu olarak, diğeri çocuğunun babası olarak. Çocuğum ona sahip olduğu için çok şanslı olacaktı. Artık söylemeliydim ona, her geçen zamanla mutlu geçireceği saatlerini elinden alıyormuşum gibi hissediyordum.

"Ömer..."

Kalbim dilimin üzerinde atıyordu şimdi. Yavaşça doğruldum yataktan, ona dönüp dizlerimin üzerine oturdum. Kıpırdamadan izledi beni, yanağına koyduğum elime yasladı başını ve merakla ne söyleyeceğimi beklemeye başladı.

"Sen çok güzel bir baba olurdun."

"Baba" kelimesi bile koyu yeşili dalga dalga ayıran harelerinin arasında bakışlarını tutuşturacak bir ateş yakmıştı.

"Ömer ben..." dedim önce, sonra derin bir nefes aldım ve...

Kestik!

Tam anlamıyla bir klişe hayat buldu gözlerimin önünde. Kelimelerin dilimden düşeceği sırada, tam da bunu bekliyormuş gibi, hiç olmadığı kadar gürültüyle çalmaya başladı telefon.

Ömer nefesini bırakıp söylenerek uzandı komodinin üzerindeki telefonuna. Kimin aradığına bakıp açtı.

"Aleyküm selam Emre." Bir süre sessizce dinledikten sonra, "Tamam," dedi. "Bugün erken gelirim zaten. Diğerlerine çok duyurmadan önce biz konuşalım şu olayı, onlarla sonra konuşuruz."

Vedalaşıp telefonu kapattığında, "Bir şey mi oldu?" dedim. Çünkü Emre, sabahları pek aramazdı Ömer'i.

"Baktığımız bir dava vardı, onunla ilgili bir gelişme olmuş."

"Anladım," dedim. "Çıkacak mısın hemen, kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Sahile inip bir yarım saat koşarım. Geldiğimde kahvaltı yaparız, sonra da çıkarım." Koşmaya çıkmak için geç kalmıştı; normalde sabah namazını kıldıktan sonra sahile inerdi, bugün biraz oyalanmıştı.

Yataktan kalkıp bana uzandı, şakaklarıma hızlı bir öpücük kondurup çekildi.

Söyleyememiştim. Belki yine de söyleyebilirdim ama şu zamana kadar bekleyip şimdi kısacık bir âna bu güzel haberi sıkıştırmak haksızlıktı sanki, yapamadım. Bu yüzden tek kelime etmeden, sessiz sedasız izledim Ömer'in üzerini değiştirip odadan çıkışını.

2016

3.

Acele etmeden uzandı bardağa, yavaşça kavradı. Bardağın dışına akmış birkaç damla kahve parmak uçlarını ıslattı. Fincanı dudaklarına yaklaştırırken gözleri, önündeki kitabın sayfasında dolaşıyordu. Kaşları hoş bir açıyla çatıldığında sertçe yutkunup yarısına kadar dolu olan fincanı bıraktı masaya. Çenesini kaldırıp kaşıyormuş gibi gezdirdi parmaklarını sakallarında. Geriye taradığı saçlarından inatçı bir tutam alnına düştüğünde başını yana yatırıp sağ eliyle arkaya itti o tutamı.

Zamana minnettardım; bazen sanki onu doya doya izleyebileyim diye ağırlaşıyordu saniyeler, dakikalara yayılıyordu.

İşte baban o, dedim içimden. *Ne kadar güzel bir adam olduğunu anlatırım belki bir gün ama şunu asla unutma, sen şanslı bir çocuksun.*

Yeşilin en koyu tonlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde çekinerek kaldırdım yüzümü. Gözlerini yüzüme dikmiş, bir kaşını kaldırmış vaziyette beni izliyordu. Sevimli olduğunu düşündüğüm gülümsemeyi giydirdim dudaklarıma.

"Bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi. "Saatlerdir bir şeyler oluyor."

Kaşlarımı çatıp söylediklerine bir anlam yüklemeye çalıştım.

"Ne oluyor?"

Elindeki kalemi masaya bıraktı, gözlüğünü çıkarıp kitabın üzerine koydu ve kahve bardağını elinin tersiyle hafifçe kenara itip bana döndü.

"Gerçekten Betül, ne oluyor?" Masaya eğilip parmağıyla kitabın bir yerini gösterdi. "Bir saat içinde bu konuyu tam beş kere anlattım ama kafamı kaldırıp bir bakıyorum ki Betül buralarda değil. Bak, eğer bugün ders çalışmak istemiyorsan yarın çalıştığımız süreyi biraz daha uzatır, bugün burada bırakırız."

Sana şunu bir söyleyebilsem...

"Özür dilerim," dedim. "Tamam tamam, dinliyorum. Baştan anlat, bu kez buradayım. Gerçekten..."

Birkaç saniye daha öylece bana bakıp başını iki yana salladı, sonra kitabı önüne çekip gözlüklerini taktı. Bana ders çalıştırırken ve kitap okurken bu gözlükleri takması hoşuma gidiyordu, ona çok yakışıyordu.

O gözlüklerin otuz santim aşağısına bak Betül, orada seni ilgilendiren bir şeyler bulabilirsin. Aa işte çalışman gereken konular!

"Konu anlatmayı geçelim, soru üzerinden anlatacağım," dediğinde bu kez gerçekten de pürdikkat onu dinliyordum. Bardağını alıp kahvesinden bir yudum almak için kaldırdığımda devam etti. "Bir babanın yaşı, çocuğunun yaşının..."

Boğazımdan inmesi gereken kahve ters teperek genzime kaçtığında elimi ağzıma kapatıp var gücümle öksürmeye başladım. Ömer soruyu bırakıp bana uzandığında elimi göğsüme koyup iyi olduğumu göstermeye çalıştım.

"Bir dikkat et kızım ya!"

Rahat rahat nefes almaya başladığımda ters bir bakışla ona dönüp, "Düzgün bir soru sorsana!" dedim anlamsız bir çıkışla. "Yok babanın

yaşı çocuğunun yaşının bilmem kaç katıysa bu durumda anne ne işler çeviriyor falan... Ne biçim soru bunlar Ömer!"

Kaşlarını kaldırıp dudağını bükmüş vaziyette beni dinliyordu, gözlerini büyütüp bir kez daha başını iki yana salladı ve kalktı masadan.

"Var bir şey sende, var! Kaç gündür bir tuhafsın. Yakında çıkacak kokusu belli, merakla bekliyorum doğrusu."

İlgisiz bir tavırla, "Anlamsız konuşuyorsun," dedim. "Bekle bekle, yani sanki bir şey çıkacak." Üste çıkma çabalarım beni bir kenara bırakmış, kendi kendine hareket ediyordu artık. Ben de masadan kalkıp ondan önce çıktım odadan. "Ne yani? Babasının yaşı, çocuğunun yaşının bilmem kaç katının onda biriymiş. Kim bu çocuk, işi gücü yok mu bu babanın; nedir yani? Ne boş işler anlamıyorum gerçekten! Bütün ders çalışma hevesim şuramda kaldı."

Kollarım benim irademde olmasa şimdi boğazıma yapışır mıydı acaba, bence yapışmazlarsa ayıp ederlerdi. Bunu bu kadar hak ettikten sonra elimi kolumu sallaya sallaya yürümem insanlık suçuydu.

Şimdi bir yanım diyordu ki; gidip Ömer'e, *"Senin yaşının on bölü yedisini çocuğumuzun ayına böldüğümüzde çıkan sonuçla kaç elma alabiliriz?"* de. Ama demeyecektim. O tarafım öyle konuşuyordu kendi kendine, onu hiç tanımıyormuş gibi başka düşüncelere doğru yürüdüm ben.

Bu konuyla ilgili tek bir kelime daha çıkmadı ağzımdan. Ömer'le bir süre başka konulardan konuşsak da üzerimdeki tuhaflığı çözmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Bir süre sonra ise aramızdaki bu garip gerilim bir son bulmuş, namazlarımızı kılıp üçlü koltuğumuza geçmiştik. Ömer oturmuş, ben onun dizine yatmıştım; elindeki kitabı başıma yaslamış, yavaş yavaş çeviriyordu sayfaları. Ben de geçen gün onun kitapları arasından seçtiğim polisiye romanı elime almıştım ama bastıran yorgunluk ve Ömer'in küçük bir kediyi sever gibi başımı okşayışına bakılırsa gözlerim birkaç dakika bile açık kalamayacaktı.

Ve kalamamıştı.

Düşündüğümden daha uzun dayansam da uyuyakalmıştım en sonunda ve Ömer beni yatağa taşımak zorunda kalmıştı. Sabah namazından sonra sahile koşuya çıkmadan önce gelip bir öpücük kondurmuştu yüzümün yastığa gömülmemiş o küçük mü küçük kısmına, sonrasında uyanık kalamadığım için de işe gittiğini görememiştim.

Uyandıktan sonra biraz oyalandım, sonra kendime bir tost yapıp küçük bir kahvaltı tabağıyla televizyonun başına geçtim. Birden derin bir açlık hissetsem de şimdi pek iştahım kalmamıştı. Neden bilmiyorum ama tosttan bir ısırık alıp bıraktım tabağa, iştahla hazırladığım tost şimdi o kadar da cazip gelmiyordu.

Kahvaltı tepsisini kenara alıp oturduğum koltukta biraz daha uyukladım. Bundan öncesinde de muntazam bir uyku düzenine sahip olduğumu iddia edemezdim ama şimdi durum hepten garipleşmeye başlamıştı. Karnımda gelişen küçücük bir varlık maddi manevi ne çok yan etki gösteriyordu.

Birkaç saat ders çalışıp mide bulantımı bastıracak kadar bir şeyler atıştırdım, sonra giyinip evden çıktım. Evdeki iştah ve uyku dengesizliğimden sonra şimdi de sebepsizce moralim bozulmuştu. Bir an için kendime katlanamadığımı hissettim, en iyisi kendimi görmezden gelmekti. Tuhaf, evet ama normal olan ne vardı ki zaten şu anda?

Fatma Teyze'nin yanında durdum biraz, Hatice Teyze önceden ona da söylemişti. İlk başta sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıp benim anlatmamı beklemesi gerçekten çok komikti ve bir yerde dayanamayıp gülmeye başlamıştım.

Birkaç saati de onun yanında geçirdim, onunla böyle vakit geçirmeyi çok özlemiştim.

Ve dünden beri nihayet Selin'le konuşabilmiştim, telefonda konuşmak istemediğimiz için bir yerde buluşmaya karar verdik. Bu yüzden Fatma Teyze'nin yanından çıkıp Selin'in yanına geçtim. Fakat ben binadan çıkana kadar Fatma Teyze kendime dikkat etmemle ilgili neredeyse yirmi beş farklı cümle kurmuştu.

Selin'in yanına geldiğimde dünkü kadar olmasa da durgunluğunu görebilmiştim, çok bariz değildi ama bir donukluk vardı hareketlerinde. Kahve ve frambuazlı pasta sipariş edip bir süre öylece havadan sudan konuştuk. Bir zamanlar arkadaşım olan Emre'nin temelli İzmir'e taşındığından bahsetti önce. Eskiden olsa asla böyle olacağımızı tahmin etmezdim, Ömer için Selin'le aynı fikri paylaşmıştı her zaman ama Selin kabullenmişti, Emre ise arkasını dönmeyi tercih etmişti.

Ben de biraz Kutay'dan ve Ömer'le olan ilişkilerinin önceden ihtimal bile vermeyeceğim kadar sıkı olduğundan bahsettim. Eski günlerdeki gibi değildik belki Kutay'la ama eskisi gibi olmasa da nedense artık bendeki yeri gerçek bir abi gibiydi.

Sohbet ortaya atılan başka konular arasında döne döne bulmuştu sonunda yerini. Başta ağzının içinden bir şeyler mırıldandı kendi kendine, sonra yavaş yavaş açıldı dilindeki düğüm.

"Emre'yi ilk kez hastanede fark etmiştim," dedi. "Sonra gelişen süreç, nikâhınız, bizim birkaç karşılaşmamız derken... Ben artık hayatımın bir yanında onu arar oldum Betül. Hayatımda hiçbir rolü olmayan bir adamı arıyordu gözlerim ama... Korkuyordum da bir yandan."

"Korkun neden?" dedim, dedim ama cevabını zaten biliyordum.

"Sen Ömer'i kabul ettin Betül," dedi. "Sonra değiştin. Özür dilerim, beni yanlış anlama ama... Ben bunu istemiyorum."

Söyledikleri nedense canımı acıtmıştı; alındığım için değil, böylesine sevdiğim bir arkadaşımın yaptıklarımı bir hata gibi gördüğünü hissettiğim için. Ona asla yaşadığım, tadına vardığım güzellikleri gösteremeyecekmiş gibi hissediyordum.

"İstediğin şey ne?" dedim konudan uzaklaşmayı umarak.

"O böyle bir kız istiyor Betül," dedi omuzlarını silkerek. "Kendi inançlarını paylaştığı birini... Bu... Ahhh, bunu istemiyorum!"

"Sanırım ona seni değiştirmesinden korktuğun için kızıyorsun," dedim, devamında söylediklerimin acımasız olacağını biliyordum ama fark etmediği bu gerçeği göstermeliydim ona. "Beni yanlış anlama Selin ama anlattıklarına bakılırsa o seni değiştirmek istemiyor, hatta onu değiştirmek isteyen sensin; çünkü o senden böyle bir şey talep etmemiş. Aklındaki, kendine yakın hissettiği bir kadınla evlenme düşüncesini onun zihninden silmeye çalışan sensin çünkü."

Sinirlenmeye başladığını hissetsem de beni tam olarak dinlemediğini biliyordum.

"Bana ne dedi biliyor musun?" dedi bardağıyla oynarken. "Benimle bu şekilde bir ilişki içinde olması mümkün değilmiş, etrafında dolaşmayacakmışım. Eğer gerçekten bir şeye niyetliysem, onu inançlarıyla bir görüp ona göre davranacakmışım; aksi takdirde bir daha karşısına çıkmayacakmışım."

Şaşırmamıştım, çünkü Emre'nin de bu konularda en az Ömer kadar katı olduğunu biliyordum. Şaşırdığım şey, Selin'in bu inanca ya da *inancıma* böylesine uzak ve soğukken, Emre gibi bir adama takılıp kalmasıydı.

"Bunu ona anlatamadım Betül. İnandığı şeyleri değil..." dediğinde cümlesinin sonunu getirmeden tahmin etmiştim söyleyeceklerini ve devam etti. "Onu istiyorum ben."

Neşeden uzak bir gülümseme geçti dudaklarımdan. Her ne kadar daha önce duymamayı istesem de bu cümleleri tanıyordum, en son Emel'den dinlemiştim bunları. Düşüncelerinin zaten bu yönde olduğunu bilsem de neredeyse aynısını Selin'den duymak canımı sıkmıştı.

"Onu isterken inandığı şeylerin, dininin, değerlerinin onun parçaları olduğunu unutmuyor musun sence de Selin? Onu o adam yapan en önemli şeyler bunlar zaten."

Bardağını masaya olması gerektiğinden biraz daha sert bırakarak, "Kimin tarafındasın Betül?" dedi.

Dudağımı büküp kendi bardağımı aldım avuçlarıma.

"Kimsenin... Taraf tuttuğum yok, anlattıklarına uzaktan bakıyorum sadece."

Öfkesi ifadesinde biraz daha dursa da, sonra yavaş yavaş yumuşadı.

"Çaresiz hissediyorum," dedi. "İlk kez bir adamın karşısında nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Bu sözler de tanıdıktı, hatta öyle tanıdık ki zihnimin arşivlerini biraz karıştırsam kendi düşüncelerimi bulurdum oralarda. Cümleler aynıydı belki ama durumların aynı gelişeceğine inancım yoktu acı bir şekilde.

Gözlerinin dolduğunu gördüğümde sessizce yanına yaklaşıp omzuna doladım kolumu. Bana sarıldı, ağlayacağını hissediyordum ve bu durum aynı onun söylediği gibi çaresiz hissettiriyordu beni. Baştan sona kötü bir hâlin içindeydim; ne diyecektim ki şimdi, nasıl teselli edecektim? Duymak istediklerini söylemeyecektim, doğru olanları asla kabul etmeyecekti. Teselli cümleleri yoktu elimde, içi boş birkaç cümleyi de laf olsun diye söyleyemezdim.

Yalnızca sarıldım ve dua ettim, arkadaşım için.

...

Bir gün daha geçti.

Ani geçişler yapıyordum belki olaylar arasında ama nasıl oluyorsa öyle anlatıyordum işte. Ben de bir olaydan diğerine atlıyordum, uyuyup uyanmak arada teferruattı. Çünkü hemen elimin altında büyüyen bu parçamızı Ömer'e söylemek, söyleyemediğim her saniye biraz daha zorlaşıyordu sanki.

Zor olacak bir şey yoktu başta sanki. Aslında yok sanıyordum, varmış. En başında *önce ben alışayım, sonra Ömer'le yaşayalım sevincimizi* demiştim; ertelenmişti. Sonra *ben alıştım ama öyle pat diye de söyleyemem, bunun bir zamanı olmalı* dedim; yine ertelendi. Artık

dilimin ucundaydı ama hep bir şeyler çıkıyordu önümüze, ben de bir koşuşturma arasına sıkıştırmak istemiyordum bu özel ve güzel haberi.

Ağzımdan kaçırmamak için çabalasam da ağzımdan kaçacak ve ben de rahatlayacağım diye düşünmüyor da değildim bazen.

Annemle babam yarın yurtdışına çıkacaktı, bu yüzden onları ziyarete gitmiştim. Dönerken de Ömer'in yanına uğrayayım, birlikte döneriz diye düşünmüştüm.

Bekleme salonunda oyalandım biraz, içerisi karışık ve kalabalıktı bugün. Ömer o karışıklıkta kalmamdan rahatsız olduğu için en yakındaki kafeye götürdü beni. Orada birkaç saat geçirdikten sonra nihayet yanıma gelebilmişti. Hesabı ödedikten sonra birlikte dışarı çıktık.

Arabaya bindiğimizde, "Neden içerisi o kadar karışıktı bugün?" dedim.

Arabayı park ettiği yerden çıkarırken bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Birkaç gündür böyle buralar," dedi. "Bunları eylemden getiriyorlar. Kaç gündür yakın semtleri birbirine kattılar."

"Neden?"

"Bu semtin sonunda büyük bir arazi var; özel okul ve yurtların içinde bulunduğu bir kampüs alanı gibi. Orasının yıkımıyla ilgili bir mevzu vardı ama olaylar kulaktan duyulanlarla, ortalığı alevlendirmek isteyenlerin ortaya attığı şeylerle büyüyor şu sıralar. Altından bir şey çıkacak gibi ama... Bekliyoruz işte."

"Eylemlerin hepsi bu yüzden mi?"

"Evet," dedi. "Tuhaf değil mi? Normalde böyle olaylar için bu kadar farklı yerlerde organize olmazlar."

"Dikkati tek bir yöne toplamamak gibi..." dedim başımı koltuğun arkasına yaslarken.

Gözünü birkaç saniye için yoldan ayırıp bana baktı ve gülümsedi. Dudaklarının kazandığı küçük açıyı izlemek için kendime izin verdiğim sırada, "Evet," dedi. "Neden olmasın?"

"Ömer lütfen dikkatli ol."

Geç geleceğini haber vermediği ve yoğun olduğu her gün eve gelene kadar oda oda dolaşıyor, gerginliğimi evin her yerine dağıtıyordum.

"Oluyorum Betül, Allah'a emanetiz işte."

"Orası zaten öyle," dedim. "Ama önce senin dikkat etmen gerek. Tanıyorum seni, tehlikeli bir şey olunca hiç *biraz geri durayım* demek yok. Sanki inadına yapar gibi içine içine giriyorsun olayların."

Alaylı bir tavırla, "Betül ben emniyetin bahçıvanı değilim," dediğinde omzuna vurup ters ters baktım suratına.

"Dalga geçme! Yarın bir gün çocuğumuz olursa iki katına çıkacak bütün endişelerim, şimdiden böyle olursa..."

Ömer şaşkınlıkla çattı kaşlarını ve bana baktı, yüzündeki gülümseme alaydan arınmıştı.

"Öyle bir şey olursa eğer gerçekten... O zaman ikiniz için de dikkat ederim, merak etme."

Sıradan bir cevap gibi görünebilirdi bu ama söylerken gözlerinin parlayışı dilimin ucundan bir türlü dökülemeyen cümleleri ateşe vermişti sanki. Göğsümün orta yerinde hissettim gülüşündeki sıcaklığı ve bakışlarındaki içtenlik boğazıma düğümlenenlere dokunup geçti.

Bugün söyleyecektim bunu, çünkü ben erteledikçe doğru an hiçbir zaman gelemeyecekti. İkimizden bir parçanın ihtimali bile böyle güzel gülümsetebiliyorsa eğer bu adamı, varlığı nasıl muazzam bir manzara çıkaracaktı kim bilir çattığı kaşlarının gölgelediği sert yüzünde.

Ömer yola dönmüştü, ben hâlâ ona bakıyordum. Bakışlarımı fark etmiş ama bana dönmemişti.

"Kübraların yanında kalırken..." dedi dikkatini yoldan ayırmadan. "Bir mektup yazmışsın ya hani."

Devam etmesine izin vermeden, "Onu sana vermeyeceğim Ömer," dedim. Orada kaldığımız süre boyunca ve hatta eve döndüğümüzde bile o mektubu sormuştu. Kübra ve bir şeyleri abartmak konusundaki üstün yetenekleri sayesinde Ömer fazla merak etmişti bu mektubu. Ben de nedensiz bir inatlaşmaya çevirmiş ve ona vermemiştim. Vermemiştim ama bulmasına da müsaade etmiştim, bulursa eğer o zaman okurdu.

"Ver demiyoruz. Okuyayım sadece, sonra alırsın yine." Sıkılgan bir bakışla karşılık verip sessiz kaldım. "Bir gün bulurum ben, merak etme," dedi başını sallayarak. "Geçer o benim elime, o zaman iki metre çıktısını alıp duvara asarım."

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada Ömer'in telefonu çalarak susturdu beni. Ekrana bakıp telefonu arabaya bağladı ve açtı.

Telefonun diğer ucundaki adam, "Selamün aleyküm Ömer," dediğinde ses bir hayli tanıdık gelmişti. Ömer, "Aleyküm selam Fuat Abi," diye karşılık verdiğinde ise elimde olmadan devirdim gözlerimi. Fuat Abi'ye ayıp etmek istemiyordum, bize çok faydası dokunmuştu ama Emel, o kızı düşünmek bile sinirlenmem için yeterli bir sebepti.

"Nasılsın oğlum?"

"İyiyim çok şükür abi, sen nasılsın?"

"Çok şükür Ömer, iyiyim ben de. Çalışıyor musun? Öyleyse söyle de meşgul etmeyeyim seni şimdi."

Önümüzdeki araç birden sebepsizce yavaşlayınca, Ömer hâlâ elinde tuttuğu telefonu bana verip öndeki araca sertçe korna çalarak adamı solladı. Arabanın yanından geçerken de ters ters bakıp söylendi.

"Yok abi, emniyetten çıktım da yoldayız şimdi. Önemli bir konuysa söyle, yoksa ben seni sonra arayayım."

"Kısa bir konu, bir şey rica edecektim."

"Buyur abi."

Nedense söyleyeceklerinden şimdiden rahatsız olmuştum ve yine nedense bunun hoşuma gitmeyecek bir şey olduğunu düşünüyordum.

Adam derin bir nefes alıp, "Yakında Emel'i İstanbul'a gönderiyorum, işle ilgili," dedi. "İstanbul'da öyle çok güvenilir bir tanıdık yok. Kalacağı yeri ayarladık, bizim çocuklar da onunla gelecek ama bir de senin orada olup uzaktan da olsa haberdar olman içimi rahatlatır. Hem belki Betül de arkadaşlık eder ona."

Ömer gözlerini yoldan ayırmasa da hemen yan koltuğunda sinirden renk değiştiren kızı hissetmiş ve gerilmişti.

"Abi..." diye başladı ama Fuat Abi, "Biliyorum sen de yoğunsun, senden böyle bir şey istemek ayıp oluyor ama orada tanıdık biri olmadan içim hiç rahat etmeyecek. Hem sana da yük olmayacak, öyle sürekli takip etmeyeceksin," diye sözünü kesti.

Ömer sıkıntılı bir nefes bırakıp kaçamak bir bakış attı bana. Sinirle gülüp sessizce dudaklarımı kıpırdatarak, "Tabii ki hayır!" dedim.

Gözlerini kaçırarak, "Ben yanında duramam abi de senin çocuklara arada bakarım, olmadı Betül de ara sıra kontrol eder," dedi.

Gözlerimi büyütüp hayretle ona döndüğümde Ömer, Fuat Abi'nin teşekkürlerini, "Şimdi telefon çekmeyebilir abi, sonra konuşalım," diyerek duymazdan gelip kapattı telefonu.

Boğazını temizleyip hiçbir şey olmamış gibi yola döndüğünde dudağımı sinirle ısırıp, "Betül ara sıra kontrol mü eder?" dedim gülümseyerek. "Ne için? Öldürüp öldüremediğimi anlayabilmek için mi?"

Zorlama bir dikkatle yola odaklanarak, "Yoldayız Betül," dedi. "Açma şimdi konuyu."

"Yolda konuşmamak konusunda bu kadar titizsen eğer; az önceki konuşma benim hayal ürünümdü, kafamdan uydurdum ve şu an mutlu bir kadınım öyle değil mi Ömer?"

Cevap vermedi.

"Ömer!"

Derin bir nefes alıp, "Bak Betül..." diye söze başladı ve ben de kendimden beklenmeyecek bir sabırla konuşmasını bekledim. "Fuat Abi'nin bize ne kadar yardım ettiğini biliyorsun, ki senden önce de bana çok iyiliği dokundu. Şimdi adam bir şey rica etti, hem zaten ben Emel'le muhatap olamayacağım ki... Sadece Fuat Abi'nin adamlarıyla arada konuşurum, olmadı sen de..."

"Sen de deyip durma!" dedim sinirle bağırarak. "Bu kızla biz en son nasıl ayrıldık Ömer?"

"Betül kızla bir alakam olmayacak."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama sonra susup öfkeyle arkama yaslandım, başka bir şey söylemek için derin bir nefes aldım ama onun da kızgınlığımı karşılayamayacağını fark edip tekrar sustum. Öfke öyle bir kaynıyordu ki içimde, onunla Ömer'i bile yakmak istiyordum.

"Sana var ya..." dedim sonunda. "Tek bir şey bile söylemeyeceğim. Elimden gelse o kızı bir kaşık suda boğup denizin dibine gömeceğimi biliyorsun ve yaptığın şeye bak! Gerçekten ya, gerçekten hiçbir şey söylemiyorum. İstediğini yap!" Kendimi öyle bir sıktım ki bir an kendimi tutamayıp Ömer'in eline sert bir çimdik attım. "Hiçbir şey," dedim. "Bak, ağzımdan hiçbir şey çıkmayacak. Git istersen o kızın dibinde dur. Umurumda değil!" Dudaklarımı dişleyip kollarımı hırsla göğsümde kavuşturdum.

Ömer kızdan uzak duracaktı; bunu biliyordum, şüphem bile yoktu. Endişem o kızdı, benim için baştan başa şüpheydi kendisi. Bu fırsatı ganimet bilip Ömer'in dibinden ayrılmayacaktı, biliyordum.

"Betül ben de hiç istemiyorum ve bu yüzden o kızı görmemek için bile elimden geleni yapacağım. Lütfen bunu bir de sakin bir şekilde düşünür müsün?"

"Tamam!" Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve başımı koltuğa yasladım. Sonunda nefesimi hırsla bırakıp, "Düşündüm!" dedim. "Hâlâ aynı fikirdeyim!"

Neredeyse eve gelmiştik, "Eve gitmeyeceğim!" dedim bunu fark ettiğimde. "Beni Fatma Teyze'ye bırakır mısın?"

"Tamam, ben de Fatma Teyze'yi görmüyorum kaç gündür."

"Efendim?" dedim Ömer'e dönüp kaşlarımı kaldırarak. "Fatma Teyze'ye gidelim demedim, beni oraya bırakır mısın dedim. Yalnız, tek başıma, sen olmadan..."

"O ne demek şimdi?"

"Bu demek ki şu an sağlıklı düşünemeyecek kadar sinirliyim, polis katili olup ömrümün diğer yarısını hapiste çürüyerek geçirmek istemiyorum!" Dudağının kenarının seğirdiğini gördüğümde omzuna küçük bir yumruk atıp, "Komik değil!" diye bağırdım. "Komik mi? Gülüyor muyum ben şu an? Komik bir şey varsa söyle birlikte gülelim."

Direksiyona vurup, "Gülmedim, yemin ederim gülmedim," dedi isyanla.

"Gülemezsin zaten. Komik mi? Hayır, neye güleceksin ki, yok ki bir şey. Seninle artık daha fazla konuşmak istemiyorum ya, şu an buna karar verdim."

Ömer konuşmaya niyetlendiği her an bir şekilde durdurdum onu ve sonunda Fatma Teyze'nin evinin önüne geldik. Ona hiç bakmadan binanın önüne ulaştım, zili çalıp beklemeye başladığımda Ömer'in de arkamdan geldiğini hissettim. Demir kapının camında beliren yansıması yansımamı içine almıştı.

"Gitsene!" dedim hiç arkamı dönmeden.

Kapı açıldı, ses çıkarmadan içeri girip Ömer'in geçmemesi için kapıyı sertçe iterek hızlı hızlı çıktım merdivenleri. Tabii ki Ömer yine arkamdaydı. Nefes nefese kapıya ulaştığımda Fatma Teyze kapının yanında tedirgin bir şekilde bize bakıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp eve girdiğimde Ömer de kapının önüne gelmişti.

"Girme içeri!" dedim Fatma Teyze'nin önünde durarak. "Fatma Teyze alma bu adamı içeri Allah aşkına!"

"Betül saçmalama, bak hâlâ sağlıklı düşünmüyorsun."

Ömer'i dinlemediğimi göstererek kaldırdım elimi. Fatma Teyze'ye dönüp, "Bak bu adamı alırsan yemin ederim ben çıkarım evden," dedim.

Fatma Teyze iki arada bir derede kalmış, çaresizce bize bakarken Ömer başını geriye atıp nefesini bıraktı. Sakallarını ve boğazını sertçe kaşıyıp saçlarını karıştırdı.

"Betül büyütüyorsun olayı."

Sesimiz binanın içinde yankılanacağı için kimse sesini yükseltemiyordu fakat sessiz bağırmak diye de bir seçenek vardı çok şükür. Hâlimize gülmemek elde değilken hiçbirimizin gülmeyişi bir hayli komikti.

"Büyütüyor muyum?" dedim sinirle. "Fatma Teyze ben onunla konuşmuyorum, lütfen gönderir misin? Bak yemin ederim ben giderim buradan."

Fatma Teyze başını iki yana sallayıp geri çekti beni; "Git içeri bakayım sen." Sonra Ömer'e döndü. "Oğlum, Ömer'im ben Betül'le konuşayım; sakinleştireyim onu biraz tamam mı? Şimdi kavgadan başka bir şey çıkmaz."

Ömer'in gidip gitmediğini göz ucuyla kontrol ederek girdim odaya. Bir süre sonra da Fatma Teyze dış kapıyı kapatıp odaya girdi; ellerini beline yerleştirip, "Haydi," dedi. "Üzerini çıkar, yemeğini ye de sonra konuşalım."

Namaz kılıp burada bıraktığım pijamalarımdan birini giydim, yemeğimi yedim, sonra uzun zamandır yatmadığım bu koltuğa açtım yatağımı. Her zamanki gibi Fatma Teyzem kendi yatağında yatmam için dakikalarca ısrar etmiş ve hatta biraz da azarlamıştı ama yine de kabul etmemiştim.

Tüm işleri halledip sonunda oturma odasında onun dizine yatarken buldum kendimi. Dizinde uyuduğum günleri özlemiştim. Uzun zamandır burada kalmıyordum, pijamalarıma dolabın ahşap kokusu bile sinmişti hafiften.

Ömer'le bugünkü tartışmamızı anlatmadan önce Fuat Abi'yi, Emel'in kim olduğunu, bana o evde kaldığımız sırada söylediklerini, Ömer'e tavırlarını ve ısrarcılığını; aklıma gelen her şeyi anlattım. Israrcı olmaktan daha kaba kelimeler de biliyordum elbette fakat dile getirmem hâlinde elinin altında olduğum Fatma Teyze'den ağzımın üzerine küçük bir tokat yiyebilirdim. Sonunda da Fuat Abi'nin Ömer'le konuşması ve tartışmamızı anlatıp konuşmaktan yorulmuş bir hâlde derin bir nefes aldım.

Fatma Teyze yavaş yavaş saçlarımı okşamaya devam etti. Anlattıklarımı düşünüyordu, ben de biraz daha sakinleşmiştim.

"Ömer sorumluluk duygusu çok sağlam bir çocuk Betül'üm, küçük yaştan beri öyle büyüdü o. Eğer birinin ona bir iyiliği dokunduysa unutmaz, vefalıdır. O adamın hatırı olduğu için kabul etmiş besbelli, yoksa asla yanaşmazdı."

"Biliyorum Fatma Teyze, zaten öbür türlüsü aklımın ucundan bile geçmedi ama o kızın Ömer'e ne hissettiğini bilirken buna göz yumamıyorum. Ömer ona yaklaşmaz zaten, ben ondan eminim çok şükür ama o kız..."

Gülümseyerek, "Ömer'den eminsen gerisini düşünme, canını sıkma böyle," dedi gözleri karnıma kayarken. "Kendini de bebeğimizi de üzüyorsun. Hem Ömer'e söyledin mi sen?"

"Hayır, bugün söyleyecektim ama sonra bu olaylar oldu işte." Somurtan yüzüm bir an bir gülümsemeyle aydınlandı, ellerim karnımı buldu. "Hissediyor mudur?"

Bedenimde başka bir bedenin varlığı hâlâ öyle ütopik geliyordu ki sanki dünya üzerinde bunu yaşayan tek insan bendim.

"Hissetmez olur mu hiç! Güldüğünde, üzüldüğünde hepsini hisseder."

İç çekip, "Özelimiz de kalmadı," dediğimde Fatma Teyze içten bir kahkaha attı; sonra hızla yerinden kalkıp mutfağa yöneldi. "Tövbe ya Rabbim, çayın altını unuttum. Betül gerçekten kafa bırakmıyorsun insanda."

"Vur!" dedim arkasından bağırarak. "Sen de vur Fatma Teyze!"

...

Bugün ilk kez onun varlığını sindirmiş, kabul etmiş bir şekilde yürüdüm sokaklarda; onun, yani bebeğimizin. Almam gereken kitaplar için kitapçıya gittiğimde onun için de birkaç kitap takıldı gözüme. Vitrinlerin önünden geçerken gördüğüm kıyafetlerin arasında ufacık elbiseleri, kazakları da fark ettim. Onu hissettim, o küçük kıyafetler içinde nasıl duracağını hayal ettim, onun peşinde koşturacağım anları düşündüm.

Tuhaftı.

Hayatına *pat* diye biri giriyor ve ben farkına bile varmadan hayatın merkezine yerleşiveriyor. Onu düşünmemek elde değil, çünkü seninle aynı bedeni paylaşıyor. Sonra yavaş yavaş ruhuna da yayılıyor, paylaştığın beden sadece teferruat kalıyor ruhundaki yerinin yanında.

En yakın markete girip sabahtan beri canımın çektiği birkaç şeyi alıp çıktım. Elimdeki küçük poşeti cebime sıkıştırmaya çalışırken diğer cebimdeki telefonum çalmaya başlamıştı. Telefonu çıkarıp ekrana baktığımda hem içim rahatladı hem de bunu kendimden saklamak için gözlerimi devirdim; *evet*, tam olarak öyle yaptım.

Uzun uzun çaldıktan sonra açtım telefonu.

"Efendim Ömer."

"Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam," diye karşılık verdim soğuk bir tavırla.

"Neredesin Betül, Fatma Teyze'den çıkmışsın."

"Ne yapacaksın nerede olduğumu, bir yerdeyim işte!" dedim inatlaşarak.

"Bak delirtme beni. Söyle nerede olduğunu da gelip alayım seni, konuşalım biraz."

"İstemiyorum, kendim dönerim ben."

Çıkışıma karşılık nasıl eve döneceğimi düşünmeye başlamıştım bile. Kendimi kaptırıp bir hayli gezmiştim, ayaklarım ağrıyordu ve bir de durumumun yorgunluğu vardı üzerimde ama hemen öyle kabul de edemezdim.

"Güzelim, ne olur inat etme artık."

Sıkılgan bir tavırla, "İstemiyorum dedim!" diye çıkıştığımda Ömer birden, "Söyle yerini Betül, geliyorum!" diye bağırdı. Bağırışı beni biraz kendime getirmişti, isteksiz görünerek söyledim nerede olduğumu ve meydandaki banklardan birine geçip oturdum.

Çok geçmeden Ömer gelmiş, beni arıyordu. Yanına gidip tek kelime etmeden mesafeli bir şekilde oturdum arabaya.

"Aleyküm selam," dedi Ömer imayla.

Ters bir bakış atıp, "Selamün aleyküm," dedim.

Yüzünü sinirle diğer tarafa çevirip, "Aleyküm selam Betül Hanım," dedi. "Aleyküm selam!"

Bir şeyler sormasına karşı cevap vermemem ve geçiştirmem onu daha da sinirlendirmişti yol boyu. Önüne gelene korna çalıp söyleniyordu, benim yüzümden trafikteki insanlar da Ömer'in sinirinden nasibini almıştı.

Camdan dışarıyı izlerken, "Ben daha iyi kullanırım," dedim kendi kendime.

"Ne?" dedi Ömer bana dönerek. "Kusura bakma ama anlayamadım, neyi daha iyi kullanıyormuşsun?"

Ona bakıp, "Seninle konuşmadım," dedim. "Şu an kendimle konuşuyorum, seni ilgilendirmez."

"Söyle sen söyle, içinde kalmasın," dedi solladığı bir arabaya daha korna çalarken.

"Ben daha iyi kullanırdım arabayı diyorum," dedim sonunda ona meydan okuyarak. "Önüne gelene saydırıyorsun, insanlar senin ruh hâlinden payını almak zorunda mı? Trafiğe çıkma sen bu hâlde, resmen insanlık suçu..."

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Tamam." Sağ şeride geçip yan yola girdi, ne yapacağını anlayamadığım bir sırada tenha bir yere çekip durdurdu arabayı. "Al," dedi el frenini sertçe çekip arabadan inerken. "Sen kullan o zaman."

Arabanın önünden dolanıp yanıma geldiğinde, "Ne yapıyorsun?" dedim. "Al, *dünya saçmalama ödülü*mü sana mı vereyim? Ne istiyorsun yani?"

"Haydi haydi!" dedi koltuktan inmemi işaret ederek. "Yapamayacaksan söyle de ona göre davranalım, boş konuşmakla olmuyor."

Arabadan inmemeye kararlıyken Ömer'in sözleri âdeta yerimden sıçratmıştı beni.

"Allah Allah!" dedim aşağı inip sürücü koltuğuna doğru dolanırken. "Kapı gibi ehliyetim var benim, kim yapamayacakmış!" Direksiyo-

nun başına geçtiğimde gururla diktiğim çenem yavaş yavaş düşmeye başlamıştı. "Otomatik vites değil bu," dedim gururumu dik tutmaya çalışarak.

"Değil," dedi hafif alayla. "Sevmiyorum ben otomatik vites. Ha kullanamayacaksan söyle."

"Kim? Neden kullanamayacakmışım, öyle mi dedim?" Ehliyetim vardı da Allah bilir en son ne zaman araba kullanmıştım. Boğazımı temizleyip koltuğumu ayarladım önce. El frenini indirdim, debriyaja basıp vitesi bire aldım ve sürekli tekrarladığım gaz-debriyaj dengesini sağlamaya çalıştım. Çalıştım diyorum, çünkü araba olmaması gereken bir gürültüyle bağırdı. O sırada telaş yapıp ayağımı debriyajdan çektim ve beklenen şekilde istop ettirdim.

"Uzun zamandır kullanmamıştım," dedim bozulmamaya çalışarak.

Ömer az önceki hâlinden daha sakin görünüyordu şimdi, hatta keyfinin biraz yerine geldiğini bile söyleyebilirdim. Sakin bir şekilde dengeyi nasıl sağlayacağımı hatırlattı ve sonunda ben de gururumu yerden alıp kaldırdım arabayı. Gaza yüklendiğimde, "Sakin," diye uyardı.

"Bana diyene bak!" dedim huysuz bir ifadeyle ona dönerek.

Ömer uzanıp fark etmeden sola kırdığım direksiyonu toplarken yanımdan geçen araba korna çalmıştı. "Allah aşkına önüne bak sen Betül," dedi direksiyonu bana bırakırken.

"Dikkatimi dağıtma, senin yüzünden oldu," dedim üste çıkarak. Direksiyonun iki yanına heyecanla yapışmış ellerimi biraz gevşetip daha rahat gözükmek için çabaladım. Hatta bir ara Ömer gibi bir elimi vitesin üzerine koymaya bile çalıştım ama birkaç saniye bile sürmedi bu girişimim.

"İyi gidiyorsun," dedi Ömer hâkimiyetimi ve yolu izlerken. Yol park edilmiş araçlar dışında tenhaydı, arkadan gelenler de yanımdan geçip gidiyordu. Tehlikede değildim. Ömer, "Biraz hızlanabilirsin," dediğinde bir ona bir vitese baktım. İsteksizce vitese uzanıp ikiye almaya

çalıştığımda, "Debriyaj Betül," diyerek uyardı beni; sonra, "Neyse tamam, böyle gidelim," dedi.

"İstediğim gibi gidiyorum şu an, kafamı karıştırıyorsun."

"Yüz metre ileriden sağa döneceksin," dediğinde aklım dönme komutunu heyecanıma yenik düşerek çabucak kavramış ve beni sağa dönmeye mecbur bırakmıştı. Ömer'in, "Ne yapıyorsun?" demesine fırsat kalmadan direksiyonu sonuna kadar sağa kırıp döndüm.

"Dur!" diye bağırdı Ömer önce. "Direksiyonu topla Betül, bırak şunu!" Direksiyonu çevirmeye çalıştığı anda fren ve gazın yerini karıştırarak gaza yüklendim. Ömer hemen el frenine uzanıp çekse de yaşadığımız ani sarsıntı ve başka bir arabanın çalan alarmı eşliğinde geç kalmıştık.

Ellerimi hızla direksiyondan çekip hiçbir şeyin sorumlusu ben değilmişim gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak şok olmuş bir hâlde öylece kalakaldım.

"Bana sağa dönmemi sen söylemiştin!" dedim Ömer'e patlayarak.

"Sana yüz metre sonra sağa dönmeni söylemiştim!" dedi ellerini yüzüne kapatırken.

"Bana bağırma!"

"Bağırmıyorum!" dedi bağırarak.

"Kızma da!"

"Tabii ki!" dedi gülümseyerek. "Bomboş yolda, önünde bile olmayan park hâlindeki bir arabaya çarptığın için sana neden kızayım ki? Bunu başardığın için seni tebrik etmem gerekiyor!"

"Heyecanlandım!"

Nefesini sinirle bırakıp arabanın kapısını açtı.

"Neye kızıyorum biliyor musun?" dedi aşağı inmeden önce. "Hâlâ inat ediyorsun. Bak ne oluyor, sebepsiz inadın sonu ne oluyor, iyi bak!"

Ardından kapıyı çarpıp dışarı çıktı. Arabanın içinde kalmıştım, sinirle dolmaya başladı gözlerim. Duygularım da dengesizleşmişti, olanlar karşısında nasıl davranacağımı da kestiremiyordum. Hırsla direksiyona vurup yüzümü ellerimin arasına aldım.

Ömer çarptığım aracın sahibini bir şekilde bulmuş ve birkaç saat içinde olayı halletmişti, şükür ki her iki araçta da uğraştıracak büyük bir hasar yoktu. Birkaç saatin sonunda yine evin yolunu tutuyorduk fakat bu kez Ömer önde, ben arka koltuktaydım.

"Kafamı karıştırdın," dedim sakin ve sitemli bir sesle. "Normalde iyi kullanabilirim." Arabadan inmeden önce söyledikleri zoruma gitmişti.

"Evet evet!" dedi. "Birinci viteste ve direksiyonu çevirmediğin zamanlarda iyisin."

"Dalga geç sen! Kapı gibi ehliyetim var benim, pratiğim yok sadece. O yüzden hiç duymuyorum o laflarını."

"Sana o ehliyeti veren hocanın aklına yanayım ben."

Birden bastıran duygusallık ve söylediklerinin zoruma gitmesi sonucu hiç ama hiç istemememe ve elimden geldiğince engellemeye çalışmama rağmen gözyaşları kirpiklerime birikmeye başlamıştı. Hormonlarım altüst olmuş, gururum ayaklar altında, sinirlerim kışın ortasında kalmış elektrik telleri gibi, bir de Ömer'in söyledikleri...

Sessiz kaldığımı fark eden Ömer aynadan arkaya baktı; önce göremedi beni, sonra fark etti hâlimi. Sert ifadesi saniyeler içinde eridi, bakışları yumuşadı, hareleri şefkatle parladı kirpikleri arasında. Ama bir şey söylemedi, bir peçete uzattı ve yol boyu sayamadığım kadar çok kontrol etti beni.

"Eve gitmek istemiyorum," dedim. "Bugün de Hatice Teyze'ye gideceğim, sen de... İstediğini yap."

"Betül yapma lütfen," dedi yalvarır gibi. "Evimize gidelim."

"Orada kalmayacağım, geç olunca eve dönerim."

Direksiyonun üzerindeki parmakları gevşedi ama canı sıkkındı, bunu saklamıyordu.

"Ya sabır..."

Hatice Teyze'nin evinin önüne geldiğimizde Ömer bu kez arabadan inmeme izin vermeden önce arabayı park etti, birlikte inip binanın önüne geldik. Kapı açılınca ben önden Ömer arkadan yukarı çıktık. Hatice Teyze'nin olanlardan haberi olmuştu ki gülümsese de ikimize de tedirgin bir şekilde bakıyordu.

İçeri ilk giren ben oldum. Selam verip Hatice Teyze'ye sıkı sıkı sarıldım, şalımı ve feracemi çıkarıp kapının yanındaki vestiyere astıktan sonra oturma odasına geçtim. Fatma Teyze'yi içeride görünce bir an bunu beklemediğim için irkilsem de sonra hemen yanına gidip boynuna sardım kollarımı.

Ömer de Hatice Teyze'ye selam verip içeri geçtikten sonra yanlarında olmasam bile Hatice Teyze'nin fısıltıyla Ömer'e bir şeyler sorduğunu duymuştum. Ömer cevap vermedi mi, yoksa verdi de ben mi duymadım bilmiyordum. Çok geçmeden Hatice Teyze odaya girip bana tuhaf ve ne diyeceğini bilemez bir hâlde bakınca, "Fatma Teyze anlatmıştır zaten Hatice Teyze," dedim ikisi arasında gezen bakışlarım eşliğinde.

"Evet Betül'üm," dedi Fatma Teyze iç çekerek, Hatice Teyze söyleyecek bir şey bulamamış gibi gözüküyordu.

"Namaz kılmadım ben, geç kalmadan kılayım," dedim. Seccadeyi serip namaza başlayacağım sırada Ömer abdest almış, kollarını sıvadığı kazağını indirerek içeri girmişti.

"Cemaat yapalım," dedi beni durdurarak. Fatma Teyze'nin burada olduğunu yeni fark etmişti. Hemen yanına gelip elini öptü, sarıldı.

"Hoş geldin oğlum," dedi Fatma Teyze.

"Hoş bulduk," diyerek karşılık verdikten sonra, "Siz de kılmadıysanız hep birlikte kılalım haydi," dedi.

Hatice ve Fatma teyzelerin bakışmalarındaki organizeyi hissetmemiş gibi davranarak üç seccade daha çıkardım.

Namazını kıldıktan sonra Fatma Teyze, Ömer'in okuduğu surelerin bitmesini bekledi; ardından ellerini açıp dua etmeye başladı, biz de ellerimizi açarak katıldık ona. Duanın içeriği çocuk ve aile huzuruydu; Fatma Teyze'nin atladığı bir noktada Hatice Teyze ekleme yapıyor, aralarında bütün bir dua çıkarıyorlardı. Bu, bir dua olmasının yanı sıra Ömer ve bana da bir uyarı niteliğindeydi sanki.

Dua sonunda bittiğinde seccadelerimizi katlayıp kalktık. Hatice ve Fatma teyzelerin davranışlarında planlanmışlık vardı, gözleri bizdeydi. Ömer koltuklardan birine oturunca ben ayaklanıp başka bir odaya geçmek için kapıya yöneldim. Fatma Teyze kapıdan çıkmadan önce kolumu yakalayıp odada tuttu beni. Hatice Teyze de sert bir şekilde Ömer'in ayağına basıp beni işaret etti.

"Fatma Teyze?" dedim ne olduğunu anlasam da belli etmeyerek.

"Olmaz böyle," dedi. "Aranıza girmeyeceğiz tabii ki ama en azından yüz yüze getirelim sizi, kızım aranızdakileri uzak kalarak çözemezsiniz."

"Ben de diyorum ama..." dedi Ömer koltuktan kalkarak. "Kime diyorum?"

"Sen bir şey deme bana!" dedim Ömer'e ters bir bakışla karşılık vererek. "Bana ne diyeceksin ki, söyledin söyleyeceklerini."

"İki dakika, sadece iki dakika şunu mantıklı düşünsen..."

"Sorun düşünmek değil! Ben düşünürüm, hatta önümüzdeki bir yıl boyunca düşünelim bunu. Fark etmez Ömer, ben düşünsem de düşünmesem de olacak mı? Olacak. Bu kadar!"

Ellerini saçları arasından geçirip derin bir nefes aldı.

"Çok mu rahatsız olacaksın, arayayım Fuat Abi'yi. Olmaz, yapamam diyeyim. Tamam mı? Ama önce gel bunu sağlıklı kafayla bir konuşalım Betül. Öyle kör giriyorsun ki konuya, artık bende mi sorun var diye düşünüyorum. Ben mi bir şey yaptım da bu kız bu konuya bu kadar tepkili?"

"Seninle ilgili falan değil! Öyle olsa yanında durur muyum sanıyorsun Ömer? Kendinden pay biç biraz. Aynı durumda ben olsam ne yapardın? Karşımdaki insanın bana tavrını biliyorsun, ne yapardın Ömer? Sağlıklı bir şekilde oturup düşünür müydün bunu, yoksa ortalığı yakıp yıkar mıydın?"

"Anlıyorum seni Betül ama dinlemiyorsun ki beni. Fuat Abi'nin bize yaptığı onca şeyden sonra ona öylece *hayır* demek olmazdı. Rahatsız olma diye sadece adamlarıyla konuşacağımı söyledim, sırf o kızla yüz yüze gelmeyeyim diye de senin de ilgileneceğini belirttim."

Hatice Teyze de Fatma Teyze de kenara geçip fark edilmediklerini düşünerek yavaş yavaş odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

"Bilmiyorum," dedim pes ederek.

Ömer yanıma gelip ellerimi tuttu.

"Güzelim, lütfen yapma böyle. Benim de istemediğimi biliyorsun, bir de böyle davranıp gerilmesin aramız." Avuçlarına aldığı ellerimi çekmedim, ona bir adım attım. Ömer bunu fark edip omuzlarımdan tuttu, göğsüne çekti beni. "Benim gözüm senden başkasını görüyor mu Betül?"

"Biliyorum Ömer," dedim burnumu sızlatan duygusallığın yanı sıra huysuzlukla. "Ama ben seni de görmesinler istiyorum."

Hoş bir tınıyla güldü.

Alnımı göğsüne yaslayıp, "Eğer o kız yanına yaklaşmaya çalışırsa o zaman bu kadarla kalmam ama!" dedim.

"Kalma," dedi. "Ben izin vermem buna zaten, merak etme."

Kollarımı beline sarıp iki gündür özlediğim adama sarıldım. Okyanusvâri kokusu ciğerlerimden uzak kaldığının bilincindeymiş gibi hızla doldu soluğuma, hâlimden memnundum.

"Şoförlüğüme de bir daha laf söyleme!" dedim yüzümü kaldırmadan.

Az öncekinden daha şiddetli fakat bastırmaya çalıştığı bir gülüşle karşılık vererek, "Ne haddime!" dedi.

"Öyle!"

Kapının diğer yanından fısıldaşmalar gelince Ömer'den ayrılıp gülümsedim.

"Hatice Teyze, Fatma Teyze?"

Bunu bekliyormuş gibi hemen kapıyı açıp içeri girdiler. Yan yana olduğumuzu görünce gülümseyip derin bir *oh* çekti ikisi de.

Aslında içimde büyüyüp duran sıkıntı, yanımdaki adamın onu ilgilendiren devasa bir konudan hâlâ habersiz olmasından kaynaklanıyordu. Aniden, içten içe öyle bir doldurmuştum ki kendi kendimi. Bir elimi karnımın üzerine koyup derin bir nefes aldım. Hatice Teyze de Fatma Teyze de anlamıştı sanki beni, heyecanlı ve mutlu bir ifadeyle bana diktiler gözlerini. Ömer'e döndüm. Gözleri karnımın üzerine koyduğum elime kaydı bir an için, bakışları değişmedi, konuşmamı bekledi.

O an bebeğimin varlığını karnımda; hemen ellerimin altında değil, dilimin ucunda hissettim. Sanki ben bunu söyleyince o Ömer'e ulaşıp hemen ruhuna yerleşiverecekti.

Önce sustum, yavaşça kaldırdım yüzümü; sonra Ömer'in bakışlarını kendime katıp ellerime indirdim gözlerimi. Bakışlarının beni takip ettiğini hissediyordum.

Fısıltıyla can bulmuş sesimle, "Bir bebeğimiz olacak inşallah," dedim sonunda.

4.

O an heyecanıma katılan yeni bir heyecanın varlığını hissetmiştim sanki. Hızla atan kalbimin arasına cılız, yeni bir ritim katılmıştı ve göğüs kafesime sığmayıp atışlarıyla ruhumu sarsıyordu. Nefesim boğazımdan tırmanıp daha heyecanlı olamayacak bu anda boğazımı düğümlüyordu fakat ben bunu bile fark edemiyordum. Gözkapaklarım öyle belirsiz kapanıyordu ki bir saniyeyi bile kaçırmayayım diye, kanımın hâlâ özgürce damarlarımdan dolaştığına bile emin değildim.

Koşup onu öğrendiğim ilk gün doktordan aldığım görüntüleri getirdim ve eline tutuşturdum başka bir şey söylemeden.

Ömer'in bakışlarında bir değişim aradım ama dümdüz bakıyordu, konusu geçtiğinde bile ışıl ışıl dalgalanan koyu yeşil gözlerinde bir donukluk vardı. Yavaşça kaşlarını kaldırıp, "Hayırlı olsun," dedi sakince.

Gülümsemem tıpkı onun yüzündeki donuk ifade gibi donuklaşıp hafif hafif solarken, "Ömer?" dedim ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Efendim?"

"Ömer, bebeğimiz..."

Şaşıracağı sıradan bir şey söylemişim gibi kaşlarını kaldırdı bir kez daha ve dudağını büküp başını salladı.

"Kim?"

"İyi misin oğlum?" Hatice Teyze ona eğilip, *"Ne oluyor?"* der gibi baktı. Fatma Teyze de onun kolunu sarsıp Hatice Teyze gibi durumu anlamaya çalışıyordu.

"Hanımlar..." Ömer ellerini kaldırıp her şey normalmiş gibi baktı hepimize. "Asıl siz iyi misiniz?"

"Ömer sana bir bebeğimizin olacağını söyledim!" dedim daha sert bir şekilde boğazımı temizleyerek.

Ömer tuhaf bir şekilde gülüp elini omzuma koydu. "Gerçekten çok sevindim." Ardından Hatice ve Fatma teyzelere dönüp yanına çekti beni. "Kıza bir hayırlı olsun demeyecek misiniz? Bebeğimiz olacakmış o kadar..."

Daha cümlesini bitiremeden, dili söylediği son kelimelerde takılı kaldı. Yüzü barındırdığı tüm ifadelerden arındı, sanki yerine gelecek hislerin tercümesine yer açıyormuş gibi. Yavaşça eğdi yüzünü, elindeki küçük görüntülere baktı; sonra bakışlarını gözlerime kilitledi ve o an kirpiklerinin ardındaki koyu yeşilde küçük bir kıvılcım gördüm, o kıvılcım yerine gelecek koca bir yangının habercisi gibiydi. Hareleri ortalığı ateşe vermeden önce bakışlarını onların yüzünde gezdirdi bir şeylerden emin olmak ister gibi, sonra tekrar beni buldu gözleri.

"Anne, Betül..." dedi. Hatice Teyze kendini sıkmayı bırakıp yüzündeki gülümsemeyle ağlamaya başlamıştı bile. Onun yerine Fatma Teyze, "Evet," dedi Ömer'e. "Betül hamile oğlum."

Durup kaşlarını kaldırdı tekrar ve onu kendinden geçirebilecek kadar büyük bir kahkahayla şaşırttı hepimizi, bu sıra dışı tepkisini hayretle izliyorduk hepimiz. Kendine gelene kadar dinmemişti kahkahaları, duyguları bir anda boşalıp vereceği tepkilerin en tuhafını vermişti. Sonunda kendini susturup bir eliyle çenesini ovarak doğruldu ve işin ciddiyetini anladı nihayet.

O an mutluluğun da en az acı kadar yıkıcı bir duygu olduğunu gördüm. Fakat mutluluk, sonrasında yıkıntıların üzerine basıp geçmiyordu

dağıttığı insandan. Yıkıntıları bir kenara itip yeniden inşa ediyordu her şeyi; daha taze, belki de daha sağlam.

Bakışlarındaki kıvılcım göğsüme sıçradığında, derin bir kızıllığın gözlerinin beyazına yerleştiğini gördüm. Dünyanın en muazzam kelimesini telaffuz eder gibi, "Betül..." dedi ve ben o an hayatımda belki de sayılı görebileceğim bir sahneye tanıklık ettim. Takındığı tüm sert duruşu, kalkanları bir bir indi; kirpik dipleri nemliydi. Dolan gözlerinde birikmiş yaşın tutuşmuş harelerini nasıl ateşlediğini izledim, o ateşin nasıl göğsümün orta yerine sıçrayıp onun kirpiklerinden akmayan yaşların çoktan benim yanaklarımı ıslattığını...

Sonunda kelimeleri bir cümlede toparlamaya gücü yettiğinde, "Bizim çocuğumuz mu olacak?" dedi küçük bir çocuk gibi. "Baba mı olacağım?"

Dolmuş gözlerine baktım; koyu yeşilin nasıl gözbebeğinin çevresinde ton ton ayrıldığını, gözyaşının dokunduğu her bir harenin nasıl parıldadığını gördüm. Ömer Günsur ağlıyordu; hislerini ustalıkla gizleyebilen bu adam, gözlerinden akmamış birkaç yaşla dahi olsa, karşımda ağlıyordu. Bir insan hayatında kaç defa böyle bir şeye şahit olabilirdi ki? Bu ânı görebildiğim için saniyeler içinde defalarca Allah'a şükrettim.

"İnşallah," dedim ellerime sıkı sıkıya yapışmış büyük ellerine tutunarak.

Beni kendine çekip öyle sıkı sarıldı ki düşüncelerim, zihnim, varlığım onunkilerle çarpışıp birbirine karışmıştı. Göğsündeki yerime yerleştim, kollarımı beline doladım ve ruhunda bana ayırdığı yere kıvrıldım. Bu adamın göğsünde bana ayrılmış bir yerin olduğuna inanırdım her zaman, bana sarıldığında öyle bütün oluyorduk ki... Burası, tam yüzümü yasladığım yer; kimsenin göremediği ama benim bildiğim bu köşe bana özeldi. Şimdi buradaydık işte; burada değildim, buradaydık; o ve ben, Ömer Günsur'un kollarındaydık.

Ömer'in kollarını daha fazla sıktığını hissettim, bedenim onun bedeni karşısında daha da küçülüyordu ki beni bırakıp geri çekildi birden. Birkaç adım uzaklaşıp ellerini saçlarının arasından geçirdi, sertçe ovdu yüzünü; kirpiklerine birikmiş, akmamış o yaşları sildi. Eğildi sonra, ellerini dizlerine yaslayıp, "Şükürler olsun!" dedi ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette. Doğrulup bana baktı, bir adımda ayaklarımın dibine gelip alnıma bir öpücük kondurdu, sonra geri çekildi.

"Anne şu kızı alın buradan," dedi ellerini ensesinde birleştirirken.

Hatice Teyze de Fatma Teyze de bir yandan birbirlerine bakıp gülüyor, bir yandan da gözlerini siliyordu.

"Niye oğlum?" dedi Hatice Teyze sonunda.

Ömer bir bana bir karnıma bakıp gözlerini kapattıktan sonra, "Betül çık odadan Allah aşkına!" dedi ve benden uzaklaşıp pencereye yöneldi. Sıcaklamış bir hâlde kazağını çekiştirip bu havada camı açtı. "Ters bir şey yaparım şimdi severken, bir şey olur Allah korusun. Lütfen uzaklaş benden şimdi. Hem camı açtım, üşüteceksin. Çık odadan." Nefesini gürültüyle bırakıp gözlerini ovdu bir kez daha.

Bir yandan gülüyor, bir yandan ağlıyordum şimdi. Fatma Teyze, "Çıkalım dışarı da kendine gelsin biraz," dedi benim gibi gülerek. "Seni gördükçe aklını toplayamıyor."

Odadan çıkmadan önce ona baktığımda kafasını pencereden çıkarmış, derin derin nefes alıyordu. Hatice Teyze çıkmadan önce Ömer, "Seccadeyi serer misin?" diye seslendi içeri dönmeden. Hatice Teyze hemen seccadeyi serip Ömer'in takkesini kenara bıraktı ve yanımıza gelip odanın kapısını kapattı.

"Şükür namazı kılacak," dedi gözleri yeniden dolmaya başladığında.

Ellerimi göğsüme koyup yaşadığım duygu yoğunluğunu zihnimin sindirmesini beklerken beni kendi yanlarına çekip sıkı sıkı sarıldılar.

"Allah'ım şükürler olsun!" dedi Hatice Teyze. "Size de bize de böyle bir mutluluğu yaşattığı için..." Hemen ardından, "Çok şükür!" diyerek destekledi Fatma Teyze de onu. "Çok şükür!"

Günün devamında oturup sohbet etmiştik, Ömer ise odaya çekilmiş ve Kuran okumuştu. Fatma Teyze yanımızda da okumasını isteyince bir süre bunu yaptı ama sonra odasına geri döndü. Hatice Teyze de biz kalkana kadar bana biraz Kuran çalıştırdı, son zamanlarda Kuran derslerini biraz aksatmıştım.

Kuran okuyuşum ilk zamanlara göre epey iyiydi artık, Ömer'le bazı geceler çalışıyorduk. Ama yine de okurken heyecan yapıp her şeyi birbirine katabiliyordum. Fatma Teyze bunun normal olduğunu söylemişti, *umarım gerçekten öyledir.*

Vakit geceye vurduğunda Hatice Teyze'yle vedalaşıp Fatma Teyze'yi evine bıraktık. Ömer'le o andan beri doğru düzgün konuşamamıştık ama bana attığı kaçamak bakışlarla bile rüzgârını tattırıp ruhumu ürpertiyordu.

Eve geldiğimizde konuyla ilgili konuşuruz sanıyordum ama Ömer yalnızca kaç aylık olduğunu, kontrole gidip gitmediğimi, ne zaman öğrendiğimi ve neden ona bu kadar geç söylediğimi sormuştu. Bunun gibi yüzeysel konuları konuşup sonra da yatmıştık.

Başımı göğsüne yasladığımda dikkatli bir şekilde sarmıştı karnımı; ara sıra kıpırdanıyordum, elimde değildi. Ömer her hareketimde uyanıp bana bakıyor, sonra yine dikkatlice sarılıyordu belime. Aldığı nefeste bile üzerime titreyişini hissediyordum. Uyusam bile uykudan uzaklaştığım o küçük saniyeler içinde saçlarımın üzerinde bir tüy gibi dolaşan parmakları hissediyordum.

Sabah namazına uyandığımda Ömer hafifçe doğrulup beni kendisine çekmişti, eliyle karnımın bir yanını hafif hafif okşuyordu. Uykulu bakışlarımı ona çevirdiğimde eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Bakışları öyle güzeldi ki tenimi okşayan bir kadife gibi zarifçe dolaşıyordu yüzümde, bu güzelliğin altında ezileceğimi hissettim.

Sabah namazından sonra Ömer sahile koşuya çıkmadı, dizlerimin hemen dibine oturup karnımın yanında ezberinden birkaç uzun sure okudu. Onu dinlemek güzeldi, ondan Kuran dinlemek ise muazzamdı. Ömer'in bebeğimizle tanışmasının böyle özel oluşu ve ona söylediği ilk şeylerin en başında beni tanıştırdığı o ilk ayetler olması ise kelimelerin ötesinde bir anlama boyanmıştı; ellerimize de bulaşmıştı o boyadan, şükür ki nasibimizi almıştık.

Okuduğu ayetlerin sonuna geldiğinde eğilip karnımın üzerini öptü hafifçe ve "Hoş geldin," dedi.

Başka da bir şey söylemedi, buna lüzum da yoktu; bebeğimize babasının nasıl özel bir adam olduğunu daha güzel gösteremezdim.

5.

O günün üzerinden birkaç gün geçmişti; yaşadığım heyecan içimde olgunlaşmış, aklımıza geldikçe gülümsediğim bir anı olarak ruhuma kazınmıştı. Ömer'i dolu gözlerle görmek şu hayatta karşılaşacağım nadir anlardan biriydi ve daha ben fark etmeden zihnim o ânı duvarlarına çoktan kazımıştı. Dönüp o duvara her baktığımda şükür, sanki bir sonraki nefesimmiş gibi öylesine hissettirmeden dolanıveriyordu dilime.

Hava epeyce soğumaya başlamıştı. Ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışıp ceplerime soktum. Çok yolum yoktu, hatta neredeyse varmıştım; kaldırımın solundan girdiğimde orada olacaktım. Taksiden bu kadar erken inip yürümek istemeseydim çoktan annemlerin yanında olmuştum şimdi.

Fatma Teyze'yle uzun zamandır ara verdiğimiz sohbetlerden birine gitmiştik bugün; tekrar derslere başlamak, Kuran dersleri yapmak rahatlatmıştı beni. Bir süredir bozduğum düzeni yavaş yavaş oturtuyordum yerine.

Evin sokağına girdiğimde çalınan bir kornayla kaldırımlara verdiğim dikkatim dağıldı. Başımı kaldırıp etrafıma baktığımda tanıdık bir arabanın hemen yanımda durduğunu fark ettim.

"Selamün aleyküm." Arabanın benden tarafta olan camını açmış, beni görmek için eğilmişti Kutay.

"Aleyküm selam," dedim. Onu görmeyeli neredeyse bir hafta oluyordu ve bazen onu özlüyordum. Kutay genelde Ömer'le birlikteydi

artık; biz konuştuğumuzda ise her zaman yerini biliyordu, hatta bazen benden daha çok. Dikkatli bir adamdı artık, önceden bazı ani çıkışlarından şikâyet etsem de onun gibi bir abiye sahip olmayı isterdim. Aslına bakılırsa manevi abi-kardeş olayını çözmüştük aramızda ve uzak da olsak, birbirimize dikkatli de davransak, o ailemden biri gibiydi.

"Sizinkilerin yanına mı?"

"Evet," dedim. "Dün gece dönmüşler, bir uğrayayım dedim."

"Tuhaf!" dedi gülerek. "Eskisinden daha sık geliyorsun. Hâlbuki Ömer'in seni onlardan uzaklaştıracağına inanıyordu Esra Teyze."

"Aslında tam tersi oldu. Annem de farkında ama itiraf edemiyor."

Başını iki yana sallayıp, "Garipler... Neyse, ben de Ömer'in yanına geçiyorum şimdi, küçük bir işim var," dedi.

"Tamam, selam söyle," dedim; "Aleyküm selam," deyip uzaklaştı yanımdan.

Eve geldiğimde biraz annem ve babamla oturduktan sonra kendi odama çıktım. Burada bıraktığım şeylerden lazım olan bir iki eşyayı çantama atıp önceden olduğu gibi camın önüne çektiğim koltuğuma oturdum.

Bu oda, bu koltuk Ömer'i ilk görüşümün heyecanına, tartışmalarımıza, ona olan öfkeme, kırgınlığıma şahit olmuştu. Hemen burada, bu camın önünde oturup onun yokluğunda düştüğüm boşluğu görüyordum; etrafa saçtığım eşyaların parçaları sanki hâlâ yerlerdeydi, yaşadığını öğrendiğim an boğulduğum duygulardan sağ çıkabilmek için çırpındığım yer şurasıydı, onu affetmeyeceğime dair verdiğim sözler hâlâ şu köşede bir yerdeydi sanki.

Zaman tuhaf bir kavramdı; geçmişte yaşadığın tüm acıları önüne serecek kadar acımasızken, o acılara uzaktan bakmana müsaade edecek kadar da merhametli olabiliyordu.

Kapı tıklatıldığında koltuktan kalkmıştım; annem çalan telefonumla birlikte içeri girip, "Ömer arıyor," dedi telefonu uzatırken.

Başımı sallayıp elinden aldım, telefonu açtığımda annem odadan çıkmıştı.

"Efendim?"

"Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam Ömer."

"Neredesin sen Betül?"

Sesi, çocuğu eve geç kalmış bir ebeveynin sesi gibiydi. Benim ebeveynlerim gibi değil, normal olanlarınki gibi.

"Evdeyim," dedim. "Annemlerin yanına geldim."

"Neden haber vermiyorsun?"

Bu durumu atlamıştım değil mi? Ömer hamileliğimi öğrendiği günden beri öncekinden ayrı bir titriyordu üzerime. Yeterince hassas bir adamken şimdi daha da hassas olması bazen *ona söyleyerek doğru şeyi mi yaptım* diye düşündürüyordu. Bunu bir kez ona söylediğimde; haber vermek için bu kadar beklememin zaten büyük bir hata olduğunu, böyle bir şeyin bir daha söz konusu bile olmayacağını vurgulamıştı. Gerçekten kızmıştı.

"Çünkü ailemin yanına geliyorum ve bu normal bir şey Ömer."

"Haydi delirt beni!" dedi usanmışlıkla. "Ben sana sadece haber ver demedim mi Betül? Şuraya gidiyorum diyeceksin, bileyim nerede olduğunu."

"Unuttum işte."

"Ya sabır..."

Birkaç kişinin Ömer'in yanına geldiğini seslerden anlayınca, "Haydi işin var senin," dedim. "Kapatayım ben."

"Tamam, akşam beni bekle. Seni oradan alırım, birlikte geçeriz eve."

"Tamam."

"Allah'a emanet ol."

"Sen de."

Telefonu kapatıp yatağımın üzerine attım ve tıpkı eski günlerdeki gibi ellerimi belime koyup Ömer gelene kadar yapabileceğim işe yarar bir şey olup olmadığını düşünmeye başladım. Bu kez geçmişteki kadar boş bir listem yoktu.

...

"Bu sene dersler zor, bu dönemden kaç dersim kalacağını bilmiyorum. Okula da pek gitmediğim için devamsızlık sıkıntısı çıkarıyor birkaç hoca..." Sıkıntıyla dudağını büküp yatağa uzattı bacaklarını.

"Ben de okulu dondurduğum sene kalmanın eşiğindeydim," dedim Selin'e. "Babam halletmeye çalışacaktı."

Ne yapacağımı uzun uzun düşündükten sonra namazımı kılıp Kuran'da bugün okuduğum sayfaları tekrar çalışmıştım önce, sonra da Selin gelmişti ve konuşmaya dalmıştık.

"Bizimkiler de öyle yapacak gibi gözüküyor ama bilmiyorum."

Kaydımı dondurmadan önce okula pek gitmezdim ama ben pek gitmiyorsam Selin hiç gitmezdi ve her dönem bu sıkıntıları çekerdi.

"Neyse," dedi. "Sen ne yapacaksın bu sene? Sınava tekrar hazırlanmak zor olmuyor mu?"

"Zor aslında, Ömer çalıştırıyor akşamları. Bilmiyorum. Bakacağız."

Bir şey söylemeden başını sallayıp telefonunu kontrol etti. Geldiğinden beri öyle çok kontrol etmişti ki onu, bu durum artık benim şüphelenme seviyeme ulaşmıştı.

"Birinden mesaj bekleniyor," dedim imayla.

Dalgınca kaldırdı bakışlarını ve sonra omuzlarını silkip tekrar telefonuna verdi dikkatini.

"Sadece bekleniyor..." dedi sonra.

"Emre mi?" dedim. "Yoksa başkası mı?"

"Emre." Telefonunun ekranını kapatıp yanına bıraktı. "Ben... Geçen gün onun numarasını aldım. Yani o vermedi aslında, ben bir şekilde buldum."

Emre'yi tanıyordum ve Selin'i de... İşin kötüsü Selin'e söyleyeceğim tek bir olumlu cümlem yoktu. Benim olumlu düşündüklerim Selin cephesinde arkasını dönüp kaçmasını gerektirecek düşüncelerdi. Selin'in olumlu düşünceleriyse Emre gibi bir adamın aklından bile geçirmeyeceği şeylerdi.

"Ne oldu peki?" dedim yalnızca.

"Hiç," dedi. "Olan hiçbir şey yok." Derin bir nefes alıp gözlerini ovuşturdu. "Nasıl bir adam Emre? Ömer tanıyor onu, sen de tanıyorsun. Hakkında öyle az şey biliyorum ki, ötesini bilmeme de izin vermiyor zaten."

"Bir keresinde bana Ömer için, *öyle insanlardan uzak durman gerek* demiştin," dedim. "Emre işte tam da öyle biri..."

"Büyük konuşmuşum."

"Yanlış konuşmuştun," diye düzelttim onu.

"Ben..." dedi tereddütle. "Bilmiyorum Betül. İyi değilim." Yüzünün düştüğünü görünce yanına yaklaşıp elinin üzerine koydum elimi. "Bu adam..." dedi kesik bir nefesle. "Bana iyi gelmiyor."

"Gelmesine izin vermiyorsun."

Başını iki yana salladı.

"Onun istediği gibi değil! Öyle istemiyorum. Ben... Bu bencillik belki, evet ama benim istediğim gibi olsun istiyorum Betül. Ömer de böyleydi senin için, siz oldunuz ama... Bunu istemiyorum ben."

"Benim gibi olmayı istemiyorsun," dedim söylemeye çalıştığı şeyi birkaç kelimede toparlayarak.

"Yanlış anlama Betül."

"Sorun değil." Elini sıktım hafifçe. "Seni anlıyorum... Yani anlamaya çalışıyorum ama bilmiyorum Selin, bir şeyler farklı olsun isterdim ama öyle değil ve sen de onu istediği şeyler için suçlayamazsın."

"Eski Betül olsa daha farklı konuşurdu," dedi sıkıntıyla nefesini bırakarak.

"Eski Betül'ün söyleyecekleriyle yola çıkmanı istemezdim. Ömer beni değiştirmedi Selin; ondan bunu talep eden bendim, hem de ısrarla. Sana seni teselli edecek şeyler söyleyebilirim, bir işe yarayıp yaramayacağı tartışılır. Ama ben doğruyu söyleyeceğim." Bazen çok acımasız olduğumu düşünüyordum ama asıl acımasızlık ondan gerçekleri saklamaktı. "Emre, Ömer'in hassasiyetlerine sahip bir adam; bunu unutma. Bana zamanında dediğin gibi sana ondan uzak durmanı söylemeyeceğim. Ona gidebilirsin ama nasıl gittiğine dikkat et. Kapıda kalıyorsan eğer, kapıyı çal. Kapının açılmasını istiyorum deme. Eğer çalmaya cesaretin ya da isteğin yoksa da o kapının önünde çok oyalanma."

Umutsuzluk perdesi inmişti gözlerine; bakışları ağırlaştı, ellerini yüzüne kapattı.

"Eğer olur da kapının nasıl çalınacağını merak edersen ben her zaman buradayım. Yalnızca Emre için değil, ondan önemli şeyler için de..."

Selin'e yaklaşıp kollarımı uzattım, yanıma gelip sarıldı. Sonra bu konuyu o gün bir daha konuşmadık. Söylediğim son cümleden sonra ne ben ne de o bir şey söylemişti. Belki bizim söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı, belki de gerçekten söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı şu an için. Bu yüzden o gün içinde başka ne konuşursak konuşalım bu konudan oldukça uzak kaldı cümlelerimiz.

Namazımı kıldım, Selin beni izledi. Birlikte akşam yemeği yedik; sonra Selin eve döndü, ben Ömer'i bekledim. Hava çoktan kararmıştı, beklediğimden daha geç geldi Ömer. İçeri girip annem ve babamla görüştü, kısa bir süre sonra birlikte çıktık evden.

Gözleri kızarmıştı yine, yoğun ve yorgun olduğunda hep böyle olurdu. Şu sıralar onu bu şekilde daha sık görmeye başlamıştım. Emniyette işlerin yoğun olduğundan bahsetmişti öyle üstünkörü; onun işleri yoğun oldukça benim üzerime ayrı bir titriyordu, uğraştığı her işin bana karşı hassasiyetini güçlendirdiğini görebiliyordum.

Yorgun gözlerle bana dönüp gülümsediğinde kaburgalarımın sıcak bir hisle kasıldığını hissettim. Gülüşü içime akıyordu sanki. Uzanıp elimi tuttu.

"Nasılsınız?"

Bakışlarındaki yorgunluğa rağmen bizden bahsettiğinde gözlerinde parlayan enerjiyi görebiliyordum.

"İyiyiz," dedim parmaklarımı sarıp elini sıkı sıkıya tutarken.

"İyi olun, lütfen iyi olun Betül."

Omzuna başımı yaslayıp gözlerimi kapatmayı öyle çok istedim ki o an, sanırım hamilelikte sıra dışı şeyler aşeriyordum. Ömer'in omzu yerine cama yasladım kafamı ve daha kaç sokak döndüğümüzün bile farkına varamadan gözlerim kapanmaya başladı. Bir yerde okumuştum, hamilelik uyku yapabiliyormuş. Sanırım bende durum bu noktada ürkütücü bir yere gidiyordu, çünkü bünyesi uykuya böylesine yatkın

biri olarak vücudumun biraz daha uyku talep etmesi tuhaf sonuçlar ortaya çıkarabilirdi.

Ne kadar yol gittik, eve yaklaştık mı hiçbir şey bilmiyordum ama durmuştuk. Gözlerimi açıp etrafa baktım; uzaktan gürültülü sesler geliyordu, nereden geldiğini kestiremiyordum. Oturduğum koltukta biraz doğrulup Ömer'e baktım. Cebinden cüzdanını çıkardı ve arabadan indi. Kapıyı kapatmadan önce içeri eğilip, "Sakın arabadan çıkma," dedi.

Uyku sersemliğine yenik düşerek tek bir soru bile sormadan başımı salladım ve o an fark etmiştim ki polis araçlarının tam ortasında duruyorduk. Ömer'in gittiği yöne bakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bir polis, Ömer'i durdurdu; Ömer kimliğini çıkarıp adamın yüzüne doğru tuttuğunda adam saygıyla düzeltti üzerini ve konuşmaya başladılar. Yavaş yavaş yürüdükleri yöne baktığımda sesin kaynağını da bulmuştum.

Kalabalık insan topluluğunu görebiliyordum, bazılarının ellerinde beyaz pankartlar vardı; uzaklardı ama sesleri buraya kadar ulaşıyordu. Polisler ve araçlar kalabalığı dağıtmaya çalıştıkça insanlar daha fazla bağırıyordu. Ne söylediklerini anlayamıyordum, bunca gürültü ve polis araçlarının siren sesleri arasında hiçbir şey anlaşılmıyordu.

On, belki de on beş dakika geçti. Durumu anlamaya çalışmıyor, yalnızca izliyordum. Bir ara bir karmaşa olmuştu; tuhaf sesler duyuldu, bazıları polislere ellerindeki sopalarla vurmaya çalıştılar ve sonra yine polisler tarafından yakalanıp ilerideki araçlara bindirildiler. Yavaş yavaş kızışıyordu ortalık.

Kalabalığın küçük bir kısmının bizim olduğumuz yere, araçların yanına yaklaştığını gördüğümde korkmaya başlamıştım. Bunca polis ve polis aracının arasında güvende sayılırdım ama yine de ürkütücüydü. Kapı birden açıldı, korkuyla diğer tarafa yaslandım ama şükür ki içeri giren Ömer'di. Hızla arabayı çalıştırıp kalabalığın arasından çıktı.

"Seni yalnız bırakan aklıma!" dedi kendi kendine kızarak. Hızla dönüp bana baktı. "Bir şey yok değil mi?"

"Hayır," dedim. "Neydi o Ömer? Ne için toplanmışlar?"

Öndeki arabaya sinirle korna çalıp diğer şeride geçerken, "Eylem," dedi kısaca.

"Ne için?"

"Orada çok büyük, eski özel bir eğitim alanı var; yurtlar ve özel bir okul," dedi. "Görmüşsündür illaki. Şimdi orası için daha kapsamlı ve kontrollü kurs merkezleri, yurtlar ve dershanelerin projeleri hazırlanıyor. Bu sebeple arazi boşaltılacak, oradaki okul ve yurtlar için de yıkım kararı alınmış. O yüzden eylem yapıyorlar kaç gündür."

"Neden yıkılacak peki?"

"Orası devlet mülkü Betül, özel mülk muamelesi yapılıp kafalarına göre yapılar dikiyorlar. Hem orası için zaten hâlihazırda hazırlanmış birçok eğitim projesi vardı, onların yüzünden yeni projelerin hiçbirini hayata geçiremediler. Eğitim adını kullanarak başlarına buyruk iş yapıyorlar, düşünsene herkesin istediği yerde ahkâm kesebildiğini. Yapılacak daha iyi işlerin de önüne geçiyorlar, amaçları da ceplerini doldurmak ya..."

"Eğer yıkılacak inşaatların özel kurumlara ait olacağı biliniyorsa, o kadar insan bunun arkasında olmak için nasıl toplanmış?"

"Eğitim peşinde olan insanlar öyle hareketler yapar mı Betül?" Elini saçları arasından geçirip sertçe kavradı direksiyonu. "Yakıp yıkıyorlar ortalığı, masumane değil o eylemlerin amacı. Belediye daha yıkım kararını duyurmadan bunlar buraya toplandı. Hangi ara o kararı belediyeden önce öğrendiler de organize olup buraya geldiler? Bunun içinde bir iş var, çıkar kokusu yakında."

"Dikkatli ol ne olur Ömer!" dedim sıkıntıyla. "Sağına soluna bakmadan tehlikenin içine yürüyorsun, biliyorum ben seni. Lütfen dikkatli ol, bizim için."

Çattığı kaşları gevşedi, yüzü az da olsa yumuşadı. Elimi tutup avcuma bir öpücük kondurdu.

"Allah'a emanetiz, başka yapacak bir şey yok. Ama merak etme güzelim, dikkat ediyorum. Sizin için..."

Avcumun içine batan sakallarını okşadım sessizce ve gülümsedim. Susmuştum ama dualarım onun için konuşuyordu içimde. Korkuyordum ve dahası bu hisse hep mecburdum. Ömer için duyduğum korku hep bir yanımda yer bulacaktı kendine.

Eve geldiğimizde başım dönüyordu biraz, bu yüzden koltuklardan birine uzandım. Ömer de üzerini değiştirip yanıma geldi; yere, koltuğun hemen önüne oturdu. Dirseklerini koltuğa yasladı, karnıma eğildi ve öğrendiği günden beri her akşam yaptığı gibi kısık bir sesle Kuran okumaya başladı. Yattığım yerde doğrulup bacaklarımı topladım, ben de onu dinledim.

Okuduğu ayetlerin sonuna geldiğinde eğilip önce karnımı öptü, sonra da beni. Baş dönmem geçmişti, daha fazla yatmadım. Kaç gündür ders çalışmayı bir bahane bulup aksatıyordum; Ömer de durumuma karşı beni zorlamak istememişti, şu olayı biraz lehime kullanmış olabilirdim. *Yalnızca biraz...*

Kitaplarımı alıp Ömer'in yanına gittim, elinde tuttuğu yeni birkaç kitabı inceliyordu. Karşısına geçip onun göreceği şekilde kaldırdım kitapları.

"Ders çalışalım mı?"

Başını salladı ve kalkıp kitaplarını koltuğun üzerine bıraktı.

İki saat geçmişti; önce matematik, sonra edebiyat ve şimdi de tarih çalışıyorduk ama Ömer ne bir dakika ara vermiş ne de tempoyu

düşürmüştü. Ders çalışmadığımız bu birkaç günün acısını çıkarıyor olmalıydı, çünkü şu sandalyede eriyip gitmemin başka açıklaması olduğunu sanmıyordum.

"Yapılan son savaş neticesinde..." diye söze başladığında; "Betül'ü savaş esiri olarak Ömer'in eline bırakmışlar," dedim. "Ömer de tarihe geçecek büyük bir vicdansızlık örneği göstererek..."

Usanmış bakışlarla bana döndü fakat cevap vermedi.

"Bak Ömer Günsur," dedim. "Bir insanın ya tarihi iyi olur ya da matematiği. Yani ikisi birlikte iyi olmamalı, lütfen saçmalama."

"Betül gevşeme!"

Ona hayretle bakıp, "Gevşemek mi?" dedim. "Artık hacimsizim, bir A şıkkı kadar değerim kaldı. Üç yanlışımın götüreceği doğru kalmadı elimde. Sıfırla çarpılmak için bekleyen o mağdur sayıyım Ömer."

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Yandı değil mi beynin?"

"Hayır, sadece tüm gün boş boş atı izleyen Ali gibi hissediyorum kendimi."

Kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu.

"Çok fena... Bugünlük yeter bu kadar o zaman." Ayağa kalktığında saçlarımı karıştırıp geçti yanımdan. "Dumanlar çıkıyor dumanlar!"

Kendine de bana da kahve yapmıştı, o kitap okurken hemen yanına kıvrılıp ben de kitabımı aldım.

Bir süre sonra kitabı bir yerde bırakıp silahını getirdiğinde bakışlarımı kaldırmış onu izliyordum. Sehpalardan birini önüne çekti ve yine hemen yanıma oturdu, silahını temizleyecekti. Bunu yaparken onu öyle çok izlemiştim ki hareketlerini neredeyse ezbere biliyordum.

Fırsattan istifade aklımda dolanıp duran konuya bir açıklık getirmek için hiç düşünmeden, "Emel ne zaman gelecek?" diye sordum.

Sorumun onu gereceğini düşünüyordum ama hiçbir değişiklik olmamıştı, umursuyor gibi durmuyordu.

"Yakında gelir herhâlde, bilmiyorum."

Bir şey söylemeden başımı koltuğa yasladım ve kitabıma geri döndüm. Okuduğum yirmi yirmi beş sayfa sonunda gözlerimi birkaç dakika için dinlendirdim, çünkü baş ağrısı keskin ve agresif şekilde koşuyordu üzerime. Parmaklarımı ense köküme bastırıp ağrıyı dağıtmaya çalışırken kaşlarımı çatıp ofladım.

Ömer ani bir şekilde bana dönüp hafif tedirgin bir hâlde, "Ne oldu?" dedi. Tepkisi beni şaşırtmamıştı, çünkü günlerdir en ufak bir hareketim bile onu tedirgin edebiliyordu.

"Yalnızca başım ağrıyor Ömer, bir şey yok," dedim yere basıp koltuktan kalkmaya çalışırken. Ayağa kalkıp odadan çıkacağım sırada bacağıma giren kramp nedeniyle birbirine dolanan ayaklarım yüzünden sendeledim ve koltuğun kolçağına tutunsam da dengemi sağlayamadım. Ağrıyacak eklemlerim için şimdiden kendimi hazırlamıştım ki Ömer kollarımdan tutup kaldırdı beni.

"Allah aşkına biraz dikkat et, bütün gün sende kalmasın aklım böyle."

"En fazla dizlerimin üzerine düşerim Ömer, önemli bir şey yok."

"Tehlikeli bu aylar, bana kalırsa yerinden bile kalkma sen. Hatta, evet evet, kalkma. İlla ki kalkacağın bir durum olursa ben taşırım seni."

Güldüm, onun da gülmesini bekledim ama gülmedi. Öylece ona bakıp ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum ve gördüğüm kadarıyla son derece ciddiydi.

"Yok artık!"

Arkamı dönüp mutfağa yöneleceğim sırada, "İlaç için kalktıysan dur," dedi beni durdurarak. "Gel buraya." Dönüp ona baktığımda temizlediği silahını toplayıp kenara bıraktı. "Sen otur, ellerimi yıkayıp geliyorum."

Ömer'in yapacağı masaj ve ağrı kesici ilaç arasında çok adil bir çekişme yoktu, bu yüzden ilaç daha Ömer cümlesini tamamlamadan saf dışı kalmıştı. Mutfağa gitmeyi bir kenara bırakıp koltuğa oturdum ve onu beklemeye başladım.

...

"Güzel güzel. Bozma sen moralini, çalıştıkça daha da güzel okuyacaksın," dedi Hatice Teyze tüm yakınmalarıma karşı.

Hatice Teyze'yle Kuran okumaya biraz daha çalışma kararı almıştık bugün. Sürekli takılıyordum, bir yanlış yaptığımda diğerleri de art arda geliyordu. Hatice Teyze de benim için eskisi gibi seri bir şekilde okumuyor; tane tane, hatta bazen benim okuyuşuma yakın okuyordu kötü hissetmemem için.

"Daha fazla çalışmam gerek," dedim. "Zaten bu kadar okumayla çok iyi sonuçlar çıkmasını bekleyemem ya."

"Yapacaksın inşallah," dedi elini omzuma koyarken. "Yanındayım ben. Hem Ömer de Fatma Teyzen de var, sen neleri aştın Betül'üm."

Hatice Teyze bardağını alıp kalktığında, "Dur ben getireyim," dedim arkasından kalkarak ama bana sahte bir kızgınlıkla bakıp, "Sen otur," dedi. "Hamile gibi davran biraz Betül; yat, uzan, dinlen. Durmuyorsun bir yerinde."

Odadan çıktı, yerime oturacağım sırada vitrinin camındaki yansımamla karşılaştım. Neredeyse üç ay olacaktı. Kazağımı çekiştirip belimi ortaya çıkardım. Çok belli olmasa da kilo almıştım sanki biraz, karnım da çıkmaya başlamıştı ama açıkçası bunu diğer birçok insanın yaptığı gibi kafama takmıyordum. Bu işin doğası buydu.

Hatice Teyze odanın kapısını açıp içeri girince camdan yansımama bakarken gördü beni. Gülümseyip kazağımı serbest bıraktıktan sonra yerime geçip oturdum.

"Kilo aldığını falan söyleme bak, ayağımın altına alırım!" dedi yanıma gelip otururken.

"Yok yok." Elimde olmadan kıkırdadım, öyle komik bir ifadeyle bakıyordu ki bana. "Öyle demiyorum ama sadece merak ediyorum, karnım nasıl olacak falan... Bilmiyorum, öyle işte."

"Güzeldin Betül'üm, daha da güzel olacaksın."

Söyleyecek bir şey bulamadım, kapattım bu konuyu.

"Ömer'e haber vermedim!"

Aklıma yeni gelmişti, haber vermezsem yine kızacaktı.

"Ben konuştum sen gelirken," dedi Hatice Teyze.

"İyi bari..." dedim ağzıma birkaç tane fındık atarken. "Eğer haber vermezsem çok kızıyor Hatice Teyze. Zaten hassastı böyle şeylerde, iyice üzerine düşüyor artık."

Gözlerinden hafif bir burukluk geçtiğini görmüştüm.

"Olsun," dedi iç çekerek. "Ömer işte, her zaman temkinli olmak istiyor. Aklı çıkıyor birimize bir şey olacak diye. Hep öyleydi o, şimdi hâliyle biraz daha fazla ama ne yapalım; içi rahat etmez, diken üzerinde durur yoksa."

Anlatacağı şeyler vardı, görebiliyordum yüzünde. Bu yüzden tek kelime bile etmeden ona dönüp öylece bekledim. Birkaç dakika sessiz kaldı, belli ki düşünüyordu ama boş bakmıyordu. Gözlerine yansıyordu aklından geçenler; dudakları titredi belli belirsiz, kirpikleri ağırlaştı.

Ve nihayet, "Çok küçüktü," dedi. "Babası vefat ettiğinde çok küçüktü Ömer." Derin bir nefes aldı, çayından bir yudum içti. "Dağılmıştım. Ömer sadece kendi başının çaresine değil, benim başımın da çaresine

baktı. Sadece uyuyordum; Ömer çamaşırları, bulaşıkları yıkayıp evi topluyor ve her sabah beni yatağımdan çıkarıp yatağımı düzeltiyordu. Nasıl üzüldüğünü biliyordum, öyle bir içine atıyordu ki içim gidiyordu ama bir şey yapamıyordum. Babasına çok düşkündü, üzülse de beni gördüğünde bunu içine gömüyordu. Küçücüktü ama bütün sorumluluk onun üzerindeydi, Fatma da bana yardım etmek için yanımda kalıyordu ama Ömer babasının yokluğunu hissettirmemek için bir an bile durmuyordu."

Küçük bir Ömer canlandı gözlerimin önünde; durmayı kendisine yasaklayan, nefes alırken bile zamanının hesabını yapan bir Ömer. Hayal etmek çok zor değildi fakat hayal ettikçe sıkışan göğsümü genişletmek imkânsızdı.

"Her yaz çalışırdı. Bazen onu engellemeye, biraz oyun oynamasını söylemeye çalışırdım; o da çocuktu ne de olsa. Babasının maaşı vardı, ben de elimden geldiğince çalışıyordum ama o bunları yeterli bulmuyordu; çünkü babası çalışır, ailesine bakardı. Ömer de öylesine yüklenmişti babasının görevini sırtına. Etrafında ona yardım edecek biri olup olmadığına bakmadı bile, sorumlulukları aldı ve bir an bile şikâyet etmedi."

Gülerek başını iki yana sallayıp, "Küçücük bir çocuk, koca bir adam olmuştu daha o yaşta. Ama babasının yaptığı tek bir şeyi yapmadı Ömer," dedi. "Babası çok sigara içerdi ama o ağzına bile sürmedi. Kendine zarar verecek şeylerden nefret ederdi ama kendisi için değil, ardında kalan insanlar için..."

Ömer Günsur yakışıklıydı, yüzü güzeldi ama ruhu daha güzeldi; zihninin arazilerinde attığım her adımı şükürle noktalayacak kadar hem de. *Böyle bir adamı sevmek bana verilmiş en güzel nimetti belki de.*

"Ömer kendi kendini büyüttü Betül," dedi Hatice Teyze. "Bu yüzden bazen düşünüyorum da acaba benim mi onda hakkım büyük, onun mu bende."

"Kendine haksızlık etme Hatice Teyze. Temeli kuvvetli olmayan bina göğe yükselmez." Elimi elinin üzerine koyup hafifçe sıktım.

Bana dönüp gururla baktı gözlerime, elinin üzerindeki elimi sıkı sıkı tutarak, "İyi ki seni karşımıza çıkardı Allah," dedi.

"İyi ki!"

Birkaç saatin sonunda onun yanından ayrıldım, yolda Fatma Teyze'ye de uğrayıp sıkı sıkı sarıldıktan sonra hiç oyalanmadan eve geçtim. Evdeki birkaç işi halledip biraz ders çalıştıktan sonra Ömer gelmişti.

Bugün Ömer'le ilgili konuştuğumuz her şey ona olan hayranlığımın bir deliliydi. İyi ya da kötü yanı, kusurları, eksikleri ya da güzelliği; hepsi bu adamı neden sevdiğimin cevabıydı. Duyduğum, bildiğim, gördüğüm her şeyi ruhuma dokunup izini bırakıyordu.

O gece ders çalıştıktan sonra hamilelikle ilgili yazılara bakarken bulmuştum onu. Ardından bana dikkatli olmam konusunda daha önce birçok kez yaptığı konuşmasını yaptı. Güldüm ve ona sarıldım o konuşurken; önce onu dinlememle ilgili birkaç şey söyledi, sonra da hepsini bir yana bırakıp beni küçük bir çocuk gibi aldı kollarına.

Sonraki gün Ömer emniyete geç gitti, doktora gitmiş ve bebeğin durumuyla ilgili birkaç şey öğrenmiştik. Biraz zaman geçtikten sonra cinsiyetini öğrenmek için gelebileceğimizi söyledi doktor ve ben o âna kadar bebeğimin cinsiyetiyle ilgili neredeyse hiç düşünmediğimi fark ettim. Nasıl olabileceğini düşünmüştüm elbette fakat yalnızca o kadar. Bunu Ömer'e sorduğumda, "Kız ya da erkek, ne değişecek? Hayırlısı olsun," dedi. Böyle söylemesi içimi rahatlatmış ve beni de henüz girmediğim bir düşünce girdabından çekip çıkarmıştı.

Emniyete geçmeden eve bıraktı beni. Kendimi biraz yorgun hissediyordum, bu yüzden dolaptan kendime bir dilim frambuazlı pasta alıp telefonumla birlikte bir köşeye geçtim. Nihayet ayaklandığımda evdeki birkaç işi hallettikten sonra Ömer'in dün çalıştırdığı konunun başına geçip soru çözmeye başladım.

Elli altmış soru çözmüştüm ki kapı çaldı. Bildiğim kadarıyla Ömer bugün erken gelmeyecekti. Yerimden kalkıp kapıya yaklaştım, dürbünden baktığımda arkası dönük siyah kapüşonlu biri vardı. Üzerindeki pardösü mü, yoksa başka bir şey mi anlayamamıştım ama bu durum beni biraz ürkütmüştü.

Vestiyerin çekmecesini açıp eşya kalabalığını bir kenara iterek köşeye bırakılmış silaha uzandım. Ömer bu silahı bırakırken, *"Bunun varlığını sakın unutma ve gerektiğinde kullan,"* demişti buraya ilk taşındığımız sıralar. O zamanlar kötü şeyleri yeni atlattığımız için sıkı tedbirler alıyordu. Uzun süredir bu kötülüklerin varlığını bile unutmuştum. Silahı arkama alıp kapının önüne geçtim.

"Kim o?"

Ses yok. Dürbünden baktım, kapının önündeki kişi hâlâ arkası dönük bir şekilde dikiliyordu. Geri çekildim, kapı bir kez daha çalındı. Kalp atışlarım korkuyla hızlanmış, ellerim terlemeye başlamıştı.

"Açar mısınız?" dedi kapının diğer yanındaki kişi. Sesi bir kadına aitti ama boğuk çıktığı için net olarak anlaşılamıyordu.

Ne cesaret bilmem ama silahı arkama alıp kapıdan birkaç adım uzaklaştım ve yavaşça açtım. Kapının önünde bekleyen kadın birden arkasını döndü ve ben o an şaşkınlıkla silahı düşürmemek için kırk takla attım, hızla onu bir kenara bırakıp kapının hemen önünde dikilen kızın boynuna atladım.

"Kübra!"

Hatice ve Fatma teyzeler de kapının diğer yanında bekliyordu. Kübra kollarımın arasında boğulurken Fatma Teyze, "Sürpriz yapalım istedik," dedi.

"Allah aşkına biri beni Betül'ün elinden alsın!" dedi Kübra ellerini kaldırarak.

Hatice Teyze kolumu tutup, "Betül," diyerek uyardı beni. "Kızım niye öyle ani hareketler yapıyorsun, dikkat etsene kendine! Allah korusun bir şey olacak."

"Gerçekten mi?" dedi Kübra, Hatice Teyze'ye dönerek. "Burada mağdur olan bendim."

"Sen sayılmıyorsun," dedim bir kez daha sarılarak, bu kez öncekinden daha dikkatliydim. Geri çekilip yanağını çekiştirdim. "İnanamıyorum ya, birkaç gün sonra geleceğini sanıyorum!"

Yanağını parmaklarımdan kurtarmaya çalışırken söyleniyordu.

"Biraz daha düzgün bir şekilde inanamayabilir misin?"

Hatice Teyze de Fatma Teyze de ellerini ağızlarına kapatmış, kahkahalarını bastırmaya çalışıyordu. İçeri geçmeleri için kapının yanından çekildim. İlk giren Kübra olmuştu, kenara bıraktığım silahı görünce gözleri irileşti.

"Ömer Abime dönmüşsün Betül, hayırdır?"

"Kapının önünde doğru düzgün dursaydın da korkutmasaydın..." dedim feracesinin kapüşonunu indirerek. "Ömer'in yollarına başvurmak zorunda kalmazdım."

"Aman kaldır şunu!" dedi Hatice Teyze tedirgince.

Silahı aldığım yere bırakıp çıkardıkları kıyafetlerini aldım ellerinden ve hep birlikte odaya geçtik.

Bir süre oturup muhabbet ettikten ve Kübra'nın yol maceralarını dinledikten sonra bir şeyler getirmek için kalktım ama Fatma Teyze durdurdu beni.

"Bırak yemeği falan, şimdi Haticelere geçelim. Orada yemeği hazırladık zaten; akşam da bizim komşunun kınası var, oraya götüreceğiz ikinizi."

"Ben almayayım Fatma Teyze," dedim. "Başım falan ağrır, zaten çok da hâlim yok. Zaten Ömer de sıkıntı çıkarır."

"Hiçbir şey olmaz. Kadın kadına olacak zaten, sıkıntı falan çıkarmaz Ömer; çıkarırsa da ben hallederim. Hem kendini iyi hissetmezsen de eve getiririz biz seni."

"Bence Ömer Abim kesin sıkıntı çıkarır," dedi Kübra sırıtarak.

"Hiçbir şey çıkaramaz," dedi Hatice Teyze. "Biz varız yanında."

Canım çok istemiyordu ama Kübra'nın gelişi ve ısrarlar sonucu Ömer'le bu konuyla ilgili hiçbir şekilde muhatap olmamak şartıyla kabul ettim.

Kübra konudan kopup karnıma uzattı elini.

"Ya Betül çok tuhaf! Hayırlı olsun bu arada. Öğrendiğim ânı görmen lazımdı; şu cam kapılar var ya, birine dümdüz girdim sayılır. Yani aslında bu kısmı çok hoş değildi ama mutluluk işte." Hızlı konuştuğu için nefes nefese kalmıştı. "Şimdi bu küçücük bir şey olacak inşallah değil mi, istediğimiz yere taşıyabileceğiz?"

Kimden duyduğunu sormamıştım, ya Hatice Teyze ya da Fatma Teyze söylemişti daha buraya gelmeden.

"İnşallah," dedim. "Yine de bebeğimden bir eşya gibi bahsetmeye devam edersen onu sana karşı doldururum."

Gözlerini kısıp ters ters baktı bana.

"Yaptığın şey etik değil."

Ona dönüp, *"Ciddi misin?"* dedim bakışlarımla; sonra hazırlanmak için ayrıldım yanlarından. Öyle çok özel bir şey giyeceğim yoktu ya, yine de sevdiğim bir elbiseyi geçirdim üzerime. Sonra da hep birlikte Hatice Teyzelere geçtik. Ömer'in bu işe sıcak bakmayacağı konusunda hemfikirdik ama onlara da dediğim gibi onun ikna edilmesi noktasına asla müdahale etmeyecek ve hiçbir şeyden sorumlu olmayacaktım.

Evde yemeğimizi yedikten sonra Kübra hazırlanmaya gitmişti. Hatice Teyze, Ömer'i aradı bu sırada. Önce normal bir şekilde sohbet ettikten sonra kınadan bahsetti. Hatice Teyze kınadan bahsedince Ömer'in konuyu anladığını az çok tahmin ediyordum, yine de onun söylemesini bekliyordu ki cevap vermemişti. Hatice Teyze sonunda hep birlikte gideceğimizi söylediğinde telefonun diğer ucundaki itirazı hepimiz duymuştuk.

"Çok istiyorsan çıkışta gelip bizi alırsın," dedi Hatice Teyze sonunda sinirle. "Ama bak sakın daha kına bile başlamadan kapının önüne dikilme."

"Ben başlayacağım şimdi o kınaya!" dediğini de hepimiz duymuştuk. Şimdi gülsem sanki Ömer beni hemen görecekmiş gibi bastırdım dudaklarımı birbirine.

"Verememem Betül'ü falan. Anne sözü dinle biraz, sıkma kızı da." Ömer hâlâ sinirle bir şeyler söylüyordu ama Hatice Teyze, "Haydi annem, haydi Allah'a emanet ol aslan oğlum benim!" dedi ve kapattı telefonu. Sonra da bize dönüp, "Bak işte izin aldık," dedi her şey yolundaymış ve Ömer daha lafı ikilemesine izin vermeden kabul etmiş gibi.

Cümlesinin sonunu göremeden karnımı ağrıtacak kadar büyük bir kahkahayla inlettim odayı, hemen ardından Fatma Teyze katıldı gülüşmelerime ve sonra da Hatice Teyze.

Kübra koşa koşa odaya gelip bize bakarak, "Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Ömer hemen izin verdi, kırmadı bizi sağ olsun," dedim kahkahalarımın arasından. Fatma Teyze ben konuşurken tutamadı kendini, tekrar gülmeye başladı; Hatice Teyze de bunu bekliyormuş gibi daha nefeslenmeden katıldı ona.

Hazırlanıp namazlarımızı kıldık ve çıktık evden, kınanın yapılacağı yer çok uzak değildi ama trafiğin yoğun olduğu vakitte çıktığımız için beklediğimizden uzun sürmüştü. Ama gelmiştik sonunda.

Arabadan inip salonun bahçesine girdik, orta yaşlı birkaç kadın kapının önünde bekliyordu. Hatice Teyze de Fatma Teyze de tanıyordu onları, yanlarına gidip sarıldılar hemen. Sonra bizi tanıştırdılar ve içeri geçtik.

İçerisi ferah bir alandı, tabii kalabalık her ne kadar bu ferahlıktan biraz çalmış olsa da idare ederdik. Bir masaya geçip Kübra'yla konuşmaya başladık. Neler yaptığını, evdekilerin durumunu, burada neler yapacağını; kısacası evde vakit bulamayıp konuşabildiğimiz her şeyi konuştuk. Sonra etrafta koşuşan insanları izledik.

Birkaç kadının uzaktan bizim masaya dikkatle baktığını gördüğümde kadınların Hatice Teyze ya da Fatma Teyze'yle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim, bir süre sonra ise uçup gitmişti aklımdan bu.

Hareketli parçalar ardı ardına çalmaya ve kızlar salonun ortasına çıkmaya başlamıştı. Saatler birbirini kovaladı, insanlar oynamaktan yorulmamıştı. Kübra bir ara gaza gelip beni de beraberinde sürüklemişti diğerlerinin yanına ama çok geçmeden yerimize dönmüştük. Fatma Teyze kızmıştı gittiğimiz için; haklıydı, orası fazla havasız ve kalabalıktı.

Genel olarak eğlenceli ve bazen de sıkıcıydı. Sonuna kadar beklemek yerine ortalık durulduğu bir an müsaade isteyip kalktık. Salondan çıkacağımız zaman bir ara Kübra ortalıktan kayboldu, dışarı çıktığımızda arkamızdan koşup yetişmişti bize. Bana bakıp kıs kıs güldü, ne olduğunu soracakken yanımdan geçip çıktı bahçeden.

Ve tabii ki bahçeden çıkar çıkmaz Ömer'le yüz yüze geldik. Arabanın yanına yaslanmış, ayağıyla gergin bir ritim tutarak bize bakıyordu. Arabaya yaklaştığımızda kapımızı açıp bekledi. Hatice Teyze de ben de arkada oturmak isteyince Fatma Teyze ön koltuğa geçip durumu çözdü. Ömer ise ben arabaya binerken çattığı kaşlarının altından ters ters bana baktı ve kapıyı kapattı. Arabaya binip yola çıktığımızda ağzından tek kelime çıkmamıştı.

"Selamün aleyküm," dedi Fatma Teyze.

"Aleyküm selam," diye karşılık verdi soğuk bir şekilde.

Yaklaşık beş dakika boyunca sessiz sedasız geçmişti yolculuk. Fakat elbette ki bu durum daha uzun sürmemiş ve sonunda patlak vermişti Ömer.

"Ne diyeyim ki ben size?" dedi sinirle. "Bu kız hamile, onu o kalabalığın içine sokuyorsunuz. Haydi onu geçtim, akşam akşam yola çıkıyorsunuz; onu da geçtim, haydi bir de benim gelememe olasılığımı düşünüp bu saatte yola çıkmayı göze alıyorsunuz! Anne sana da aşk olsun zaten. Kübra sana hiçbir şey söylemiyorum. Betül seninle evde görüşeceğiz. Ama Fatma Teyze sen yapma bari ya..."

"Bir şey yaptığımız yok oğlum," dedi Fatma Teyze. "Betül'ün üzerine de gitme, biz gitmek istedik."

"Ortalık karışık bu aralar; her yerden bir eylem, bir kargaşa çıkıyor. Ya ben bile geç vakit emniyete gideceksem mümkün mertebe almıyorum sizi yanıma ki aniden bir şey çıktığında sizi o karışıklığa sokmayayım diye. Sizin yaptığınız işe bak!"

"Kız biraz nefes alsın istedik Ömer," dedi Hatice Teyze. "Bunaldı evde; hem hamilelik hem ders çalışmak..."

"Bana söylesenize, ben götüreyim sizi nereye istiyorsanız. Neyse, gerçekten bugün size başka bir şey söylemeyeceğim."

"Bir şey söyleyerek ortalığı yumuşatabilir miyim?" dedi Kübra diğer kapının yanından.

Ömer ters ters bakmakla yetindi, biz ise sessiz kaldık ama Kübra'nın keyfi hiç bozulmamıştı. Arabaya bindiğinden beri gülüyordu zaten, ne olduğunu gerçekten merak etmiştim.

"Söyle," dedim sonunda, duygusuz bir sesle.

"Betül'ü istediler!" Cümlesini bitirir bitirmez bastırdığı kahkahasını serbest bıraktı. "Hem de benden!"

Araba ani bir şekilde sağa döndü ve sert bir şekilde durdu. Ömer bir elini koltuğun arkasına koyup bize döndü, "*Ne diyor bu?*" der gibi Hatice Teyze ve bana bakıyordu.

Ellerimi kaldırıp, "Ben bilmiyorum," dedim. Hatice Teyze de katıldı bana.

"Ben şimdi salondan çıkarken bir ara sizi kaybettim ya, sonradan arkanızdan geldim. İşte o zaman hani şu bizim masaya dikkatli dikkatli bakan teyzeler vardı ya, onlar geldi yanıma; seni sordular ve müsait olduğumuz bir gün oğlu için konuşmak istediler."

Ömer kaşlarını kaldırıp tepkisiz bir şekilde baktı önce. Kübra'ya sahte bir gülümsemeyle dönüp alkışlar gibi çırptım ellerimi. Ön koltukta Fatma Teyze'den bir kıkırdama sesi geldiğinde Hatice Teyze de tutamadı kendini ve gülmeye başladı. Gülmeyen sadece bizdik, Ömer ve ben ama bunun çok uzun süreceğini sanmıyordum. Ömer bu ipi tek başına göğüslemek zorunda kalacaktı ve... *Evet,* artık ben de katılmıştım onlara.

Yolun geri kalanı gülüşmeler ve o gülüşmeleri bastırmakla geçti. Gülmek, bastırdıkça güçlenen bir eylemdi ve arabada Ömer hariç herkes patlama noktasındaydı. Ömer'e dokunsam elim yanacaktı sanki, öyle söylenmeye hazır ve öyle sinirli duruyordu.

Herkesi evine bıraktıktan sonra ön koltuğa geçmeden arkada oturmaya devam ettim, eve gelene kadar ikimiz de hiçbir şey söylememiştik. Eve çıktığımızda Ömer ceketini çıkarıp mutfağa girdi, kendine bir bardak su alıp oturdu masaya. Büyük bir cesaret örneği göstererek yavaşça yaklaştım yanına ve "Rahatla artık," dedim ellerimi gerilmiş omuzlarına koyarak. Sesimdeki alayı fark etmemesini umuyordum. Yanına geçip oturduğumda kaşlarını çatıp ters bir bakışla susturdu beni.

"Ne rahatlaması?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Ömer'in sinirden köpürdüğü şu saniyelerde onun karşısında gülerek

büyük cesaret ve büyük aptallık ödüllerine aynı anda aday gösterilebilirdim. Gözleri, geçtiğim dalgada beni boğacak gibi bakan Ömer Günsur'un karşısında ona gülüyordum ben yahu! Şu dünyada bunu yapıp sağlam kalabilen kaç insan vardı ki? Ben nadide bir türdüm, fena havaya girmiş nadide bir tür.

"Öyle beni ilk isteyen teyzeye tamam demem, merak etme," dedim nereden geldiğini bilmediğim bir cesaretle.

Bardağı masaya sertçe bırakıp çenesini ve boynunu kaşıdı.

"Yavaş gel biraz Betül olur mu, yavaş gel!"

Dişlerimi göstererek gülümseyip masaya vurduğu bardağı alarak güvenli alana ittim. *Kaç buradan küçük bardak, daha yaşayacak günlerin var senin.*

"Tamam Ömer ya, uzatma artık. Şaka yapıyorum."

"Yapma!" dedi, elini tam da az önce bardağı çektiğim yere vururken.

"Tamam dedik ya, sakin ol artık," dedim masanın diğer ucuna iterek hayatını kurtardığım bardağa gururla bakarak.

Ömer'i sakinleştirmek zamanımı almıştı ama başarmıştım sonunda. Sonra birlikte yatsı namazlarımızı kılmıştık, Ömer bugün de atlamadan yanıma oturup karnımın hemen yanında Kuran okumuştu bize. Şimdi de günün gürültüsü ve gerginliğinden uzaklaşmak için birbirimize sığınmış, öylece uzanıyorduk yatakta. Kulağımın hemen altında duyulan kalp atışları bu sessizliğin içinde aradığım tek gürültüydü ve saçlarımı okşayan parmakları hissetmek istediğim tek şeydi.

Göz kapaklarım kapanmaya yüz tuttuğunda odada çınlayan melodi kulaklarımı tırmaladı. Ömer uzanıp aldı telefonunu ve açtı.

"Efendim?" diye açtıktan sonra, "Aleyküm selam Ahmet," diye selamladı karşıdakini. "O işe ben bakmıyorum," dedi; ardından karşı tarafın söyledikleri bir anda ilgisini çekmiş olacak ki, "Ne bağlantısı?"

diye sordu. Sonunda, "Tamam," dedi. "Geliyorum ama en fazla bir saat dururum."

Telefonu kapatıp, "Emniyete gitmem gerek acilen," dedi.

Gitmemesini söylemek istiyordum ama yalnızca başımı salladım ve biraz uzaklaştım ondan. Yanıma gelip saçlarımın üzerine hızlı bir öpücük kondurdu ve sonra, "Bir, en fazla bir buçuk saate gelirim inşallah," dedikten sonra, "Beni bekleme, uyu sen," dedi ve üzerini değiştirip çıktı evden.

Gülüyorduk, eğleniyorduk, sinirleniyorduk ya da tartışıyorduk ama sonunda benim aklım yine onda kalıyordu. Her gittiğinde bir yanım onunla gidiyor, gelene kadar da beni eksik bırakıyordu.

6.

Usul usul çiseleyen yağmurun altında acelesiz adımlarla yürüyordu emniyete, nefesi soğuk havayla çarpışıp döne döne kayboluyordu gökyüzünde; her ne kadar o âna dek sebepsiz bir inatla dirense de sonunda ceplerine sokmuştu ellerini. Aklında birbirinin kuyruklarına değmeyen onlarca düşünce dolanıyordu. Bazılarını bastırıp geri plana atmaya çalışırken bazılarını da aklının gündemine yerleştirmek için çabalıyordu, hâlâ zihninin kendisinden baskın olduğunu anlayamamıştı. Kargaşaya yakın ama bunu kabul etmeyecek kadar da inatçıydı.

Emniyetin önündeki geniş alanda gezinen birkaç polis onu görüp selam verdiğinde başını hafifçe eğerek aldı selamlarını. Tam bu sırada pantolonunun arka cebine sıkıştırdığı telefonunun sesi rüzgâr yüzünden boğuk boğuk çalmaya başladı, sinir bozucu melodiyi daha fazla duymamak için telefonu cebinden hızla çıkarıp açtı. Bu melodiyi bilerek zil sesi olarak ayarlamıştı, çünkü bazen işini bırakamıyor ve telefon saatlerce bir köşede çalıyordu. Fakat şimdi bu melodiyi duyduğunda öyle katlanamıyordu ki daha fazla dinlemeye tahammül edemeden açıyordu.

"Selamün aleyküm," dedi Ömer'in selam vermesini beklemeden.

"Aleyküm selam Emre, neredesin?"

"Emniyete geldim," dedi. "Bugün erken çıkmıştım ama bir saat önce Ahmet çağırdı, şu öldürülen kızla ilgili bir şeyler bulmuşlar."

"Beni de aradı. Ben de bir yarım saate orada olurum inşallah. Haydi Allah'a emanet," dedi ve telefonu kapattı Ömer. Emre yıllardır de-

ğişmeyen arkadaşına alışmıştı. Kapanan telefonun ardından, "Sen de Allah'a emanet ol," dedi kendi kendine ve telefonunu arka cebine sıkıştırdı.

Emniyetin merdivenlerine gelmişti ki o an fikrini değiştirip Ömer gelene kadar karşı caddeden karnını doyuracak bir şeyler almaya karar verdi. Geri döndü; saate, soğuğa ve çiseleyen yağmura aldırmayan birkaç grup insanın yanından geçip caddeye çıktı. Daha dükkânın önüne gelmeden içerideki adam, Emre'yi görmüş ve onun herhangi bir şey söylemesini beklemeksizin her zamanki gibi bir dürüm hazırlatılmasını söylemişti içeridekilere.

Emre dükkânın önüne geldiğinde kapıda bekleyen adamla selamlaştılar önce; "Ömer Abim yok mu?" dedi adam Emre'nin peşinden gelen biri olup olmadığına bakarak. "Yok, Ömer gelmez bu gece buraya. Tekim bugün," dedi Emre çatı gibi gerilmiş brandanın altındaki iskemlelerden birine geçerken. Sonra yüzeysel bir muhabbeti döndürdüler aralarında.

"İyi be abi," dedi adam sonunda. "Bizim hanım, çocuklar falan da rahat şimdi... Sıkıntı gelip geçiyor, geçti işte bizde de çok şükür."

"İyi iyi," dedi Emre. "İyi olsunlar, bir sıkıntı olursa biz buradayız."

Adam teşekkür edip Emre'nin siparişini getirmek için içeri gitti. Ailesine bulaşmış belalı birkaç tip yüzünden çok sıkıntı çekmişlerdi. Sık sık dükkânına gelen Emre ve Ömer'le muhabbet ede ede onlara da anlatmıştı sıkıntısını. Onlar da ikinci güne kalmadan, adamların bir daha ailesinin yanına yaklaşmayı dahi akıllarından geçiremeyecekleri bir şekilde çözmüştü sorunu.

Emre yemeğini yemeye başladı; adam bazen ona eşlik etti, bazense içeriden gelen siparişlere baktı. Ağzına bir iki tane biber atarken caddedeki insanlara şöyle uzaktan bir bakıp yemeğine döndü. Dönecekti daha doğrusu, biraz ilerisinde göz göze geldiği sarışın kız olmasa birkaç lokmada bitecek dürümünü tek seferde atacaktı ağzına.

Selin ağır adımlarla yaklaştı yanına, Emre sanki onu orada hiç görmemiş ve hatta o orada hiç yokmuş gibi davranıp yemeğini yemeye devam etti ama Selin alışmıştı onun hareketlerine; yanına yaklaşıp karşısındaki iskemleyi çekti, oturdu.

"Ya sabır..." dedi sinirlenince kendini bu birkaç kelimeyle zapt etmeye çalışan Ömer gibi. Gergince ensesini kaşıdı ve yemeğinin son lokmasını attı ağzına. Selin gözlerini bile kırpmadan izliyordu onu. Emre parayı ödemek için kalkacağı sırada adam çıktı içeriden, göz ucuyla Selin'e baktı. Onun kim olduğunu bilmiyordu; bu yüzden tereddüt etse de, "Yengeye de bir şeyler getirelim," dedi bir cesaretle.

Emre, adama ters bir bakış atıp, "Yavaş be Serhat!" dedi cüzdanını çıkarırken. "Yavaş ol yani! Ne yengesi? Dilinin ayarı olsun biraz!"

Adam mahcup bir şekilde, "Kusura bakma abi," dedi. "Yanında pek birini görmüyoruz ya, görünce de öyle sandım." Cüzdanını çıkarmış Emre'nin eline uzanıp durdurdu onu. "Yapma abi, senden de para alıyor muyuz? Afiyet olsun! Ömer Abimle de gelin, daha düzgün bir şeyler hazırlatayım."

"Tamam," dedi Emre art arda ısrar eden adama. "Yalnız Ömer gelirse sizin dükkân zarar eder."

Selin'in varlığını unutmuştu, aslına bakılırsa unutmuş gibi davranıyor ve kendine söylediği bu yalana inanmak için elinden geleni yapıyordu.

"Helali hoş olsun be abi!" dedi adam gülerek.

"Haydi Allah'a emanet..."

Emre adamla kısaca vedalaşıp çıktı dükkândan, Selin'e bir kez bile dönüp bakmamıştı. Kalbi kırılsın ya da kırılmasın, o evreyi çoktan atlamışlardı artık; Selin gerçekleri görmüyorsa Emre ona böyle gösterecekti.

Hızlı yürüyor, arkasından koşar adım gelen Selin'in ayak seslerini duyuyordu. Işıkların yanına gelene kadar tek kelime etmedi, sonunda Selin koşup tuttu kolundan. Emre kolunu sertçe çekip ona döndü.

"Yokmuşum gibi davranamazsın!"

Betül'ün bir zamanlar Ömer'in ona böyle davrandığından yakınması aklına geldikçe içinde tuhaf bir umut yeşeriyordu. Fakat fark etmediği bir şey vardı; ne Betül Selin'di ne de Selin Betül'ün yoluna hevesliydi.

"Bak!" dedi Emre beton gibi sert ve soğuk bir ifadeyle. "Davranıyorum ve davranacağım. Git, gerçekten git; çünkü değişmiyorum ben." Arkasını döneceği sırada tekrar uzandı Selin, Emre bu kez erkenden çekmişti kolunu. "Ne?" dedi bağırmamaya çalışarak. "Ne istiyorsun?"

Gözlerinin önüne savrulan saçlarını hırsla geri çekip, "Ben de değişmiyorum!" dedi Selin.

"İyi, zaten böyle bir şey istemedim senden."

"Ben sana saygı duyuyorum, senin inandığın her ne ise saygı duyuyorum işte! Bu neden yeterli değil..."

Emre elini kaldırıp susturdu onu.

"İnandığım her ne ise saygı duyuyormuş!" Sinirle gülüp aralarına birkaç adım uzaklık daha ekledi. "Saygı duymuyorsun, bana sakın gelip saygı duyuyorum deme! Utanmasan konusu geçtiğinde arkanı dönüp kaçacaksın, kendini kandırma böyle. Buna tahammül etmek denir. Ve benim, tüm bunları tahammül edilecek bir şeymiş gibi gören biriyle işim olmaz," dedi arkasını dönerken. "Haydi eyvallah!"

Selin, Emre'nin hemen peşinden karşı yola geçip, "Emre!" diye seslendi.

"Bak!" Emre aniden arkasını döndü, emniyete yaklaşmadan bu işi bırakmak istiyordu burada. "Ben sana şimdi derim ki İslam'da aramızdaki ilişkinin yeri ve benim takınmam gereken tavır şu şekilde... Ama sonrası ne olur biliyor musun? Sen kaçar, konuyu kapatır ya da ben

lafımı bitirene kadar tahammül edersin. Ama yok, işler bende böyle değil işte! Benden değişmemi istemiyor musun, eğer bu söylediğin gerçekse hemen arkanı dön ve git. Çünkü ben böyleyim ve ömrümün geri kalanını geçireceğim kadın için de bir ölçüm var."

Selin başını geri atıp, "Hiçbir şekilde olmaz, imkânsız diyorsun," dedikten sonra nefesini bıraktı sıkıntıyla. "Bu haksızlık Emre, bir yol her zaman olmalı! Tüm kapıları kapatıyorsun!"

"İmkânsız değil! Hiçbir şekilde olmayacağını da söylemiyorum, tüm kapılar kapalı da değil." Söyleyeceklerinin etkisiyle ona doğru bir adım atacaktı ki ne yaptığının farkına vararak birkaç adım geriledi. "Beni dinle, çünkü şimdi sana bir yol göstereceğim." Arkasındaki, az önce yürüdüğü emniyet yolunu işaret etti. "Bak burası benim yolumsa..." Bu kez de Selin'in arkasındaki yolu, diğer yolun tam karşısını işaret etti. "Sen oradasın, benim yolumun tam tersinde... Benim yolum o saygı duyduğunu iddia ettiğin inançlara çıkar; eğer ki cesaret eder, güvenir ve benimle yürürsen açık olan kapıyı görürsün. Ha yok, işim olmaz; *sen yanımda ol ama inandıklarını benden uzak tut* dersen de buyur arkanı dön ve git."

Selin ilk kez onun gözlerini değil, kaldırım taşlarını izledi.

"İşte!" dedi Emre yolu işaret ederek. "Benimle gel. Yolda düşersen kaldırırım, yorulursan beklerim, benimle birlikte öğrenirsin her şeyi ama eğer ki geri döneceksen sakın bu yola adımını bile atma. Şimdi seçimini yap; bu bir anlık heves değil, unutma! Bunun getireceklerini iyi düşün. Ya gel benimle ya da şimdi arkanı dönüp git."

Selin yanaklarını ıslatan yaşları sildiğinde Emre ona uğrayan bakışlarını ateşe dokunmuş gibi kaçırdı. Ne gelmesini istiyordu ne de gitmesini; çünkü geldiğinde geri dönmeyeceğinden emin değildi, gittiğinde ise zaten tüm kapıları kendisi için de kapatacaktı gerçekten.

Selin bir kez bile bakamadı Emre'nin yüzüne. Bu kez diğerleri gibi değildi; onun peşinde yürümenin bir bedeli olacaktı, öylece peşine takılamazdı. Seçenekler iki yanından da sıkıştırmıştı, göğsünü birkaç

hıçkırık doldurdu. Rüzgâr aralarındaki mesafede daha sert esiyordu artık. Bir adım attı Emre'ye doğru, sonra bir adım geri gitti. Yüzünü kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi, bakışlarının onda olmadığını görmek bu kez daha çok acıtacaktı. Yavaşça döndü, rüzgâr kollarından tutup itti arkasından ve onu Emre'den uzaklaştıracak ilk adımı atarak verdi cevabını. Yapabileceği tek şeyin bu olduğuna inancı sarsılmazdı, geri döneceği bir yola girmeyi reddetti ve yürüdüğü her saniye gitgide uzaklaştı Emre'den. İsteksiz adımları hızlandı, koştu, geçti caddeyi ve yanından ayrılmak istemediği adamdan kaçtı; tıpkı o adamın inandığı her şeyden kaçtığı gibi...

Yavaşça yutkundu Emre ve koşan kızın arkasından bir kez bile bakmadı; arkasını döndüğünü gördüğü andan itibaren. Böylesinin en iyisi olacağını söyleyip durdu kendi kendine; ona güvenmiyordu, inancı yoktu, bu yolda yürümeyi istemediğini biliyordu. Ya geri dönecekti ya da her adımında bu yoldan biraz daha nefret edecekti. Onu hiçbir şey için zorlamayacaktı, en başından beri yaptığı da buydu. Bir çiçeği zorla açamayacağının bilincindeydi. Çiçek su istemiyorsa, toprak suyu kusar da çiçeği yine susuz bırakırdı. Çiçek güneşi sevmiyorsa, güneş çiçeği kurutup yakardı. Çiçek açmayı istemiyorsa, ona uzanan elde bırakırdı yapraklarını.

Suyu da güneşi de nasıl açacağını göstermişti Emre ama ona vermemişti. Çünkü kurumak isteyen bir çiçek, yaşamak için sunulan fırsatları solmak için kullanır. Bu tehlikeye girmedi, konuyu uzatmadı ve iki yol verdi ona; Selin de yolunu seçmişti ve Emre'nin aklı şimdi daha rahattı ya da kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

Omzuna dokunan elle irkilerek döndü, Ömer karşısında duruyordu.

"Selamün aleyküm," dedi dalgınca.

"Aleyküm selam da, sen niye burada böyle dikiliyorsun? Seni de mi uykudan uyandırıp getirdi Ahmet, ayılamadın mı?"

Emre bıkkın bir tavırla nefesini bırakıp, "Ömer üzerime gelme abi bugün," dedikten sonra arkasını dönüp hızlı adımlarla emniyete yürüdü.

Ömer tuhaf bakışlarla izledi Emre'yi ve sonra peşine takıldı.

"Tamam pamuk prenses, söylemen yeter."

Emre merdivenleri çıkarken arkasına ters bir bakış attı.

"Kışkırtma Ömer!"

"Kışkırtalım, sinirini atarsın hem." Ömer bir terslik olduğunu anlamıştı ama sormuyordu; tazeydi siniri belli, eğer isterse kendisi anlatırdı.

"Kavga çıkacak işte, yapma!" dedi Emre ama bir yandan da bunu istiyordu, üzerindeki tuhaf histen kurtulmak ve bedenindeki gerilimi atmak için iyi olabilirdi. Ömer de Emre de sinirlendiklerinde birbirlerine girebiliyordu, görülmemiş bir durum değildi bu. Ömer çoğu zaman Emre'yi alt etse de Emre dişli bir rakipti, onu bir hayli zorluyordu.

"Borcum olsun!" dedi Ömer. Onu biraz daha kışkırtarak omzuna vurup yanından geçti ve Emre'den önce girdi emniyete.

...

Ortada kızışmaya müsait bir durum varsa eğer, bunu yapan taraf her zaman Ömer olurdu. Emre sonucu beklerdi, Ömer sonucu getirirdi. Emre sinirliyse uzun uzun bekleyerek üzerinden atmasını ya da geçmesini beklemez, üzerine gider ve bir anda patlamasına sebep olurdu. Bazı zamanlar bu durum kötü sonuçlansa da çoğu zaman kendisine iyi geliyordu, yine de sinirliyken bunu asla kabul etmeyecekti Emre.

Üst kata çıkıp Ahmet'in masasının önüne oturdu ikisi de. Selamlaştılar önce, sonra Ahmet bir dosyanın iki kopyasını attı önlerine. Emre dosyayı bir süre inceledi.

"Tesadüf olabilir mi?" dedi bir Ömer'e bir Ahmet'e bakarak.

Günler önce bir kız evinde ölü bulunmuştu. Baba suçunu itiraf edip kızını sevgilisiyle yatıp kalktığını öğrendiği için sinir krizi geçirip öldürdüğünü söylese ve abisi ve sevgilisi de bunu onaylasa da emniyettekiler işin içinde bir şey olduğundan şüphe ettikleri için

kapatmamışlardı davayı. Şimdi ise kızın, abisinin ve sevgilisinin eylemlere katıldığını duyanlar ve hatta bunu bizzat görenler çıkmıştı oturduğu muhitten.

Ahmet, "Bilmiyorum," dedi, Ömer cevap vermedi.

"Abisi bununla ilgili ne diyor, konuştunuz mu onunla?" diye sordu bu sefer.

"Hayır, iki gün önce getirildi buraya. Sorguya alındı, sonra serbest bırakıldı. Bu olayı zaten bugün öğrendik, abisiyle de sevgilisiyle de henüz konuşamadık. Sizi de o yüzden çağırdım."

"Kaç tane insan var burada Ahmet?" dedi Emre terslenerek. "Bir iki adamla konuşmak için mi çağırdın bizi?"

Ahmet kaşlarını çatıp Emre'deki durumu çözmeye çalışırken Ömer'e baktı. Ömer dudağını büküp, "Var bir şey de, hayırlısı," dedi gözlerini rahatsız edecek bir şekilde Emre'ye dikerek.

"Neyse..." Ahmet dosyaları toplayıp masanın bir köşesine düzgünce koydu. "Şu an emniyette bunlarla ilgilenecek yetkili adam yok, birileri var da eylemlerle alakası sizi ilgilendirir diye düşündüm. O yüzden çağırdım, şu okul ve yurtlar meselesi yüzünden de sıkışık durumdayız zaten. Diğer şubelerden de adamlar geliyor ama gün geçtikçe yayılıyor bunlar."

"Sağlam iş değil o," dedi Ömer arkasına yaslanarak. "Eğitimmiş! Adamlar kaç haftadır yakıp yıkıyor ortalığı, altından bir şey çıkacak o işin."

"Dün gece yedi sekiz polisi yaraladılar," dedi Ahmet dalgın bir hâlde, parmaklarının arasında döndürdüğü kalemde takılıp kalmıştı bakışları.

Ömer dişlerini sıkıp sinirle kapattı gözlerini; şu sıralar öyle çok alıyordu ki bu haberleri, elinden gelse sokaklara meydanlara dolmuş tüm o kalabalığı alıp hiç düşünmeden içeri tıkardı.

"Kalk haydi!" dedi Emre'ye, oturup Ahmet'in anlattıklarıyla daha fazla sinirlenmeden. "Gidip bakalım şunlara."

Abisi ve sevgilisinin adreslerini alıp çıktılar emniyetten. Adresler çok uzak değildi; on on beş dakika içinde ilk adrese, kızın sevgilisinin evine ulaşmışlardı. Gecekondudan bozma bakımsız bir evdi; sokak baştan sona bakımsız binalar, gecekondulardan oluşuyordu. Kapıyı çalıp uzun bir süre beklediler, evin ışığı açık gözüküyordu. Art arda çaldılar zili. Sonunda orta boylu, zayıf, esmer bir çocuk açtı kapıyı. Bitkin, gözaltları çökmüş ve biraz da korkmuş görünüyordu. Bu adamla birkaç kez emniyette karşılaşmışlardı.

"Niye açmıyorsun lan kapıyı?" dedi Emre elini kapının kenarına koyarak. Adam iki büklüm olmuştu onun bu tavrı karşısında.

"Kusura bakmayın komiserim, uyuyakalmışım içeride. Buyurun bir şey mi vardı?"

Emre, "Yok, öyle bir ziyarete gelelim dedik!" diye çıkışınca Ömer elini Emre'nin göğsüne koyup geri çekti onu. "Sakin ol be oğlum!" dedi yalnızca Emre'nin duyacağı bir şekilde. "Kenarda dur şurada; konuşmaya geldik, dövmeye değil."

Adam bir hayli ürkmüş görünüyordu.

"Tamam abi," dedi ikiletmeden. Ceketini alıp çıktı hemen dışarı. Kapıyı kapatırken Ömer, Emre'ye dönüp, "Çocuklara söyle, şunun evine bir baksınlar," dedi.

Neredeyse on beş yirmi dakika boyunca konuştular adamla, Emre ara sıra adamın üzerine yürümeye niyetlense de Ömer onu durdurup kenara çekmişti. Adam da bir Ömer'e bir Emre'ye bakıp ara sıra kekeleyerek anlatmıştı her şeyi en başından. Bildikleri şeylerdi genel olarak ama şu eylemlere katılma olayını yeni öğrenmişlerdi.

Adamın en başından beri anlattığına göre kızın abisiyle, yani diğer bir deyişle eski arkadaşıyla bu eylemlere gitmeye başlamışlar; o sırada adam kızla birlikteymiş ama abisinin haberi yokmuş. Eylemlere

kafa dağıtmak ve ortam için gidiyorlarmış söylediğine göre. Emre bu noktada Ömer'i de geçip gerçekten üzerine binecekti adamın fakat bu kez Ömer de sinirlenmiş ve Emre'yi de kendini de zor zapt etmişti.

Eyleme gitmelerini öylesine bir şey gibi anlatmıştı adam; bu kadar önemsiz bir şeyken bunun ne ilgisi olduğunu sorup durmuştu. Sonunda Emre, adamın yakasına yapışınca bir daha değil bu konuyla ilgili bir şey sormak, hiçbir şey sormamış; sadece sorulanları cevaplamıştı.

Kayda değer bir şey öğrenememişlerdi, adamı bırakıp abisinin yanına gittiler bu kez. Evin kapısını defalarca çalmalarına rağmen adam kapıyı açmamıştı. Birkaç komşuya sorduklarında genel olarak, "Bu saatlerde pek evde olmaz o," cevabını almışlardı; ahali de onlarla ilgili konuşmak istemediği için kısa kesmişti.

Sonunda binadan çıkıp aşağı indiler, arabaya binecekleri anda sokağın hemen başında birini gördüler. Ağır ağır onlara doğru yürüyordu, bir ara başını kaldırdı Ömer ve Emre'yi fark etti. Kısa bir an duraksadı, sonra arkasını dönüp koşmaya başladı. Bu adam kızın abisiydi.

Ömer de Emre de koştu adamın peşinden, adam hızlı koşsa da yaşadığı korkuyla afallamış gözüküyordu. Adımları emin değildi, her an kendisine ihanet edip onu yere kapaklandıracak gibiydi. Birkaç sokak döndü; Emre diğer sokaktan dolandı, Ömer peşinden koşmaya devam etti. Adam her ne kadar ondan hızlı koşamasa da aralarındaki mesafe bir hayli avantaj sağlamıştı. Ömer elinden geldiğince arayı kapatsa da ileride yapabileceği herhangi bir hamleye karşı habersizdi, sokakları onun kadar iyi bilmiyordu.

Adam var gücüyle koşarken kısacık bir an arkasını dönüp Ömer'in nerede olduğuna bakmaya çalıştı ve o an karanlık sokaktan çıkan bir silüet, daha adam ne olduğunun farkına varamadan bindi üzerine. Silüetin Emre olduğu apaçıktı ama Ömer'in onun Emre olduğunu anlamasını sağlayacak ilk şey saldırganlığıydı. Adamın üzerine atlar atlamaz hiç vakit kaybetmeden yumruklarını savurmaya başlamıştı. Adam ellerini kaldırıp kendini korumaya çalışırken Emre üzerinde birikmiş tüm siniri çıkarıyor gibi gözüküyordu.

Ömer nefeslenip hiç acele etmeden yavaş yavaş yürüdü Emre'nin yanına. Adam kaçıyordu, belli ki bir haltlar karıştırmış ve onları uğraştırmıştı; dahası Emre sinirini çıkaracak yer arıyordu. Bunun için yanına ulaşana kadar Emre'ye hiç müdahale etmemeyi seçti.

"Allah affetsin," dedi ağır ağır yürürken, kendi kendine verdiği bu rahatlık için.

Bu arada bulduğu fırsatla telefonunu çıkarıp Betül'ü aradı.

"Ömer?"

Betül'ün sesindeki endişe canını sıkmıştı. Onun olumsuz bir durumun içine girmesini, kendisine sıkıntı yapmasını istemiyordu; özellikle de böyle bir dönemde. Yine de sesini duymak tüm olumsuzlukları bir kenara sıyıracak sıcacık bir hisle dokunup geçmişti göğsüne, havanın soğuğuna karşı.

"Selamün aleyküm güzelim."

"Aleyküm selam."

Sesindeki uykunun uyumaktan değil, uykuya direnmekten olduğunu biliyordu. Kollarının arasında varlığını hissetme isteğiyle dolup çok geçmeden gerçeğe döndü.

"Ben biraz geç kalabilirim." Onu annesine ya da Fatma Teyze'nin yanına bırakmadığı için kızıyordu şimdi kendine. "Sen beni bekleme, uyu şimdi. Erken gelmeye çalışacağım. Telefon yakınında olsun, bir şey olursa hemen ara beni."

"Tamam," dedi Betül yalnızca. "Allah'a emanet ol."

"Allah'a emanet ol."

Telefonu kapattığında Betül'ün yine de uyumayıp onu bekleyeceğini biliyordu; ısrar etmedi, etse de bir işe yaramayacaktı.

Telefonu cebine koyup Emre'nin yanına ulaştığında isteksizce aldı Emre'yi adamın üzerinden. Elini göğsüne koyup geri çekti, adam

yerde sızlanarak yatıyordu. Kaçamayacağının farkındaydı artık, bu yüzden gereksiz bir girişimde bulunmadı.

Onunla birlikte emniyete döndüler, sorgu sırasında Emre birçok kez adamın üzerine yürüse de Ömer yine onun önüne geçmişti. Çok yorucu bir sorgu olmamış, sonunda adamı emniyette bırakıp çıktıklarında Emre hiçbir şey söylemeden arabasına binip gitmişti.

Emre'nin üzerindeki terslik kilometrelerce öteden anlaşılır cinstendi, canını sıkan bir durum olduğunda ateş topu gibi geziyordu ortalıkta. Ömer onda ne olduğunu çözemese de tahminlerinin arasında geçen gün Betül'ün de söylediği Selin konusu vardı ama onunla konuşmadan bir yargıya varmak istemiyordu, siniri geçtiğinde bir şekilde anlatacaktı elbet.

"Hayırdır inşallah," dedi arabaya binip yola çıkarken.

Eve geldiğinde her ihtimale karşı anahtarıyla açtı kapıyı, gürültü yapmadan içeri girdi ve ceketini çıkarıp askıya astı. İçeriden gelen televizyon sesini duydu, nasıl bir manzarayla karşılaşacağını biliyordu. Televizyonu arkada ses olsun diye açıp bir köşeye kıvrılarak uyuyakalmış bir hâlde bulacaktı onu, neredeyse emindi.

Sessizce odanın önüne ulaştı, açık kapıdan içeri girerken aklındaki görüntü eksiksiz bir şekilde karşısındaydı. Gülümsedi. Şükretti. Televizyonu kapatıp yavaşça yaklaştı. Parmakları belli belirsiz dokundu tenine; önce yanağına, sonra bir elini üzerine koyduğu karnına. Hemen önünde uykunun savunmasızlığına sığınmış kadını göğsüne bastırıp onu da bebeğini de dünyanın geri kalanından soyutlamayı öyle çok istiyordu ki, bunun için yumruklarını sıkıp durdurdu kendini ve usulca uzandı Betül'e. Onu kollarındaki yere yerleştirip yavaşça kaldırırken Betül de kolunu Ömer'in boynuna atıp anlaşılmaz birkaç şey mırıldandı.

Hafif bir gülümsemeyle Betül'ün saçlarının üzerine bu ânı mühürleyen küçük bir öpücük bıraktı ve uyanmamasına dikkat ederek odalarına götürdü.

7.

Başka bir gezegende bulunur mu bilmiyorum ama şu dünyada bazı anları ne kadar anlatsak da ona karşılık gelecek doğru sözcüğü hiçbir zaman bulamayız. Belki de doğru sözcük bu ânı bir kalıba sokmayı istememe fedakârlığını göstererek zihnimizin bir köşesine saklanır. Kendini gizleyen o sözcüklere de kalıba sığmayacak anlara da saygım sonsuz; çünkü getirdikleri iyi ya da kötü olsun, hayatın dalgaları arasına karışıp gitmeme mâni oluyor. Bazen dibe çekiyor, boğuluyorum; bazen de dalgalara meydan okurcasına savaşıyor, onların üzerinde koşuyorum. Ama yaşıyorum, yaşadığımı hissediyorum.

Gözlerimi açtım, ciğerlerimi uyandıran okyanusvâri kokuyu derin derin soludum. Ömer Günsur hemen yanımda uyuyordu. Tüm bu düşünceler şu an için birikmemişti zihnimde; sabahına çıkabildiğim her gün bu adamın varlığı böylesine bir yanımı doldururken, zihnimde dönüp duran şeyler hep bunlardı. Yeni bir güne uyanıyordum, belki bir önceki gün yaptıklarımı tekrar edecek ya da her zamanki sıradan şeylerle uğraşacaktım ama günümün onun yanında başlaması, onu gördüğüm ilk ânın heyecanıyla dolduruyordu göğsümü. Bu hayatımın en heyecan verici fakat en rutin durumuydu. Sabah uyanırsınız, gözlerinizi açıp esnersiniz; sonra bir bardak su, evde dolaşan adımlar, yapılacak işler... Böyleydi, sıradan ama bir o kadar da sıra dışı; uyandıktan sonra gözlerimi açtığım için heyecanlanmak gibi bir şeydi. Tuhaf fakat güzel, sıradan ama heyecan verici...

"Ben gözlerimi açtığımda bakışlarını kaçırma," dediğinde uyumadığını gösteren tek şey kıpırdayan dudaklarıydı. Güldüm, gözlerini açıp yüzünü bana çevirdiğinde o da gülümsüyordu.

Alnına dökülmüş saçlarını parmağımla geri ittim, tekrar döküldü. "Gözlerin kapalıyken uyandığımı anlayamazsın."

"Uyanacağın sırada nefesinin düzeni değişiyor."

Zihnindeki ayrıntıların belki onda birini yakalayabiliyordum.

"Anlasan bile anlamamış gibi davranmalısın," dedim. "Benim de bir özelim olmalı."

Elini karnıma götürüp yavaşça okşadı.

"Bedenini bebeğimizle paylaşırken sence de özel alan istemek biraz komik olmuyor mu?"

Sinir bozucu bir şekilde gülüp doğruldum yerimden.

"Yine yapıyorsun Ömer Günsur!" dedim. "Bir şey hakkında konuşurken neden hep konuyu elinde evirip çevirdiğini hissediyorum? Hoş değil."

Kahkahaya ulaşamayan bir gülüşle ellerini başının arkasına koydu, henüz güneşin doğmasına epey vakit vardı. Yine de erkenden abdest almak için sıvadım kollarımı, sonra durup Ömer'e döndüm.

"Öldürülen bir kızdan bahsetmiştin," dedim. "Dün gece emniyete gitmen onunla ilgili miydi?"

"Evet, eylemlerle bir ilgisi varmış; onlara katılıyorlarmış sürekli, özellikle de kız. Onun için gittik."

"Nasıl?" dedim çok uzaklaşmadığım yatağa gidip köşesine otururken.

"Kız, abisi ve sevgilisi en başından beri eylemlere katılıyormuş. Emniyettekiler bunu öğrenince üzerine gitmek istemiş, biz de gidip abisi ve sevgilisiyle bir konuşalım dedik."

"Eee?" dedim devam etmesi için bakışlarımı kaçırmadan. Ömer herhangi bir zamanda emniyetteki işleri çok fazla anlatmazdı.

"Sevgilisi kayda değer bir şey söylemedi, abisi de bizi görür görmez kaçtı." Gözlerimi ona dikip ses çıkarmadan beklediğimde konuşmayacağı takdirde sorularımın kesilmeyeceğini biliyordu, bu yüzden derin bir nefes alıp devam etti. "Abisi olacak adam bizi görünce korkup kaçtığını, panik yaptığını falan geveledi. Sorulardan hiçbirine net cevap alamadık, söyledikleri birbirini tutmuyor pek."

"Kızı babası öldürmüştü değil mi?"

"Öyle söylüyorlar," dedi ama Ömer'i birazcık tanıyorsam kesin bir şey söyleyemeyecek kadar şüphe duyduğu bu konuyu asla kapatmayacaktı.

"Bunun sebebi kızın sevgilisini öğrenmeleri miymiş?"

"Gibi."

Anlamsızdı, hem de baştan sona.

"Haydi sevgilisinin oraya geldiğini bilmiyorlardı ama kızın gece yarılarına kadar karmakarışık sokaklarda o eylemlerde o kadar insanın arasında vakit geçirdiğini bilip buna ses çıkarmıyorlar ama sevgilisiyle ilişkisini öğrendiklerinde kızı öldürecek kadar ileri gidebiliyorlar..."

Başını salladı yavaşça.

"Aklımı kurcalayan konulardan biri tam da bu."

"Yalan söylüyorlar."

"Bu da emin olduğum tek konu," dedi. Doğruldu yataktan, kalkıp yanıma geldi. "Bunları düşünüp durma sakın, bu benim işim. Seninle bebeğimin rahat, huzurlu olması için elimden geleni yapmaya çalışıyorum; bunların hepsini adını dahi duymayacağınız kadar sizden uzakta tutmak istiyorum."

Ne ara karnımın üzerine koyduğunu bilmediğim elini tutup, "Biz huzurluyuz, rahatız, sen yanımızda olduğun sürece mutluyuz da," dedim.

Huzurlu bir gülümsemenin dudaklarını sardığını gördüm; kalbim karnımdaki parmaklarının arasına sızacak kadar akışkan olmuş, onun teninde atıyordu sanki.

"Karnın belirginleşmeye başladı," dedi hafif bir heyecanla. "Onu hissediyorum Betül ama orada olduğunu bir de gözlerimle görmek... Çok güzel."

Elimi karnıma götürdüğümde ellerimin altında onu hissedebilmenin ruhuma bıraktığı iz, tarif edilemeyecek anlarıma bir yenisini daha eklemişti. Ömer'e söylemekte öyle geç kalmıştım ki düşündüğümün aksine o beni farkına varamayacağım bir sürece ve kargaşaya sokmamıştı. Onun nasıl zihnimin, ruhumun orta yerinde filizlenen güzel bir tohum olduğunu göstermişti bana ve can suyunu, babasına söylediğim gün Ömer'in gözlerinden akmayan o yaşlardan almıştı.

Ömer onu sevdikçe ruhum ayrı bir sarılıyordu varlığına, ilerisi için zihnimde sayfalarca hayal birikmişti. Güzel adam, güzel bir baba olacaktı ve ben anne olmayı öğrenecektim. Bunu elleri karnımı bulduğunda koyu yeşili dalga dalga ayıran harelerinin ışıltısında görüyordum.

Seni seviyorum bebeğim ve bunu söylemeden sana hissettirebilecek olan babanın gözlerine bakıyorum.

Namazlarımızı kıldıktan sonra Ömer bizim için Kuran okumuş, ardından koşuya çıkmış ve sonunda emniyete gitmişti. Ben de biraz daha uyukladıktan sonra bir süre bilgisayardan bebek isimlerini araştırmış, işin içinden çıkamayacak boyuta geldiğimde bir şeyler yiyip ders çalışmak için oturmuştum masanın başına.

...

"Ömer kendim de dönebilirim," dedim ısrarla fakat hiç de ısrarlarıma kulak asıyormuş gibi gözükmüyordu.

"Haydi!" dedi ikna edilmeyi bekleyen küçük bir kız çocuğuymuşum gibi. "Haydi Betül'üm, haydi güzelim; bin arabaya da eve bırakıp öyle geçeyim emniyete."

Sonunda oflayarak da olsa bindim arabaya, Ömer kazandığı zafer edasıyla huzurla çalıştırdı arabayı ve yola çıktık.

"Eve tek dönebilirdim Ömer. Emniyet hemen şurası, bir saat boşu boşuna eve gelip gidiyorsun."

"Boşu boşuna mı? Kızım seni bırakmasam var ya; değil bir saat, bütün gün aklımın içinde olur o gelgitler."

Sıkılgan bir ifadeyle ona baktıktan sonra cama çevirdim yüzümü. Bir hafta geçmişti ve bu bir hafta içinde neredeyse üç kere doktora gitmiştik. Ömer mi paranoyak davranıyordu, yoksa ben mi çok rahattım bilmiyordum ama doktorun söyledikleri de hiç yardımcı olmuyordu. İki seferde de çok fazla hareket etmememi, bebeğin ve durumumun çok hassas olduğunu söylemişti ve tabii ki bunları duyan Ömer dünya üzerindeki tüm hassasiyetin yarısını kendine almış, diğer yarısını da tüm insanlığa dağıtmıştı. Bir ara attığım adımların hesabını tuttuğundan bile şüphelenmiştim.

Telefonum kısa bir melodiyle titredi cebimde, çıkarıp ekranı kaydırdığımda Ömer bana ve elimdeki telefona ters ters bakıyordu.

"Al," dedim telefonumu ona uzatarak. "Al, telefonumu da al elimden! Kollarımı bağlayıp çiçek de olayım şurada. Paketleyip rafa kaldır, beş altı ay sonra alırsın oradan."

Ömer emniyetteki onca yoğunluğun arasında beni tümüyle kontrol altında tutmaya nasıl vakit ayırabiliyordu hayret ediyordum. Öldürülen kızın davası, bir türlü konuşamayan abi ve sevgilisi, üstüne üstlük gittikçe yayılıp genişleyen eylemler... Ne kadar yorgun ve yoğun olduğunu görebiliyordum.

Sabır çekip yola döndü, ben de telefonuma. Selin mesaj atmış, "İyiyim," yazmıştı sadece. Nasıl olduğunu sormuştum bu sabah. Önceki

günlerde aramıştım fakat açmamıştı, ne durumda olduğunu merak etsem de durumum yüzünden bir yere çıkamadığım için yanına da gidememiştim. Canı sıkkındı belli, Emre'den kaynaklandığına neredeyse emindim. Bize gelmesiyle ve onu merak ettiğimle ilgili bir mesaj yazıp gönderdim.

Eve geldiğimizde onlarca uyarı ve tembihlerle inmiştim arabadan. Ömer bir ara beni Hatice ya da Fatma Teyze'nin yanına bırakmayı önerse de onu ikna edip gönderebilmiştim sonunda.

Eve çıktığımda tuhaf bir yorgunluk çöktü üzerime. Uyandığımda ders çalışmayı unutmamak için birkaç test kitabı ve kalem aldım yanıma, sonra da koltuğun bir köşesine kıvrılıp kapadım gözlerimi.

Gözlerimi açtığımda ders kitabını bile nereye koyduğumu unutmuştum, yastıkların birinin altına ittiğimi sonradan fark ettim. Öylesine uyanmamıştım, beni uyandıran şey çalan kapıydı. Sarsak adımlarla kapıya ulaşmayı başarabildim, açtığımda Kübra karşımda duruyordu. Kenara çekilip içeri geçmesini bekledim.

"Biraz dışarı çıkarız diye düşündüm," dedi girip kapıyı kapatırken.

"Bu kez gerçekten Ömer'in elinde kalmak istiyorsan neden olmasın..."

Sevimli bir şekilde baktı gözlerimin içine.

"Nereden haberi olacak Betül?"

"Hayır," dedim aynı sahte gülüşü takınırken. "O topa bir daha girer miyim? Hayır. Sonra siz gidince ben uğraşıyorum."

"İyi."

Üzerindekileri çıkarıp askıya astı, birlikte odaya geçtik.

Yarım saatlik bir sohbetin ardından mutfağa girmişti Kübra ve saatlerdir kek ve kurabiye yapıyordu; ben de onu izliyordum. Hem benimle konuşuyor hem de önündekilerle ilgileniyordu.

"Maşallah," dedim hâline gülerek. "Şu Kuran'a gelen kadın var ya, hani hamarat gelin isteyen. Seni böyle görse kapımıza dayanır demek ki."

"Betül!" dedi ters bakışlarıyla bana dönerek.

"Ne var? Örnek bir gelin adayısın işte."

Yüzünü çevirip önündeki kaba döndü hemen ama ben o küçük saniyede ifadesindeki değişimi fark ettim. Yerimden kalkıp hemen yanında durdum, öne eğilip yüzüne baktığımda başka bir yere bakıp güldü.

"Ne yapıyorsun?"

"Az önce yüzünü astığını gördüm. Söylediklerime karşı en fazla sinirin bozulur ya da gözlerini devirirsin ama yüzünü asmazsın."

"Yüzümü falan asmadım."

"Yalancı!" Parmağımı kalıbın içine sokup kenardan küçük bir parça sos almak istedim, elimin üzerine vurdu. Elimi çekip, "Ben hamile bir kadınım!" dedim benim bile sinirimi bozan bir ses tonuyla. Ardından konunun dağılmaması için, "Neyse," dedim. "Haydi anlat bakalım."

"Anlatacak bir şey yok, ne istiyorsun?"

"Yüzün neden düştü öyle, onu anlatmanı istiyorum."

"Sana öyle gelmiş," dedi beni arkasına alıp tezgâhın diğer köşesine giderken.

Bir kuyruk gibi takip ettim onu.

"Biri var değil mi?" Umutsuz bir balıkçıydım, yine de oltamı atıp beklemenin zararı yoktu.

"Ne? Sen... Nereden, yani ne biliyorsun? Nereden çıkardın?"

"Umutsuz bir balıkçı olsan bile mutlaka bir sazan çıkacaktır," dedim gururla sırıtarak. "Haydi bakalım Kübra Hanım, bir soru ağzında kırk takla attı. Bir şeyler var ki düşünmekten lafı toparlayamadın."

"Sen paranoyaksın."

"Sen de biraz safsın ama konumuz bu değil. Haydi Kübra! Artık birbirimizden bir şeyler mi saklıyoruz?"

Önce tereddütle baktı bana, sonra elindeki kabı alıp içindekini başka bir kalıba aktardı.

"Bir şey yok dedim," dedi yüzünü benden yana çevirmeyip ilgilendiği şeylerle kendini saklarken.

"İyi," dedim kalktığım yere geri dönerek. "Nasıl olsa bir şekilde söyleyeceksin." Söylediklerimi duyup duymadığını bilmiyordum, duysa da sanırım duymamış gibi davranacaktı. Hareketlerindeki donukluk hiç hayra alamet değildi.

...

Kübra bir elindeki kum saatine bir de kelime kartına bakarak heyecanla, "Yelesi olur Betül!" dedi ellerini çırparak. Ona heyecanlandığında komik olduğunu söylemek istesem de sustum. Elindeki kum saatini salladı gözlerimin önünde. "Çabuk ol!"

"At mı?" dedim bizi alayla izleyen Hatice Teyze, Fatma Teyze ve Ömer'i görmezden gelmeye çalışarak.

Ömer işten dönerken Hatice ve Fatma teyzeleri de getirmişti, yemeğin üzerine çay içerken de neredeyse bir saattir bu oyunu oynuyorduk. Fatma Teyze ve Ömer bir grup, Kübra ve ben diğer gruptuk; Hatice Teyze de hakemdi. Açıkçası çok iyi iş çıkarabildiğimizi söyleyemezdim.

"Hayır!" dedi Kübra sinirle çıkışarak. "Ağaçlar... Bir sürü ağacın olduğu yere ne denir?"

"Orman!" dedim heyecanla.

"Heh tamam, şimdi orada yaşayan bir şey bu... Onun bir kralı olur hani, kim o?"

"Ormanlar kralı... Aslan!"

Kübra gülerek zıplayıp bana bir beşlik çakarken Ömer dikkatli olmam için beni bakışlarıyla uyarıyordu yine.

"Sakin Kübra!" dedi üzerime atlamak üzere olan Kübra'yı durdurarak. "Karımı ve bebeğimi rahat bırak."

"Görmeyenin bir bebeği olmuş." Kübra söylense de hâlâ sırıtıyordu, ona bu eli kazansak da genele baktığımızda Ömer ve Fatma Teyze'nin kazandığını söylemedim. Fakat Ömer benim kadar insaflı değildi.

"Küçük sevincinizi yaşadıysanız, gerçek kazananlar olarak bizi tebrik edebilirsiniz," dedi kibirle. "Bu arada aslan ormanda yaşamaz."

Kübra somurtarak yerine oturup geriye yaslanırken, "Mantıklı olmak zorunda değilsin," dedi.

Gülmeye başladığımızda Kübra hepimize ters ters bakmıştı. Yerimden kalkıp su almak için mutfağa yöneldiğimde aksiliğine rağmen odadan çıkmadan önce seslenip durdurmuştu beni.

"Mutfağa gidiyorsan bana da su getirir misin?"

"Tamam," diyeceğim sırada Ömer benden önce davranıp, "Kalk, kendin al suyunu!" dedi.

"Altı üstü bir su getirecek, fanusun içine koy bari kızı!" dedi Kübra diklenerek.

"Koyarım, hatta koyacağım. Git kendin al ne alacaksan, bu hâlde yorma Betül'ü."

"İyice çekilmez oldun Ömer Abi, farkındasın değil mi?" dedi gözlerini Ömer'den ayırmadan kalkıp yanıma yaklaşırken. "Sanki hamile olan kendisi, kaprise bak!"

"Söylenme!" dedi arkamızdan, biz çoktan mutfağa girmişken.

"Nefes almakta zorlanmıyor musun Betül?" dedi bana da kendine de bardak çıkarıp su doldururken. "Ömer Abim böyle her saniye kırılacakmışsın gibi davranırken senden daha hassas oldu."

"Sen zorlanıyor musun peki?" dedim bugünkü genel durgunluğu ve sakladığı her ne ise ona gönderme yaparak. "Bir şeyler saklayıp, durgunlaşıp sonra bunun üzerini örtmeye çalışırken..."

Yine aynı durgunluk çöktü üzerine. Sonra gülümsedi.

"Yakında anlatırım. Dayanamam zaten ama önce kendim alışayım biraz."

Su bardağını elime tutuşturup mutfaktan çıktığında öylece kalakalmıştım yerimde. Bu kızı böyle derin düşüncelere iten neydi bilmiyordum ama eğer ki istediği önce kendisinin alışmasıysa buna müsaade etmek zorundaydım.

Birkaç saat daha hep birlikte oturup vakit geçirdikten sonra kalkmışlardı; burada kalmaları için ısrar etsem de eve gitmek istemişlerdi, Ömer de yalnız dönmelerini istemediği için eve bırakmıştı onları.

Namazlarımızı kıldıktan sonra Ömer gözlüğünü takıp eline bir kitap almış, yatağa uzanmıştı. Ben de duş aldıktan sonra biraz ders çalışmak için kitapları alacaktım yanıma ama sıcak suyun üzerimde bıraktığı ağırlık gözkapaklarımı zorluyordu. Ellerime ve yüzüme biraz krem sürüp yatağa geçtim ben de, Ömer kitabını okumaya devam ederken kolunun altına girip göğsüne kıvrıldım. Boynuma dolanan saçlarım beni rahatsız etmeye başladığında doğrulup sırtımı Ömer'e döndüm.

"Ömer şu saçlarımı bir toplasana, ellerime yeni krem sürdüm şimdi."

Ömer, "Ben mi?" dediğinde, "Hayır," dedim karşımdaki duvarı işaret ederek. "Şu sıralar duvarla iyi idare ediyoruz, sen işine bak." Bana attığı bakışları tahmin ediyordum, güldüm.

"Bekle," dedi elini saçlarımın arasına daldırırken. "Toka nerede?"

"Bilmiyorum Ömer, banyoda bırakmış olabilirim. Sen topla gelişi-güzel."

Kitabı bir yana bırakıp tümüyle saçlarıma odaklandı, böyle zamanlardaki hâli gerçekten komikti; saçlarımı toplarken çok tuhaf bir iş üzerindeymiş gibi davranıyordu.

"Yapamıyorum ben Betül, birbirine karışıyor."

"İyi, küçük bir örgü yap da tutsun bari sadece."

"Örgü nasıl yapılıyor?"

"Bak saçımı üçe ayır; iki parçayı çaprazla, dışarıda kalanı da onların arasından geçir."

Parmakları saçlarımı anlayamadığım şekillere sokuyordu.

"Deniyorum..."

İşin nereye gideceğini fark ettiğimde Ömer'i hemen durdurup ona döndüm. Ellerini saçlarımdan çektiğinde saçlarım gerçekten de olduğu gibi kaldı, hiç bozulmadan. Çünkü daha kötü duruma gelmesinin imkânı yoktu.

"Saçlarımı düğümle dememiştim!"

Saçlarımı ciddiyetle inceledi bir süre, sonra gülmeye başladı.

"Yakıştı bence."

Dik dik baktım bir süre, sonra gülerek arkamı dönüp yattım. Kolumu çekip göğsüne yasladı beni, sakalları yanağımı kaşındırırken eğilip yanağımı öptü önce.

Kendimi geri çekip, "Yeni krem sürdüm!" dedim ellerim çenesini bulurken.

"Başlatma kremine Betül!"

Dudak kıvrımlarına ulaşamayan gülüşünün sesine yansımasını dinlerken onun sesindeki gülüş benim dudaklarıma çoktan bulaşmıştı.

...

Tüm günü annemle babamın yanında geçirmiş, biraz da olsa Selin'le görüşebilme imkânı bulmuştum. Annemler iki gün sonra yurtdışına çıkıyordu yine, Selin ise mesajda konuştuğumuzun ötesinde bir şey söylemiyordu pek. Canı sıkkındı, konuşmak istemiyordu, konunun Emre ile ilgili olduğunu söylüyordu ve kısaca ikisinin olamayacakları hakkında birkaç cümle söyleyip kapatıyordu mevzuyu. Onu daha fazla zorlamak istemedim.

Eve döndüğümde ise Kübra çalışacağı kursla görüşüp yanıma gelmişti, ortamdan oldukça memnun olduğunu yüzündeki ifadeden bile anlayabiliyordum fakat tabii ki uzun uzun anlatmadan da geçmedi. Ardından biraz temizlik yaptık; daha doğrusu Kübra yaptı, çünkü her ne kadar Ömer'e söylense de Kübra da kendimi yoracak işler yapmamı hiç istemiyordu. Geçen gün evde çeşit çeşit yaptığı kek, pasta ve böreklerden Ömer'den geriye kalan birkaçını yedik; ben biraz uyudum, Kübra da televizyon izledi ve bir de benim uyku düzenim hakkında açık açık dalga geçti.

Bebeğimin bana verdiği yetkiye dayanarak istediğim kadar uyuyabilirdim; normalde uykuyu seviyordum, evet ama hamileydim ve o hâlde kimse bana karışamazdı.

Akşam olduğunda Ömer gelip ikimizi de aldı evden. Kutay, Emre, Ömer ve tanımadığım diğer arkadaşlarıyla birlikte halı sahaya gideceklermiş bugün; o yüzden bizi alıp Hatice Teyze'nin yanına bıraktı, evde tek olmamızı istemiyordu ve ben de ona abartı davrandığını söyleyerek uğraşmak istemiyordum.

Gülsüm Teyze, yani Emre'nin annesi de Hatice Teyzelerdeydi bugün; yaş ortalaması bir hayli yükseklere çıkmıştı ama nedendir bilinmez, kendimi bu ortalamaya daha bir yakın hissediyordum.

Gülsüm Teyze gelir gelmez bana sıkıca sarılıp bizi çok özlediğini ve hamile olduğumu öğrendiğinde ne kadar sevindiğini söyledi. Ardından tanıdığım tüm teyzeler gibi dikkat etmem gerekenlerle ilgili kısa bir konuşma yaptı.

Kübra'nın, gelir gelmez kursun ne kadar güzel ve ne kadar donanımlı olduğunu uzun uzun anlatacağını düşünüyordum ama Ömer halı sahaya gideceğini söylediği andan beri bir durgunluk çökmüştü yine üzerine. Bazen bu durgunluğu öyle gözüme batıyordu ki bir köşeye sıkıştırıp sorguya çekmemek için kendime hamile olduğumu hatırlatıyordum. Neden bunu hatırlattığımı bilmiyorum ama bu önemli bir ayrıntıydı.

Ömer bir bardak su içip montunu giydi ve spor çantasını bir koluna asıp kapının önüne çıktı. Benimle vedalaşacağı sırada telefonu çalmaya başlamıştı, telefonu cebinden çıkardığında bana kaçamak bir bakış attığını fark ettim. Açıp kulağına götürdü.

"Aleyküm selam abi," dedi kapıdan birkaç adım uzaklaşarak. "Tamam, ben geldiklerinde konuşurum senin çocuklarla." Ardından, "Ne demek abi, sonra konuşuruz. Sen de Allah'a emanet ol," dedikten sonra kapattı.

Aptal değildim. Kimin aradığını ve ne dediğini telefonu bizzat dinlemiş kadar biliyordum. Kapının kenarına yaslanıp Ömer'e diktim bakışlarımı.

"Emel mi geliyormuş?" dedim lafı hiç dolandırmadan. İçimde kaynayan öfke ve bozulan sinirlerimden nasibini alan bedenimin dengesiz ısı dağılımı bir hayli canımı sıkıyordu.

"Betül..." dedi, bu *evet* demekti. "Konuştuk bunları, tekrar açmayalım."

Konuşmuştuk, *evet.* Ama konuşmak istemiyordum, ani değişime maruz kalan duygularımla ne konuşmayı ne o kızın buraya gelmesini ne de Ömer'in o kızın yakınına yaklaşmasını istiyordum. Konuşmuştuk, evet ama umurumda değildi.

"Açmam merak etme, bu gece de burada kalmaya karar verdim!"

Ömer sıkılgan bakışlarla bana bakıp başını geriye attı.

"Yapma be Betül'üm! Bak konuştuk, anlaştık seninle o kadar."

"Bana ne!" dedim sinirle. "Yine de istemiyorum. Konu o kıza geldikçe söyledikleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

"Betül..."

"Neyse Ömer." Kapının kenarından çekildim. "Haydi Allah'a emanet ol."

Kapıyı kapatırken onunla böyle vedalaşmak tonlarca ağırlık olarak oturdu içime. Haklıydı, konuşmuştuk; evet ama ben de haklıydım. Haklı ve de hamileydim. Kollarımı karnıma sarıp kötü ayrıldığım Ömer'in parçasına, parçamıza sıkı sıkı sarıldım.

Böyle durumlarda annenin tarafını tutacaksın, dedim, *babanın haklı olması seni objektif düşünmeye iterse hiç hoş bir anne olmam; bunu unutma.*

Hatice, Fatma ve Gülsüm teyzeler kendi aralarında dönen birkaç konu üzerine konuşuyordu; nasıl yaptıklarını anlamıyordum. Ömer'le kötü ayrılmak moralimi bozduğu için bir süre bir köşede öylece oturmuş, sonra Ömer'in odasına gidip biraz orada oyalanmış ve sonunda yine Kübra'ya sarmıştım.

Bunalıp, "Hamile kadınları sevmiyorum artık!" dedi sıkıntıyla.

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi ve sonra neden kendimi tuttuğumu düşündüm.

"Biz de seni sevmiyoruz canım." Elimdeki kekten bir ısırık daha alıp bacaklarımı kucağına uzattım.

"Cinsiyetini ne zaman öğreneceksiniz?" dedi bu kez günün en mantıklı cümlesini kurarak.

"Bilmiyorum, geçen gittiğimizde görememiştik; haftaya tekrar gideceğiz."

"Kız olursa adını Kübra koyun," dedi sırıtarak. "Erkek olursa da düşünürüm ben bir şeyler."

"Tabii." Tatlı tatlı gülümsedim, yine de sahte olduğu her hâlinden anlaşılıyordu. "Hatta doğduktan sonra bebeği sana teslim ederiz, sen kafana göre takılırsın."

Beni umursamadan telefonuyla ilgilenmeye başladı. Telefonumu şarja takıp Ömer'in odasına gittim tekrar, burada bıraktığı kitaplarını kurcaladım biraz. İçlerinden birini alıp Kübra'nın yanına geri döndüm.

Biraz kitap okuyarak biraz da televizyon izleyerek geçmişti zaman. Binanın zili çaldığında Hatice Teyze hemen yerinden kalkıp kapıyı aralamıştı, dış kapıyı da açıp onlar yukarı çıkana kadar kapının kenarında bekledi.

Merdivenleri çıkarken açık kapıdan sesleri geliyordu. Emre ve Kutay'ın seslerini duyduğumda hemen üzerimi düzeltip şalımı başıma doladıktan sonra upuzun bir hırka giydim. Kübra da çoktan giyinmişti, başörtüsünün önünü düzeltirken ellerinin nasıl birbirine dolandığı dikkatimden kaçmamıştı ve yanaklarında az önce orada olmayan bir kızarıklık vardı. Ona dikkatle baktığımı görünce gülümsemeye çalışıp ne yapacağını şaşırmış bir hâlde öylece ayakta kaldı.

Ömerler içeri girdiğinde gözlerimi Kübra'dan ayırmadan, "Ne oluyor?" dedim.

"Hiç!" dedi kollarını çekiştirerek. "Hiçbir şey!"

Ben ikna olmaktan ne kadar uzaksam, o da normal olmaktan o kadar uzaktı. Ve tam şu anda Ömer, Emre ve Kutay gelmişken bu davranışları sergilemesi farklı ihtimaller çıkarıyordu önüme.

Kübra'yı orada bırakıp odanın dışına uzattım başımı; Ömer ve Kutay içeri girmiş, Emre kapının önüne yeni gelmişti.

"Hoş geldiniz," dedim Ömer'i görmezden gelerek.

Emre de Kutay da, "Hoş bulduk," diyerek karşılık verdi. "Nasılsın Betül?" diye sordu ardından Kutay. Onu bu şekilde Ömer'in yanında görmek beni oldukça mutlu ediyordu. Hatice ve Fatma teyzeler de çabuk kabullenmişti Kutay'ı, ikisi de onu oğlu olarak görüyordu neredeyse. Bunun Kutay'ı da ne kadar mutlu ettiğini görüyordum.

"İdare ediyorum," dedim Ömer'e bakışlarımla hafif bir gönderme yaparak. Kutay durumu anlayıp yorgunlukla gülümsedi ve başını iki yana salladı.

Ömer hariç hepsi çok yorgun gözüküyordu, Ömer ise inatla gözlerini üzerime dikerek bakışlarına karşılık arıyordu. İstediğini vermedim, belki suçu yoktu ama benim de bahanem vardı.

"Ne oldu oğlum size?" dedi Fatma Teyze, Emre ve Kutay'ın hâline bakarak.

Emre ayakkabılarını çıkarırken canı acımış gibi yüzünü buruşturdu.

"Allah aşkına, şu adamı kim sinirlendirdi?" dedi kapının önünde dizlerinin üzerine çökerek. "Lütfen kızgınken evden çıkarmayın bunu."

"Abartma!" dedi Ömer ona ters ters bakarak. "Canın o kadar tatlıysa ne diye geliyorsun ki?"

Bu kez Kutay da Ömer'e dönmüştü.

"Yapma Ömer ya, adam haklı. Futbol oynamadık, kendimizi Ömer'den koruduk resmen," dediğinde daha dikkatli baktım Kutay'a; kolunun bir yanı ve çenesi çizilmişti, Emre'nin de Kutay'ın da yüzü gözü kızarmıştı.

"Valla öyle," dedi Emre ayakkabılarını çıkarıp sonunda içeri girdiğinde. Belini tutup yüzünü ekşiterek esnetti. "Her yerim ağrıyor."

"Al benden de o kadar!" dedi Kutay boynunu ovarken.

Emre çantayı kapının kenarına atıp, "Futbol mu oynadık, dayak mı yedik belli değil," dedi Ömer'e dik dik bakarak. "Adam sinirini çıkarmak için tepemize bindi."

Ömer sıkılmış bir hâlde nefesini bırakıp, "Oyun falan oynanmaz bunlarla, gelene kadar ağladınız be!" dedi. Hepimizi geride bırakıp lavaboya yöneldiğinde Emre de Kutay da hayretle baktı arkasından.

"Sinirliyken ona pek yaklaşmayın oğlum," dedi Hatice Teyze. "Hiçbir şeyi gözü görmüyor."

"Bilsek yaklaşır mıydık Hatice Teyze, mağdurlar sadece biz de değiliz üstüne üstlük."

Ömer, Emre ve Kutay namaz kılmak için sırayla abdest almış; sonra salona geçmişlerdi. Hatice Teyze onlar için yemek hazırlamaya girişti̇ğinde Fatma ve Gülsüm teyzeler de ona yardım etmek için mutfağa geçmişti. Dahası tüm bu olayların yaşandığı süre zarfında Kübra oturma odasının bir köşesinde sessiz sedasız oturmuştu. Yine o durgunluk çökmüştü üzerine, hem de bu kez oldukça ağırdı ve yanaklarındaki kızarıklık aynı şekilde duruyordu.

Yanına gidip önünde birleştirdiği ellerini tuttum, kızaran yanaklarına arka çıkar gibi buz kesmişlerdi. Ben daha ağzımı açmadan, "Biri var," dedi sessizce.

Heyecanlanmıştım ama onu etkilememek için bunu belli etmeden, "Kim?" dedim.

Sorumu görmezden gelip, "Bir iki aydır..." dedi.

"Nasıl biri?" diye sordum elimi ellerinin üzerinden çekmeden.

"O... Şey işte." Sıkıntılı kesik bir nefes aldı. O sırada Hatice Teyze seslendi mutfaktan. Kübra da elini çekerek, "Neyse," dedi. "Sonra konuşuruz. Sen Hatice Teyze'nin yanına git."

Ömer, Emre ve Kutay yemeklerini yedikten sonra Emre'yle Kutay yorgun oldukları için çok durmadan kalktı. Gülsüm Teyze onlara

da gelmemizi sıkı sıkı tembihleyerek hazırlandı ve Emre'yle ikisi vedalaşıp önden çıktı.

Kutay çıkacağı sırada Fatma Teyze de Hatice Teyze de, tıpkı daha önce bana yaptıkları gibi, onun artık kendi çocukları gibi olduğunu ve istediği zaman buraya gelebileceğini söylediler. Kutay'ın yüzündeki mutluluk içimi ısıttı, onun benden bir farkı yoktu. İkimiz de onların hayatlarının yakınında dahi olmayan bir yerden kopup gelmiştik fakat kapıyı çalmamıza bile izin vermeden tüm kapıları açmışlardı bizim için ve ellerimize sıcacık gülümsemelerini tutuşturuvermişlerdi.

Kutay spor çantasına baktığında Hatice Teyze, bütün çantaları ortalıkta kalmasın diye oturma odasına koyduğunu söyledi.

"Kübra'ya seslensene Betül, camın önüne koymuştum Kutay oğlumun çantasını."

Dönüp Kübra'ya sesleneceğim sırada bir şey fark ettim. Kutay'ın yüzü aniden değişmiş ve Kübra'nın adını duyduğu gibi merak ve biraz da mahcubiyetle gerilmişti. Kübra kapının yanından yüzünü hiç kaldırmadan çantayı bana uzattığında Kutay'ın kaçamak bir bakışla ona baktığını ve ardından yüzünü çevirdiğini gördüm.

Çantayı Kübra'nın elinden alıp Kutay'a uzattığımda Kübra tekrar içeri girmiş, Kutay ne yapacağını bilmez bir hâlde kapının önünde öylece kalakalmıştı. Çok geçmeden Ömer'le dostça sarılıp hepimizle vedalaştı ve çıktı evden.

Düşüncelerim bir yapbozun parçaları gibi birleşiyor, taşlar bütün resmi ortaya çıkarmak adına bir bir yerine oturuyordu. Kübra'nın davranışları, anlayamadığım konularda elinin ayağının birbirine dolanması, benimle konuştukları ya da konuşamadıkları ve... Tüm bu olaya son noktasını koyan Kutay'ın Kübra'yı gördüğündeki ifadesi, şaşkınlığı...

Odanın önüne gittiğimde ağzım yaşadığım şaşkınlık yüzünden bir karış açıktı ve tuhaftır ki bir türlü kapatamıyordum. Hatice Teyze ve Kübra bana bakıyor, Ömer hemen yanımda duruyordu. Gözle-

rimi Kübra'ya dikmiş, kapatamadığım ağzımla öylece duruyordum odanın önünde.

Ömer sonunda çenemi tutup yavaşça kapattı ağzımı; her şeyi unutmuş bir hâlde bakışlarımı ona çevirip, "Tişikkir idirim," dedim dişlerimin arasından.

8.

"Erken haber verdin," dedim. "Evlenirken öğrenirdik, niye söylemekte bu kadar acele ettin ki?" Bakışlarımın ne denli rahatsız edici olduğunun farkındaydım ve bu durum şimdilik amacıma hizmet ediyordu. "Ah... Bekle. Zaten sen söylememiştin değil mi?"

Neredeyse bir saattir Kübra'yı her şeyi anlatmak zorunda bırakacak şekilde köşeye sıkıştırmıştım ve hak etmişti. Kübra bana bu kadar yakınken, Kutay yıllardır böyle abim, kardeşim gibiyken her şeyden habersiz olmak tuhaftı. Çok mutlu olmuştum, çünkü ikisi de hayatımın bir parçasıydı ve bir bütün olduklarını düşünmek gerçekten hoştu. Yine de garip bir şey vardı ortada, hem de tam Kübra'nın konuşmalarının altında.

"Sen de bana üç ay sonra söyledin hamile olduğunu," dedi. Haklı sayılabilirdi. "Ve pardon; sen de söylememiştin, Hatice Teyzem söylemişti."

"Kafam karışıktı," dedim savunmaya geçerek.

"Benim de kafam karışık!" dedi beklemediğim şekilde çıkışarak. "Hem de karmakarışık..."

Yüzünün düştüğünü gördüğümde daha fazla üzerine gitmedim. "Haydi baştan anlat şunu," dedim tüm konuşmamıza nazaran oldukça yumuşak bir sesle.

"Anlattım ya Betül!" dedi kirpiklerinin altından masumca bana bakarak.

"Sana kızmakla meşguldüm," dedim dürüstçe. "Ama bu kez hiç kesmeden dinleyeceğim, söz."

"Söz verdin bak!"

Benden teminat almak ister gibi baktı yüzüme. Başımı sallayıp dizlerimi karnıma çektim.

Onu ilk gördüğü zamandan, benim bile haberimin olmadığı hastanede birkaç kez karşılaşmalarından, düğünde onu birçok kez görmesinden bahsetti önce uzun uzun.

"Bir gün telefonuma bir mesaj geldi, numaramı düğün hazırlıkları sırasında size ulaşamama ihtimaline karşılık almıştı. Öyle sürekli konuşup bakışmak gibi bir şey değildi kesinlikle ama ne bileyim, o zaman oluruz sandım ve... İçten içe kaptırmıştım. Uzun bir süre mesaj atmadı ya da aramadı beni, birkaç ay önce mesaj geldiğinde ise benimle konuşacak kadar donanımlı olmak ve yanlış şeyler yapmamak için biraz daha beklediğini söyledi. Bu beni çok mutlu etti ama aynı zamanda da korkuttu." Korkusunun sebebini sormak istesem de devam etmesini bekledim. "O çok iyi biri ve bilmiyorum. Aslında gerçekten çoğu şeyin farkında Betül; bana geçmişindeki her şeyi sildiğini söyledi, beklemesinin sebeplerinden biri de buymuş, geçmişindeki hatalarından tamamen temizlenmek istiyormuş. Öyle çok konuşmadık zaten ama bazı konularda benden daha azimli ve hatta daha dikkatli olduğu noktalar bile olabiliyor. Ona hayran oluyorum Betül ama korkuyorum da... Ben bu korkuyla, bu gerilimle yaşayamam. Beni sürekli huzursuz eden bir şeyin olması... Boğucu!"

"İki soru soracağım," dedim sonunda. "Birincisi; Kutay'ın sana tavrı ne, yani niyeti? Bunu net olarak söyledi mi ve ikincisi, seni korkutan şey nedir?"

Tabii ki tahmin ettiği sorulardı bunlar ve şimdi o da bana tahmin ettiğim cevaplar verecekti.

"Bana hiç dolandırmadan evlenmek istediğini söyledi," dedi gülüşünün çok sonradan farkına varıp önüne geçemeden. "Birçok şey

yaşadığını, tüm bunları arkasına alıp tek bir kadını hayatında hiçbir zaman yapmadığı kadar doğru şekilde hayatına sokmayı ve o kadının, yeni girdiği bu dünyada onun elinden tutup arkasını döndüğü her şeye set çekmesini istediğini söyledi. Ve tüm bunlar beni gördüğü anla birleştiğinde aklındaki tek kadın ben oluyormuşum." Dudağını dişlerken parmaklarıyla oynuyordu. "Çok uzatmadan Ömer'le konuşmak istediğini söyledi, sonra da ailemle görüşmek istiyormuş."

Kızaran yanaklarını hiç fark etmemiş gibi davrandım. Anlattıklarıyla tekrar tekrar hayrete düşüyordu bir yanım, diğer yanım ise zaten Kutay'ın böyle bir adam olacağından emin ve memnundu. Takıldığı kızlardan yalnızca benim şahit olduklarımın sayısı bile derin bir matematik gerektiren bir adamın tüm yanlışlarına arkasını dönmesi ona olan saygımı hâlihazırda göklere çıkarırken, şimdi ömrünü tek bir kadına adamayı ve bu kadının onu uzak durduğu geçmişinden arındırmasını isteyişi ölçüsünü düşünemediğim bir saygı uyandırıyordu.

Şu dünyada asla tahmin edemeyeceğim bir çift olduğunu söyleseler, Kübra ve Kutay'ı listeye bile almazdım. Ama olmuştu ya da olacaktı.

"*İnşallah,*" dedim içimden. Çünkü Kutay bu kadar iradeli ve kararlıyken Kübra'nın böyle bir adamla olmaması için kayda değer hiçbir sebep yoktu. Kübra mantıklı olandı, hatta olması gerekendi belki de ama her şeyin ötesinde Kutay'ın aklına sızmış, düşüncelerine konu olmuş, böyle konuşmasına sebep olacak kadar zihninde dolaşmış olan kızdı.

"Korktuğum şey ise..." Derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı. "Bahsettiği geçmişi, ailesi, arkadaşları, yaşadığı yer ya da kısaca her şeyi işte."

"Bunlar mı yani?" Belki haklıydı endişelerinde ama birlikte olduğunda bunların ufak ayrıntılar olacağını göremeyecek kadar kapatmıştı gözlerini.

"Bunlar tabii ki. Seninle daha önce konuşmuştuk Betül, ondan nasıl bahsettiğini hatırlıyorum. O kadar kadın girdi hayatına, ben... Bunu nasıl kaldırabileceğimi bilmiyorum."

"Ona güvenmiyor musun?" dedim açıkça.

Kararsızlıkla silkti omuzlarını.

"Bilmiyorum... Hiçbir şeyden emin değilim."

"En azından şunu söyleyeyim..." Kutay'a bunu borçluydum, hatta çok daha fazlasını. "Evet, onu birçok kadınla gördüm; abarttığı zamanlar oldu. Hatta sırf bu yüzden zor ya da komik durumlara düştük. Okulu vardı, babasının şirketinde sağlam ve güzel bir yere sahipti, disiplinli ve çalışkandı ama bunların hiçbirinin onu ne gece hayatından ne de kadınlardan geri çekebildiğini gördüm." Evinden koşa koşa çıktığım günü daha dün gibi hatırlıyordum. "Kutay şimdi bambaşka biri; ondaki irade bende yoktu, hatta hâlâ onun kadar sağlam olmayabilir bende bir şeyler. Onun değiştiğini kendi gözlerimle gördüm ve o, aklında ufacık bir şüphe ve isteksizlik olduğunda bile bu yola girmezdi. İslam'ı bu kadar benimsemez, bu yolda yürümezdi. Eğer ki şimdi böyle bir adam olmuşsa arkası sağlamdır, birkaç tahta çektiğinde bile geriye devrilmez." Bakışları parmaklarında dolaşsa da tüm dikkatinin bende olduğunu biliyordum. "Söylemek istediğim şey şu ki, eğer sana gelmişse dönmeyeceğinden emindir. Döneceğine dair ufak bir endişesi olsaydı eğer asla sana gelmezdi. Karşında duran adamın her şeyden emin olduğunu bilmeni istediğim için söyledim bunların hepsini."

Sessiz kaldı.

"Ailesinden, çevresinden ya da yaşadığı yerden çekinmene gerek yok; o senin tarafında, tek başına değilsin Kübra. Aklından çıkarma bunu."

Kübra bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldığı sırada çalan kapıyla aldığı nefesi bıraktı.

"Ömer gelmiştir," dedim yerimden kalkıp kapıyı açmaya giderken.

Düşündüğüm gibi gelen Ömer'di, selam verip bana sıkı sıkı sarıldığında neredeyse boynuna atlayacaktım. Hamilelik başlı başına dengesiz bir olaydı, hele ki zaten karşısında bir denge tutturamadığım bu adama

karşı bu durum kendini ikiye katlıyordu. Gülümseyip yüzünü boynuma gömdüğünde geri çekilip sessizce, "İçeride Kübra var," dedim.

Göremeyecek olsa bile arkaya eğilip şöyle bir baktı, ardından elindeki poşetleri mutfağa bırakıp ceketini çıkardı. Kübra'nın olduğu odanın önüne geldiğimde Ömer de elini yüzünü yıkamış, hemen arkamdan gelmişti. Kazağının kollarını sıvayıp yanımdan geçti ve büyük koltuklardan birine attı kendini.

"Selamün aleyküm," dedi odanın bir köşesine düşünceli düşünceli dalmış Kübra'ya bakarak.

Kübra başta duymadı Ömer'i, boş boş etrafa baktığında Ömer tekrar selam verdi.

"Aleyküm selam Ömer Abi," derken iç çekip gözlerini ovdu.

"Özelse çıkalım biz," dedi alayla Ömer, yanımda olsa kolunu çimdikleyip kızla dalga geçmemesini söylerdim. Sonra o da bana sebebini sorar, ben de hiçbir şey söyleyemeden öylece bakardım ona. Çıkarılacak sonuç şuydu ki Ömer iyi ki yanımda değildi.

Tekli koltuğa geçip bacaklarımı karnıma çektim. Ömer yaptığım her hareketi hassasiyetle izliyor, yanlış bir hareket yapmam durumunda müdahale etmek için tetikte bekliyor gibiydi.

Ömer ve Kübra havadan sudan konuştular bir süre. Kübra bir sonra söylediği cümleyi bile toparlayamıyor gibiydi, bu yüzden konu tehlikeli yerlere gittiği anda duruma el atıp toparladım. Ama Ömer'di karşımdaki; kolay kolay kandıramazdım, illaki ne olduğunu anlamış ve ikimizi de imalı bakışlarla izlemişti ama yine de bir şey sormamıştı.

Kübra kalkıp Hatice Teyze'nin evine gittiğinde Ömer bana bir şey olup olmadığını sordu. Yalan söylememek için kelime oyunlarıyla döndürdüm cevabı, ne kadar tatmin olduğu tartışılırdı tabii.

Ömer namazını kılıp mutfağa gelmiş ve hazırlayıp onu beklediğim masaya oturmuştu nihayet. Birkaç gündür onunla böyle oturup ye-

mek yiyemiyorduk, belki tuhaf bir istekti ama özlemiştim. Birlikte yaptığımız her şeye karşı bir özlemim vardı hep bir yanımda.

Küçük bir patates parçasını ağzıma atarken, "Ben neden aşermiyorum?" dedim gözlerimi kısarak. Frambuazlı pasta dikkat çekmek ister gibi bir yanımı dürtmüştü sanki, ona dönüp sakin olmasını söyledim. *Sen sayılmıyorsun sevgili frambuazlı pastam, hayatımın her alanında canım seni çekebilir; ben derin sulara yelken açmaktan bahsediyorum.*

"Bazı insanlarda çok fazla olmazmış," dedi kendine ve bana bir bardak su alırken. "İlk üç ay içinde olurmuş, sonra yavaş yavaş bu istek düşermiş ama önemli bir durum değil senin için. Hem... Dolaptan frambuazlı pasta eksik olmuyor Betül, geçen ay çikolatalı pastaya da sarmıştın hatırlarsan."

"Onlar sayılmaz... Hem sen bunları nereden biliyorsun?"

Açıkçası hamilelikle ilgili doktorun söylediklerinden başka bildiğim pek bir şey yoktu ama Ömer aklıma takılan her konuda benden katbekat bilgiliydi.

"Karım hamile," dedi gülümseyip karnımı okşayarak. "Bilmem için başka sebebe ihtiyacım var mı?"

Gülümsedim ve karnıma uzattığı elini öptüm. Gözlerinde parlayan ışığın kirpiklerine yansıdığını gördüm sanki ve dudaklarının aheste aheste kıvrılıp gülümsemesini ona bahşedilmiş bir hediye gibi taşıyışını izledim.

Elini bırakıp önündeki tabağı işaret ettim.

"Nasıl olmuş? Bugün ilk kez kendi başıma denedim bu yemeği."

"Mükemmel olmuş, ellerine sağlık!" dedi masadaki iki tabağı ve kaşıkları alıp kaldırırken. Niyeyse cevabı beni tatmin etmemişti, masada kalanları ben alıp tezgâha bıraktım ve mutfaktan çıkan Ömer'in peşine takıldım.

"Ömer bak doğru söyle, gerçekten nasıl olmuş?"

"Güzel olmuş dedim ya Betül."

"Gerçek fikrini söyle, kırılmayacağım."

"Kırılmayacaksın?" dedi aniden durup bana dönerken. Şaşırdığı için ona kızabilirdim belki ama haklı olduğu için sesimi çıkarmayacaktım bu kez, son zamanlarda gereksiz alınganlık yaptığımın farkındaydım ama mazeretim vardı.

"Tabii ki de," dedim gülümseyerek.

Önce tereddüt etti, sonra yine de konuşmaya başladı.

"Sanki biraz baharatı az koyup hafif de yakmasaydın..."

"Ömer?" dedim ellerimi belime yerleştirip hayretle ona bakarak.

"Kırılmayacağını söyledin."

"Evet, öyle söyledim ama sen de sanki bunu söylememi bekliyormuşsun."

"Betül..." dedi yalvarır gibi. "Güzelim lütfen saçmalama."

"Dök içini dök, hazır bekliyormuş gibi!"

Sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapattı.

"Bak kötü olmuş demedim, güzeldi ama..."

"Tamam Ömer, tamam. O kadar uğraşıp yemek yapayım, sen gel hakaretler yağdır. Ömer... Ömer!"

Konuşmaya devam edemiyordum, çünkü Ömer bana sıkıca sarılmış ve yüzümü göğsüne bastırmıştı. Sesim boğuk bir uğultunun önüne geçemiyordu. Karnına vurup kazağını çekiştirsem de bana aldırmadan sarılmaya ve söylenmeme mâni olmaya devam etti. Kollarım yorulduğunda ben de kendimi bırakıp hareketsiz kaldım, bir süre sonra geri çekti beni fakat tam ağzımı açacakken öpüp saçlarımı karıştırdı

ve gitti yanımdan. Saçım başım darmadağın olmuş, konuşacaklarım ağzıma tıkılmış bir hâlde kalakaldım öylece.

...

Gözlerimi Kübra'ya dikip sıkışmış bir hâlde koydum başımı koltuğun kolçağına. Kübra kolumu dürttüğünde, "Ne var ya?" dedim söylenerek.

"Bir şey anlatıyoruz şurada!"

"Kübra bir haftadır aynı konuyu konuşuyoruz!" dedim sonunda sinirle. Gerçekten tam bir haftadır Kübra her gün buraya gelip ya da beni Hatice Teyzelere çağırıp benimle bu konu hakkında konuşuyordu. Bu süre zarfında Kutay, Ömer'le konuşacağına dair mesaj atmış ama Kübra telaşla şu an böyle bir şey yapmamasını söyleyip bir daha onunla konuşmamıştı.

"Benden fikir istiyorsun, sana yapman gereken şeyi söylüyorum ama beni dinlediğini bile sanmıyorum."

"Seni tabii ki dinliyorum Betül ama..."

"Ama kafan karışık," dedim cümlesini tamamlayarak. "İyi iyi... Sen böyle ne yapacağını bileme, kafanın karışması için kendine bin tane sebep üret, artık yarın bir gün Kutay'a da hayırlı bir kısmet bulursak..."

Daha cümlemi bitiremeden Kübra yastığı başıma öyle sert bir şekilde geçirmişti ki bir an kendime gelemedim. Bunu fark ettiğinde hemen yüzümü tutup *kenarı köşesi kırılmış mı* diye inceler gibi döndürdü suratımı.

"Özür dilerim ya, sen öyle deyince dayanamadım bir an."

"İyiyim," dedim elimi kaldırarak. "Sadece beynim bu sıralar biraz ağırlık yapıyordu, sayende ondan kurtuldum. Ömer burada olsa sen görürdün şimdi de neyse, şükret ki insaflıyım. Biraz daha yaşamana vesile oluyorum."

Ömer'in hassaslığıyla ilgili geçtiğim dalga hakkında bile bir şey söylememişti. Yine dalmıştı düşüncelerin arasına belli ki, dahası bu düşüncelerin her birinin nasıl anlamsız kuruntular olduğunu ona bir türlü gösteremiyordum.

"Kutay'ın geçmişi..." dediğinde artık sinir sistemim iyiden iyiye yanmaya başlamıştı. Kızgınlığımı bakışlarıma ne kadar yansıtabildiğimi bilmiyordum ama Kübra benimle göz göze geldiğinde ürkmüş görünüyordu, belki de söyleyeceklerimden dolayıydı.

"Ben ondan çok mu farklıyım?" dedim sesimi yükselterek. "O da ben de aynı hayattan geliyoruz, günlerdir bir şey söylemiyorum ama bana da dönüp arada bir bak istersen. Ömer elimi tuttuğunda sıfırdan başlamıştım ben, Kutay öyle mi Kübra? Karşında bu kadar azimli ve cesur bir adam varken kafan niye karışık? Bir şey hissetmesen yemin ederim bir şey söylemeyeceğim ama şu hâline bak, günlerdir ne hâldesin ya; benim bilmediğim zamanları var bir de bunun. Bu kadarı fazla artık, bu yaptığına şımarıklık derler!"

Kübra donup kalmıştı karşımda, ne hareket edebiliyor ne de bir şey söyleyebiliyordu. Bir yanı mantıklı düşünmeyi reddediyor, diğer yanı bana hak veriyor gibiydi; yaşadığı ikilemi gözlerinde görüyordum.

Kapı çaldığında hiçbir şey söylemeden kalkıp açtım, Ömer gelmişti. Selam verip sarıldı bana, sonra banyoya yöneldi. Oturma odasının önünden geçerken Kübra'yı görmüştü.

"Selamün aleyküm," dedi içeri kafasını uzatarak.

"Aleyküm selam," dedi Kübra ifadesiz bir hâlde.

"Kübra evin yok mu abim senin, birkaç gün özleseydim seni?" dedi dalga geçerek ama Kübra'nın hiç gülecek hâli yoktu.

"Abi ben burada aşk acısı çekiyorum..." dedi bir anlık galeyana gelerek, cümlenin sonuna doğru sesi kısıldı ve ucu açık kaldı cümlesi.

Ömer bana bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Ne dedi o?"

Kapının kenarından çıkıp içeri girdiğinde, ben de peşinden gidip önüne geçtim. "Hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey demedi."

Ömer omzumdan tutup beni dikkatlice kenara çekerken, "Aşk acısı?" dedi Kübra'ya doğru.

Kübra paçası tutuşmuş bir hâlde, "Öylesine söyledim onu," dedi beceriksiz bir savunma girişimiyle.

Ömer olması gerektiği gibi bunu yememişti.

"Konuş bakayım sen."

İşi toparlayamayacağını anlayınca, "Sana ne acaba Ömer Abi?" dedi Ömer'i bastırmaya çalışarak. *Yanlış.* Şu kız hangi akla hizmet Ömer'i bastırmaya çalışıyordu ki?

"Betül ne aşkı diyor bu?" dedi Ömer bu kez bana dönerek.

Ellerimi göğsüne koyup geri ittim onu. "Gerçekten Ömer, sana ne?"

"Sinirlendirmeyin kızım beni, nasıl sana ne?"

Kübra yanımızdan hızla geçip kapının önüne gitti, Ömer peşinden gidecekken kolundan yakalayıp durdurdum onu.

"Ömer beni yoruyorsun, sancı girecek karnıma," dedim içten içe bebeğime bu durumu kullandığım için defalarca özür dileyerek. Ömer'in dikkati ânında dağılmıştı, döndü ve beni dikkatlice oturttu koltuğa. Göz ucuyla hızla üzerini giyinmiş Kübra'ya bakıp el salladım.

"Neyse çok oturdum ben, Hatice Teyzem de merak eder. Haydi Allah'a emanet olun," deyip hızlı adımlarla çıktı evden. Ömer, "Kübra!" diye bağırdı arkasından önce; sonra bana ters ters bakıp, "Kim o?" dedi.

"Ne kim?"

"Aşk acısı falan diyor bu kız, kim o çocuk söyle."

Muzır bir şekilde gülümseyip, "Yakinen tanıdığın biri," dedim.

"Söyle!"

"Söyleyemem!"

"Aferin!" dedi. "Aferin ya, aferin! Yiyin benim ömrümü, tamam mı? Etrafımdaki her erkekle kafa kafaya getirin beni şimdi."

"Oldu Ömer, Allah aşkına medeni ol biraz. Kübra yanlış bir şey yapacak bir kız mı? Dövecek misin etrafındaki herkesi nedir yani, insan gibi oturup konuşmak ne oldu?"

"Aşk acısı diyor kız, aşk acısı! Canını yakmış biri yani."

"Yok, o iş öyle değil," dedim anlamsız bir rahatlıkla. "Bana güven sen, kimsenin acı çektiği falan yok; yani en azından düşündüğün şekilde..."

Ömer bir süre öylece bana baktı, sonra arkasını dönüp sabır çekerek çıktı odadan.

Yemek yediğimizde biraz daha yumuşamıştı nihayet, birkaç soru sormuştu yine ama kaçamak cevaplar vermiştim; o da konuyu bir şekilde kapatmama müsaade etmişti. Sessizlik içinde yemeklerimizi yerken bir ara gülümsedi kendi kendine. Hemen anlatacağını düşünerek bekledim bir süre ama sessiz kalıp yemeğine devam etti.

Tam ne olduğunu soracağım sırada, "Bugün emniyete küçük bir kız geldi," dedi. "Emniyetteki abilerden birinin kızı, ara sıra babasının yanına gelir. Bana bir resim yapacağını söyledi; içinde senin, benim ve bir de çocuğumuzun olduğu bir resim olacakmış bu."

Ömer anlattıkça, gülümsedikçe ben de paylaştım gülümsemesini.

"Ben ona çocuğum olacağını söylememiştim ama o beni her gördüğünde bir çocuğumun olması ve onunla birlikte oynayabilmesi için dua ediyordu." Uzanıp elimi tuttu. "Bazen düşünüyorum, gerçek mi tüm bunlar diye... Sevdiğim kadın yanımda, baba olmaya bu kadar yakınım..." Başını iki yana salladı hafifçe. "Kendimin farkında olduğum

zamandan beri koruyup kollayacağım, sahip çıkıp üzerine titreyeceğim, bir babaya sahip olduğunu hissedip bu güvenle büyüyecek bir çocuğumun olmasını istedim. Babam öldüğünde çok küçüktüm Betül, onunla ilgili hiçbir şeyi aklımda net bir şekilde tutamayacak kadar küçük ve hiç aklımdan çıkmayan bir şey var. Bir gün anneme, *'İyi babaların çocuklarına bırakabileceği en büyük miras servet değildir; güzel eğitim ve ahlaktır,'* dediğini hatırlıyorum; o yaşta ezberlemiştim bunu. Bunun bir hadis olduğunu büyüdüğümde söylemişti annem."

Birleşmiş parmaklarımızı sıkıp gururla baktım karşımdaki adama.

"Babam bana bir babalık hayali bırakarak gitti ve ben onun yokluğuyla büyüdüm Betül, belki garip ama bugüne böyle gelmeme vesile olan şey söz konusu yokluktu. Sonra bir ayetin anlatmak istediklerini yaşadım. *'...Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlı olur ve hoşunuza giden bir şey de sizin için şer olur. Allah bilir, siz bilemezsiniz. (Bakara 216)'*"

Ömer esip geçmişti bir kez daha, fırtına değil meltemdi bu akşam ve dilimin ucuna birikmiş tüm kelimeleri rüzgârına katıp savurdu her yanımıza. İkimiz de tek kelime etmedik, saatler örtüldü üzerimize. Yaşadığımız her bir an, askıya bırakılan ceketler gibi astı cümleleri zihnimizin köşelerine ve seslere bulaşmadan yanımızdan akıp gitti. Gece boyu direnmeden sürüklendik akıp giden anlara, ne bir dal aradık tutunmak için ne de bizi gerçek hayata geçirecek bir kayaya tutunduk. Ömer'in rüzgârı, bizim okyanusumuzu dalgalandırıyordu; bu yüzden boğulsam da güvendeydim.

9.

Saniyelerin dakikalara dönüştüğü saatler olurdu ve dakikaların saatlere; bazen bu düzen çok daha acımasız bir sıralama da bulabilirdi kendine, zamanın damarlarında dolaşan korkunun dozunu hissetmesine bağlıydı. Eğer korkuya doyarsa geçen her saniyeye günler sığdırıp buz kesmiş parmaklar ve yönü belirsiz adımlarda düzensiz bir ritim olurdu. Eğer yalnızca korkunun tadına bakarsa diğer duyguları bünyesinde bastırıp hissettiğim tüm şeyleri uyutur, kendini diri tutardı.

Zaman korkumun tadına bakmıştı. Başka bir şey düşünemiyor ya da hissedemiyordum. Televizyondaki o habere baktığım andan beri gözlerim bir hedef belirlemeden etrafta dolaşıp duruyordu.

Göreve gitmişti Ömer, birden telefon gelmiş ve evden apar topar çıkmıştı. İnsanlardan oluşan koca bir kargaşanın arasına gitmişti, yıkılacak o yer için yapılan eylemlerin göbeğine.

Yedi polis daha yaralanmıştı bu birkaç günde; o eğitim alanı ya da her neyse amacından oldukça uzak bir saldırganlıktaydılar. Etrafı yakıp yıkıyor, insanları manipüle etmeye çalışıyor, çevrede huzur bırakmıyorlardı. Yıkım kararı alınan arsa bir türlü boşaltılamadığı için karar kısa bir süre için ertelenmiş ama tüm alanın çevresini kuşatan araçlar kaldırılmamıştı, insanların dağılması bekleniyordu fakat dağılmak yerine her şey giderek çirkinleşiyordu. Kimsenin eğitim için yapacağı işler değildi bunlar, diğer insanlar da bunun farkına varıyordu yavaş yavaş ve artık polisler de daha sert ve toleranssız davranıyorlardı.

Bu kargaşaya yardım edenlerin önemli bir kısmı toplanmıştı ama kalanların verdikleri zarar bile büyüktü ve artık herkes görüyordu ki arkası boş bir topluluk değildi bu, bilinmeyen bir şey vardı.

Televizyondaki haberlerin birçoğunda yanan arabaların oluşturduğu turuncu alevler kameranın kadrajını kaplıyordu. Polisler kollarından tuttukları insanları araçlara sürüklüyor ve sağlık ekipleri ortalıkta koşuşturup duruyordu. Kaç insanın yaralı olduğu ve yangını çıkaranların kimliğiyle ilgili tespitler yapılmaya çalışılıyordu.

Ömer son bir haftadır Hatice ve Fatma teyzelerin dışında başka hiçbir yere tek başıma gitmeme izin vermiyordu. Ailemin yanına gideceğim zaman bile kendisi bırakıp alıyordu beni. Bir şey olacağından değildi ama yine de içi rahat etsin ve bu kadar yoğunken aklı bende kalmasın diye söylediklerini dinliyordum.

Televizyonu kapatıp odanın içinde gergin adımlarla dolaştım bir süre, dilim ara verdiğim duaları bulup dolandı yine. Aynı cümleleri durmadan tekrarlıyor fakat söylediğim ilk cümleymiş gibi heyecan, inanç ve endişeyle fısıldıyordum. Elim sürekli karnımdaydı; hissediyordum, onun da hissettiğini biliyordum. Bedenim hissetmese bile içimde korkuma eşlik eden küçük bir korku daha vardı, duygularıma ortaklık ediyordu.

Ve evet, yalnız olmadığımı hissetmek güzeldi; yanımda olanın bizim bir parçamız olduğunu bilmek ise muhteşem...

Dalıp gittiğim bir anda çalan kapı korkuyla sıçramama sebep oldu fakat heyecanım korkuyu defedip koşa koşa kapının önüne getirmişti beni. Dürbünden bakıp beklediğim o yüzü görünce büyük bir rahatlamayla kapıyı açıp daha içeri adımını atmadan boynuna atladım.

"Dikkat et!" diye uyarsa da belimi sıkı sıkıya sarmış, yüzünü boynuma gömmüştü. Toz, demir, is ve soğuk kokusu sinmişti üzerine; tıpkı karışık bir sokak gibi kokuyordu. Yine de burnumun ucuna değen teninde hâlâ okyanusvâri kokusunun izleri vardı ve buz gibi ceketinin altından sığındığım kolları yine sıcacık sarıyordu bedenimi.

"Selamün aleyküm," dedi. Sürekli tekrar edip duran bu ânın beni nasıl güvende hissettirdiğinin farkına vararak. "Aleyküm selam," dedim.

İçeri girmesine izin verip karnım ve gözlerim arasında gidip gelen bakışlarına karşılık, "İyiyiz," dedim. "Sadece biraz korktuk ve... Seni merak ettik."

"İkiniz de mi?" dedi ceketini çıkarıp askıya asarken.

Başımı sallayıp gülümsedim. "İkimiz de..."

Kaşlarını kaldırdı ve alt dudağını dişleyip gülümsedi, neredeyse gözlerinin dolduğunu hayal edeceğim bir an bıraktı bana ama öyle olmadı, yavaşça yaklaştı yanıma ve dikkatle sarıldı.

"Çok iyi bir gün değildi. Bir sürü belayla uğraşıp birçok insanı tutukladım ve gece boyu aklım sizdeydi. Ama şimdi iyiyim... Çok iyiyim Betül, teşekkür ederim."

Saçlarımı okşadı hafif hafif ve derin bir soluk alıp saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu. Kazağının pürüzlü yüzeyine yasladım yanağımı, teşekkürünü sessizce kabul ettim ve kendi teşekkürümü beline sardığım kollarımı biraz daha sıkarak verdim ona.

Yavaşça geri çekilirken, "Üzerindeki çok ince, biraz daha kalın bir şeyler giy güzelim," dedi ve yanağımı okşayıp ayrıldı yanımdan. "Ben banyoya giriyorum, üstüm başım leş gibi oldu." Dönüp banyoya yönelecekken durdu, astığı ceketini de alıp onu da kirliye götürdü beraberinde.

Geç olmasına rağmen ikimiz için de atıştırmalık bir şeyler hazırladım o banyodan çıkana kadar ve ısınması için sıcak bir çay demleyip masaya oturdum, bekledim.

Çok geçmeden gelmişti, saçlarını kurutsa da alnına dökülen birkaç tutam nemliydi hâlâ. Çayına uzanırken, "Üç gün sonraydı değil mi randevun?" dedi.

Başımı sallayıp şeker attığım çayımı karıştırdım.

"İnşallah bu kez öğrenebiliriz."

Bir türlü göstermiyordu kendini, cinsiyetini öğrenememiştik. Ama bu kez göstereceğini hissediyordum, doktor da öyle söylemişti ve düşündükçe tatlı bir heyecan gelip geçiyordu içimden.

"Hayırlısı olsun," dedi ve ilk kez, "Ama..." diye ekledi arkasından. "Belki bir kız... Ya da her neyse, hayırlısı olsun."

"Belki de bir erkek..." dedim onu taklit ederek. "Ya da her neyse, hayırlısı olsun."

Elimi tutup avcumu öptü, gülümsedi.

"Evet, hayırlısı olsun."

Gecenin bir yarısı karnımızı doyurmuştuk, ben bu aralar alışmıştım bu gece atıştırmalarına ama Ömer geceleri pek bir şey yemezdi; o da bu nöbet ve görevlerle birlikte geceleri bana katılmaya başlamıştı. Yine de bu durumdan çok memnun olmadığını biliyordum.

Masayı toplayıp içeri geçtiğimizde Ömer bilgisayarını yanına almıştı. Oturacağım sırada beni durdurup, "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" dedi.

"Evet," dedim elindeki bilgisayarı işaret ederek. "Tıpkı senin farkında olduğun gibi..."

"Haydi Betül!" Bilgisayarını koltuğun üzerine bırakıp yatak odasına gönderdi beni. "Bütün gece ayaktaydın, uyuyup dinlen biraz."

Ona dönüp şaşkınlıkla bakmak istedim ama gerçekten uykum olduğu için bakışlarım söylediklerine arka çıkmaktan başka bir işe yaramamıştı. Yorgun olan, tüm gece koşturup duran ve dinlenmesi gereken oydu ama Ömer Günsur'la evlendiğimden beri ya da hayır, daha öncesinde de öğrendiğim üzere bu adamla inatlaşmak pek sonuç vermiyordu ya da ona yorgun olduğunu hatırlatmam kendisini ikna etmek için yeterli değildi.

Bu yüzden yatak odasına girdim ama tek yatmak istemediğim için iki yastık ve bir battaniye alarak oturma odasına geri döndüm. Ömer yarı aralık gözlerle beni izlerken uykulu bir hâlde gülümseyip üçlü koltuğumun bir köşesine kıvrıldım. Uykuya teslim olmadan önce üzerime örtmeyi unuttuğum battaniyenin yavaşça üzerime bırakıldığını hissettim ve ardından gülümsemem uykunun rüzgârında savrulup gittiğinde perdeler benim için çoktan kapanmıştı.

Hafif bir uğultu gibi kulaklarıma ulaşan sesle kıvrıldığım yerde hafifçe döndüm. Gözkapaklarımdaki ağırlık, ses kulaklarımda belli bir çizgi oluşturduğunda hafiflemeye başlamıştı. Sabah ezanı yavaş yavaş bilincime sızarken bedenimdeki uykudan silkinip ayılmak için doğruldum yattığım yerden.

Görüşümü elime alabildiğimde etrafta gezdirdim bakışlarımı ve gözlerim bir noktada sabit kaldı. Ömer uyanmamıştı, hatta tam karşımda dizlerinin üzerindeki bilgisayarla başı koltuğun bir yanına düşmüş bir şekilde uyuyakalmıştı.

Sert bir adam için fazla masum bir görüntü...

Gülümseyerek emekledim koltuğun üzerinde ve ayağımla yerden destek alıp Ömer'in yanına geçtim. Bilgisayar açık kalmıştı, parmağım bir tuşa dokunduğunda bekleme ekranından çıktı. Tüm ekranı kaplayan internet sayfasına baktım, başta yazanları anlayamasam da çok geçmeden okuduğum başlıkların benimle olan bağlantısını fark edebilmiştim nihayet.

...dikkat edilmesi gereken aylar... Riskler... Beslenme düzeni... Kaçınılması gereken durumlar...

Hafifçe yutkundum, gülümsemek için çabalamadım; çünkü bu, nefes almak gibi bir şeydi şimdi. Ömer'e çevirdim gözlerimi, "Neden bu kadar güzelsin?" dedim. Hormonlarımın yaşadığı değişikliğin duygularıma yaptığı ani baskılarla dolmuş gözlerimi silip bilgisayarın ekranını indirdim, koltuğun köşesine bıraktım.

Ben bile çok önemli olmadıkça hamileliğimle ilgili pek araştırma yapmazdım; Ömer'in bunu benim yerime yaptığını zaten yediğim şeylere bile karışmasından biliyordum. Fakat bunu kendi gözlerimle görmek ve tüm yorgunluğuna, yaşadıklarına rağmen burada bu şekilde, benim ya da bizim için çabalayıp bir şeyler yapması bu adamın hayatımdaki nasıl büyük bir doğru olduğunun kanıtlarından biriydi.

Yanına yaklaşıp belli belirsiz öptüm yanağından; kaşlarını çattı, göz-kapakları hareketlendi, yavaşça açtı gözlerini. Etrafına baktığında hemen yanındaki yüzümde kaldı gözleri, birkaç saniye tepkisiz bir hâlde izledi beni ve sonunda yarım bir gülümsemeyle bana uzandı. Fakat o beni tutmadan ben geri çekilmiştim bile.

"Haydi ezan okundu, namazdan sonra odamıza geçelim. Uyu, dinlen biraz. Koşmaya gitme bugün."

Geri çekilmeme rağmen yine de kalkarken uzanıp öptü beni ve arkasına bakmadan çıktı odadan.

Hayır, liseli bir âşığa dönmedim ve yine hayır, bunca ay ve hatta yıl geçirdiğim bu adamın küçük bir hareketine kızarmıyorum. Hayır, hayır ve hayır...

Emniyete geç gitmişti Ömer bugün, yine de beni dinlememiş ve sahile koşmaya inmişti. Düzenini bozmamakla ilgili saplantılı hassasiyetleri oluyordu bazen, onu anlıyordum ama biraz tatil herkesin hakkıydı.

En azından dinlendiğinden ya da Ömer'e yetecek kadar dinlendiğinden emindim ve onun için güzel bir kahvaltı da hazırlayabilmiştim.

...

Mutfaktaki birkaç küçük bulaşığı toplamayı bitirdiğimde Ömer arkamdan sessizce yaklaşıp belime sarılmıştı.

"Ben çıkıyorum."

Ona dönüp parmak uçlarımda yükseldim ve boynuna sardım kollarımı.

"Lütfen kendine dikkat et Ömer." Daha önce birçok kez onun için endişelenmiştim ama daha dün yaşadığım endişe nedense beni biraz etkilemişti.

"Sen de," dedi yüzünü boynuma kapatmadan önce. "Sen de ikinize dikkat et."

Ayrılıp kapıya kadar gittim onunla. Botlarını giyip paçalarını düzelterek doğrulduğunda, "Bu arada..." dedi gözlerimin içine bakarak. "Emel bugün gelecekmiş."

Bir süre durup öylece yüzüne baktım, içimde kabaran sinire bu kez hâkim olmayı başarıp sessiz kalabilmiştim.

"Sadece Fuat Abi'nin adamlarıyla konuşacağım, Emel'i görmem zaten. Eğer için rahat etmeyecekse sen de benimle..."

"Gerek yok," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gereken bir durum olursa gelirim, şimdi gelmesem de olur."

Bakışlarında güvenime karşı bir teşekkür gizliydi, bu yüzden kendimi suçladım. Ona güvendiğim için bana teşekkür etmemeliydi, o bunu kesinlikle hak etmiyordu. O kıza olan hassasiyetim ve hormonlarımın etkisiyle abartı tepkiler vermiştim. Bu davranışlarım ikimizi de yıpratıyordu.

Eğilip dudaklarını alnıma yasladı; küçük bir öpücükle geri çekilirken, "Allah'a emanet ol," dedi.

Elini yanağımdan çekmeden tutup hafifçe öptüm onu.

"Allah'a emanet ol."

Kapıyı kapattığımda bir yanım aynı suçluluk hissiyle sıkıştırıyordu beni, diğer yanımsa Ömer'in Emel'e yakın olacağı hissiyle beni yanlış kararlara itmeye çalışıyordu. Fakat bu kez o yanıma yenilip Ömer'i kıracak hareketler yapmayacaktım. Düşünmemek ya da önüne geçemediğim düşüncelerin beynimin içinde türemesine izin vermemek

için kaç gündür bakmadığım derslerin başına oturdum ve Ömer'in çalıştırdığı konuları aldım önüme.

Ders çalışmayı başarabildiğim birkaç saatin sonunda önce Selin'i aradım ama açmadı telefonu ve *"Sonra konuşalım,"* diye mesaj attı hemen ardından. Annemlerin yanına gittiğim bir gün Selin'in yanına da uğramıştım; bir süre oturup alakasız şeylerden konuşmuştuk, sonra ikimizin de içinden çıkamadığı bir sessizlik oluşmuştu. Ondan böyle koptuğumu görmek beni üzüyordu. Sorun Emre'ydi, biliyordum ama hiçbir şey yapamıyordum ve işin kötüsü bu durum onu benden de uzaklaştırıyordu. Ömer'le zaten bu konuyu konuşamıyordum. *"Emre'ye bununla ilgili bir şey söyleyemem,"* diyordu; ısrar etmiyordum, çünkü işin aslı ben de söyletecek bir şey bulamıyordum.

Yakın zamanda tekrar yanına gidip sorunların hepsini açık açık konuşmalıydım, ne telefonda ne de düşünerek çözülecek şeylerdi bunlar.

Evin içinde bir süre dolaşıp durdum ve sonunda giyinip çıktım. Hatice Teyze'nin yanına gidip bugün Kübra'yla bir şeyler yapabilir ya da bir türlü çözemediği Kutay meselesiyle ilgili onu biraz daha sıkıştırabilirdim.

...

"Betül eğer söylerse ben ne yaparım?" dedi Kübra heyecan ve endişeyle odada dolanıp dururken.

"Otur artık Allah aşkına, başımı döndürdün!" Önümden geçerken kolunu tutup çektim yanıma ama daha koltuğa oturur oturmaz kolunu kurtarıp tekrar ayağa kalktı.

"Hamile ve huysuz kadınlarla uğraşamam şu an."

"Kutay'dan önce ben söyleyeceğim Ömer'e!" dedim bıkkınlıkla.

Aniden durdu ve gözlerini kısarak bana döndü.

"Hele bir söyle... Hamileliğinin kalan zamanında her türlü eziyeti ederim sana."

"Ömer de buna izin verir," dedim pis pis gülerek.

Ömer dediğim anda değişmişti yine yüzü, ellerini saçlarına daldırarak küçük bir çocuk gibi tepindi olduğu yerde.

"Ya Ömer Abim öğrenirse..."

Kutay sonunda Kübra'nın belirsizliğine dayanamayıp Ömer'le konuşacağını söylemişti ve sonrasında da ne telefonunu açmış ne de Kübra'nın itiraz mesajlarına cevap vermişti. Bana kalırsa en iyisini yapıyordu, çünkü gerçekten de Kübra'ya kalsa iş iyice karmaşık bir hâl alacaktı. Bu yüzden kararlı ve net birinin duruma müdahale etmesi gerekiyordu.

"Öğrensin," dedim bir dilim mandalinayı ağzıma atarken. "Ne olur ki sanki en fazla?"

"Ne mi olur?" dedi hayretle. "Ne mi olur Betül? Ömer Abim öğrenirse hemen yarın evlendirir bizi, hem de aklım bu kadar karışıkken!"

"Abartıyorsun."

"Abartıyor muyum? O gün ağzımdan kazara bir şey kaçırdığımda verdiği tepkiyi görmedin mi?" Derin bir nefes alıp ofladığında nihayet yorulup çaprazımdaki koltuğa bırakmıştı kendini. "Bu arada o günle ilgili bir şey sordu mu sana Ömer Abim?"

"Hayır, şu sıralar emniyet yoğun biraz; sanırım o durumu çoktan unuttu."

"İyi bari." Elimdeki mandalinanın bir dilimini alıp attı ağzına. "Betül söyleyip söylemediğini nasıl öğreneceğiz?"

"Sorayım ben istersen," dedim sırıtarak.

"Neyi soruyormuşsunuz bakayım?"

İkimiz de başörtüsünün önünü açarak içeri giren Hatice Teyze'ye döndük. Yüzündeki sevimli gülümsemeye bakılırsa konuşmalarımızı duymamıştı.

"Hiç!" dedi Kübra tuhaf bir tavırla.

Hatice Teyze kaşlarını çatıp bana baktığında gülmeye başladım, Kübra'nın kaş göz işaretlerinin altında ne kadar gülüşümü bastırmaya çalışsam da o öyle komik şekillere girdikçe daha bir zor oluyordu bu.

...

Akşam olup Ömer'in dönme saati geldiğinde tam manasıyla Kübra'nın paçası tutuşmuştu. Ömer eve girdiğinde kıyıda köşede dolanan Kübra'yı gördükçe kahkahalarımı yutmak zorunda kalmıştım.

"Kübra nerede?" dedi Ömer yemek yerken.

"Bilmiyorum," dedi Hatice Teyze hemen yanıma oturup elini dizimin üzerine koyarken. "Bugün bir tuhaftı zaten, az önce geziyordu ortalıkta da şimdi ben de göremedim."

Ömer bana, *"Ne oldu?"* der gibi baktığında omuzlarımı silkip bakışlarımı kaçırdım. Ömer'in bir şey bilmediği belliydi ama Kübra bunu hemen öğrenmek zorunda da değildi. *Ömer karşımda olduğu için gülemiyor olabilirdim ama tam şu âna pis bir sırıtış eklemeliyiz.*

Hatice Teyze tekrar doldurduğu tabağı Ömer'in önüne bıraktı.

"Çok yoruluyorsun oğlum. Betül dün gece de çıktığını söyledi, oranın hâlini televizyondan gördüm."

"Mecburum anne, ortalığı yakıp yıkmalarına izin verecek değiliz sonuçta."

"Öyle oğlum ama biz de korkuyoruz işte..."

"Allah'a emanetiz, dikkat etmeye çalışıyoruz. Başka yapacak bir şey yok."

Hatice Teyze mecburen salladı başını. Ben de Hatice Teyze'nin tabağıma koyduklarını yemeye devam ettim.

"Ne zaman bitecek bu kargaşa Ömer?"

"Lafta yıkım kararı iptal ettirilince bitecekmiş. Bir şey var bunun altında. Özel birkaç yurt ve okul için bu kadar hareketlenmezler. Az kaldı bulmamıza, yakındır."

"Şu kız... O ne oldu?" Kaç gündür öldürülen o kızdan bahsetmiyordu.

"Şu aralar o konuyla hiç ilgilenemedik neredeyse, onu da göz ardı etmek istemiyorum. Üstünü kapatmaya çalışıyorlar, fırsat bulduğumuz ilk an o konuya bir el atmamız gerek."

"Eylemlere katılma sebebini biliyor musunuz peki?"

"Hayır, ne oradaki kurslarla ne de dershanelerle bir ilgisi var kızın ya da abisinin. Sadece... Çocuk eskiden bu dershane ve yurtların sahibi olan şirkette bir süre çalışmış. Zaten eylemleri başlatanların büyük bir kısmı parayla yaptı bunu, şirket kendisi tuttu muhtemelen; sonra diğer insanları kışkırttılar. Çocuğun da şirketteki eski bağlantısı yüzünden bunlara katıldığını düşünüyoruz. Kendisi inkâr etse de bu en yakın ihtimal..."

Okuduğum polisiye romanlar dönüyordu zihnimde, bir yanımda her zaman beceriksiz bir hafiyenin gizli olduğunu biliyordum. Ama öyle dağınıktı ki önümdeki bilgiler, hiçbirinin ucunu birbirine bağlayamıyordum. İşgüzar birkaç düşünce çoktan benimle alay etmeye başladığında, birkaç dakikada çözebilecekmişim gibi kollarımı sıvadığım konudan çektim ellerimi.

Ömer'le Hatice Teyze'yi mutfakta bırakıp içeri geçtim. Kübra burada değildi. Tüm odaları tek tek dolaştım; sonunda onu Hatice Teyze'nin yatağına yatmış, uyuma numarası yaparken buldum. Sırıtarak yanına ilerleyip bacaklarının üzerine oturdum.

"Numara yaptığını biliyorum..."

Ses yok.

"Ömer seni çağırıyor olabilir..."

Daha cümlemi tamamlayamadan birden doğruldu yataktan.

"Şaka yapıyorsun?"

Omuzlarımı silkip yatağın boş kısmına geçtim.

"Ömer'i sinirlendirmek pek akıllıca olmaz biliyorsun."

"Kesin söyledi!" Ellerini yüzüne kapatıp anlamsız sesler çıkararak inledi. "Betül sen ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var?"

"Evet," dedi hiç duraksamadan.

Buna karşılık, "İyi," dedim. "Sen bilirsin."

"Bittim!" dedi Kübra yataktan kalkıp üzerini düzeltirken ve kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp bana baktı. "Arkamdan *iyi kızdı* deyin."

Odadan çıktığında Kübra'yı sinir etmiş ya da edecek olmanın verdiği mutlulukla yatakta gerinip esnedim.

"Kutay ve Kübra..." dedim kendi kendime. Hâlâ söyleyince tuhaf geliyordu kulağıma; kötü değil, güzel bir tuhaflık. Ömer ve ben de iki farklı uçtuk, evet ama onlar daha farklıydı. Kutay'ın her zaman olgun bir kadın bulacağını düşünürdüm ve Kübra'nın da kendi gibi enerjik ve neşeli bir adamı seveceğini. Aynı kulvarda değillerdi ama onları bir arada hayal etmek de garip bir şekilde çok güzeldi.

Kutay'ın adı geçtiğinde yüzünün aldığı hâli ve nasıl kelimelerinin birbirine dolandığını görüyordum, Kutay zaten Kübra'da kararlı olmasa bunun adını dahi geçirmezdi. Tek engelin Kübra ve kafa karışıklığının oluşu ne kadar sinir bozucu bir ayrıntıydı bu tabloda.

Kapı hızla açıldı. Beklediğim gibi Kübra burnundan soluyordu içeri girerken.

"Hamile olduğunuz kadar yalancısınız da!" dedi başımda dikilirken.

"Yalan mı?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Tek bir yalan bile çıkmadı ağzımdan."

Hayretle gözlerini açıp, "Ne? Yalan söylemedin mi?" dedi.

"Söylemedim."

"Şaka yapmıyorum dedin!"

"Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var!" dedim.

"Ömer Abimin beni çağırdığını söyledin!"

"Ömer'in seni çağırıyor olabileceğini söyledim. Olabilir yani, çağırmış mı? Şu an çağırmamış ama her an çağırabilir, ihtimaller var sonuçta. Bak, hatta şimdi beni de çağırabilir."

"Pes!" dedi ellerini kaldırarak. "Şu durumumu kullandın ya, bundan sonra sana bir tane bile frambuazlı pasta alırsam... Hatta yok, etrafında herhangi bir frambuazlı pasta gördüğümde bile canım pahasına onu bitireceğim Betül."

"Orada dur lütfen." Yataktan doğrulup ciddiyetle döndüm Kübra'ya. "Onu bu işe karıştırma, bu konuyu aramızda çözebiliriz."

"Çok beklersin!" dedi ve beni odada bırakıp çıktı.

Çok durmadan ben de çıktım peşinden. Ömer ben Kübra'nın peşinden giderken durdurdu beni ve hazırlanmamı söyledi. Şalımı takıp hızla giydim üzerimi ve gidene kadar Kübra'nın gönlünü almaya çalıştım. Yumuşamıştı ama yine de tavır yapıyordu; "Kalanı da sonra hallederiz," diyerek yanına yaklaştığımda bakışlarımdaki sinsiliği anlamıştı. Bana karşı aldığı garda rağmen kollarımı uzatıp saçlarını karıştırdım. Kübra arkamdan söylenirken Hatice Teyze'yle vedalaşıp Ömer'in peşinden aşağı indim.

Eve geldiğimizde bir süre oturduktan sonra namazlarımızı kılmıştık. Ardından da Ömer yine hiç aksatmadan yanıma eğilmiş ve her gece yaptığı gibi karnımın, bebeğimizin hemen yanında Kuran okumuştu bir süre. Sonra da Ömer'le birlikte birkaç saat ders çalışmıştık. Yorucu ve yoğun bir çalışmaydı bu kez. Çalışırken biraz ara vermesini istemiştim defalarca ama günlerdir zaten hiç çalışmadığımı söyleyip

bunu reddetmişti. Nihayet bittiğinde beynim jöle kıvamına gelmişti, bir o yana bir bu yana sallanıyordum neredeyse.

"İnsafsız bir adamsın," dedim masadan kalkarken.

Kısa bir duş aldım önce, duştan çıktığımda temiz pijamalarımın sayısının bir hayli azaldığını fark etmiştim. Giyindikten sonra evin içinde dolaşıp bütün kirli çamaşırları toplamaya başladım. Bu sırada Ömer yatak odasında bacaklarını uzatmış, elindeki kitabı okuyordu dikkatle.

Koltuğun üzerindeki çamaşırları alacağım sırada aklımın sürekli çalıştığı muzipliklerden birine takılıp kenara bıraktım elimdeki çamaşırları. Ömer hâlâ başını kaldırıp bana bakmamıştı. Yavaş yavaş yaklaştım yanına, önünde durduğumda yüzünü kaldırıp bana baktı. Gülümseyip önüne oturdum hemen ve tişörtünün eteğini tutup çıkartmak için çekiştirdim. Ömer tek kaşını kaldırmış, bir bana bir tişörtündeki elime bakmıştı. Dudakları yarım bir gülüşle şekillenirken kitabı komodinin üzerine bırakıp bana yardım ederek tişörtünü kafasından çekip çıkardı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Teşekkürler," dedim sevimli bir şekilde. Uzanıp yatağın üzerine attığı tişörtünü alıp kalktım yanından ve kenara bıraktığım kirli çamaşırlarla birlikte kucağıma aldım. "Bunları kirliye götüreyim ben."

Sahte sevimliliğimle tatlı tatlı gülümseyerek arkamı döndüm; yüzünde donan yarım gülüşü, boğazıma takılan kahkahaları teşvik ediyordu.

Saatlerce, hiç ara vermeden, isyanlarıma kulak asmadan ders çalışmıştık ve işte bu benim küçük intikamımdı.

Gizli gizli gülerek kapıya ulaştığım sırada arkamda hissettiğim adımlar ve hemen beraberinde aralığından geçeceğim kapının sol tarafımdan uzanan kolla birlikte önümde kapanışı beni odaya hapsetmişti.

Ve evet... Bu da Ömer'in intikamıydı.

...

"Hayır!" dedim koltuktan aşağı sarkarken. "Hayır, bu baş ağrısı değil. Bu kendi başına bir birey, fazlalık olan benim!" Dün gece uykusuz kalmıştım biraz ve bu yüzden sabahtan beri ensemden başlayıp şakaklarıma yayılan bu sinir bozucu ağrıyı çekiyordum.

Ömer çaprazımdaki koltuğa bacaklarını uzatarak oturmuş, elindeki kitabı okuyordu. Bugün emniyetten epey erken gelmişti ama gelir gelmez uyumuş ve ancak akşam uyanabilmişti. Bugünlerde çok yorgun olduğunu biliyordum, emniyetten her döndüğünde yorgun oluyordu artık ama bu kez inat etmemiş ve günlerdir üzerinde biriken yorgunluğu atmıştı en azından.

Gözlüklerinin altından kaşlarını çatarak bana bakıp, "Gel yanıma," dedi elindeki kitabı sayfasına bakıp kapatırken.

Hiç itiraz etmeden koltukta kendimi ona doğru ittim. Yere hiç basmadan koltuk kolçağından tutunup onun oturduğu koltuğa uzandığımda Ömer, "Betül düzgün bir şekilde gel şuraya!" dedi beni uyararak.

Elimi kaldırıp, "Sakin!" dedim. "Bu konuda ustalaştım ben."

İki koltuk arasındaki mesafe biraz fazla gibi görünse de kendimi öne itip Ömer'in oturduğu koltuğun kolçağını yakaladım. Ömer sinirle başını sallayıp yerinden doğruldu ve beni tutmak için hamle yaptı. Fakat bunu görür görmez aptal bir ispatlama hırsıyla mesafeyi hesaplayamadan dengesizce diğer koltuğa sıçradım ve...

Ayak bileğimdeki derin sızlama ve beraberinde karnımdaki kasılmayla yerde iki büklüm olup kalmıştım. Ömer'i göremesem de hemen yanıma gelip dikkatlice beni tuttuğunu hissettim.

"Ömer, karnım..." dedim telaşla.

"Var ya!" Sesindeki korku ve sinir elle tutulur cinstendi. Bileğime vuran acıyla bir kez daha inlediğimde, Ömer kollarını bacaklarımın altından ve belimden geçirip küçük bir çocukmuşum gibi dikkatle kaldırdı beni ve kapıya taşıdı.

Arabanın ve evin anahtarını, şalımı ve hırkamı tek eliyle saniyeler içinde doldurdu kucağıma ve alelacele çıktık evden. Karnımdaki kasılma kötü olmasa da korkutuyordu beni ama bileğimdeki acı çok keskindi, bu yüzden elimde olmadan inliyor ve kendimi sıkıyordum. Yine de Ömer'i sakinleştirebilmek için önemli bir şeyim olmadığını söylemeye çalışıyordum.

Merdivenlerden hızla inerken şalımı ve hırkamı üstün körü örtebilmiştim her yerime. Arabaya bindiğimizde Ömer'in yüzündeki korkuyu daha belirgin görmüştüm, iyi olup olmadığımı soruyordu sürekli. Karnımdaki kasılma ve bileğimdeki acı hâlâ aynı boyuttaydı, kendimi sıkıp bir şeyim olmadığını söylemeye çalıştım bir kez daha ama bir türlü onu sakinleştiremiyordum.

Daha kötüsüyse ben de sakinleşemiyordum, çünkü bu kasılmaları karnımda hissettikçe derin bir korku göğsümü delip geçiyordu. Göğsümde açılan delikten zihnime soğuk havalar giriyordu kötü ihtimallerin peşi sıra. Kaybetme korkusu bir virüs gibi ağır ağır düşüncelerimi sarıyor, parmaklarım buz kesiyordu. Sanki ellerimdeki soğuk onu üşütecekmiş gibi çektim ellerimi karnımdan ve sakinleşebilmek için derin nefesler almaya çalıştım.

"Kötü düştün Betül..." dedi kendi kendine konuşur gibi. Arabayı fazla hızlı kullanıyordu. "Biraz dikkat et be güzelim, birazcık dikkat et Allah aşkına!"

Boğazımda düğümlenen hıçkırıkların patlak vermemesi için sıktığım yumruklarımda avuçlarıma batan tırnaklarım canımı yakıyordu. Ömer arabayı hızlı kullanırken ters bir şey yapmamak için bana bakmasa da yine de yüzümü saklayıp gözyaşlarımı gizledim ondan.

Allah'ım lütfen... dedim sese kavuşmamış birkaç kelimeyle dudaklarımı sürekli bir hâlde kıpırdatarak. *Ona bir şey olmasın lütfen!*

Neredeyse beş on dakika içinde bir hastanenin önüne gelmiştik. Ömer park etmekle hiç vakit kaybetmeden indi arabadan ve kapımı açıp dikkatlice kucağına aldı beni. Hastanenin içine girdiğimizde bir o yana

bir bu yana koşmuştu, sonunda bir görevli çıkıp bizi yönlendirmiş ve Ömer kısaca anlatmıştı durumu.

Bir hemşire yanımıza geldiğinde beni bir odaya alıp Ömer'i dışarıda bıraktı.

"Tamam, sakin olun," demişti hemşire. "Siz dışarıda bekleyin, biz size haber vereceğiz." Ama ne kapının arkasından korkuyla bana bakmaya çalışan Ömer ne de görüşümü dolduran gözyaşlarına mukayyet olamayan ben sakin kalabilmiştim.

...

Yorgun gözlerle gece yarısına yaklaşan akrebe ve onun etrafında dönüp duran yelkovana takılmıştı bakışlarım. Kaç saat geçmişti, buraya kaç saat önce gelmiştik hiç bilmiyordum. Tek bildiğim yaşadığım korkunun beni haftalarca uyutacak kadar yorgun düşürdüğüydü.

Beni içeri aldıktan sonra hamileliğim ve bileğimdeki sızıyla ilgili tüm kontroller yapılmıştı. Çok şükür ki bebeğimiz sapasağlamdı, yalnızca ani hareket etmemden dolayı böyle bir kasılma ve ağrı hissettiğimi söylemişti doktor. Bileğimi ise kötü bir şekilde burkmuştum ve şişmişti. Hemşire ağrı kesici bir iğne yapmış, birkaç şey sürüp sarmıştı bileğimi.

Şimdi odada tek başımızaydık. Ömer hemen yanımdaki koltukta oturmuş, bitkin gözlerle beni izliyordu. Bu korkunun onu da kısa süre içinde ne kadar yıprattığını görüyordum. Bana kızmak istediğini biliyordum ve haklıydı da ama sanırım yaşadığım korku yüzünden bir şey söylemek istemiyordu.

Belki tuhaf kaçacaktı bu düşünce ama bu olay bir şeyi daha net bir şekilde fark etmeme sebep olmuştu. Bebeğim, yani bebeğimiz karnımı okşayıp gülümsediğim bir andan ibaret değildi benim için ya da ilerisi için yaşayabileceğimiz güzel zamanları düşünüp mutlu olduğum bir şey. O tam anlamıyla benim bir parçamdı. Ona zarar geldiğinde önce benim canımın yanacağı ve hatta zarar gelme düşüncesinin bile dünyanın renklerini yitirtip silikleştireceği ve beni aynı sonuca çıkaran

bir korku döngüsünün içine hapsedeceği bir şeydi artık. Bu daha önce hiç tatmadığım bir histi. En başından beri o benim bebeğimdi, bunun farkındaydım. Fakat şu âna kadar farkında olmadığım bir şey vardı; o benim bebeğimdi, evet ama ben... Ben onun annesiydim. Ben... Anne oluyordum.

Ne komik bir düşünceydi gözlerimin dolmasına sebep olan fakat aynı zamanda en başından beri fark edemediğim ne büyük bir boşluktu. Bedenimde, ruhumda bir bebeğin oluşup büyüdüğünü hissederek kendimi onunla sıfatlandıramamak...

Ömer'in baba olacağını çoktan anladığını şimdi görebiliyordum, çünkü ilk kez ona anne olacağımın bilincinde bakıyor ve ondaki hassasiyeti anlamlandırabiliyordum artık. Gözlerinin karnıma bakıp kapandığını gördüğümde, zihninde dolaşan şükrü hissetmiştim. Başını koltuğun arkasına atıp derin bir nefes aldı, onu taklit ederek doldurdum ciğerlerimi.

Telefonu çaldığında Ömer başını kaldırıp kenara bıraktığı telefonunu yavaşça aldı ve ekranına bakıp açtı.

"Aleyküm selam anne," dedikten sonra, "Önemli bir şeyi yok. Ayak bileğini incitmiş. Evet... Koltuktan zıplarken düştü," diye ekledi.

"Zıplamadım!" dedim aksi bir şekilde.

Ömer alayla bana bakıp, "Seni en son havada gördüm Betül," dedi telefonu hafifçe kulağından uzaklaştırarak.

"Saçmalıyorsun!" dedim gözlerimi devirerek. "Tamamen saçmalık, iftira..."

Ömer alaylı küçük bir gülüşten başka hiçbir karşılık vermemişti bana.

"Sizin gelmenize hiç gerek yok şimdi," dedi. "Biz de birkaç saate çıkarız muhtemelen. Yarın bol bol görürsünüz Betül'ü."

Ömer, Hatice Teyze'nin ısrarlarına rağmen bir şekilde onu ikna edip telefonu kapattığında odanın kapısı açılmış ve içeri doktor girmişti.

Orta yaşlarının başında, hafif toplu ve sevimli bir kadındı. Kıvırcık saçlarını sıkıca kulağının arkasına sıkıştırdı, geldiğimden beri kadının bu hareketi sürekli tekrarlaması dikkatimi çekmişti. Gülümseyerek yaklaştı yanımıza, yaşça doktordan daha büyük olan hemşire de odaya girip yanımıza gelmişti.

Doktor elindeki ultrason görüntülerini bana uzatıp, "Kontrol sırasında söylemedik ama... Bakın," dedi görüntüyü işaret ederek. "Bir kız..."

Başta söylediklerini idrak edemediğim için kaşlarımı çatıp doktora çevirdim bakışlarımı. Zihnim söylenilenleri yavaş yavaş anlamaya başladığında irileşen gözlerimle hızla Ömer'e döndüm. O da benim gibiydi; önce gözleri irileşti, dudakları aralandı, güldü ve yine mutluluğun sınırında kızarmış gözlerinin hayalini bıraktı ellerime.

Doktor birkaç şey söyleyip hemşireyle birlikte odadan çıktığında ne Ömer benim ne de ben onun gözlerinden başka bir şey görüyorduk. Yüzlerimizde aynı ifadeyi paylaşıyorduk ama tek farkla; benim gözlerim dolmuş ve yanaklarım çoktan ıslanmıştı, o ise birikmiş tüm gözyaşlarını kızarmış gözlerinin ardında saklıyordu. Bundan emindim.

Birkaç adımda yanıma ulaştı, dizlerini kırıp yüzü karnımın hizasına gelecek kadar eğildi, elini karnımın üzerine götürüp belli belirsiz dokundu ve sonunda, "Elif..." dedi ona doğru fısıldayarak.

10.

Hızlı adımlarla ilerledi cam kapıya, adımları istediği hızın epey altındaydı; şirketten bir an önce çıkıp temiz havaya kavuşmak ve bugün içinde babasıyla bir daha karşılaşmamak istiyordu Kutay.

Kutay'daki değişimler babasını pek hoşnut etmiyordu, elinden gelse ona göre bulaştığı tüm bu şeylerden oğlunu çekip alacaktı. Fakat Kutay'ın kararlılığı ve netliğinden çevresindeki herkes kadar haberdardı. Bu yüzden yalnızca oğlunu uzaktan izlemekle yetiniyordu, çünkü Kutay ona müdahale edecek bir çıkış bile bırakmıyordu elinde. En başında en az Betül'ün annesi kadar katı yaklaşsa da oğlunun gerektiğinde arkasına bakmadan gidebileceğinin bilincindeydi; bunu kabullenmek zorundaydı, kabullenmişti de.

Hoşnutsuzluğunu ara sıra dile getirdiğinde ise çareyi bu şekilde çekip çıkmakta buluyordu Kutay. Babası ise bu çıkışlarına hiçbir laf söylemiyordu; çünkü onun her zaman iyi ve örnek bir evlat olduğunun bilincindeydi, her ne kadar kişisel hayatında pek örnek bir geçmişi olmasa da.

Geçmişini silip atmak gibi bir imkân henüz var olmamıştı yeryüzünde, olsa da Kutay bunu tercih eder miydi bilinmez. Doğrunun damağında bıraktığı kıymeti yanlışlarının lezzetsizliğiyle bulmuştu ve belki de onu en doğruya meylettiren şey, en yanlış olanı tanımasından doğmuştu.

Kübra'nın onun geçmişinden korktuğunun farkındaydı, bunu anlamaya çalışıyor ve bazen ona yaptığı haksız yargıları sineye çekiyordu.

Bulunduğu hayata uzaktı Kübra ve yaşadığı yere, çevresindeki insanlara, bakışlara; hepsine yabancıydı. Korkuyordu. Fakat zaten Kutay'ın Kübra'da sevdiği şey de buydu. Kübra nefes almak için başını uzatıp orada kaldığı o dünyaya aitti. Geçmişinde gözlerine baktığı, elini tuttuğu, öptüğü ve tüm özeline giren kadınların hiçbirinde bulamadığı huzuru, düşüncesiyle dahi koca ormanlarla ayaklarının dibine getirip yine o koca ormanları, vadileri birkaç hareketine sığdırabilen o çocuksu kadında bulmuştu; hem de öpmek, elini tutmak ya da diğer tüm şeyler bir yana dursun, gözlerine dahi bakmadan.

Ağır bir yükü vardı Kutay'ın, bunu hiçbir zaman inkâr etmeyecekti. Kafa karışıklığının bu yükü kaldıracak gücü kendinde bulup bulamayacağından tereddüt ettiği için olduğunu biliyor ve ona hak veriyordu. Yine de bu çıkmaza son vermesi gereken bir adım atmalı ve Ömer'le konuşmalıydı. Bu işin sonu nereye çıkacaktı bilmiyordu ama ne Kübra'nın tereddütleri bir son buluyordu ne de Kutay buna son verecek bir şeyler yapabiliyordu. Belki Ömer'e kendini anlatabilirse, başta sert karşılayacağından emin olsa da sonrasında mantıklı bir çözüm bulacağına inanıyordu.

"Kutay Bey," dedi kumral bir kadın koşa koşa yanına yaklaşarak. Saçlarını düzelterek bir gülümseme takındı ve Kutay'ın gözlerine dikti bakışlarını fakat Kutay, kadının gösterdiği çabaların hiçbirinin farkında değildi. "Bir kahve içebilir miyiz?" dedi kadın bu kez. "İşle ilgili konuşmamız gereken birkaç şey de vardı, siz de müsaitseniz tabii."

"İşim var," dedi Kutay kısaca. "İşle ilgili konuları babama iletirsiniz." Ve kadını arkasında bırakarak çıkışa ulaştı. Bu kadar ters davranması tuhaf karşılanabilirdi belki ama kadının ona karşı davranışlarını gören herkes sebebini anlayabilirdi.

İş yerinde fazla samimiyete her zaman karşıydı Kutay fakat benimsediği inançlar ve öğrendiği her bir emirle İslam'ı biraz daha üzerine giyiyor ve ona yaklaşan herkese de bunu yansıtıyordu. Çevresindeki birçok insan ondaki bu değişimin farkındaydı ve ona göre davranmak

zorunda kalıyorlardı, nitekim yavaş yavaş hepsi bunun farkına varacak ve sınırlarına yaklaşmaya cüret edemeyecekti.

Üzerindeki birkaç bakışın farkındaydı fakat yüzünü bile çevirmeden dosdoğru arabasına yürüdü. Arabayı çalıştırıp yola çıkarken birkaç gün önce sohbetten sonra yaptıkları derste ezberlemeye çalıştığı sure takılmıştı diline.

Emniyete yaklaştığı sırada Ömer'i camiye girmeden yakalayabilmek için telefonunu çıkardı. Birkaç çalışta açmıştı telefonu.

"Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam." Rüzgâr ve telefondan gelen hışırtılara bakılırsa yürüyordu.

"Cuma namazına henüz gitmediysen beni bekle. Yoldayım, geliyorum şimdi."

"Tamam," dedi Ömer hiç uzatmadan. "Emniyetin karşısındaki caminin kapısının yanında bekliyorum, beş dakikaya burada olmazsan içeri girerim."

"Tamam," diyerek kapattı telefonu. Birkaç dakikalık yolu kalmıştı zaten, gelmiş sayılırdı. Arabayı emniyetin yakınlarında boş bir yer bulup park edebilirse ona yetişecekti.

Cuma namazının kalabalığında nihayet boş bir yer bulup park edebilmişti arabayı ve tam Ömer camiden içeri girerken yetişmişti ona. Selamlaşıp tokalaştılar önce, sonra gülüp erkekçe sarıldılar birbirlerine.

"Sizin şirketin orada pek cami yok anlaşılan," dedi Ömer. Kutay neredeyse her Cuma buraya geliyordu; gerçekten de Ömer'in söylediği gibi pek cami yoktu şirketin yakınlarında, olanların ise küçük cemaatleri vardı. Kutay Cuma namazlarında kalabalığın arasına karışmayı seviyordu. Her ne kadar Ömer'le görüşmek için Cuma namazlarını beklemeseler de bu da onlar için bir vesile oluyordu. Bu durum Ömer'in hoşuna gitse de Kutay'a takılmadan edemiyordu ve Kutay

buna alıştığı için kendisine ilk zamanlardaki gibi açıklama yapmak yerine ona onun gibi karşılık veriyordu.

Namazın bitiminde ikisi de kalabalığın dağılmasını beklemiş, sonra dışarı çıkmıştı. Ömer yine biraz muhabbet edip sohbet saatini ayarladıktan sonra ayrılacaklarını sanıyordu; Kutay'ın konuşacaklarından tamamen habersizdi.

"Emre yok bugün," dedi Kutay konuya nasıl gireceğini bilemeyerek.

"Başka yerdeydi onlar, orada kılmışlardır."

Alakasız başka bir şey söyleyecek oldu ama sonra Ömer'e bakıp sustu. Ömer onun bir şeyler söylemeye çalıştığının farkındaydı ve bakışlarını ona dikmiş bekliyordu. Ellerini cebine sokup derin bir nefes aldı Kutay ve "Emniyete geçelim," dedi sonunda. "Seninle konuşmam gereken bir şey var, böyle ayaküstü konuşmayalım."

Ömer kısa bir süre daha dikkatle Kutay'ı süzdükten sonra, "İyi," dedi kaşını kaldırıp başıyla belli belirsiz emniyetin yolunu işaret ederek. "Gidelim."

Emniyetin kapısından girerken Emre ve Ahmet'le karşılaşmışlardı, Kutay'a sarılıp hâl hatır sorma faslının sonunda hepsi çoktan yukarı çıkmıştı. Emre, Ahmet'in yaptığı kötü espriye isyan ederek masasına geçerken, Ahmet onu umursamayarak konuşmaya devam ediyordu. Ömer masasına geçtiğinde Kutay da masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu.

"Eee?" dedi Ömer. "Neymiş konuşmamız gereken konu?"

Kutay aklında toparladığı cümleyi söyleyip konuya girecekken, Ahmet özür diler gibi elini kaldırıp aralarına girdi ve elindeki kâğıtları Ömer'in önüne bıraktı.

"Abi şu kız... Bu sabah emniyete yakın arkadaşı geldi, daha önce onunla konuşmuşlardı ama söylediğine göre aklına gelen bir şey olmuş. Tabii bence vicdan yapıp konuşmak istedi, orası ayrı mesele."

"Ayrı mesele falan değil Ahmet," dedi Ömer kâğıtları incelerken. "Kızın davası kapandı kapanacak; şu abisinin şüpheli hareketleri yüzünden hâlâ açık duruyor dosyası, yoksa çoktan kapatmışlardı. İyi oldu bu... Neymiş derdi?"

"Kızın abisinin yakın zamanda şu yıkılacak yurtların sahibi olan şirkete gittiğini söyledi, o gün kız da abisinin arkasından gitmiş."

"Bu çocuğun şirketle bağı önceden kesilmemiş miydi?"

"Kesilmemiş demek ki abi. Şu zamanlarda zaten paralı adam arıyorlar kullanmak için, belli olmaz işleri... Neyse, akşam abisinin kıza epey bağırıp çağırdığını söyledi; gece olduğunda da eyleme gitmek için anlaşmışlar. Bunlara yiyecek ve para da veriyorlarmış orada."

"Onu biliyoruz zaten."

"Buluşacakları saatte kız gelmiş, abisi ve sevgilisi de yanındaymış. Kız gideceğini, bir süre kafasını dinleyeceğini falan söyleyip apar topar ayrılmış arkadaşının yanından. Sonra da ne bir daha görmüş ne de konuşmuş."

"Bu kız bize, 'Hiçbir şey bilmiyorum. Ailesi çok tutucu, sevgili olaylarına çok tepki gösterirler,' dememiş miydi? Abisiyle sevgilisi arasındaki samimiyet ne ki birlikte dolaşıyorlar?"

"Yalan o zaten, en başından inandırıcı değildi."

"Yalan da gel kanıtla yalan olduğunu. Elinde bu kızın söylediklerinden başka bir şey var mı?"

"Yok, abisi de kaç gündür ilk gün geldiğinde söylediklerini tekrarlayıp duruyor; söylediği başka bir şey yok."

"O çocuğun şuraya geldiğinden beri ağzından doğru bir kelime çıktı mı merak ediyorum, adını söylese şüphe ederim." Ahmet birkaç şey daha anlattıktan sonra, "Tamam, neyse," dedi Ömer. "Sonra bakarım ben bunlara." Ahmet kâğıtları Ömer'in masasında bırakıp yanından

ayrıldığında tekrar Kutay'a döndü. Tam ne olduğunu soracaktı ki bu kez Kutay konuyu dağıtmıştı. Hiç açılamayan konuyu...

"Ne şirketi?" dedi göz ucuyla kâğıtlara bakarken.

"Şu okulu, yurtları yıkılacak şirket var ya..."

"Eylemleri yapılan?" Artık herkes eylemlerin ardındaki kurum ve şirketi tanıyordu fakat şöhretlerinden önce gelen, eylemlerine parayla insan tuttukları söylentisiydi. İnsanlar mevzuyu yüzeysel biliyordu fakat en azından bir ucundan yakalayabilmişlerdi.

"Evet."

"İstersen şirketi biraz araştırabilirim," dediğinde Ömer kaşlarını kaldırıp bir süre düşündü ve sonra bu kadar büyük bir kurumun neden bir alan için bu kadar yaygara çıkardığını ve kızın abisinin şirketle ne gibi bir bağlantısı olduğunu öğrenmek istediğini söyledi. Kutay'ın babasının eli uzundu, biraz araştırmayla önemli şeyler öğrenebilirdi. Yine de Ömer, Kutay bunu teklif etmeden asla ondan istemezdi; çünkü onu emniyetin işine karıştırmak hoşuna gitmiyordu.

"Kutay..." dedi Ömer, Kutay'ın teklifi ilk yaptığı anda yaşadığı tereddüdü yinelenirken. "Sen pek ortada olma bu mevzuda, çok derine inip kendini de gösterme. Adın geçmesin, pek kimse de duymasın. Senin için tehlikeli olabilecek konular bunlar..."

"Tamam Ömer ya, bir şey olmaz Allah'ın izniyle. Gizli tutarım ben, merak etme."

Ömer yine kaşlarını kaldırmıştı fakat bu kez hareketleri hafif bir alay barındırıyordu. Dudağını büküp, "Allah'ın izniyle..." dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi davranarak. "Bir zamanlar barlardan topladığımız adama bak!"

"Betül seni eskisi kadar şaşırtmıyor anlaşılan," dedi Kutay bu kez pişkince. "Bana sardığına göre..."

Ömer arkasına yaslanıp başını iki yana sallayarak sırıttı.

"Şaşırtmak mı? Betül beni bir kere hayrete düşürdü, artık orada yaşıyorum. Şaşırmak benim için bir rutin..."

Kutay gülerek titreyen telefonunu eline aldığında Kübra'nın bir kez daha mesaj attığını gördü. Ona Ömer'le konuşacağını söylediği zamandan beri bundan vazgeçmesiyle ilgili mesajlar atıyordu ama nafile. Artık canına tak eden her şeyi yanına almış ve işin resmiyet boyutuna hazırlanmıştı. Ömer belirsizlik için son, resmiyet için ilk adımdı ve Kutay artık bu belirsizlikten kurtulmak ve bunun getirilerine razı olmak için bugün bunu yapacaktı.

Kaldırdı yüzünü ve tek seferde söyleyebilmek için hafifçe yutkunup hazırladı kendini. Ağzını açmıştı ki orta yaşlarının sonlarına yakın, hafif kilolu bir adam hemen Kutay'ın yanına gelip durdu Ömer'in karşısında.

"Selamün aleyküm Ömer."

Ömer karşısına dikilen adamı fark ettiğinde gülümseyerek kalktı yerinden.

"Aleyküm selam abi, hoş geldin."

Masanın yanından dolanacağı sırada adam, "*Gerek yok,*" der gibi kaldırdı elini. "Hiç kalkma, izinliyim bugün de bir iş için uğradım emniyete, gideceğim şimdi." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp düzgünce açtı, Ömer'e uzattı. "Bizim çocuk, 'Ömer Abime sözüm var,' diye başımızın etini yedi kaç gündür." Ömer kâğıdı alırken, "Kendi gelmek istedi ama çok dolansın istemiyorum buralarda, hemen hastalanıyor," dedi adam. "Sıkı sıkı tembihledi bunu sana vereyim diye de."

Ömer kâğıttakileri güzel, içten bir gülümsemeyle inceledi; çocuksu çizgilerin oluşturduğu birkaç karakterin onu böylesine etkilemesi kendisini şaşırtırdı belki ama bunu düşünemeyecek kadar dalmıştı kâğıda işlenmiş çizgilere. Sakallı, uzun boylu, güçlü bir adam çizilmişti çocuksu bir karakterde; bu Ömer'di. Kâğıdın diğer yanında

kendisinden daha küçük bir kadın çizilmişti ve üzerinde de güzel bir elbise; bu Betül'dü. İkisinin ortasına da küçücük biri daha eklenmişti.

Ömer başını iki yana sallayıp sırıttı kendi kendine. Küçücük ayrıntılarda öyle büyük anlamların kuyruklarına takılıyordu ki, neredeyse tüm şartlar karşısında dirayetli kalmayı başarabilen adam bir gülüşle hafifliyor; göğsü hızlanan kalp atışlarının hayretiyle kasılıyordu.

Başparmağını Betül ve kendisinin arasına çizdiği küçük bebeklerinin üzerinde gezdirdi. Bebek erkeğe daha çok benziyordu, kızının bunu çok dert etmeyeceğini düşündü içten içe ve kendi kendine güldü.

"*Kızım,*" diye tekrarladı düşüncelerinden biri, bir diğer düşünce bunu duymak istiyormuş gibi şefkatle sardı zihnini. "*Elif,*" dedi Ömer yalnızca kendisinin duyabileceği bir tonla.

Bir çocuğunun olabileceği düşüncesi aklına geldiğinde bundan başka bir şey düşünemiyordu ve o gün Betül hiç itiraz etmeyerek, "Elif," diye tekrarlamıştı Ömer'in hemen ardından. Ona duyduğu saygıyla kabaran göğsü küçük bir şükürle genişleyip rahatlamıştı.

"Ben gidiyorum," dedi adam yine elini kaldırarak. Ömer sonunda başını kaldırıp çevresindekilerin farkına varabilmişti.

"Tamam abi, ufaklığı öp benim yerime. Bir gün getir buraya, bizzat teşekkür edeyim. Böyle uzaktan olmaz."

Adam gülerek birkaç şey söyleyip uzaklaştı yanlarından, Ömer de elindeki kâğıdı katlayıp askıdaki ceketinin cebine sıkıştırdı ve sonunda karşısında bekleyen Kutay'a dönebildi.

Kutay, Ömer'in elinde gördüğü resimle birkaç hayal arasında takılı kalmıştı; düşündükleri yüzüne hafif bir tebessüm dokundurup çekilmişti aklından. Ömer ona dönünce etrafına baktı hızla ve sonunda ona engel olabilecek hiçbir şeyin olmadığına emin olduğunda, "Hemen söyleyeyim de bitsin artık!" dedi.

"Söyle Kutay, dinliyorum."

"Ben Küb..."

"Ömer buraya bir baksana abi!" Duvar kenarında elinde kâğıtlarla dikilen Ahmet, Ömer'in dikkatini çekebilmek için bir kez daha seslenmişti.

"Bir saniye," dedi Ömer bu kez fakat Ahmet, "Bakman gerek ama acil şunları bırakıp..." diye başlayıp konuşmaya devam ettiğinde Ömer sıkıntılı bir nefes bırakıp kalktı yerinden, sürekli bölünme durumu onun da canını sıkmıştı.

Masanın yanından dolanıp önünden geçeceği sırada Kutay, ani bir karar, gözünü karartan cesaret ve canına tak etmesinin sabırsızlığıyla yerinden kalktı; Ömer'i kolundan tutup durdurdu ve derin bir nefes bile alma lüksünü kendine vermeyerek, "Ben Kübra'yı seviyorum!" dedi söylediğinin getirilerini düşünme payı bırakmadan. Konuya yanlış yerden girmişti, o da bunun farkındaydı ama artık çok geçti.

Ömer durdu, kaşlarını çattı önce. Söylediklerinin yerine oturabilmesi için birkaç saniye bekledi ve hatta bir ara Kübra'nın kim olduğunu bile düşünecek kadar meseleye uzak olduğunu fark etti. Fakat fark ettiği başka şeyler de vardı, tıpkı Kübra ve Betül arasındaki Ömer'i dâhil etmedikleri konulardan biri gibi, tıpkı Kübra'nın aşk acısından yakınıp Ömer'in karşısında anlamlandıramadığı birkaç şeyi ağzından kaçırması gibi, tıpkı Betül'ün bu kişinin oldukça yakınlardan birinin olduğunu söylemesi gibi... Tüm taşların unutuldukları köşelerden çıkıp bir bir yerine oturmasını bekledi ve zihnindeki gürültünün dinmesini. Bilmediği bir şey vardı ki zihnindeki gürültü çekildiğinde ona yanıltıcı bir sessizlik kalacaktı ve bu hiç hayra alamet değildi.

Kaşlarını kaldırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına alıp derin bir nefes çekti içine. Kutay'a bakacak gibi oldu ama bakmadı; sonra ise ani birkaç hareket, kemiğin ete çarpma sesi ve sendeleyen düzensiz birkaç adımın gürültüsü... Küçük sesler sanki saniyeler içinde sessizliğin indiği emniyette yankılanmıştı, herkes Kutay'ın suratına yumruğunu geçirmiş Ömer'e ve sandalyeye düşmüş Kutay'a bakıyordu. İçerideki

herkes bir oyundaymışçasına hareketsiz ve sessizdi, tuhaf olan ise Kutay da Ömer de buna dâhildi.

Bu sessizliğe birkaç saniye içerisinde müdahaleye girişmiş birçok insan Ömer ve Kutay'ın yanına koşmuştu, Ömer sonrasında gelen saldırganlık hissiyle bir kez daha Kutay'a atıldı ama Ahmet ve bir polis memuru onu kollarından yakalayıp çekmeyi başarabilmişti.

"O sendin lan!" dedi Ömer sinirle.

Kutay ne söylediğini anlamasa da sessiz kaldı.

"Abi sakin! Ne oluyor? Dışarı çıkalım," gibi sözlerle merdivenlere çekmişti birkaç kişi Ömer'i. "Onu da getirin!" diye bağırdığında Kutay'a Ömer'den uzaklaşmasını işaret etti Ahmet ama Kutay hiçbir şey olmamış gibi Ömer'in peşinden gidip tüm uyarılara rağmen emniyet binasından çıkana kadar onu takip etti. Sonunda dışarı çıktıklarında Ömer kollarını silkip onu tutan adamlardan kurtuldu ve tekrar Kutay'ın üzerine yürüdü. Kutay yadırganacak bir soğukkanlılıkla kıpırdamadan dikildi karşısına.

"Ne oldu?" dedi sakin kalmak için çabalayarak. "İnsan gibi konuşamayacak kadar ne söyledim?"

Etraftakiler ne kadar engellemeye çalışsa da Ömer yine Kutay'ın yakasına yapışmıştı.

"O kız karşımda aşk acısı çektiğini ağzından kaçırdı," dedi Kutay'ın duyabileceği bir sesle. "Ne yaptın lan ona!"

Kutay ilk kez soğukkanlılığından açık verip şaşkınlıkla irileştirdi gözlerini.

"Aşk acısı mı?"

Ömer'in, yakasına sarılmış ellerinden kurtulmak için bile direnmedi. Kendi kendine güldü hayretle; Kübra'ya onu üzecek hiçbir şey yapmamıştı, kendi kuruntularının kurbanı oluyordu o. Kutay tüm bunlar bir yana dursun, düşündüğü tek şeyle en olmayacak ânı bulup Ömer'in

yakasına yapışmış elleri arasında gülümsüyordu. *Aşk acısı*, demişti. Bu hastalıklı bir düşünceydi, bu kesinlikle hastalıklı bir düşünceydi ama mutluydu ve artık daha da emindi.

Ömer onun güldüğünü görünce daha fazla sinirlendi ama yavaş yavaş üzerine çöken o ilkel saldırganlıktan sıyrılmış, daha sakin fakat yine de sinirli bir adama dönüşmüştü.

"O öyle değil," dedi Kutay. "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Dinle beni, sana her şeyi anlatayım."

Ömer aldığı derin soluklarının arasında biraz olsun sakinleşse de çatılan kaşları bir türlü rahatlamamıştı. Ellerini gevşetti ve sonunda çekti Kutay'ın yakasından.

"Anlat!"

Çevresindekiler ikisinin arasındaki gerilimin hafiften rahatladığını görünce Ahmet'in de yönlendirmesiyle yanlarından uzaklaşmaya başladı ama Ahmet emniyet merdivenlerinin yanına yaslanıp uzak da olsa ne olur ne olmaz diye bekledi onları. Fakat bir süre sonra soğuk yüzünden, izlediği ikilinin arasındaki sakinlikten emin olduğu bir an içeri girmişti.

Kutay hiçbir şeyi gizlemeden bir bir anlattı her şeyi. Kübra'ya karşı ne niyette olduğunu, Ömer'le neden konuşmak istediğini, bunca zaman neden beklediğini; her şeyi anlattı ve sonunda Kübra'nın belirsizliğinden bahsederek konuyu bitirdi.

Ömer, Kutay'ın sözleri bittiğinde tüm anlatılanları öylece durup düşündü bir süre. Yüzünü kaldırıp ona baktığında elini omzuna koyup, "Kusura bakma," dedi. "Kübra kardeşim sonuçta, biliyorsun. Kaç gün bizim evde Betül'e dert yanıp üzerine bir de aşk acısı falan deyince... Sen de üzerine geldin, bir anda şalterim attı."

"Önemli değil," dedi Kutay, sanki Ömer suratına sağlam bir yumruk atmamış da yanından geçerken yanlışlıkla omzuna çarpmış gibi. Vurduğu yanını göstererek, "Morarmış mı?" dedi.

Ömer kendini mahcup hissetmeliydi belki fakat bunun yerine gülüp, "Kızarmış," dedi. "Ama akşama morarır."

Kutay, Ömer'deki rahatlığa karşı, "Yok artık!" dedi rüzgârın önüne düşürdüğü saçlarını arkaya atarak.

Ömer'in ifadesi hafif hafif düşüp ciddiyetle şekillendiğinde, Kutay da onunla aynı şeyi düşünüyordu.

"Konu Kübra'ya kalsa kaç sene daha böyle gideriz bilmiyorum. Ne kendisine ne de bana rahat verecek bu gidişle." Kutay bu kez Kübra'nın işin ciddiyetini görüp o kafa karışıklığından biraz kurtulabilmesini umuyordu. "Onunla konuşacak mısın?"

"Konuşmayacağım," dedi Ömer. "Daha iyisini yapacağım. Bu konu daha fazla uzamasın." Durdu ve Kutay'a dönüp emin olduğu bir konunun onayını bekledi. "Bu işi sen şimdi bana bıraktıysan yaptıklarımın sonucuna katlanacaksın değil mi?"

"Katlanırım da... Sonucu?"

"Valla bilmem," dedi çenesini kaşıyıp sakallarını düzelterek. "Akşama nişanı bile kesebiliriz."

Kutay gülerek, "Olursa güzel olur," dediğinde Ömer yüzünü düşürmüştü.

"Ağır ol Kutay istersen, o da güzel olur."

"Sen öyle söyleyince..."

"Söylerim ben öyle. Kızı sana sorgusuz sualsiz verecek değiliz, bu işin bir usulü adabı var."

İşin usulünden de adabından da habersizdi Kutay ama araştırıp öğrenecekti, hatta ilk işi bu olacaktı. Ama öğrenmesi gereken bir şey daha vardı ki o da Ömer'in karşısında sabretmekti; çünkü aksi tavırları daha şimdiden göstermişti kendini.

"Çok çektirecek gibi bakıyorsun," dedi Ömer'in bakışlarına karşılık.

Tek kaşını kaldırdı Ömer ve yüzünü diğer yana çevirip, "Estağfurullah," dedi. "Sadece bir abinin yapması gerekenler, fazlası yok."

Fazlası vardı, olacaktı da...

"Betül biliyor mudur?"

Ömer alayla Kutay'a bakıp güldü.

"Böyle bir şey olup da Betül'ün bundan haberdar olmamasının imkânı var mı?"

"Yok," dedi Kutay kendi kendine gülerek, bunun cevabını zaten biliyordu.

Dışarısı epey soğuktu ve ikisi de normallik düzeyine inene kadar fark edememişti bunu. Ömer yumruğuna karşılık bir çay ısmarladı Kutay'a. Bir süre daha konuştular, sonra Kutay ayrıldı yanından. Ömer emniyete geri döndüğünde ne yapacağı çok net bir şekilde belirmişti aklında; belirsizliklerden hoşlanmazdı, önce onları halledecekti. Üzerine daha fazla düşünmeden masasının başına geçti.

Akşama kadar çalıştıktan sonra eylemler yüzünden olan nöbetler yine Ömer ve Emre'ye gelmişti. Hava kararırken ekiplerle birlikte çıktılar; Ömer yolda Betül'ü arayıp Fatma Teyze'nin ya da annesinin yanına geçmesini, bu gece geç döneceğini söyledi. Onu bu şekilde tedirgin etmek istemiyordu ama özellikle de bu hâlde evde tek başına durduğunda içi rahat etmiyor, kafasını toparlayamıyordu bir türlü.

Kalabalığın belediye araçlarının yurtların etrafından çekilmesiyle ilgili attığı sloganlar sahte birer mırıldanmadan ibaretti sanki. Kalabalık yapay ve zorakiydi, ortalığı karıştıran ve zarar veren gruplar bir insan topluluğunu galeyana getirip ötekine gidiyor ve ortalık yavaş yavaş kızışıyordu. İnsanlar önceki günlerde parçalanmış otobüs duraklarının üzerinde zıplıyor, polislere karşı çıkıp ellerine geleni onlara fırlatıyordu.

Herkes bir şeyden emindi; kalabalığın belli bir amacı yoktu, eğer varsa bile bu amaç eğitimden ve okul kurslarının ya da yurtlarının yıkılmasından oldukça uzaktı. Yıkım ve kargaşa için görevlendirilmiş gibiydiler. Kimsenin emin olmadığı bir şey vardı; bu yurt ve kursların sahibi olan firmanın bu insanları tutup tutmadığı, tuttuysa bile adına leke düşürecek böylesine bir hareketi neden yaptığı...

Birçok söylenti dönüyordu ve emniyet bunun için birçok ihtimal üzerinde araştırma yapıyordu; firmaya açılan davalar art arda geliyor ama kayda değer bir gelişme olmuyordu.

Ne olduğu belli olmayan ve sürekli tazelenen bir grup mütemadiyen alanı kuşatmış belediye araçlarına zarar vermeye ve onları geri püskürtmeye çalışıyordu. Onlarla baş etmek ve araçları korumak için tümüyle farklı bir ekip görevlendirilmişti.

Ömer omzuna atılan sert cismin acısını bile hissedemeyecek kadar sinirlenip önündeki çocuğun koluna asılarak onu araçlardan birinin içine kelimenin tam anlamıyla fırlatırken, Ahmet de bir başkasını getirip koymuştu Ömer'in bıraktığı çocuğun yanına.

Memurlar tutuklananları zapt edip dolan araçları çalıştırıyor, kalabalığın arasından güç bela geçmeye çalışıyorlardı. Araçlar aldıkları darbelerle sarsılırken dışarıda kalan polisler de kalabalığı dağıtmak için ellerinden geleni yapıyordu. Etrafa saldıran insanların neredeyse hepsi bir alanda kontrol altında tutulsa da yoldan geçmek zorunda kalan araçlar büyük bir korkuyla burayı terk etmek istiyordu.

Birçoğunu tutuklamışlardı; sinir bozan birkaçı da polislerin arkasında sürükleniyor, etrafa küfürler saçıyordu. Bazıları, yaşanan arbedede yüzleri gözleri kan içinde kalmasına rağmen rahat durmamak için diretiyordu.

"Özel tutulmuş olsalar bile..." dedi Ahmet nefes aldıkları bir an Ömer'e dönerek. "Nasıl bu kadar ortalığı karıştırmaya hevesli olabiliyorlar?"

"Az kaldı," dedi Ömer. "Kim, her ne yapıyorsa son çırpınışları... Görmüyor musun, bunlar ölüm çığlıkları. Çırpınıyorlar. Yakında su yüzüne çıkacaklar ya da çıkaracağız inşallah."

"Geç bile kaldık."

Çalan telefonu kalabalığın arasından güç bela duyuluyordu Ahmet'in. Cebinden çıkarıp açtı hemen. Bir süre dinledi, yüzünün aldığı ifade hiç de hayra alamet değildi fakat Ömer fark etmedi bunu, gözleri hâlâ kalabalığın arasında ters bir hareketini gördüğü anda gidip ensesine bineceği birkaç kişideydi.

"Polislerden biri daha vurulmuş, hastaneye kaldırmışlar," dedi telefonunu cebine sıkıştırıp kendine gelmek için derin bir nefes alırken Ahmet. "Haydi Ömer... Gidiyoruz." Sonunda topladı kendini ve Ömer'in dikkatini çekebilmek için koluna vurup yürümeye başladı.

Ömer iki yanında sinirle sıktığı yumruklarıyla yürüdü onun peşinden. Takip etti, çünkü hemen şimdi arkasındaki kalabalığa dönüp buna sebep olanlara silahını çekmeyeceğinin garantisini veremezdi.

Arabaya bindiklerinde aralarında soğuk bir sessizlik vardı; bunu bozan Ömer olmayacaktı, çünkü ağzını açsa küfürden başka bir şey çıkmayacağının bilincindeydi, bu yüzden sustu. Bu soğuk havanın ortasına kelimeleri bir kor gibi bırakan bu kez Ahmet'ti.

"Vurulan kişi Emre'ymiş."

11.

Kaybın adımları duyulsa, uğramasa, yalnızca varlığını uzaklardan hissettirip esip gitse bile ruhu katılaşıp duvarlarını ören, sert fakat hiçbir kalıba sığmadığı için kırılgan olan o duvarların arasında kendini bir düşman gibi hapseden bir adam tanıyordum; Ömer Günsur.

Şu dünyada yere sağlam basmış adımlarını sarsabilen bir keşifti benimkisi, onun bir nevi kaynama noktasını keşfetmiştim. Kaynama, yakma, kasıp kavurma noktasıydı bu ama aynı zamanda da yandıkça, kasıp kavurdukça eksilme, tükenme noktasıydı da.

Emre bir hafta önce hastaneye kaldırılmıştı, ortalıkta dönen karmaşalarda yaralanan polisler arasındaydı. Ömer bunu öğrendiğinde yanında değildim ama içindeki ateşin cılız bir kora dönüştüğünde bile hâlâ ortalığı ateşe verebilecek kadar yoğun olduğunu görmüştüm.

Kaybetmek Ömer için, koynuna aldığı bir yılandı; onu tanımış, onunla büyümüş, sıcağına alışmıştı fakat ne ansızın boğazına dolanıp nefesini kesmeyeceğinin garantisi vardı ne de zehriyle kanına girmeyeceğinin. Bunu çok önceden görmüş, tuttuğu elin elinden kaydığını gören Ömer'in nasıl babasının acısını içinde saklayan küçük bir çocuğa dönüştüğüne şahit olmuştum. Bir hafta önce yine o çocuktan izler görmüştüm onda ama yalnızca Ömer'de değil, bir de en yakın arkadaşını kaybetmeye yaklaşmış Ömer'de.

İki gün boyunca kendinden başka her şeyi düşünmüştü. Önce Emre'ye bunu yapanlar kamera kayıtlarından ve adını bilmediğim birkaç kaynaktan araştırılıp bulunmuştu, aslına bakılırsa polislere zarar veren

birçoğu yakalanmıştı. Sonrasında ne yaptığını bilmiyordum ama kalan zamanını da önce benim durumumu her zamanki gibi sürekli kontrol altında tutarak, sonra da Emre'nin yanına, hastaneye giderek geçirmişti.

Emre'nin durumu çok kritik olmasa bile tehlikeli bir yere isabet etmişti kurşun, bunun için bir iki gün boyunca yoğun bir kontrol içinde tutmuşlardı; sonrasında ise ters bir şey olmaması için kısa bir süre daha takip edeceklerini söylemişlerdi. Ben ancak şimdi gidebiliyordum Emre'nin yanına. Ömer bu durumun üzerine tedbirlerini had safhaya çıkarmış, beni çok gerekli olmadıkça evden çıkarmamak için elinden geleni yapmaya başlamıştı.

Şimdi hastaneye gelmemize izin vermesinin sebebi bile tümüyle Hatice Teyze'yle ısrarlarımızdı. Gülsüm Teyze'yi de Emre'yi de çok merak etmiştik. Gülsüm Teyze'nin yanında olup Emre'nin iyi olduğunu görmek istiyorduk.

Emre benim için önemliydi. Çünkü Ömer birine değer veriyorsa, o insan bende de yer bulurdu kendinde. Hele de sevdiğim adamın böylesine önem verdiği biriyse, benim için çoktan bir yere sahipti zaten.

Hatice Teyze, Gülsüm Teyze'yi de yanına alıp mescide geçmişti; Gülsüm Teyze çok yorgun gözüküyordu. Kendine acımasız davranıp günlerdir dinlenmemişti.

Yine de herkes durulmuştu artık; kimsenin üzerinde ilk zamandaki gerginlik, ağırlık yoktu. Emre yatmaktan şikâyet etmeye, Gülsüm Teyze de gülüp şakalaşmaya başlamıştı artık; Ömer emniyette bir şeyleri toparlamaya başlamış, işleri en azından Emre ayağa kalkana kadar kısa bir süre ertelemişti. Ertelemekten kastım elini çekmek değildi, Ömer'den bahsediyorduk; sorumlu olduğu şeyden değil elini çekmek, kontrolüne mâni olacak her unsuru ortadan kaldırmaya çalışırdı. Yalnızca önceki gibi gece görevlerine kalmıyordu bu sıralar, sanırım söylenmelerime karşı sonunda tepki vererek yorulduğunu kabul etmişti.

Kutay da çoğu zaman uğruyordu Emre'nin yanına, gelemese bile Ömer'i arayıp konuşuyordu mutlaka. Ahmet ve diğer arkadaşları da zaten nöbetleşe gidip geliyordu, tabii Ömer kalabalıktan sıkılıp hepsini hastaneden kovmadan önce. Ömer sinirlenmişti ve tüm kalabalığı toplayıp çıkarmıştı odadan, Ahmet biraz takılsa da çok zorlamadan gitmişti diğerleriyle birlikte. Komik bir ândı açıkçası. Güldüm kendi kendime. Sonra gözüme bir şey takıldı ya da biri, bir kız. Yavaşça çekildi yüzümdeki gülümseme, yerini sıkıntı kapladı.

"Selin!" dedim koridoru aşıp yanıma gelen kıza bakarak.

Beceriksizce gülümseyerek, "Selam!" dedi.

"Selam!" Oturduğum yerde biraz kayıp onun için yer açtım. "Gelsene."

Yanıma geçip oturdu.

"Kimse yok mu?"

"Ömer emniyete döndü, bir saate gelir. Gülsüm Teyze de Hatice Teyze'yle birlikte mescide gitti."

Dudağını büküp ilgisizce salladı başını.

"Emre yalnız mı?"

"Evet," dedim ona karşı duyduğum acıma hissini bastırarak. Acımak büyük bir histi, karşısındakini gölgede bırakacak kadar büyük ve bencil. Bu yüzden kızdım kendime ve Selin'e bunu hiç belli etmeden o histen geriye kalan her şeyi içimden silip süpürdüm.

"Ben bir bakayım," dedi yanımdan kalkıp ağzımı açmama fırsat bırakmadan odanın kapısına ulaşırken.

Bazen Selin'in; arkasına sığındığı tüm duvarları, tüm önyargı ve katı kararlarını sarsacak bir adamı seveceğini ve inandığım tüm o şeylerden aldığım lezzeti benimle paylaşacağını hayal ederdim.

Öyle bir adamı sevdi ama yalnızca bu kadar, devamı yok. Ne duvarlarına dokundu ne önyargılarını sildi ne de katı, soğuk kararlarını yıktı. Durduğu yerden sevmeye çalıştı ve aslında kendi kendine koyduğu mesafelerle vurdu kendini. Daha kötüsü, Emre'yle arasına girdiğini düşündüğü o reddettiği inançlar yüzünden artık gitgide benden de uzaklaşıyor ve onunla konuşmam için fırsat vermiyordu. Bazen ona karşı çaresiz hissediyordum.

Bir haftadır sürekli gidip geliyordu Selin, Gülsüm Teyze onu birçok kez görmüştü ama Selin ne doğru düzgün konuşmuştu onunla ne de kim olduğunu söylemişti, aksine oldukça uzak durmuştu. Gülsüm Teyze bana Selin'in kim olduğunu sorduğunda ise yalnızca, "Arkadaşım," demiştim. Emre'yle ilgisini anlatacak biri varsa da bu kesinlikle ben değildim.

Fazla durmadı içeride, çok kısa bir süre sonra çıktı odadan.

"Konuştun mu?" dedim yanıma ilerlerken.

"Hayır," dedi kısaca. "Uyuyormuş, konuşmadı." Gözlerini kaçırdı, yine de gözlerindeki alınganlığı görmüştüm. "Neyse Betül, gideyim ben. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ardından fakat beni dinlemeden çoktan geçip gitmişti önümden, arkasından bakmakla yetindim. Arkadaşımı kaybediyordum, elimden bir şey gelmiyordu ve dahası elimden bir şey gelmesine de izin vermiyordu.

...

Birkaç saat sonra Ömer, Gülsüm Teyze'yi alıp dinlenebilmesi için Hatice Teyze'nin yanına bırakmıştı. Hastanede durması için de Ahmet'i aramış ve birlikte eve dönmüştük. Evin kapısından içeri gireceğimiz sırada bir anda durdu.

"Ne oldu?" dedim elim feracemin fermuarında donup kaldığında.

"Unuttum," dedi. "Fuat Abi'ye bugün bir Emel'in yanına gidip kontrol edeceğime dair söz vermiştim."

Düşünme yetim bir kenara çekilip saf siniri tutuşturdu ellerime fakat şükür ki onu dizginleyecek irade hâlâ ellerimdeydi.

"Emel'in yanına mı gideceksin?"

"Emel'in değil, Fuat Abi'nin adamlarından birkaçını görürüm muhtemelen; hem çok bir şey de yok zaten. Ne durumda, ne zaman dönecek, firmalarla bir sıkıntı var mı; onları konuşup gelirim."

Ona bağırmak ve hiçbir yere gitmesini istemediğimi söylemek istiyordum fakat bunun yerine olgun bir kadın gibi davranmak için çabaladım ve yarısını indirdiğim feracemin fermuarını geri çekip montumu aldım üzerime, evden çıktım. Ayakkabılarımı giyip evin kapısını kilitlerken hiçbir şey söylemedi Ömer, en azından itiraz etmesini bekliyordum ama yapmadı; en başından konuştuğumuz gibi Emel'in olduğu yere gelmeme izin veriyordu sanırım.

Ömer'le uzun zamandır geçiremediğimiz vakti, evde, sıcak battaniyelerle birlikte geçirme hayalini cebime sıkıştırıp hemen arkasından indim merdivenleri. Emel'e sıraladığım hakaretlerin gerçekten de bir sırası olduğunu fark ettiğimde arabaya binmiştik. Emel ve Ömer'e gözlerini dikmiş tüm kadınlarla ilgili saldırgan düşünceleri bu yüzden aklımın bir kenarında saklıyor ve öfkeyle bağırıp çağırmamak için onlarla oyalıyordum kendimi.

Trafik yüzünden biraz uzun sürmüştü otele ulaşmamız. Geçen her dakika, Ömer'le geçecek vaktimizden çaldığı için biraz daha nefret biriktirmiştim bir köşede.

Arabadan inip otele girdiğimizde bir daha görmeyeceğim için bir zamanlar sevindiğim yüzü tekrar görebilme ihtimaliyle yumruklarımı sıktım.

Ömer, "Sen şu koltuklardan birine geçip bekleyebilirsin istersen, ayakta kalıp yorma kendini. Ben de adamları arayayım," dedi beni lobinin köşesindeki koltuklara yönlendirerek.

Gösterdiği koltuklardan birine geçip Ömer'i en rahat görebileceğim şekilde oturdum. Bir süre resepsiyonla konuştu Ömer, sonra da kısa bir telefon görüşmesi... Bir süre sonra takım elbiseli bir adam, Ömer'in yanına yaklaştı ve resmî bir şekilde selam verip konuşmaya başladı. Diğerinden biraz daha kısa bir adam daha aralarına katıldı ve yüzlerindeki ciddi ifadeyle devam ettiler.

On on beş dakikanın sonunda adamlar hafifçe başlarını sallayıp ayrıldı, rahat bir nefes alıp bana doğru yürüyen Ömer'i karşılamak için yerimden kalktım. Fakat arkadan Ömer'e seslenen ince bir ses ve beraberinde hızlı adımlarla bana yönelmiş adamın yanına ulaşan kadını gördüğümde yüzümdeki gülümseme çekip alınmıştı sanki dudaklarımdan.

Kadın duraklayan Ömer'in yanına ulaşmış, elini koluna koyup kendine çevirmişti onu. Saçları son gördüğümden daha uzun, daha bakımlı bir kadın vardı karşımda; bu Emel'di. Öfkeyi saç diplerime kadar hissettirebilen başka kim olabilirdi ki...

Ömer kolunu mesafeli bir şekilde kendine çekip aralarına birkaç adım daha mesafe koyduğunda öylece yerimde durmayı bırakıp hızlı adımlarla Ömer'in yanına gittim. Az önce Ömer'in dokunmasına izin vermediği koluna tutunurken ilkel bir sahipleniş vardı içimde ama bunu dışarı terbiye ederek yansıttım.

"Betül!" dedi bir gülümsemeyle, zoraki gülüşündeki iticiliğe karşı onun yapaylığını paylaşmadım. Soğuk bir tavırla baktım yüzüne yalnızca.

"Hoş geldin demeli miyim?"

"Canın nasıl isterse," dedi üzerine giymeye çalıştığı umursamazlıkla.

"Neyse," dedi Ömer aramızdaki gerilimin daha fazla ilerlemesine müsaade etmeden. "Fuat Abi aradığı için geldim, gidiyorduk biz de şimdi." Elimden tutup çekti beni, peşinden yürümek için adımlarımı engelleyen şey Emel'in yüzündeki bilmiş gülümsemeydi.

Elimi Ömer'den çekip, "Sen arabayı otelin önüne getir, öyle çıkayım," dedim. "Dışarısı soğuk..."

Ömer ne yaptığımı bildiğimden emin olup olmadığımı sorgular gibi yüzüme baktı, sessizce beni dinlemesini söyledim. İsteksiz de olsa kabul edip döndü arkasını. Şu an burada olmamı ya da Emel'le konuşmamı gerçekten istemediğini biliyordum, başka bir zaman olsa kolumdan tutup götürürdü beni ama Emel'in karşısında beni zor duruma sokacak tüm hareketlerden kaçınıyordu.

"Başörtüsü yakışmış," dedi ilgisiz bir tavırla.

"Neden geldin?" dedim hiç uzatmadan.

"Dünya sizin etrafınızda dönmüyor," dedi. "Ne senin ne de Ömer için buradayım, babam işlerini takip etmemi istediği için geldim."

"Bizim için burada olduğunu söylemedim."

"Söylemedin, evet ama Ömer'le karşılaştığımız şu kısacık anda bile yaşadığın korkuyla bunu söylemene gerek kalmadı zaten."

"Korku mu?" dedim alayla. "Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Korku değil, varlığından rahatsız olmak benimkisi ya da bizimkisi."

Elim farkında olmadan karnımı bulduğunda onun dikkatini çekmeden indirdim elimi. Bebeğimi onun varlığıyla rahatsız etmek istemiyordum, bizden haberdar olmasına gerek yoktu.

"İyi..." dedi. "Korkun yoksa sevindim senin adına." Sıkılgan bir tavırla kaldırdı omuzlarını. "Sadece Ömer'in burada olduğunu duyunca inip bir selam vermek istemiştim, bu kadar büyütmene gerek yoktu."

"Büyütülecek bir şey bile yok ortada. Onunla gelmemi Ömer istedi; ben de geldim, bu kadar!" Şalımın bir ucunu alıp arkama attım. "Neyse Emel, görüşmemek üzere."

Yanından geçip çıkış kapısına yöneldiğimde hiçbir şey söylemeden kollarını göğsünde kavuşturup kalmıştı olduğu yerde. Otelden çıkıp kapının önündeki arabaya bindim hızla, Ömer'e baktığımda sanki az önce Emel'le hiç karşılaşmamış gibi yüzüme bakıp gülümsedi.

"Ne?" dedim sesimi yükselterek, cevap vermedi.

Yol boyunca birbirini kovalayan söylenmelerim sinirlerimi bozacak şekilde güldürüyordu Ömer'i, böyle zamanlarda karşımdaki insanın beni ciddiyetle izlemesinin zor olduğunu biliyordum fakat Ömer sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

"O kızla orada birbirimize girebilirdik, farkındasın değil mi?"

"Betül..." dedi sakince bana dönerek. "Abartma lütfen."

"Ben sinirliyim anladın mı, gülme şu konuya!" dedim sonunda çıkışarak.

"Bu konuya neden güleyim?" Kaşlarını kaldırıp dudağını büktü konunun onu etkilemediğini gösterir gibi. "Ben sana güldüm. Arabaya bindiğinden beri kendinle konuşuyorsun."

"Konuşurum!" Sesimi yükseltmemin hoşuna gitmediğini bilsem de derin bir nefes alıp sessiz kalmaktan başka bir şey yapmadı. "Evet, konuşurum!" dedim bir kez daha. "Evli olduğum adam, sanki tüm bunlar hoşuna gitmiş gibi orada öyle gülerse konuşurum!"

Kumaşın ipi fermuara takılıp büzülür, bozulur ya birden; işte öyle çekildi Ömer'in yüzündeki tasasız ifade ve yerini soğuk bir ciddiyet kapladı. Bana döndü yüzünü.

"Hoşuma gitmiş gibi?"

Söylediklerimi geri alamadım ve dilim sanki bu pişmanlığı alt etmek ister gibi söylemek istemediklerimi döktü dilimin ucuna; susmak istediğimde onca kelime çoktan özgürlüğünü kazanmıştı dudaklarımda.

"Evet, neden olmasın ki? En başından beri bundan hoşlanmıştın belki de. Yakışıklı, dikkat çekici bir adamsın; neden iki kadının senin için kavga etmesi hoşuna gitmesin ki?"

Seri bir hareketle arabayı sağa çekip ani bir frenle durdu, hayretle gerilen yüzünde soğuk ciddiyetine eşlik eden bir öfke vardı şimdi. Sıcak bir öfke değil, hatta öyle soğuktu ki parmaklarımı avuçlarıma kapatmak istemiştim.

"İki kadının..." dedi dalmış bakışlarıyla, ağır ağır salladı başını. "O iki kadından biri sensin, kendini benim gözümde bir başkasıyla eşitlemek konusunda bu kadar heveslisin demek." Dudağını büküp bana çevirdi gözlerini. Öfkesi onu ortalığı yakıp yıkan bir adama çevirmemişti bu kez, savuracak kadar esmiyordu; beni tir tir titreten soğuğun rüzgârıydı bu, tenimi yakan bir rüzgâr. "Ben de öyle aşağılık bir adamım ki sevdiğim kadını ortaya atıp benim için çırpınmasını istiyorum." Dudaklarım bilinçsiz birkaç cümleyle hareket edeceği sırada, "Tamam Betül," dedi söylenmemiş tüm sözcükleri ağzıma tıkarak. "Yeterince şey söyledin bugün. Yeter, tamam mı? Daha fazla konuşursam kalbini kırarım."

Aksini söyleyecek, tüm o saçmalıkları bir anda boş bulunup ağzımdan kaçırdığımı diyecektim fakat Ömer bunu bilmiyordu, yanlış cümleleri biraz daha eğip bükeceğimi zannediyordu ve bu yüzden yolun kalan kısmında bir daha konuşmama müsaade etmedi.

Kemirdiğim dudaklarımı biraz daha ısırıp farkında olmadan işkence etmiştim kendime; eğer farkında olsaydım daha fazlasını yapardım, çünkü bunu hak ediyordum. Ama aklım Ömer'in söylediklerinde takılıp kalmıştı, kalmalıydı da. Zihnimde bile toz konduramadığım adama, hormonlarımın iteklemesi ve öfkemi yönlendirecek doğru bir yol bulamayışımla hak etmenin yanından geçmediği şeyler söylemiştim. Ömer'e çevirdim yüzümü, bana bakmayan soğuk gözleri

yolu izliyordu. Elimi üzerine koyduğum karnıma çevirdim bakışlarımı. *Kızım, annen hatalarla dolu; doğduğunda bunları hatırlama lütfen... Elif.*

Evin önüne geldiğimizde Ömer arabayı park etmeden durdu binanın önünde, kapıyı açacağım sırada bunu fark edip durdum ve Ömer'e döndüm.

"Emniyete mi geçeceksin bugün sen?"

Yüzüme bakmadan, "Bilmiyorum," dedi. "Belki." Eğildi, karnımın üzerine küçük bir öpücük kondurup başparmağıyla belli belirsiz okşadı kızını ve sonra doğruldu.

"Ömer..." dedim özür diler gibi ama kırgınlığı dokunmuştu yüzüme, o ifadesizlik maskesini takmıştı.

"Haydi eve çık."

Elim isteksiz bir hâlde tutundu kapıya, açıp dışarı çıktım. Ömer'in arkamdan belli belirsiz, "Allah'a emanet olun," dediğini duyar gibi olduğumda arabaya geri girip inatla o koltukta, onun yanında olmak istedim ama biliyordum ki bu hareketler kırgın bir Ömer'e göre değildi. Kapatmıştı şimdi kendini ve onu açacak kişi yine kendisi olacaktı, inat etmek onun duvarlarına çarpıp durmaktan başka bir sonuç çıkarmayacaktı.

Geri geri giden adımlarımı zorlayıp çıktım merdivenleri, eve girdiğimde havanın soğuğuna karşı sıcacık olan evime değil de buzhaneye girmiştim sanki. Feracemi de şalımı da çıkarmadan içeri geçip oturdum öylece.

Sadakat Ömer'in yasaklı alanlarındandı, şüpheye meyledecek bir düşünce bile altüst ederdi onu; bu da sağlam bir güven gerektiriyordu. Ömer'in etrafında tuttuğu insanların bu kadar az olması hiç de şaşırılacak bir konu değildi bu yönden bakıldığında.

Sinir, uçlarda yaşadığım hislerim ve o ânın önüme sunduğu bilinçsiz sözcükler yüzünden yasak koyduğu o alana onu yakıştırmıştım. Yakıştırma değildi belki fakat bunun iması bile Ömer için fazlaydı.

Belki dört, belki beş dakika yerdeki halının bir köşesinde bakışlarımı bırakıp sadece onunla konuşabilmenin bir yolunu aradım; biliyordum, şu an ona yaklaşmak çok sağlıklı değildi ama göğsümün orta yerine çöreklenen bu ağırlığı oradan kaldırmanın ve zihnimi, düşüncesinin dahi getirebildiği o okyanusvâri rahatlıkla yatıştırmanın tek yolu buydu. Hızla yerimden kalkıp telefonumu aldım elime, Ömer'i arayıp beklemeye başladım. Açmayacaktı belki de ama yine de...

"Efendim?" dedi telefonun ucundaki tok ses.

"Selamün aleyküm," dedim içime kaçmış sesimi büyük bir mücadeleyle çıkarmaya çalışarak.

"Aleyküm selam Betül."

"Şey için aradım..." *Evet, bir kez daha işin yalnızca giriş kısmını planlayarak gelişme kısmını es geçmiş ve çölün ortasında bir kutup ayısı gibi kalmıştım.*

Uzun süre ses gelmeyince, "Betül?" dedi kontrol etmek için.

"Buradayım, dedim ya şey için..." Biri görse karnımın üzerine yapıştığını düşüneceği elime kaydı bakışlarım ve "Biz!" dedim. "Biz yalnızız, yani yalnız kalacağız. Eğer gelmezsen tabii..."

Ömer'in cevap vermek için hafifçe nefes aldığını duyduğumda kapı aniden çalmaya başladı ve nefes almasına sebep olacak şeyi söylemek yerine, "Kapıyı aç," dedi yalnızca.

Bir şey sormadan kapıya ulaşıp açtım. Kübra gülümseyerek bana bakıyordu, başında alelade takılmış bir tülbent ve yanlış iliklenmiş feracesinin düğmeleriyle.

"Selamün aleyküm Betül," dedi. Ömer bunu duymuş olacak ki, "Allah'a emanet olun," diyerek kapattı telefonu.

"Aleyküm selam." Bir telefona, bir Kübra'ya baktım kapının önünde dikilirken.

Kübra beni kenara çekip içeri girdiğinde söyleniyordu. "İnsan bir önceden haber verir değil mi? Yok!"

"Ne oldu?" dedim dalgınca.

"Ömer Abim işte, apar topar buraya getirdi beni." Üzerindekileri çıkarıp bir kenara koydu ve elindeki poşetleri mutfağa bıraktı. "Hatice Teyze'nin böreklerinden getirdim, tabii benim yaptığım kurabiyelerin mükemmelliği yanında onları fark eder misin bilmem."

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım ilgili görünmek için fakat Kübra fark edip duraksamış, bana dönmüştü.

"Burada tepki vermen gerekiyordu?"

"Efendim, ne için?"

"İyi misin?" dedi elindekileri bırakıp tümüyle bana dönerken.

Bu hareketi beni germişti. "Evet," dedim sakince.

"Hayır." Gözlerimin içine bakıp başını eğdi beni inceler gibi. "Hayır, hiç iyi değilsin. Şu eve girdim ve yaklaşık beş dakikadır Kutay'la ilgili hiçbir şey sormadın. Az önce Hatice Teyze'nin böreklerini gölgede bırakacağımı iddia ettim ve tepki bile vermedin, bak bu normal değil tamam mı?"

"Normal olmayan ne?"

"Şu dünyada o börekleri gölgede bırakabilen kaç varlık tanıyorsun Betül? Saçmalama, bunun en öncü savunucusu sensin!" Boş bakışlarıma karşı, "Neyse, tamam," dedi. "Konu bu değil. Normal olmayan şey Betül'ün burada olmayışı. Sen kimsin?"

"Kübra başım ağrıyor, uğraşamam." Tüm gün omuzlarımda dünyayı taşıyıp yörüngesine bırakmış kadar yorgundum. Dahası, yorgunluğum bu kez fiziksel değildi. Ömer'le ciddiyet tabanlı tüm tartışmalarımız-

dan sonraki durumum buydu. Bir fazlalıkla, bu kez onu kırdığımın farkındaydım.

"Tamam, anladım," dedi başını sallayarak. "Dolapta frambuazlı pasta var mı?"

"Bitti," dedim burnumu çekerek.

"Ne yapalım, bu sefer de böyle olsun."

Bunlar beni karantinaya alıp konuşturana kadar bırakmamasından önceki son sözleriydi, sonra üzerime yürüdü ve onu Kutay hakkında sıkıştırdığım zamanların intikamını alırcasına köşeye kıstırdı.

Gözyaşlarım baskı ve yorgunlukla yanaklarıma düşmeye başladığında Kübra üzerimdeki gölgesini çekip yanıma geçti ve kolunu omzuma atıp ağladıkça biraz daha küçülen bedenimi sardı kollarıyla, başımı okşamaya başladı.

"Tamam hamile kadın, hormonların normale dönene kadar buradayım."

...

Gözkapaklarım ciğerlerimin seçtiği o özel kokunun kaynağını bulmak ister gibi aceleyle aralanmak istese de kirpiklerim uçmak için havalanmış bir kuşun kanat çırpışı gibi hafif hafif kırpıştırarak veriyordu onlara özgürlüğünü.

Parmaklarım koltuğun bir yanını yokladı yavaşça, gözlerim beklediği özgürlüğü almıştı fakat karanlık bu özgürlüğü değersiz bir yetiye çeviriyordu. Bir süre karanlığın yerini loş ışığa bırakmasını bekledim. Zihnim çoktan varlığını hissettiğim adamla uyanıp bir gülüş yerleştirse de dudaklarıma, bedenim o gülüşü sahiplenecek kadar uyanık değildi henüz.

Bedenimde doğrulacak gücü bulduğumda koltuğun köşesinden destek alıp doğruldum; tam da beklediğim gibi Ömer koltukta oturmuş, gözlükleriyle elindeki kitaba dikkat kesilmişti ama ona baktıktan

birkaç saniye sonra, yeni uyansam bile dikkatinin dağıldığını fark ettim hareketlenen bakışlarından. Bir süre hiç bakmadı bana, sonra yavaşça kaldırdı gözlerini ve bakışlarını gözlerime dikti. Uyandığımdan emin olmak ister gibi izledi beni, sonra bacaklarını toplayıp hemen yanına vurdu elini.

"Gel."

"Ne?" dedim umutla. "Affettin mi?"

"Gel sen, gel."

Koltuktan sürünerek geçeceğim sırada Ömer'in keskin bakışlarındaki uyarıyı alarak uslu uslu kalktım yerimden, gidip yanına oturdum.

"Barıştık mı?" Göğsüne sokulmuş küçük bir kız çocuğu gibi alttan alttan bakıyordum ona.

"Küsmemiştik," dedi. "Sadece sana çok kızgındım."

"Biliyorum," dedim. "Ama sinirle bir anda söyledim. Ben öyle kızgınken durumu ciddiye almadığın için..."

"Ciddiye almak mı?" dedi sakinliğinin altında yatan sertlikle. "Benim için öyle önemsiz bir konu ki bunu aramıza girebilecek bir şey olarak görmüyordum fakat sen o kadar takıntılı davranıyorsun ki ne söylediğinin bile farkında olmuyorsun. Benim umurumda değil..." Yüzüme baktı bunu aklıma kazımamı ister gibi. "Umurumda değil, anlıyor musun? Ne Emel ne de başka bir kadın... Bu saçmalıkların bizi rahatsız etmesine bile müsaade etmiyorum; daha doğrusu etmemeye çalışıyorum, tabii sen..."

"Tabii ben ne?"

"Elimin tersiyle ittiğim konuları gelip burnumuzun dibine sokuyorsun." Kurtulup yüzüme dökülen birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı yavaşça. "Betül sen olmayan hiçbir kadına böyle bakmam." Saçlarıma çarptı sıcak nefesi. "Senin için ettiğim şükürleri duy." Karnımın üzerinde hissettiğim parmakları cümlesindeki bir yanlışı

düzeltir gibi okşadı kızımızı. "Sizin için," dedi bu kez ve karnıma eğildi hafifçe. "Ama önce annen için..."

Kirpiklerime biriken yaşları boşuna bir uğraşla zapt etmeye çalışarak, "Sonra Elif için," dedim.

Kaldırdı yüzünü, gözlerime baktı. Loş ışıkta bile seçebildiğim hareleri tüm günün soğuğunu unutturacak kadar sıcaktı, değdiği bakışlarımdan zihnimden ortalığa saçılmış tüm düşünce kalabalığını yakıp küle çeviriyordu.

"Rüzgâr," dedim bu kez.

"Rüzgâr?" dedi.

"Rüzgâr sensin Ömer," dedim omzuma dolanmış parmakları avcuma hapsederek. "Bazen kasıp kavuran, bazen rahatlatan fakat her daim ürperten bir rüzgâr..."

"Güzel," dedi nefesini küçük bir öpücükle birlikte saçlarımın arasına bırakırken. "Ne kadar şiddetli eserse essin, o rüzgârın yine sende durulacağını unutma."

İç çektim hafifçe, dudaklarım birkaç kelimeyle aralandığında vazgeçip sessizliğe çektim hepsini. Sessizlik konuştuğunda onu kelimelerin kalabalığına karıştırmak, o âna gürültüyle ihanet etmekti. İkimiz de başka hiçbir şey söylemedik, birkaç iç çekiş ve bakışın sessizliğe eşlik edişini izledik.

Adam rüzgârdı, kadının saçları arasına karışıyor ve ruhunu estiği her yere savuruyordu.

12.

Çizginin sonuna gelmeden seni uyarmak, durdurmak, ileriyi göstermek... İşte İslam buydu, hayran olunası bir durumdu benim için. Harama gitme, zina yapma, günaha girme değil; yaklaşma demek, tıpkı Ömer gibi... O harama bulaşmamayı değil, harama yaklaşmamayı kazımıştı aklına. Yolun sonunda değil, ilk adımında, *"Dur,"* diyordu; çünkü insan fıtratı ilk adımı attıysa bir sonrakini atmaya hevesli olacak şekilde yaratılmıştı.

Ömer defalarca anlatmıştı bunu bana, ilk anlattığında göğsümde filizlenen o merak hissinin nasıl düşüncelerimi hortumuna kattığını hatırlıyordum hâlâ. Fakat tuhaf bir şekilde öğrenip keşfettikçe biraz daha merak birikiyordu köşeye. Sebepleri bilmek, sebebin bittiği yerde teslimiyeti öğrenmek; bu muhteşem bir şeydi.

Bu dinin inançlarını benimsediğim zamandan sonra bir süre Müslüman insanları mükemmel bulmak istemiş, bazı yerlerde bunun karşılığını alamayınca Ömer'e sitem etmiştim. Çünkü benim için İslam, insanın üzerine taktığı hoş bir süs, çayın yanında gidecek bir sohbet konusu ya da boş kelime oyunlarına kurban gidecek bir romantizm değildi. Bazı insanların bunu yaptığını görmek hevesimi kırmıştı biraz da olsa. Ama mükemmelliği insana mal etmemeyi de böyle öğrenmiştim.

Kolay olmamıştı, çok bocalamıştım. Ömer bocaladığım o dönemlerimin hepsinde düşüncelerimin arasına can simidini atıp beni kıyıya çekmişti. Aslına bakılırsa can simidini atmamıştı, bizzat o düşün-

celerin arasına dalıp çıkarmıştı beni. Ama mutluydum, bu sularda yüzmeyi biliyordum artık.

Karşımızda oturan genç kadın okuduğu sureyi bitirip dua ettikten sonra Fatma Teyze ve ben bir köşeye geçip Kuran çalışmıştık biraz. Önceki okuyuşlarıma göre daha seri ve düzgün okuyordum artık, Ömer'in desteklerinin meyveleriydi bunlar.

Ben çalışmamı, Fatma Teyze de okumasını bitirdikten sonra, "Haydi bakalım," dedi elindeki küçük meali ellerime tutuşturarak. "Bir besmele çek önce."

Gülümseyip meali iyice kavradım ve besmele çekip bir sayfasını açtım. Bunu Fatma Teyzemle üç dört aydır yapıyorduk. Meali elimize alıp besmele çekerek bir sayfa açıyor ve gözümüze takılan ilk ayeti okuyorduk. Bu işin kökeni benim mealle ilk tanıştığım zamanlardan geliyordu, bunu o zamanlar daha sık yapıyordum.

"Ey iman edenler! Sabır ve namaz ile Allah'tan yardım isteyin. Çünkü Allah muhakkak sabredenlerle beraberdir (Bakara/153)."

Tanıdık bir ayet olmasına karşın, sözcükler anlık büyük bir karmaşadan sonra sakince oturdu yerine. Tuhaf bir ürperti ve beraberinde gelen iç çekişle okuduğum ayetin anlamını sindirmek üzere sokaklarını açtı zihnim. Bu ayeti daha önce okumuş, hatta bu sureyi Ömer'den birçok kez dinlemiştim.

Ruhumun dolduğunu hissettim, bedenime ruhumun ağırlığı çökmüştü sanki. Fakat alıkoyan bir ağırlık değildi bu. Aksine teşvik eden, yönlendiren bir ağırlıktı; hoş ve mühimdi.

Tüm bu karmaşık fakat aynı zamanda da oldukça basit duyguları Fatma Teyze'nin yüzünde de gördüğümde şaşırmıştım biraz. Gülümsediğinde dudaklarımı sebepsizce sıkı sıkı birbirine bastırıp kapattım meali ve gülümsedim.

Bir süre sonra Fatma Teyze'yle birlikte oradan çıktık, Ömer bizi almaya gelmişti. Dün tüm gece emniyetteydi, bugün erken dönüp

geçerken bizi alacağını söylemişti. Yorgun görünüyordu, bu sıralar genelde olduğu gibi. Fatma Teyze'nin evinin önüne geldiğimizde kısaca vedalaştık ikimiz de, o eve girdikten sonra yola çıkıp evin yolunu tuttuk.

Ara ara kar yağıyordu birkaç gündür, mevsimi çoktan gelmişti ama bu kez de tutacak gibi değildi. Soğuğunu getirip bırakmıştı sanki şehre ve bununla yetinmemizi istiyor gibiydi.

Eve girdiğimizde birkaç şey yapmak için biraz mutfakta oyalanayım demiştim ama hamileliğim boyunca yakamdan düşmeyen o tuhaf yorgunluk binmişti yine üzerime. Elimdekileri bir kenara bırakıp ayaklarımı sürüye sürüye içeri gittim. Odaya girer girmez masanın üzerine dizili birkaç kitap takıldı gözüme ama dünyanın en küçük zaman diliminde bundan vazgeçip koltuğa uzanmış Ömer'in yanına yöneldim.

Gece uyumamış, bir de üstüne üstlük geldikten sonra da dinlenmemişti. Ne kadar büyük bir cüsseye sahip olursa olsun, sonunda uykusuzluğa yenik düşmüştü. Diğer koltuğa geçip bugünlük üçlü koltuğumu Ömer'e emanet ettim ve koltuğun bir köşesine kıvrılarak kenardaki katlı, küçük battaniyeyi alıp üzerime çektim. Uykunun bedenime sızması çok uzun sürmemişti.

Uzun, rahat bir uyku çekmemiştim. Koltukta miskince yattım bir süre, sonra doğrulup sıkıntıyla etrafa baktım. Geçen gün masanın üzerine bıraktığım romanımı alıp koltuğuma döndüğümde, yalnız oturmak yerine yanımda Ömer'in sıcaklığını istedim. Bu yüzden yanına gidip onu rahatsız etmemeye çalışarak yer aradım kendime ama Ömer tüm koltuğu kaplamıştı. Onu uyandırmadan yavaşça bacaklarının üzerine çıktım ama dizimi koltuğa sağlam yaslayamadığım için dengemi kaybedip bir anda Ömer'in üzerine düştüm. Ben düşer düşmez Ömer ani bir hareketle yerinden doğruldu, dengemi biraz daha kaybedip yeri boylayacağım sırada kolumdan tutup yakaladı beni. Koltuktan destek alıp Ömer'in ani hareketiyle korkudan kasılmış göğsümün üzerine koydum elimi.

"Ben uyurken niye böyle şeyler yapıyorsun Betül, sakince gelsene yanıma. Ya ters bir şey yapsam!"

"Ne yaptım ki? Bir kenara oturacaktım şurada, ödümü kopardın!" Korkmak beni her zaman sinirlendirirdi, kolumu yakalamış elini çimdikleyip dişlerimi sıktım. "İnsafsız adam... Sen benim sırtıma otursaydın bile ben seni düşürmezdim!" Ömer'in hiçbir suçu olmadığını bildiğim hâlde bir yanım bunu görmezden geliyordu, haksız olduğumu bile bile çıkışmak tuhaftı ve buna devam etmek için biraz daha saçmalamayı gerektiriyordu. İşin daha da tuhaf kısmı, Ömer de henüz kendine gelemediği için aramızdaki tartışmada bir mantık aramıyordu.

"Çünkü ben senin sırtına çıksaydım, beni düşürecek kadar yaşamazdın," dedi ciddiyetle.

Sinirle soluyarak, "Bir şey söyleyeyim mi?" dedim sesimi yükselterek.

"Söyle!"

Gözlerimi kısıp dik dik baktım ona. "Haklısın."

Ömer'in boş bakışları birkaç saniye daha oyalandı üzerimde, tüm ânın saçmalığı bu küçük sessiz saniyelerde saklandığı yerden çıkıp göstermişti kendini. Dudaklarının küçük bir kıvrım yakaladığını gördüğüm anda geldiğini bildiğim kahkahasına eşlik eden içten bir kahkaha sardı göğsümü. Ömer boynu gerilene kadar geriye attı başını ve kendine hiçbir sınır koymadan gülmeye devam etti; ben ise zaten kahkahalarıma kapılmış gidiyordum, alnımı Ömer'in göğsüne yaslayıp gülüşümüzün sarsıntılarına bıraktım kendimi.

Kendimize gelebildiğimizde hâlâ birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Ömer kaç günün yorgunluğunun ardından ilk kez böyle tasasız, rahat ve huzurlu görünüyordu. Onu böyle görmek, okyanusvâri kokusunda zor ve uzun kulaçlar atıp dalgalarla boğuştuktan sonra ellerimi iki yana açıp bedenimi suyun yüzeyine bırakmak gibiydi.

"Bir şeyler hazırlayayım mı? Yemek yedin mi?"

"Kahvaltı yapmıştım," dedi elini karnımın üzerinden çekmeden.

"Öğlen oldu Ömer, açsındır sen şimdi. Ben de sabah doğru düzgün yemek yemedim. Bir şeyler hazırlayayım bize."

Kalktığımda Ömer beni durdurup hafifçe kendine çekti, az önce karnımda elini koyduğu yerin üzerini öpüp bıraktı beni. Kendi kendime gülüp çıktım odadan, mutfağa girdim. Bu âna kadar ben de çok acıktığımı anlamamıştım, sabah Fatma Teyze'yle evden çıkmadan ağzıma birkaç şey atmıştım sadece.

...

2017

Ömer önündeki kâseden biraz mısır gevreği alıp ağzına atarken, "Bugün annemlere gideyim," dedim.

"Ben bırakırım. Şu aralar dışarı tek başına çıkma, aklım sende kalıyor hep."

"Nereye kadar böyle olacak Ömer?"

"İki üç saate emniyete geçmem gerek zaten. Hem biraz daha sabret Betül, ortalığın hâlini görüyorsun. Durulsun biraz."

"Hem Kübra'nın oraya yakın bir yerde bir arkadaşı mı ne varmış, o da bırakmamı istemişti dün; onun için de gidecektim."

"Tamam, ben haber veririm ona da hazırlansın."

Hazırlanıp namazlarımızı kılmıştık birlikte, kahvaltıdan kalkarken Kübra'ya da hazır olması için mesaj atmıştım. Ömer birkaç gündür vakit bulamadığı için Kuran okuyamamıştı kızımla bana, o yüzden namazdan hemen sonra beni yanına çekip ikimiz için de okudu. Aradan kısa bir süre geçse bile onu dinlemeyi özlemiştim.

Evden çıktıktan beş on dakika sonra Hatice Teyze'nin binasının önündeydik, çok geçmeden Kübra indi ve yola çıktık. Hâlâ Ömer'in gözlerinin içine bakıyordu bir şey bilip bilmediği korkusuyla ama anladığım kadarıyla Ömer'in hiçbir şeyden haberi yoktu. O gün Kübra'nın söylediklerini zaten hatırlamıyordu, o zamanki karışıklıktan sonra bir daha sormamıştı bile; ki Ömer'den bahsediyorduk, aklının ucundan geçse bile bir köşede sorguya çekerdi. Bir de Kutay gelip böyle bir şey söyleseydi eğer, bir şeylerin bu kadar normal gitmesinin imkânı yoktu.

Kübra her gördüğü zamanda yaptığı gibi bir süre Ömer'i izlemiş, normal olduğunu fark ettikten sonra da rahatlayarak yaslanmıştı arkasına. Bir süre benimle konuştu, Ömer'in sataşmalarına cevap verdi; sonra da midesinin bulandığını söyleyerek susup cama yaslandı.

Telefonu çaldığında Ömer bana cebini işaret ederek çıkarmamı söyledi. Telefonu cebinden çıkardığımda arayanın Kutay olduğunu gördüm, bakışlarım refleks olarak Kübra'ya kaymıştı dikiz aynasından.

"Kutay arıyor," dedim farkında olmadan sesimi yükselterek. Ömer kaşını kaldırıp tuhaf bir bakış attı bana ve yola döndü sonra. Durumu toparlamak adına gülümseyip, "Açayım mı?" dedim.

"Bekle." Arabayı uygun bir yere çekip telefonu elimden aldı. "Aleyküm selam Kutay," diye yanıtladıktan sonra, "Evet evet, uğrarım bugün belki yanına. Zaten Betül'le Kübra'yı bırakmak için o taraflara geliyorum şimdi," dedi. Ardından biz burada değilmişiz gibi yüzünü diğer tarafa çevirip güldü hafifçe. "Tamam tamam, gelince konuşuruz. Haydi görüşürüz."

Kübra da ben de dikkat kesilmiştik Ömer'e. Üzerindeki bakışlarımın garipliğini fark etmeden gülüp telefonu kenara koydu.

"Kutay'ın bu sıralar bir işi var da uygun bir zamanda onu konuşacaktık. Şirketteymiş, yanına uğrarım bugün."

"Ne işi?" dedim Kübra'nın aklındaki soruları dillendirerek.

"Hayırlı bir iş..."

Tekrar yola çıktığımızda Ömer dikkatini yola çevirmişti. Göz ucuyla Kübra'ya baktım; meraktan kıpkırmızı olmuştu, yüzü cama dönüktü ama yüzüstü yatıp arka koltukla bütünleşse bile yüzündeki merak, dikkatinin bizde olduğunu haykırıyordu sanki.

"Ne hayırlı işi Ömer?"

"Betül iş netleşmeden konuşmayayım şimdi, sonra evde anlatırım."

"Ayıp!" dedim bana baktığı bir an, bakışlarımla Kübra'yı işaret ederek. "Kübra'nın yanında gizli gizli konuşacağız der gibi..."

"Gizli mi?" Kaşlarını çatıp takındığı ifade, neresinin ayıp olduğunu sordu sözcüklerinden önce. "Ne gizlisi Betül, Kübra'nın Kutay'la

ne ilgisi var ki? Şimdi çocuk işin gizli kalmasını isterken böyle her yerde konuşmak uygun olmaz."

"Ne olacak Kübra'dan Ömer?" Arka koltukta meraktan patlamak üzere olan kızı en iyi anlayan insan olarak devam ettim. "Söyle işte, merak ettim şimdi."

"Bir kız varmış."

"Kız mı?" dedim abartılı bir hayretle. "Ne kızı, biz tanıyor muyuz? Yok yahu, nereden tanıyacağız; bir kız işte."

"Onunla sohbete gelip giden birinin tanıdığıymış işte Betül. Çok uzatmayı düşünmüyor Kutay, kız da çok istemiyor herhâlde daha fazla uzatmayı; bilmiyorum. Benimle de isteme durumlarından, işin adabından konuştu biraz."

"Bir dakika!" İş karmakarışık bir hâl almıştı. Ömer, Kübra'yla Kutay'ı bilmiyordu. Kız, Kutay'ın sohbete gittiği birinin tanıdığıymış. İşi uzatmayacaklarmış, kız da uzatmayı istemiyormuş. *Peki bu kızın Kübra olmama ihtimali?*

Sıkıntılı bir nefes bıraktım.

"Sen kızı gördün mü?" dedim artık ne hâlde olduğunu tahmin edemediğim Kübra'ya dönme isteğini bastırarak.

"Gördüm."

Hemen arka koltuktaki kızın sıktığı yumruklar arasındaki öfkesini hissedebiliyordum.

"Nasıl gördün Ömer ya, yanına mı getirdi Kutay?"

"Ne yanıma getirmesi Betül, özellikle bu kız mı diye bakmadım ama görmüştüm işte öyle."

Ne yapacağımı şaşırmış bir hâlde kalakalmıştım.

"Ömer sanki sen kızı tanıyor olabilir misin? Belki tanıyorsundur. Gördüysen yani..."

"Betül gördüğümü söyledim altı üstü."

"Birine benzemiyor muydu acaba kız? Sanki biraz zorlasan çıkartacaksın."

"Benzemek mi?" dedi çattığı kaşlarının altından bana bakarak. "Betül ne oluyor?"

"Hiç," dedim artık söyleyeceğim şeylerin bir ötesinin her şeyi itiraf etmek olduğunu fark ederek. Konuyla ilgili tek bir kelime daha etmem çok tehlikeliydi.

"Kübra mendil var mı sende?" dedim bir bahaneyle arkamı dönerek. Kübra neredeyse tümüyle cama çevirdiği yüzünü belli belirsiz bana çevirdi. Gözleri kızarmıştı, göz pınarına düşmüş bir damlayı inatla oraya hapsetmeye çalıştığını gördüm. Bir şey söylemek istedim ama öyle sıkışık bir durumdaydık ki ne Ömer'e ne de Kübra'ya bir şey söylememin imkânı vardı.

Ömer, "Torpidoda olacaktı," dediğinde ancak dönebilmiştim önüme.

"Neyse," dedim. "Çok gerekli değildi."

Yol bir türlü bitmemişti sanki. Sonunda evimin önüne geldiğimizde Kübra benden önce indi arabadan. Ömer dışarı çıkıp benimle vedalaştıktan sonra, "Sen niye indin, gideceğin yere daha var," dedi Kübra'ya.

Kübra içindeki karmaşayı benden daha iyi bir şekilde kamufle ederek, "Burada da uğramam gereken bir yer vardı. Sonra ben kendim geçerim," dedi.

"Bekleyeyim istersen, ben de Kutay'ın yanına uğrayacağım zaten."

Kutay'ın adını duyduğunda Kübra'nın kendini daha fazla tutamayacağını düşünmüştüm ama hiç bozuntuya vermeden, "Gerek yok," dedi. "Neyse Allah'a emanet olun, haydi görüşürüz."

Arkasını dönüp yürümeye başladığında Ömer'e gitmesi için el sallayıp kaçamak bakışlarla Kübra'nın arkasından baktım. Ömer önümden geçip gittiğinde elimi karnımın üzerine koyup koşar adım Kübra'nın peşinden gittim. Kolunu tutup onu durdurduğumda nefesini bırakıp başını önüne eğdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"İleride minibüsler var."

"Ömer bırakacaktı..."

Hırsla bana dönüp kızarmış gözlerini dikti gözlerime.

"Sence daha fazla kendimi tutabilir miydim arabada?"

"Belki Ömer yanlış biliyordur." Elimi omzuna koyduğumda kendimden emin bir şekilde kolunu sıkıp onu iyi hissettirecek şeyler söylemek istedim fakat bunun yerine yalnızca cılız bir dokunuşla havada kalmıştı elim.

"Ne yanlışı Betül? Ömer Abim, 'Sohbette görüştüğü birinin tanıdığıymış, kızı gördüm,' diyor; her şey ortada!" Sonunda yanağına düşen ilk damlayı elini kaldırıp hızla sildi. "Sıkıldı artık, biliyorum. Söyleyeceğini söyledi o kadar, ondan bunu yapmamasını o kadar çok istedim ki benim bir korkak olduğumu anlayıp vazgeçti sonunda. Bunca zamandır hiç ses çıkarmamasının sebebi buymuş işte."

"Kübra..." dedim ne diyeceğini bilememenin yüzüme vurduğu çaresizlikle karşı çıkarak. Fakat devamını getiremedim, çaresizliğin galibiyeti kelimelerimi çalmıştı.

"Betül şimdi gideyim ben olur mu? Çok da iyi değilim zaten, kendime gelirim biraz."

İlk düşen damlaların ardından gelenleri yanaklarından silip hafifçe elini sallayarak döndü arkasını ve uzaklaşmaya başladı.

Kutay'a kızmak, Kutay'ı anlamak, Kübra'yı teselli etmek, Kübra'yı rahat bırakmak seçeneklerinin arasından çıkamayacağımı anladığımda beni bu seçeneklerin içinden çekip çıkaran bu sıralar genelde olduğu gibi varlığı ellerimin altında olan kızım olmuştu.

İnşallah sen geldiğinde mutlu bir hala bulursun karşında ve inşallah sana bakarken yüzünde olacak gülüş içten olur.

Tanıdık bir sahne... Aklıma gelir gelmez telefonuma uzanıp Selin'i aradım. Uzun zamandır açmaması ya da kapanmaya yakın açmasına rağmen bu kez birkaç çalışta açmıştı telefonu.

"Betül?" Sesi oldukça normal geliyordu.

"Selin nasılsın?"

"İyiyim, ya sen?" derken gülümsediğini anlamış ve biraz şaşırmıştım, çünkü uzun zamandır böyle konuşmamıştı benimle.

"İyiyim. Annemlerin yanına geldim de eğer buralardaysan gel istersen ya da ben de gelebilirim."

"Tamam, zaten dışarı çıkmak istiyordum bugün. Yarım saate sizde olurum. Görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefon kapanırken kaşlarımı kaldırıp elimdeki telefona Selin'e bakar gibi baktım. Moralinin düzelmesi güzeldi, onunla uzun süredir böyle konuşmamıştım. Aslına bakılırsa onunla uzun süredir konuşmamıştım bile.

Kapının önünde oyalanmayı bırakıp zile bastım sonunda. Annem kapıyı açıp içeri aldı beni, yanıma gelip sarıldı.

"Selamün aleyküm," dedim ağız alışkanlığıyla.

Annem ters ters bakmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Yine de yalnızca, "Hoş geldin kızım," dedi.

"Aleyküm selam," diyerek aldım kendi selamımı.

"Aman Betül!"

"Neyse... Nasılsınız, ne yapıyorsunuz?" Feracemle şalımı çıkarıp kapının yanındaki askıya astım gelişigüzel.

"Yeni geldim şirketten; baban da birkaç saate döner, toplantıya kaldı bugün. Aç mısın? Kendime atıştırmalık bir şeyler hazırladım, sana da yapayım mı?"

Şaşırmış gibi kaşlarımı kaldırdığımda annem gözlerini devirip mutfağa yönelmişti, ben de peşinden gittim.

"Anne farkında mısın?" dedim oldukça farkında olduğundan emin olarak. "Aynı evde yaşadığımız zamandan daha sık görüşüyoruz sanki artık."

"Betül... Hayatım başlama yine." Masanın üzerine bıraktığı kadehi alıp tezgâhın üzerindeki ekmek dilimlerine dönmeden bir yudum aldı.

"Laf sokmuyorum. Aklıma geldi de öyle, söyleyeyim dedim." Yanına gidip tezgâha yasladım belimi. "Bana salam koyma, Ömer o markanın ürünlerinin güvenilir olmadığını söyledi."

Sıkılgan bir bakışla, "Abartıyor," dedi ama yine de beni dinleyerek salam koymadı benim sandviçime.

İkimiz de bir şeyler atıştırırken normalde konuşmadığımız kadar konuşmuştuk. Bebeğimiz hakkında, doğduğunda planladıklarımız hakkında, annemle babamın seyahatlerde yaşadıkları olaylar hakkında ve annelik hakkında fakat annelik konusu çok uzun sürememişti; bu beni üzmek yerine güldürmüştü, annem ise saklamaya çalıştığı hafif utançla benimle birlikte gülmüştü.

Kapı çaldığında yerimden kalkıp açtım kapıyı, Selin gelmişti. İçeri girdikten sonra sarıldık birbirimize. Annem, Selin ve benim aramda dönen yüzeysel bir sohbetin sonunda Selin'le birlikte odama çıktık.

"Bir şeyler farklı sanki?" dedim kendimi tutamayarak.

Gülümseyerek salladı başını ama gülüşüne gizlenmiş tereddüdü görmüştüm.

"Farklı," dedi. "Son zamanlarda pek iyi değildim, seninle de konuşamadık bir türlü."

Ona kendini benden uzaklaştırdığını söyleyecekken vazgeçip sustum ve yalnızca, "Evet," dedim. "Anlat, merak ettim."

"Hastaneden sonra... Aslında Emre hastanede yatarken sürekli gidip gelmiştim yanına ve kendi kendime bir karar aldım. Başta Emre'nin istesem de kabul etmeyeceğini düşünmüştüm ama kabul etti."

"Neyi etti?"

Yatağımın ucundan yatak başına uzanıp yastıklardan birini çektim karnıma. Selin de bacaklarını koltuğa çekip iyice yerleşti oturduğu yere.

"Ona onunla yürüyeceğimi söyledim. Yani aslında... İnandıklarına önyargısız olarak, uzak durmadan ve onlardan kaçmadan, onu her şeyiyle benimseyerek onunla olmak istediğimi söyledim. Çünkü onu kaybetmek beni korkuttu Betül."

Mutlu olmam gerekiyordu ama önce bir şeyden emin olmalıydım.

"Kendin için mi kabul ettin her şeyi benimsemeyi, yoksa onu kaybetmekten korktuğun için mi?"

"Korktum Betül." Saçlarının ucuyla oynayarak büktü dudağını. "Bilmiyorum, aslında bunu pek konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak istemediğin bir şeye karar verdiğinin farkında mısın?"

Cevap vermeden salladı başını, tereddüdünün kaynağı buydu işte.

Mutlu olmalıydım, benim yapamadığım şeyi Emre yapabilirdi Selin'e; onun duvarlarını kaldıracaktı belki de fakat nedense korkuyordum. Onun adına korkuyordum; çünkü bu heyecanı bittiğinde ve kendi gerçeklerini gördüğünde hâlâ aynı fikirde, hâlâ aynı tutumda olacağından emin değildim. Daha şimdi bile kararsızdı bir şeylerden,

yalnızca Emre için *tamam* demişti. Bir yanım, *ne olursa olsun en azından bunu deneyecek*, diyordu ve bu da büyük bir adımdı. Belki Emre için bir adım atacak ya da atmış gibi davranacaktı ama bunun devamı onu o yola girmeye yönlendirebilirdi.

Belki de, umarım ya da inşallah.

Ne olacak bilmiyordum, sonunu tahmin etmek güçtü ama etmek de istemiyordum zaten; güzel şeylerin olması için dua edip bir kenara çekilmek düşerdi bana sadece.

Bu konu birkaç cümle sonrasında kapandı, biraz da kızım hakkında konuştuk. Onun kız olduğunu da Elif olduğunu da yeni öğrenmişti Selin, daha önceki kısa konuşmalarımız bu konunun geçeceği kadar sıcak olmamıştı.

Ne kadar süre konuşup sohbet ettiğimizi bilmiyordum; namaz kılmak için kalktığımda Selin de toparlanmış, bizimle vedalaşıp eve gitmek üzere çıkmıştı. Selin çıktığında babam gelmişti, biraz da onunla oturup konuştuk havadan sudan. Annemin akşam yemeği için dışarıdan söylediği yemekleri yedikten sonra da Ömer gelmişti.

Babam onu içeri davet etse de Ömer bunu kibarca bir sonraki gelişimize erteleyip hazırlanmamı beklemişti. Bu sırada onun annem ve babamla sohbet ettiğini, ailemin artık Ömer'le normal bir konuşma içine girebildiğini bir kez daha görmenin rahatlığıyla hızla hazırlanmıştım. Evden çıktığımızda gün içinde bolca aklımı kurcalayan konu yeniden bir düşünceler silsilesiyle birlikte girmişti beynimin içine.

"Kutay'la konuştun mu?" dedim ilgisiz görünmeye çalışarak.

Ömer bir kaşını kaldırıp hafif alaylı olduğunu hissettiğim bir ifadeyle baktı yüzüme.

"Konuştum."

"Ne konuştunuz?"

"Bir şeyler," dedi ve sürücü koltuğuna geçti.

"Ömer!"

"Sen niye bu konuya bu kadar taktın, rengin de bir değişmişti konuştuğumuzda. Sanki Kübra..."

"Yok," dedim aceleyle lafını bölerek. "Taktığım falan yok, merak ettim. Biliyorsun, merak etmek sıradan bir şey benim için. Merak ettim ve sordum. Neyse ne aman ya, Kübra'yı almaya mı gidiyoruz şimdi?"

Sokağı dönüp yola çıktığımızda hafif bir tebessümle başını belli belirsiz iki yana sallayıp, "Evet," dedi.

Bu saate kadar Kübra'nın ne yaptığını hiç bilmiyordum, onu biraz rahat bırakmamı istediği için arayamamıştım da. Verdiği adrese geldiğimizde Kübra'yı aşağı inmiş, bizi bekler bir hâlde bulduk. Yüzüne bakmaya çalıştığımda arabanın farlarının ışığından kaçıp havanın karanlığına sakladı kendisini. Sessizce bindi arabaya, selam verip cama yasladı başını ve başka hiçbir şey söylemedi.

Arabayı hareket ettirmeden önce Ömer'in telefonu çalmıştı yine, açıp kulağına götürdü.

"Aleyküm selam," dedikten sonra, "Yakınlardayım. Şansını zorlama istersen, benim de bir sabrım var biliyorsun ki," diye konuşmasına devam etti. En sonunda da, "İyi," dedi. "Sadece diski alıp giderim." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıp koltuğun yanına bıraktı.

Belki on, belki on beş dakika sonra Kutay'ın babasının şirketinin önünde durdu Ömer. Ne olduğunu öğrenmek için ona baktığımda bana bakmadan arabayı bir kenara çekip indi. Kübra nereye geldiğimizi bilmediği için başını hiç camdan kaldırmadan yaslandığı yerde duruyordu. Ömer arabanın kapısını kapatmadan önce durup eğildi.

"Siz arabada kalın, inmeyin. Hemen bir şey alıp geliyorum."

Başımı sallayıp hızlı adımlarla şirketin girişine ulaşana kadar izledim onu. O içeri girmeden biri dışarı çıkmıştı, Kübra'nın binadan çıkan kişiyi fark edip etmediğini görmek için hızla arkama döndüm. Ani

hareketim Kübra'nın dikkatini çekmişti. Yüzünü çevirip önce bana baktı; sonra biraz ileride Ömer'in yanında bekleyen adama, Kutay'a.

Ömer'e bir şey verdi. Ömer bir arabaya bir Kutay'a bakıp binanın içine girdi sonunda. Kutay ise yüzünü çevirmiş gibi gözükse de bakışlarını arabadan alamamıştı. Tümüyle arkasını dönüp bizi görmeyeceği bir şekilde durduğunda arka kapı sertçe açılıp kapandı. Arkamı döndüğümde Kübra artık arka koltukta oturmuyordu. Ne olduğunu anlamadan ben de hızla indim arabadan ve girişe, Kutay'ın yanına yürüyen Kübra'nın peşinden koştum. Onu yolda yakalamıştım ama durmayı reddediyordu, zaten Kutay'ın yanına da gelmiş sayılırdı. Sonradan pişman olacağı bir şey yapabileceğinden korktuğum için yanında durup onu bu kararından döndürmeye çalıştım.

"Gel arabaya dönelim. Bak sakin kafayla..."

Kutay sesleri duymuş olacak ki bulunduğumuz tarafa dönüp şaşkınlıkla bize baktı. Aramızda iki üç metre kaldığında sonunda durdu Kübra.

"Ömer nerede?" dedim, şimdi bir de onun buraya gelip işlerin iyice karışmasından korkarak.

"Lavaboya gitti," dedi duraksayarak. "Betül siz arabaya dönün, bak sıkı tembihledi. Akşam akşam çatar şimdi bana." Kübra'ya bakmamak için ayrı bir çaba sarf ediyordu sanki.

"Durmam zaten burada," dedi Kübra hiç sesini yükseltmeden, Kutay'a bakmak ve bakmamak arasında kalmış bir hâlde. "Sadece işte bu yüzden korktuğumu söylemeye gelmiştim ve beni haksız çıkarmadın. Seni asla affetmeyeceğim! Belki senin için ortada bir şey bile yok, ne de olsa sen tecrübelisin değil mi? Ama benim için vardı, hem de... Hem de... Sen sadakatsizlik ettin. Bunu unutmayacağım."

Kolunu elimden kurtarıp arkasını döndüğü sırada, "Aptalsın!" dedi Kutay arkasından. Kübra durdu ama dönmedi; feracesini avuçlarına sıkıştırmış, yumruklarını sıkıyordu. "Aptalsın, hem de o kadar aptalsın ki!" Kübra cevap vermedi; hareketsiz bir hâlde, hiçbir tepki göstermeden durdu öylece. "Elimde olsa kolundan tutup kendine gelene

kadar sarsardım seni!" dedi sinirle sıktığı dişlerinin arasından, sertçe kaşıdı boğazını. Ardından ellerini cebine soktu Kutay. "Bu cesaretini yeri geldiğinde de gösterseydin..."

Ömer'e bakmak için parmak uçlarımda doğrulduğumda beklediğimden çok daha yakında gördüm yeşilini ayırt edemediğim karanlık gözlerini. Kızgın bir hâlde ulaştı yanımıza.

"Betül, Kübra arabaya geçin!"

"Ömer ne oluyor?" dedim Kübra'nın koluna tutunup onu kendime çekerek.

"Kutay içeri gir!"

Sorumu görmezden gelmişti. Kutay hiç beklemeden arkasını dönüp binaya girdi, Ömer hemen arkamızda durup bizi kendine çevirdi.

"Eve gidince konuşacaktım ama hanımefendi daha fazla perişan olmasın," dedi Kübra'ya bakarak. "Bahsettiğim kız Kübra'ydı. Her şeyden haberim var. Şimdi arabaya geçin, ikinizle de konuşacaklarımız var."

"Ne?" dedim ağzımı yine bir karış açmış vaziyette. Ömer hafifçe çenemi tutup kapattı ağzımı. Gözlerimi kırpıştırıp yutkundum. "Ciddi misin sen?"

Kübra dikildiği yerde donup kaldı; gözyaşlarıyla dolmuş gözleri şimdi şaşkınlık, umut, mahcubiyet, utanç, gülümseme ve kafa karışıklığıyla doluydu. Tam bir karmaşa içindeydi, ben de öyleydim. Ömer onun olduğu yerde dikilmeye devam ettiğini görünce beni kenara çekip Kübra'nın feracesinin kapüşonunu yakaladı ve yukarı çekerek Kübra'yı da beraberinde yürütmeye başladı.

Kübra sarsak adımlarının Ömer için yavaş kaldığını fark edip koşar adım yürürken, bir yandan çoktan içeri giren Kutay'ın bunu görüp görmediğini anlamak için arkasına bakıyor bir yandan da kapüşonunu Ömer'in elinden kurtarmaya çalışıyordu.

"Koca adamsın Ömer Abi, yakışıyor mu yaptığın?" Yürümeye çalışırken Ömer'in eline vurmak için uzandığında dengesini kaybedecek gibi oluyordu, Ömer yine tuttuğu kapüşonuyla dengede tutuyordu onu.

"Yakışıyor."

"Kocaman kız oldum, yapma şunu ya. Yürüyeceğim, söz bak!"

"Yürü!"

Ömer onu dinlemeyip kapüşonundan tutup sürüklemeye devam ederken, "Yalan söyledin!" dedim ona yetişmeye çalışarak.

Onun bir yanında ensesinden tutulmuş bir kedi gibi sürüklenen Kübra, "Ömer Abiciğim, rica ediyorum bırakır mısın?" diyordu hâlâ.

"Hayır!" Bu cevabın ikimiz için de geçerli olduğunu arabaya ulaştığımızda anlamıştım. Arka kapıyı açıp içeri soktu Kübra'yı, Kübra allak bullak bir hâlde söylenerek girdi içeri.

Arabanın diğer yanından dolaşıp ben de bindim arabaya. Ömer koltuğuna yerleştiğinde, "Yalan söyledin!" dedim bir kez daha.

"Ne yalanı?"

"Kızı gördüğünü, Kutay'ın sohbete gittiği birinin tanıdığı olduğunu söylemiştin!" dedim aslında söylediklerimdeki gizli kelime oyununu ancak şimdi fark ederek.

"Kızı gördüm," dedi Ömer. "Her zaman görüyorum ve ben güzelim, yani Kutay'ın sohbete gittiği adamım; şu arkada oturan da benim bir tanıdığım oluyor."

"Yazık günah ya!" dedim kınayıcı bakışlarımı üzerine doğrulturken. "İnsan insana bunu yapar mı Ömer? Biliyorsun madem, gel konuş doğru düzgün."

"Şimdi buraya gelmemiz gerekmese bu konuyu sizinle bizzat ben konuşacaktım bu akşam zaten Betül." Arkaya dönüp Kübra'ya sağlam bir bakış atıp yola dönmeden önce beni de nasiplendirdi o bakışların-

dan. "Hem merak etmeyin, yine konuşacağız. Kübra bu gece bizde kalıyor, bol bol vaktimiz var konuşmak için."

Pekâlâ... Mutluyduk, şaşkındık ve Ömer Günsur tarafından sorguya çekilmek üzere bekliyorduk. Sanırım durumumuzu tanımlayacak kelimeler az önce kenara çekilip zamanın insafına bırakmıştı bizi.

Umarım normal bir aileyle karşılaşmayı beklemiyorsundur kızım, çünkü seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemem.

13.

Ömer'in birçok hâline tanık olmuştum. Polis olan Ömer, evlat olan Ömer, eş olan Ömer, arkadaş olan Ömer ve hatta baba olan Ömer'le tam olarak tanışmasam da şimdi gösterdiği tüm tutum aslının fragmanıydı ve kesinlikle çok güzeldi.

Sanırım abi olan Ömer'le yeni tanışıyordum. Kübra'ya her zaman abilik yapıyordu zaten ama bunu belirgin bir şekilde bu gece öğrenmiştim. Böylesine hassasiyetlere sahip bir adamın rahat bir abi olması pek tabii beklenemezdi fakat Ömer de buydu işte; sahip olduğu insanları arkasına çekip elinden gelse onlar için yeni bir yaşam alanı oluşturacak kadar hassas ama bunu törpüleyip hayatı güçleştirmeyecek kadar da iradeli.

"Madem biliyordun, Kutay'la bu kadar konuştunuz bir de; en azından gelip bana anlatsaydın ya!"

"Oldu, tabii!" dedi alayla gülerek ve çenesiyle Kübra'yı işaret etti. "Sonra da Kübra'yla konuşmama hiç gerek kalmasın, nasıl olsa sen söyleyeceksin ona."

"Hakkımı yiyorsun." Gözlerimi kısıp dudağımı büktüm huysuzlukla. "Hayır yani insan öyle olsa bile, ki değilim, böyle söylenmez."

"Biraz öyle olabilirsin," dedi Kübra neredeyse fısıldayarak. Hâlâ Ömer'in yüzüne doğru düzgün bakamıyordu, Ömer bizimle konuşmaya başladığından beri kıpkırmızıydı zaten. Yüzümü Kübra'ya çevirip ters ters ona baktığımda, "Sadece biraz," dedi köşeye sinmiş bir kedi gibi.

"Bu kadar oyuna gerek var mıydı Ömer?"

"Oyun mu? Oyun oynamadık Betül, gelip Kübra'ya net bir cevap vermesini söyleyebilirdim. Belki bu etkili olabilirdi ya da tamamen ters de tepebilirdi, bilmiyorum. Ama şimdi kendisi gördü, gerçek bir seçim yapması gerektiğinin farkında artık. Kaybetme ihtimali öne ittiği gereksiz konuların arasından mühim olanları ayırdı, aklına taktıklarının nasıl değersiz oyalanmalar olduğunu gördü."

"Öyle," dedim başımı sallayıp Kübra'ya küçük bir bakış atarak.

Kübra'yı elimize alıp tıpkı anne baba gibi dikilmiştik tepesine ve Kübra da babasından çekinen bir çocuk gibi koltuğun bir köşesinde sessizce bizi izliyordu.

"Helal olsun, ne diyeyim! Ben ne kadar konuşsam da ona önemli olanı gösterememiştim." Kübra ayağını topuğumun arkasına vurduğunda, "Ne var?" dedim ona dönerek.

"Neyse hanımlar, kaynatmayın konuyu." Ömer ellerini çırpıp ikimizin de dikkatini topladı üzerine. "Melek Teyze'yle yakın zamanda konuşacağım, önce bu iş ciddiyet kazanacak. Zaten böyle olmazsa olmaz. İsteme, söz vesaire neyse usulüyle yakın zamanda ayarlanacak."

"Ömer Abi..." dedi Kübra atılarak, eve geldiğimizden beri neredeyse ilk kez Ömer'in sorduğu bir şeyin cevabını vermek dışında konuşuyordu.

Ömer elini kaldırıp susturdu onu.

"Bu konunun itiraz kabul etmediğini söyleyeyim Kübra. Ha eğer bir itirazın varsa da zorlayacak değilim. O yüzden sana şöyle söyleyeyim, bana iki cevap verebilirsin sadece; evet ya da hayır. Belkisi yok bunun, karşındaki adam hazır bir hâlde beklerken kafana takılan birkaç şey yüzünden her şeyi belirsizliğe boğamazsın. Haksızlık bu."

Kübra'nın *belki* demeyeceğini biliyordum, ne hâle geldiğini görmüştüm ve işin güzel yanı bunu o da görmüştü. Belirsizliğinin nasıl

ufalandığını fark etmiştim gözlerinde, bir gün içinde yaşadığı hayal kırıklığı ve mutluluğundaki samimiyet ispatlamıştı bunu.

"Özellikle bu hususta olgun davranmanı istiyorum. Hayır deme hakkın her zaman var ama unutma ki eğer hayır dersen bu iş burada tamamen biter."

Kübra *biter* kelimesini duyduğunda korkuyla iç çekti yanımda, fark ettiğimin farkında değildi. Bu korkunun, yaşadığı ve yaşattığı tüm belirsizliklere karşı nasıl bir netlik ortaya koyduğunu görmemek için aptal olmak gerekti.

Kübra yüzünü eğmiş sessizce düşünürken, "Git abdest al," dedi ona Ömer. "Namazlarımızı kılıp yatalım, şimdi almayacağım cevabını."

"Tamam," dedi usulca yerinden kalkıp odadan çıkarken.

Ömer biliyordu vereceği cevabı, ben biliyordum, Kübra biliyordu ama kısa da olsa bir zamanla olgunlaşması ve zihninde bir yer edinmesi gerekiyordu vereceği, *evet* cevabının.

"Ömer..." dedim koltuğun diğer tarafına geçip kendini bırakan adama. "Hiç tereddüt etmedin mi? Kutay iyi bir çocuk ve ben ona kefil olurdum ama sen... Hiç eskiye dönebilir diye şüphe etmedin mi?"

Saçlarının arasından geçirdi parmaklarını ve hafifçe dağıttı saçlarını.

"Dönecek adam kıyıda gezer, dalmayı göze alamaz. Hangimizin garantisi var ki Betül? Ben Kutay'a güveniyorum."

Bu kadardı işte. Ömer Günsur ona güveniyordu, belki birçok insan tarafından saplantılı bulunabilirdi bu düşünce ama eğer o güveniyorsa, o insana güvendiğimde yaralanmayacağımı bilirdim; çünkü onun güveni temelinde sağlam sebepler olmazsa, arkası dolu değilse inşa olmazdı. Kör değildim, gözlerimi kapatıp döndüğü her yöne sorgusuz sualsiz yönelmiyordum; yalnızca onun baktığı yer güzeldi, bu yüzdendi onun yüzünü çevirdiği her yeri takip edişim.

Namazlarımızı kıldıktan sonra Ömer yanıma oturmuş, kızımıza ve bize Kuran okumuştu her zamanki gibi. Bu âna bir kez daha sahip olduğum için şükrettim defalarca.

Ömer bizi yalnız bırakıp yatak odasına geçti, yarın işe erken gitmeyecekti ama saat epey geç olmuştu ve o zaten sabah namazından sonra uyumuyordu.

Gece boyunca uzun uzun sohbet ettik. Kübra'nın içi içine sığmıyor gibiydi, bunu sürekli bastırması ve normal gözükmek için sıklıkla normal olduğunu sandığı uzun nefesler almasıyla yüzümü diğer yana çevirip gülmüştüm her seferinde. Kutay'a söylediklerinden dolayı pişmanlık duyuyordu. Bir ara bunun için Kutay'a mesaj atmayı bile düşünse de daha konu bana kalmadan kendini azarlayarak vazgeçmişti bundan. Melek Teyze'nin vereceği tepkinin ne olacağıyla ilgili konuşuyordu hep. Ömer'in bunu güzel bir şekilde halledeceğinden emin olduğumu söylesem de içindeki heyecana yenik düşüp telaşa kapılıyordu.

Kübra'yı sakinleştirip odada bir yatak açtım, onu orada bırakıp odama gittiğimde hiç vakit kaybetmeden yatağıma ulaştım. Yorganı kaldırıp Ömer'in yanına, hatta hemen göğsüne kıvrılırken anlamıştım ne kadar uykumun olduğunu. Kaba bir esneme ve beraberinde uzuvlarıma yüklenen ağırlıkla hiç direnmeden bıraktım kendimi uykuya.

...

"Siz uzanın Betül Hanım, doktorumuz birazdan yanınıza gelecektir."

Başımı sallayıp oturdum yatağa, yatmamak için yatağın bir köşesine yaslandığımda Ömer omzumdan hafifçe bastırıp yatmaya zorlamıştı beni.

"Yat, dinlen biraz Betül. O kadar telaş yaptık, yoruldun iyice."

Ömer'e karşı çıkmadan uzandım ve evet, söylediği gibi yorulmuştum ya da hayır, yıpratmıştım kendimi. Bir saat içinde tüm bedenimi sızlatacak kadar kendimi sıktığımın bile yeni farkına varıyordum.

Bu sabah korkutucu bir kasılmayla uyanmıştım, Ömer koşuya çıkmıştı. Gelmesi çok uzun sürmemişti, hatta neredeyse on dakika sonra yanımdaydı ama yalnız kaldığım bu kısa süre içinde zaman geçmek bilmemişti, tutamadığım gözyaşlarımla kilitlenip kalmıştım yatakta. Hemen beni kucaklayıp hastaneye getirmişti, şimdiyse birkaç kontrol yapılıp tehlikeli bir şey olmadığı öğrenildikten sonra odaya almışlardı beni.

Kutay ve Kübra konusunun üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti; Ömer kendisiyle konuştuğunda Melek Teyze hemen buraya gelmek için hazırlanmış fakat hava durumu yüzünden kısa bir süre daha beklemek zorunda kalmıştı; bir haftaya kalmaz gelirdi yanımıza. Hatice ve Fatma teyzelere de hiçbir şey söylememiştik, onların haberi olsa hengâme başlayacaktı; en azından Melek Teyze gelene kadar ortalık sakin kalacaktı. Kutay ise konuyu Ömer'e açmanın rahatlığı ve Kübra'nın o günkü yoğun duygularına tanık olmasıyla, önceki gibi onu rahatsız edecek bir belirsizlikten sıyrılmıştı artık; hazır bir şekilde olacakları bekliyordu. Ve yine işin ucu Melek Teyze'nin buraya gelmesine bağlanıyordu tabii.

Emre iyice kendine gelmişti ve hatta Ömer'in onu oyalamasına artık izin vermeyerek emniyete dönmek istiyordu bildiğim kadarıyla. Selin yine umduğu şekilde Emre'yle görüşemese de en azından ona gösterdiği sert tavırdan yaralanmıyordu artık. Söylediğine göre yakın zamanda Gülsüm Teyze'yle tanışmak istiyordu, Emre buna ne der bilemem ama bildiğim bir şey varsa o da Emre'nin Selin tarafında net bir şey yapmaması, onun kararında samimi olup olmadığını anlamaya çalışmasından kaynaklanıyordu.

Bir de Emel var tabii. Hafta içinde Ömer'in adamlarla konuşmaya gittiği bir seferde yanına gelip hâl hatır sormuş ama Ömer'den istediği samimiyeti bulamamıştı. Ömer'le birlikte gitmemiş, onu bana anlattırmak zorunda bırakmıştım; her ne kadar bu konu hakkında tek bir kelime bile konuşmayı istemese de.

Karnımın üzerinde birleşmiş ellerimize bakıp gülümsedim; çok güzeldi, güzeldik. Karnım iyice belirginleşmiş, öne çıkmaya başlamıştı. Ömer yanımda olduğu her an bebeğimizin üzerine koyuyordu elini, gece uyurken bile; onu korumak ister gibi. Ya beni kendine çevirip onu aramıza saklıyor ya da ellerini ondan ayırmadan sanki küçük bir kalkan oluşturuyordu.

Kapı hafifçe aralandı, saçlarını ensesinde sıkı bir topuzla sabitlemiş doktor içeri girmişti.

"Betül Hanım." Yanıma geldiğinde Ömer kenara çekilip koltuğa oturdu. "Nasılsınız bakalım?"

"Şu an iyiyim."

Elindekileri yatağın ucuna bırakıp hızla muayene etti. Geri çekilip kâğıda birkaç şey yazdıktan sonra, "Üşütmüşsün," dedi. "Kasılmalar olabilir; önceki günlerde kendini biraz yorduysan, soğuk kaptıysan normal bunlar. Ama yine de dikkat et, hele ki şu havalarda istisnasız kendine iyi bakman gerek. Yine de kasılmaları en aza indirgeyecek günlük yapman gereken birkaç egzersiz göstereceğim sana."

Dikkatle dinledim doktoru ama Ömer benden daha dikkatliydi ve söylenen her şeyi aklına yazdığını, bunlardan kaçmama imkân vermeyeceğini biliyordum. Gerçi kaçmayacaktım da, çünkü bu sabahtan sonra gerçekten korkmuştum.

Toparlanıp hastaneden çıktıktan sonra Ömer kahvaltı için birkaç şey alıp gelmişti. Sandviçlerden birini kemirmeye başladığımda yola çıkmıştık. Diğerini açıp ona uzattığımda yüzünü yoldan çevirmemişti önce; bu an bana onunla eski zamanlarımızı hatırlatmıştı, ona poğaça verdiğim zamanı... Kendi kendime gülüp bir kez daha uzattım, sonunda dikkatini çekebilmiştim ki bana bakıp tek eliyle aldı sandviçi ve büyük bir ısırık aldı.

"Niye güldün?" dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

"Hiç." Küçük bir ısırık alıp çiğnedim hızla. "Sadece ne kadar aksi bir adam olduğunu hatırladım." Portakal suyumun pipetini dişleyerek ona baktığımda cevap vermektense başını iki yana sallayıp güldü.

"Şu eylemlerden bir haber var mı?" dedim arabada uğraşacak bir şey bulamayınca. "Artık haberlerde eskisi kadar sık görünmüyorlar."

"Alanı daralttık, yıkımın yapılacağı alanın içine sıkıştırabileceğiz neredeyse; diğer yerlerde ise en ufak bir eylem teşebbüsü bile hemen dağıtılıyor."

"Alanı bırakmıyorlardır, daha çetin olacak sanki?"

"Olayın en başından beri alandaki eğitim ve yurt binalarının etrafında kalın bir zincir oluşturuyorlar; zincirdeki insanlar diğerlerinden daha kötü, tam anlamıyla terörist hepsi. Binalara yaklaştırmıyorlar."

"Eğitim için olmadığını herkes kesin olarak anladı o zaman artık?"

"O zaten en başından belliydi Betül, bugüne kadar çevredeki insanların etkilenmesini önlemek için binaların üzerine gidilmedi ama artık belli her şey, şimdi alanı da daraltmalarıyla operasyonlar art arda gelecek. Çünkü o insanların bizi binalardan uzak tutmak adına orada olduklarını biliyoruz."

"Onlara dâhil olacaksın değil mi?" dedim göğsüme binmiş yükün ezici ağırlığıyla. Aslına bakılırsa bu hisse alışmıştım fakat alışacak kadar normalleşmesinden hiç hoşlanmıyordum.

"Evet."

"Allah'a emanet ol Ömer, Allah'a emanet olun."

Elimi tutup öptü, belli belirsiz bir şey diyeceğini düşündüğümde çalan telefonuyla kaybolmuştu bu ihtimal. Kimin aradığına baktığında yolda uygun bir yer aradı, biraz daha ilerledikten sonra da arabayı kenara çekip açtı telefonu.

"Efendim Kutay?" dedikten sonra, "Aleyküm selam," diye selamladı. Kübra hakkında bir şey konuşacağı düşüncesiyle tüm dikkatimi ona vermiştim. "Aldım ya senden kamera kayıtlarını." Bir süre dinledikten sonra konuştu. "Tamam, sen emniyete geçtiğinde beni bekle. Yarım saate gelirim inşallah."

"Kutay..." dedi telefonu kapatmadan önce. "Ben gelmeden Ahmet dışında kimseyle bu konuyu konuşma, işin içine çok girmeni istemiyorum. Kayıtları da ona bırakabilirsin, haydi Allah'a emanet."

Telefonu kapattığında ne olduğunu soracaktım ki bu kez Ömer birini aradı.

"Ahmet, selamün aleyküm abi. Kutay birazdan emniyete geçiyormuş, sana bir disk bırakabilir. Şu şirket ve kızın ilişkisiyle ilgili mesele vardı ya... Getirdiğim kayıtlar eksik çıkmıştı, kalanları getirecek. Onunla ilgi..."

Ömer durup Ahmet'i dinledi bir süre, sıktığı dişleriyle kasılan çenesini gördüğümde ters bir şey olduğunu hissetmiştim. Direksiyonu kavrayıp sertçe sıktığında, ani tepki vermemek için kendini dizginlediğini biliyordum. Fakat sonunda sıktığı yumruğunu direksiyona geçirdi öfkeyle.

"Tamam Ahmet, onu arasınlar ama siz şu gelen kızın arkadaşının kayıtlarına bakın. Bir şey çıkabilir."

Telefonu kapatıp camın önüne hırsla bıraktı, başını geri yasladığında öfkeli ve düşünceli gözüküyordu. Gerilen boynunda belirginleşen âdemelması Ömer'in sertçe yutkunmasıyla hızla inip yükseldi. Sonunda başını kaldırıp arabayı çalıştırdığında biraz çekinerek, "Ne oldu?" diye sordum.

Bana yandan bir bakış atıp anlatıp anlatmamak arasındaki kararsızlığını saklamadan yaşadı. Emniyetteki işlerden bahsetmekten pek hoşlanmazdı; bu kadar bariz, herkesin gördüğü konular dışında uğraştığı işlerden zaten hiç haberim olmazdı genelde.

"O gün Kutay'ın yanına gitmemizin sebebi diğer şirketin kamera kayıtlarını bulup almasıydı, onları bana verdi ama eksik kayıtlar çıkmıştı. Kalanları da alabilmiş, bugün onu bırakacak."

Başka bir şey söylemeden yola devam ettiğinde biraz da olsa çekinerek, "Ya diğeri?" dedim.

"Betül..." dedi, ısrar etmemi sevmediğini biliyordum ama merak ediyordum ve bu çok da gizli bir şey değildi artık; en azından dışarıdan görüldüğü kadarıyla. Sonunda, "Adam kaçmış," dedi ısrar etmeye başlamamam için. "Ölen kızın abisi kaçmış, bulamıyorlar adamı. Kızın bir arkadaşı gelmişti şirkete, bize yardımcı olacak birkaç şey söyledi; onun telefon kayıtlarına da bakacaklar. Diğerlerinin telefonları ortadan kaldırılmıştı."

"Kaçan adam kesin suçlu o zaman..."

"Bir haltlar yediği belli de korkudan mı, suçlu olduğundan mı kaçtığını öğreneceğiz inşallah."

"İnşallah," dedim hemen arkasından. *İnşallah hallolur her şey de Ömer'i düşündüğüm her an diken üzerinde durmam, en azından bir süre.*

Geldiğimizde Ömer'le vedalaşıp arabadan indim. Eve çıkarken canım bir hayli sıkkındı, Ömer'in güvende olduğundan emin olmak istiyordum.

Tuhaf canlılardık; merdivenden düşüp sakat kalma ya da ölme riskim vardı, dışarıda kaza geçirme riskim vardı, hiç bilmediğim bir hastalığın beni düşürme riski vardı, hiç kimse hiçbir zaman güvende değildi aslında fakat biz gözümüzün gördüğü somut sebeplerden korkuyorduk her zaman; gördüklerimizle oyalıyorduk korkularımızı. Dediğim gibi tuhaf canlılardık, bunu hiçbir zaman inkâr edemezdim.

Eve girip arkamdan kapattım kapıyı. Hava soğuktu, karla karışık yağmur vardı; eve düşen loş ışık sessizliğe arka çıkar gibi dolanıyordu ortalıkta. Attığım her bir adım evin ıssızlığında emiliyordu.

Kötü değildi fakat anları yönetme gücüne sahip yaratıklardık işte. Loş ışığın ruhundaki ışığı yutmasına izin verip bir köşeye de çekilebilirdi insan, kendi ışığıyla zamanını aydınlatıp penceresine düşen loş ışıkla ruhunu da dinlendirebilirdi. Benim ise bebeğim için telaşlanmak, Ömer için endişelenmek ve yorgunluğum yüzünden zamanımı aydınlatma isteği gelmiyordu içimden; bu yüzden koltuğun bir köşesine geçip kıvrıldım sessizce.

Akşama kadar ders çalıştım, evi topladım, televizyon izledim, kitap okudum ve sonunda kendimi mutfakta buldum. Ömer için bir şeyler yapmak istiyordum bugün, Hatice Teyze'den öğrendiğim çorbayı hızla yaptıktan sonra adını hatırlamakta zorlandığım patlıcanlı yemeği hazırlayıp fırına koydum.

Tekrar ders kitaplarının başına dönecektim ki çalan kapı ziliyle oturduğum gibi kalktım koltuktan. Ellerim karnımda, hızla koştum kapıya. Kim olduğuna bakıp kapıyı açtığımda Ömer sert, soğuk bir ifadeyle dikiliyordu karşımda; canını sıkan her neyse ifadesini daha bir acımasız kılmıştı. Birkaç saniye yakalayabildim o ifadesini; sonrasında gözleri gözlerimi buldu, elleri karnıma sarılı kollarıma kaydı, hafif bir sıcaklık sızdı gözlerine. Dudakları yumuşadı, sert çenesi gevşedi, yumruklarına hapsolmuş parmakları açıldı. Koyu yeşil gözlerine yayılmış hareler kızgın bir topun damarları gibi ısıtıyordu bakışlarını. Çözülmüş ifadesine son noktayı dokunduran dudakları hoş bir açıyla hafifçe kıvrıldı; dudağının köşelerinde beliren küçük girintiler, bir girdap gibi çekiyordu beni kendisine.

Hafifçe iç çekip kenara çekildim.

"Selamün aleyküm," dedi ayakkabılarını çıkarıp içeri girerken.

"Aleyküm selam."

Belimi yakalayıp kendine çekti, yüzünü saçlarımın kapattığı boynuma yaslayıp ciğerleri oksijene aç bir hâlde uzun uzun soludu. Sımsıkı sarıldım göğsüne, bedenim onun kollarında yeniden şekillendi.

"Hoş geldin," dedim yüzümü göğsünden kaldırmadan.

Parmaklarıyla nazikçe yakaladı çenemi, yüzümü hafifçe kaldırıp alnıma saçılmış saçlarımı çekti önümden ve ufak bir öpücük bırakıp çekildi.

"Hoş buldum." Dizlerinin üzerine çöküp karnıma eğildi, elimi ve bebeğimizi hafifçe okşayıp bir kez daha, "Hoş buldum," dedi; bu kez bunun bana olmadığını anlamıştım. Ayağa kalktığında şöyle bir kokladı havayı. "Şu eve geldiğimde moralimin düzelmemesi için bir tane bile sebep var mı ki?" dedi beni küçük bir çocuk gibi kolunun altına alıp mutfağa girerken.

"Ömer beni bırakmayı düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi bir eliyle belimden tutup diğer eliyle yemeklere bakarak. Ardından bana doğru eğildi. "Abdestin var mı?"

"Var."

"Güzel... O zaman hemen namazı kılıp yemek yiyelim, çok açım."

Soğuması için çıkardığım patlıcanın köşesinden küçük bir parça kopardığında, "Önce beni bırakmalısın," dedim.

"Ah, kusura bakma!" dedi açtığı tepsinin üzerini tekrar kapatıp mutfaktan çıkarken. Bu arada hâlâ beni bırakmış değildi.

Namazı kıldıktan sonra kısa bir dua etti, biraz Kuran okudu, ardından da yemeğe geçtik. Ömer dolu dolu birkaç tabak yemeğin ardından ancak doyabilmiş ve yemekler hakkında övgülerini hiç saklamadan bir bir söylemişti. İyice şımarıp kedi gibi omuzlarımı kaldıracağım sırada kendimi de omuzlarımı da son anda tuttum.

İçeride çalan telefonun sesi boğuk bir gürültüyle bize ulaştığında Ömer yerinden kalkmıştı.

"Emre'yle konuşacaktık, o olmalı," dedi çok da emin olmayan bir hâlde. "Hemen dönerim."

Onu kapıda karşıladığım o ilk andaki soğukluğun yüzüne uğrayıp geçtiğini ve tereddüt ettiğini gördüğümde hiç fark etmemiş gibi tabağımla ilgilenip, "Tamam," dedim. "Ben de şunları kaldırayım ortalıktan."

İçeri gittiğinde telefonu açmış olacak ki zil sesi kesildi fakat bir süre konuşmadan karşısındakini dinlediğini anladım, telefonu kapatmamıştı. Kulağımı kapı pervazına yaklaştırdım dikkatle, gelen belli belirsiz bir gıcırdama sesiyle Ömer'in kapıyı kapattığını anlayabilmiştim. Başımı kapının kenarından uzatıp baktım, beklediğim gibi kapalıydı. Ben meraklı bir insandım, Ömer tuhaf davranıyordu. *Pekâlâ, tüm bunlar yeterince geçerli sebeplerdi.*

Parmak uçlarımda mutfaktan çıkarak Ömer'in olduğu odanın kapısının hemen yanına gelip kulağımı kapıya doğru çevirdim. Başta söylediklerini anlamakta zorluk çeksem de, neredeyse kapıya yapıştığım sırada bu zorluğu da aşmıştım.

Bu başlı başına yanlış bir şeydi, olur da bir gün bu an için, "Açıklayabilirim!" diye bir cümle kurmaya niyetlenirsem karşımdakinin, "Açıklama falan istemiyorum!" diyerek beni dinlemeyi reddetmesi için içten içe dua ederdim ve tabii ki bir de daha fazla mantık için.

Ömer sakin konuşuyordu ama bu sakinliğin, bir fırtınayı örttüğünü onu duyan herkes anlayabilirdi.

"Eğer devam edersen senin hayatını karartırım!" dediğinde kendi kendine sohbete dalmış düşüncelerim bile sessizliğe çekilmişti.

"Yakalandığında kimse seni elimden alamayacak!"

"..."

"Son çırpınışlarınız bunlar, merak etme. Senin de, o sana arkasını toplatmaya çalışan şerefsizlerin de sonu gelecek; haberiniz olsun!"

Devamı gelmedi, Ömer susmuştu. Karşı tarafı dinlediği bir sessizlik değildi bu, karşı tarafı dinlemeyi kestiği bir sessizlikti.

Ne olduğunu pek anlamamıştım, birkaç tatsız tahmin vardı aklımda ama hiçbirinden emin değildim. Kafam karmakarışıktı, emin olduğum tek şey Ömer Günsur'a zarar gelmesi ihtimalinin beni korkunun eşiğine çektiğiydi. Aklımda dahi olsa bunu dillendirmekten nefret ediyordum fakat ihtimal kapısı açıktı ve Ömer için korkunun eşiğinde böylesine sıkışmışken bu cereyan beni üşütüyordu.

14.

Evden çıkmak için geç kalmasına rağmen acele etmeden kılmıştı namazını. Takkesini çıkarıp seccadesiyle birlikte katladığı sırada biraz daha durup dün gece okumaya başladığı sureden birkaç sayfa daha okumayı düşündü fakat bunu yaparsa geç kaldığı süre epeyce uzayacaktı, geleceğine söz vermişti ve verdiği sözleri tutmamaktan her zaman nefret ederdi.

Akşam devam etmeye karar vermişti, eve geldiğinde unutmaması için Kuran'ı ünitenin hemen üzerine bıraktı. Ceketini giyip kabanını üzerine aldıktan sonra arabanın anahtarlarının cebinde olup olmadığını kontrol ederek açtı kapıyı.

"Kutay?"

Tanıdık kadın sesiyle aniden kaldırdı başını. Sarı saçlarını dağınık bir at kuyruğuyla tepesinde toplamış, havanın soğuğuna ve kara rağmen paltosunun altına kısa bir etek giymişti kız.

"Begüm?" dedi Kutay burada ne işi olduğunu sorarcasına.

"Geçen aydan beri hiç aramadın."

Kutay sinirle kendi kendine gülüp sabır çekti, Ömer'in yanında dura dura sabır çekmeyi alışkanlık hâline getirecekti neredeyse.

"Geçen ay da aramamıştım."

"Doğru," dedi kız manidar bir gülümsemeyle. "Ben şirkete gelmiştim. Gerçi ismimi hatırladığın için şanslı kızlar kategorisine giriyorum değil mi?"

"İstediğin kategoriye girebilirsin ama benimle ilgili olanlara değil." Eliyle kenara çekilmesi için işaret etti, kız kenara çekildi ama gitmeye pek niyetli de değildi.

"Ne oluyor Kutay?"

Kapıyı kilitleyip asansöre yöneldi, asansör bu katta olduğu için kapısını açtı ve Begüm'ün içeri girmesi için durdu kenarda.

"Haydi Begüm, geçen sefer de söylemiştim. Eskide bıraktığım insanlarla pek işim yok artık, sen de arama beni. Hele de evime, işime hiç gelme."

Kız, Kutay'ın karşısında durup buruk bir ifadeyle baktı yüzüne. Onun geçmişindeki kızları biliyordu. Hiçbir zaman ısrarcı, yakasını bırakmayan kızlardan hoşlanmazdı Kutay; o da o kızlardan olmak istemezdi zaten fakat yine de zoruna gidiyordu eskileri hatırlayınca.

"Duydum," dedi. "Arkadaşlarınla bile çok görüşmüyormuşsun."

"Gerekenlerle, gerektiği kadar."

Yavaşça başını sallayıp saçlarını kulaklarının arkasına itti.

"Benim yakandan düşmeyen kızlardan olmadığımı biliyorsun." Cevap vermedi Kutay. "Yine de merak ediyorum. Sana ne oldu Kutay? Geceleri mekânlarda aranan, sadakatten hoşlanmadığı bilindiği hâlde kızların çevresinden ayrılmadığı o ulaşılmaz adama ne oldu?"

"Sadakatten hoşlanmıyordum, ta ki nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar," dedi bu kısacık açıklama için bile hemen sonrasında pişman olarak. "O adam artık yok, olan bu. Artık gitsen iyi olacak."

"Hayatında biri var değil mi?"

Kutay bir cümleyle düşüncelere takılıp gitmiş aklına kapılarak gülümseyecek gibi oldu bir an için; Kübra'yı geçmişinden böyle ayrı tutmak isterken, onu eski kız arkadaşının karşısında düşünmeyi bir hakaret bildi kendine.

"Evet," dedi. "Hayatımda biri var, hayatımda bir şeyler var ama eski Kutay'dan geriye hiçbir şey yok. Geçmişi arkama aldım ben, bir daha önüme çıkmasına da izin vermem. Sen de geçmişimdesin Begüm. Bu yüzden lütfen git, buradan ve hayatımdan."

Sertçe birbirine bastırdı dudaklarını, yutkundu. Büyük bir özenle sürdüğü mavi ojesinin kenarını soydu tırnağıyla.

"Eskiden iyiydik Kutay, çok iyi bir ilişkimiz olmamıştı ama iyi anlaşıyorduk. Başka kızlar olsa bile yine birbirimizi..."

"Begüm!" dedi Kutay onu susturarak ve asansörün kapısını biraz daha açtı içeri girmesini söyler gibi.

Kutay'ın gözlerine dikti bakışlarını ama karşılık bulamadı. Kabullenişi adımlarına öğreterek açık kapıdan içeri girdi. Asansör kapanmadan önce son bir kez daha baktı Kutay'a. "Kendine iyi bak," derken kapı kapandı.

Kutay kapanan kapının yanında omzunu duvara yaslayarak bekledi. Merdivenden inecekti ama yine de biraz zaman geçsin istiyordu, aşağıda tekrar karşılaşmak hoş olmazdı.

Uzun zamandır aklını kurcalayan sorun artık tam anlamıyla bir hareket gerektiriyordu ve Kutay gerekeni yaparak kararını almıştı. Numarasını değiştirip birçok insanla bağını kopardı. Şimdi daha fazlası gerekiyordu; evini değiştirecekti, hem de bir an önce.

Şirkete geldiğinde hiç oyalanmadan odasına çıkıp masasının üzerinde bekleyen işlerin başına geçmişti. Erken çıkıp emniyete, Ömer'in yanına uğrayacaktı. Bugün sohbet günüydü, bunu aklının bir köşesine not ederek işlerine döndü.

Birkaç kere ara vermesinin ardından bugünkü işlerini bitirmiş, babasıyla konuşmuş ve sonunda akşama doğru şirketten çıkabilmişti. Sohbet bugün biraz geç başlayacaktı bildiği kadarıyla ama yine de erkenden orada olmaktan hoşlanıyordu.

Emniyetin yakınlarında nihayet uygun bir park yeri bulduktan sonra arabadan inip usul usul yağan karın tadını çıkarmak ister gibi yavaş adımlarla ulaştı emniyete. İçeri gireceği sırada tanıdık bir yüz durdurdu onu.

"Ooo selamün aleyküm."

Kapının yanına yaklaşan Emre'ye bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Aleyküm selam da senin iznin bitti mi?"

"Sıkılıyorum evde," dedi Emre onunla birlikte içeri girerken. "Yat yat, nereye kadar?"

Emre içeri girdiğinde neredeyse karşılaştığı herkes selam verip durumunu sormuştu. Birkaçı buraya gelip hata yaptığını, evde mis gibi yatması gerektiğini söylese de Emre onlara kulak asmadan hafif dalgalı bir dille cevap verdi çoğuna.

Yukarı çıktıklarında, "E sen de gel çalış artık bizimle," dedi Emre gülerek. "Gerçi çalışıyor da sayılırsın hani, sana da bir oda açalım."

Emre gibi güldü kendi kendine.

"İznini uzatsa mıydın sen acaba? Hastalık çenene vuruyor gibi."

"Hasta falan değilim ben," dedi Emre sırtını dikleştirerek. "Çene mi dedin sen? Tepemi attırma, alırım seni nezarete."

"Güldürmemek için yapılmış ucuz şakalar..."

Birbirlerine laf ata ata gittiler Ömer'in yanına; Ömer karşısında beklemediği iki adamı görünce kaşlarını çatıp, "Hayırdır?" dedi yalnızca.

Onunla selamlaşıp kendi masasına geçti Emre; Ahmet ona durumunu sorarken Kutay, "Sohbet var ya, birlikte geçeriz diye düşündüm," dedi. Emniyet tam yolu üstünde kalıyordu; bu yüzden bazı günler uğruyor, Ömer'le birlikte geçiyordu.

"Ah!" dedi Ömer saçlarını karıştırarak. "Unuttum ben onu ya! Epey karışıktı bugün buralar, aklımdan çıkmış."

"Gelmeyeceksen gideyim ben."

"Yok, gelirim. Geç başlıyordu bugün herhâlde, değil mi? Biraz işim var, sen yine kendin geç istersen. Arkadan gelirim ben."

"Beklerim o zaman," dedi Kutay masanın önündeki sandalyelerden birine geçerken. "Sorun değil."

"İyi o hâlde."

Ömer işlerine dönmüştü ki Emre, "Ben yokken neler oldu?" diye sorunca Ahmet'e bakarak Emre'yi işaret etti Ömer.

"Niye geldi bu? Dün kovmadık mı biz bunu?"

Emre dün de gelmişti emniyete ama Ömer de Ahmet de gitmesini söyleyip bir de üstüne gitmeyi kabul etmediği için polislerle emniyetin kapısının önüne çıkarttırmışlardı.

"Hatırlatmayın isterseniz," dedi Emre ikisine de terslenerek. "Haydi bir halt ettiniz, niye hatırlatıyorsunuz?"

"Ders çıkarırsın belki diye," dedi Ömer alayla. "Ama yok, adam kalkıp yine gelmiş. En sonunda hastanede de biraz daha kalması için kavga edecektik. Ama yok Ahmet, bunu var ya bir gün... Hatta yok, bir saat yatıracaktık hastanede; sonra dikecektik şu masaya, o zaman görecekti."

Ahmet de Ömer de bu konuda Emre'ye güzel bir laf söylemiş, Kutay da ikisine destek çıkmıştı. Sonunda herkes işinin başına döndüğünde

Emre hepsinin göreceği şekilde yakasını silkerek, "Fenalaşacağım şu adamların yanında," dedi yakınarak.

Kimse cevap vermedi ama hepsi birkaç saniye için ona ters ters bakıp sonra önüne dönmüştü.

"Ne oldu eylem işleri?" dedi Emre, Ömer'e dönerek. "Etrafa ateş açan şerefsizleri bulabildiniz mi?"

"Bulduk Emre bulduk, sana da diğer polislere de ateş açanları bulduk."

"Neredeyse," diyerek düzeltti Ahmet.

Emre bir bilgisayara bir elindeki dosyalara bakarken, "Eee, neymiş, kimmiş bunlar?" diye sordu.

"Kimlikleri tespit edildi. Hem sadece onlar da değil, eylemlerde göze batan bazıları ve ortalığı karıştırmaya çalışanlar da var içlerinde."

"Sonuç?"

"Zaten çok temiz insanlar olacağını zannetmiyorduk ama..." dedi Ahmet. "Birçoğunun birkaç terör örgütüyle bağlantısı çıktı, diğerlerinin birçoğu da sabıkası kabarık insanlar."

"Şu kızın abisi, kaçan çocuk beni arıyor bir süredir," dedi Ömer. "Her seferinde ayrı bir numaradan arayıp tehdit ediyor aklınca, bu işin peşini bırakmam için. Tahminime göre bu çocuğu şirket kullanıyor; zorla mı, bir şey mi vadediyor bilemem."

"Burada birkaç kişide daha varmış o bela herhâlde. Ver kayıtları, incelesinler Ömer. Arkasında birileri varsa sakat o iş."

"Verdim dün ama farklı numaralardan aradığı için net bir yer bulamadılar. Bu önden havlıyor, arkada adamlar ne halt ediyorlarsa onu çevirmeye çalışıyorlar."

"Bu çocuğun şirketle olan telefon görüşmelerine ulaşamaz mıyız?"

Emre ve Ahmet uzun uzun düşünmeye başladığında Kutay, "Ben bir bakayım isterseniz," dedi teklifiyle tüm dikkatleri üzerine çekerek.

Ömer bu teklifi duyar duymaz başını iki yana salladı.

"Olmaz Kutay!" Ahmet ve Emre de desteklemişti Ömer'i. "Zaten yeterince yardımcı oldun bize, bundan sonrası seni açık açık işin içine sokmak demek. Bu kadar yükü senin omuzlarına yükleyemem."

"Ne yükü Ömer, yardım..."

"Tamam Kutay da, hayır dedik işte! Bizim işler belli olmaz, seni tehlikeye atamam." Ömer son noktayı koydu konuya ve çekildi masasına. Sabahtan beri bakıp durduğu dosyaları tekrar aldı eline, baktı ama canı sıkkın bir hâlde masaya atması çok uzun zaman almadı.

Emre, "Kız arkadaşı vardı bunun, buraya geldiğini söylemiştiniz," dedi. "Onun telefon kayıtlarına falan baktınız mı?"

Ömer, "Çocuklardan birkaçı bakmış, bir şey bulamamışlar," dediğinde içine bir kurt düştü o an. Gözlerini kaldırıp Emre'ye baktığında o da aynı ifadeyle Ömer'e bakıyordu. Bir süre düşündü Ömer.

"Ahmet sende şu kızın numarası var mı? Onu arasana, buraya gelsin. Şunları tekrar inceleyelim."

"Tamamdır."

"Kutay iş biraz uzun sürecek gibi, geç kalacağımızı sanmıyorum ama beklemek istemezsen..."

Kutay, "Yok Ömer, sorun değil. Hem belki... Neyse," deyip sustuğunda Ömer ona bakıp gülerek başını iki yana salladı.

"İyi... Yalnız yanlış meslek seçmişsin sen."

"Değil mi ya!" diye atıldı Emre kenardan. "Bizim yanımızda olacaktı bu adam."

...

"Tarihi net olarak hatırlıyor musun?"

Kız düşündü, düşündü ama bir türlü cevap veremedi. Ömer küçük bir bakışla Emre'nin kenara çekilmesini işaret etti; kız geldiğinden beri sorguya çeker gibi dikilmişti tepesine, gölgesinde ürkmüştü kız. Eğer Emre biraz daha kızı korkutmaya devam ederse kalkıp geçirecekti suratına bir tane, öyle sinirlenmişti.

Ömer sonunda kalktı ayağa, Emre'yi kenara çekip, "Gitsene!" dedi çıkışarak. "Git Emre Allah aşkına, elimden bir kaza çıkacak şimdi. Hasta hasta çekilmiyorsun."

"Kim hasta ya, sizden daha sağlamım ben!" Söylenerek çekildi kenara, sandalyelerden birine geçip oturdu.

"O gün, yani arkadaşın yanındayken herhangi birine bir şey söyledin mi telefonda?" Ahmet, Emre'ye göre daha yapıcı muamele ediyordu.

"Hayır, birine bir şey söylemedim ama o gün zaten pek konuşamamıştık; o sürekli telefonla konuşmuştu hararetli bir şekilde, neredeyse her dakika bir kapanıp bir açılıyordu telefon. Çoğu kez de abisi arıyordu anladığım kadarıyla."

"O sırada sen de telefonda biriyle konuştun mu?"

"Evet ama konuşurken o çok durmadı yanımda, zaten telefon çaldığında yanımdan ayrılıyordu sürekli."

Ömer durdu, kaşlarını kaldırdı yavaşça. Bir düşünce, büyüttüğü fikre sıkı sıkı tutunarak sardı zihnini.

"O günün tarihi neydi peki, bu tarihi hatırlıyor musun?"

Kız bir an için durup, "Ben... Emin değilim," dediğinde herkes sessizce ona kısa bir müddet düşünme süresi tanıdı. Nitekim bir süre sonra, "Sanırım hatırlıyorum," dedi. "Aslında bir değil, birkaç gün var aklımda ama bu da işinize yarar sanırım."

"Yarar."

Kızın söylediği tarihlerdeki görüşmelere bakılmaya başlandı. Ahmet, Ömer'in düşündüğü şeyi anlamıştı neredeyse; arkadaşını tanıyordu ve az çok nasıl düşündüğünü, nasıl bir yol izleyeceğini tahmin ediyordu.

"Telefon görüşmelerinden hangilerinin o gün olduğunu hatırlayabilir misin?" dedi Ahmet.

"Ya da arkadaşının yanında yaptığın görüşmelerin," diye ekledi Ömer.

Kız çekingen bir tavırda başını sallayıp, "Sanırım hatırlayabilirim," dedi. İyice gerilmişti; sürekli parmaklarıyla oynuyor, dudaklarını kemirip kısa süreli soluklarla dolduruyordu ciğerini.

Ömer onun bu hâlini fark ettiğinde, "Emre hepimize birer kahve getirsene," dedi ortamı yumuşatmak adına, sonra kıza döndü. "Senin istediğin başka bir şey var mı?"

Kız, "Hayır, teşekkürler," dedi sessizce.

Emre, Ömer'in şaşırıp alayla kaşlarını kaldırmasına sebep olacak şekilde hiç söylenmeden getirmişti kahveleri. Fakat yine de Ömer'in bakışlarını fark ettiğinde onun önündeki kahveyi kendi önüne çekmişti. Ömer ona sataşacağı sırada saate takıldı gözleri, birden ayaklandı.

"Namaz geçecek, farkında değiliz."

Emre ve Kutay daha önce kıldıkları için kalkmamışlardı, Ahmet ise Ömer'in arkasından ayaklandı.

...

Namazı kılıp mescitten çıktıklarında Ömer durup telefonunu çıkardı. Ahmet'e önden gitmesini söyleyip Betül'ü aradı. Üçüncü çalışta açmıştı telefonu.

"Efendim?"

Ömer gülümseyip günün en rahat nefesini çekti içine. Sesini bile duymak gerilmiş koca bünyesini bir anda rahatlatıveriyordu.

"Selamün aleyküm."

"Aleyküm selam."

"Nasılsınız?" Bir çoğul ekinin ciğerlerine böylesine bir baharı taşıyabilmesi muazzam bir şeydi.

"İyiyiz, kızın bugün biraz huysuz gibi. Henüz fark etmesem de çok yorgun hissediyorum kendimi. Bugün bir saniye için hareket etti sandım Ömer. Ama telefonum hırkamın cebinde kalmış, onu hissetmiştim. Biraz aptalca olabilir ama bekliyorum işte..."

Yine nefes almadan konuşmuş, susunca da nefes nefese kalmıştı.

Kızından bahsetmek küçük bir çocuk gibi heyecanlandırıyordu Ömer'i, onu hissetme düşüncesi ise birazdan başına geçeceği işlerin hepsini önünden siliyordu; polis Ömer bir köşeye çekiliyor ve baba olan Ömer'in ellerine sığacak küçük bir bedenin hayalini kurduruyordu.

"Kendini çok yorma," dedi Ömer. "Konuştuk ya doktorla, daha varmış."

"Biliyorum ama... Neyse, öyle işte."

"Bugün geç gelirim büyük ihtimalle Betül, sohbet falan da var ya. Anneme geç istersen, Fatma Teyzem de oradaymış."

"Tamam," dedi Betül iç çekerek. "Allah'a emanet ol."

"Siz de güzelim."

Telefonu kapattığında polis Ömer yine gelip yerleşmişti omuzlarına; telefonu cebine koyup koridora döndü, yanından geçen birkaç kişinin selamını başını eğerek alıp merdivenlere yöneldi.

...

Önüne düşen birkaç tutam saçı tekrar düşeceğinin bilincinde olmasına rağmen geri itip elleriyle taradı saçlarını. Ahmet ve Emre karşıların-

daki kızı ve kayıtları büyük bir dikkatle dinlerken, Emre kendisini fark edip gelmesi için hızla elini salladı.

"Ömer hemen buraya gel!"

Çevrelerinde birkaç polis daha vardı; yanlarından geçip Emre'nin yanına geldiğinde, Emre oturması için sandalyeyi çekti kenara.

"Şunu dinle."

Ahmet, "Doğru düşünmüşsün," diyene kadar ne olduğunu kavrayamamıştı; kulaklığı eline alıp kulağına tuttuğunda neden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Kaydı dinledi fakat derine inmeden, ayar yapmadan dinlendiğinde ortada hiçbir şey yoktu; kız bir arkadaşıyla telefonda konuşuyordu. Ömer bunun devamının geleceğini biliyordu, "Evet, asıl konu?" dedi polise bakarak.

"Şurayı iyi dinle," dedi Emre kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden.

Kızın sesinin ardında başka bir ses hafif bir mırıltı gibi duyuluyordu arkada; net değildi, zaten çok kısa bir süre sonra da uzaklaşıyordu yanından. Polis son ayarlamaları yaptıktan sonra bir kez daha dinletti aynı kaydı. Artık arkada duyulan ses net bir şekilde anlaşılıyordu; bu, öldürülen kızın sesiydi.

Tam tahmin ettiği gibiydi; eğer kız o gün sürekli telefonla konuştuysa onun yanında yapılmış herhangi bir telefon görüşmesinin kanıt niteliği taşıması muhtemeldi ve bu ihtimali yakalayabilmişlerdi. Kızın arkadaşı başka biriyle konuşurken arka planda onun da sesi duyuluyordu, sonrasında uzaklaşıp kaybolsa da Ömer kaydı birkaç kez tekrarlattığında duyduğu birkaç kelimeyle kafasındaki her şeyi netleştirmişti. Diğerlerinin de onunla aynı fikirde olduğunu biliyordu.

"Anlatacağım..." diyordu kız en başında. *"O yurtların altında olanlar..."*

Ömer, Ahmet ve Emre birbirlerine bakıp güldü hafifçe, Ahmet kalkıp ellerini hızla birbirine vurdu birkaç kere.

"İşte bu kadar!" dedi keyifle. Kenarda bekleyen polislerden birine, "O yurt ve dersliklerin incelenmesi için gerekli tüm evrakları hazırlatın. Bu kayıtları da çıkarın, bizim kanıtımız olacak. Eylemdeki insanların tutumları tek başına yeterli olmaz ama işimize yarar, onları da dâhil edin."

Emre kalkıp hızla kendi masasının başına geçti, polislerin birçoğu söylenenleri yerine getirmek için gerekli yerlere dağılmıştı. Ömer, Ahmet'e dönüp, "Tutuklananların sicilleriyle terör örgütleri arasındaki bağları da hazırla," dedi ve kendi masasının başına geçip gerekli kayıtları yaptıktan sonra bilgisayarını kapattı. "Ahmet, Emre! Ben çıkıyorum şimdi. Şu işler yarına kadar tamamlandığında... Ya da neyse, erkenden gelirim buraya."

Emre bilgisayarın başında hızlı hızlı bir şeylere bakarken, "Alandaki ekiplere de haber verseydiniz... En azından önceden önlem alırdık," dedi.

Ahmet ve Emre aralarında dönüşümlü konuyu tartışırken Ömer ceketini alıp geçti masanın yanından. Kutay'la birlikte aşağı inip emniyetten çıktılar. İkisi de kendi arabalarına binip aynı istikamete sürmüşlerdi.

...

Ömer elini Kutay'ın omzuna koyup hafifçe sıkarken, "Helal olsun!" dedi sırtına yavaşça vurarak.

Bu adamı ilk kez gördüğü an geldi gözlerinin önüne ve şimdi bir kez daha baktı. Bir adamın iki farklı ucu vardı gözlerinin önünde; o iki uç arasında ise çaba, emek ve inanç. Sorularını diklenerek değil; yönlendirerek, merak ederek sormuştu. Cevapları yargılamamış, anlamaya çalışmış ve araştırmıştı. Başta çok hazzetmese de şu an Kutay'a duyduğu saygı sayılı insanlar için vardı Ömer'de.

Kutay güzel Kuran okuyor ve sıkı çalışıyordu. Ömer'in bu tepkisinin az önce onlara biraz Kuran okuduğu için olduğunu düşünmüştü, kısmen yanılıyordu. Çünkü Ömer yalnızca Kuran okuduğu için değil, onu Kuran'ı bu derece hissederek okuyacak noktaya getiren yolda böylesine emek verdiği için tebrik etmek istemişti. Ama Ömer'di işte, yine biraz soru işareti payı bırakmıştı kendisinde.

Sohbet bitiminde biraz daha oturup oradakilerle bir muhabbet dönmüştü aralarında. Ömer'i tanıyan herkes Kutay'ı da biliyordu artık, kendi kardeşleri gibi onu aralarına almışlardı; bu samimiyet Kutay'ın çok da alışık olduğu bir şey değildi, bu yüzden ilk geldiğinde ne kadar mutlu etse de bu durum onu, yine de garipsemişti.

Kutay'la sarılıp vedalaştılar erkekçe. Kutay gideceği sırada durup döndü ve "Ömer..." dedi söyleyeceği şey yüzünden bile okunurken.

Ömer dönüp onun hâline baktı ve kaşlarını çatıp, "Dur biraz Kutay," dedi uyarır gibi. "Ortalık bu kadar karışıkken bekleyeceksin biraz. Sabır işi böyle işler." Arkasını dönüp arabaya yürümeye başladığında çattığı kaşları yumuşadı, güldü kendi kendine. Kutay ile Kübra arasındaki durumu uzatmak istemiyor, başındaki şu işler güzelce çözüldükten sonra özel olarak gündeme getirmek istiyordu ama bir yandan Kutay'ın bu hâlleri de Ömer'i güldürmüyor değildi.

Arabasına binip bir an önce evine ulaşmak ve gün boyu aradığı huzura sonunda kavuşmak için evin yolunu tuttu.

...

Betül'ü bırakıp hazırlanmak, ondan bir öpücük alıp evden çıkmak daha zor gelmişti bugün Ömer'e fakat emniyete normalden çok daha erken gitmesi gerekiyordu.

Gün henüz ağarmamıştı, karanlık hâkimdi ortalığa. Yanından geçip gittiği evlerin ışıkları sönüktü henüz. Emniyete ulaştığında içerideki hareketlilik daha arabadan inmeden gözüne çarpmıştı. Ahmet ve Emre arıyordu arabayı park ederken, açmadı. Bunun yerine arabayı bırakıp

emniyete yürüdü. İçeri girip üst kata çıkar çıkmaz Ahmet, Emre ve diğerleri kendisini hazır bekliyordu.

"Selamün aleyküm!" dedi kalabalığa.

Herkes, "Aleyküm selam," diyerek selamını alırken Ömer'e bir simit uzatmıştı Emre. Simitten büyük bir ısırık alıp önce Emre'ye durumunu sordu.

"Bak sen gelmeyebilirsin Emre, tam toparlayamadın kendini."

Emre elini kaldırıp sorun olmadığını söylerken Ahmet, "İlk ekip yola çıkmış," dedi. "Birazdan biz de çıkıyoruz."

Ömer, "Namaz kılmaya gidiyorum ben, hemen gelirim. Namaz kılmayan var mı?" dediğinde Emre ve birkaç kişi Ömer'in peşine takılmıştı. Hiç oyalanmadan abdest alıp mescide gittiler. Acelelerini karıştırmadan namazlarını kılıp içlerinden kısaca dua ettikten sonra mescitten çıkıp diğerlerinin yanına geçerek beklemeye koyuldular.

...

Alana yaklaşırken araçtaki kimseden çıt çıkmıyordu; herkes yapılacak her şeyi başta konuşmuştu, şimdi kendine düşeni düşünüyorlardı. Gerçi bireysel hiçbir hareket de yoktu ya, bir bütünü oluşturmak için harcayacakları çabaydı düşündükleri.

Alanın gerisine, ambulansların yanına bırakmak zorunda kalmışlardı aracı; önceki günlere göre yaklaşılmıyordu bile. Zamanında daha kalabalık gruplar görseler de kargaşa âdeta besleyip devleştiriyordu bu güruhu.

Araçtan inerken hepsi silahlarını kontrol etmişti. İlk ekibin yanına ulaştıklarında diğer ekiplerle birlikte durduklarını gördüler. Kimse bir şey yapmıyordu henüz, birlikte hareket edilecekti.

Ne olur ne olmaz diye birbirleriyle helalleşip yıkımın olacağı alana girdiler. Küçük, kalabalık grupları kontrol altında tutmaya çalışan ekiplerin arasından geçip, bağıran insanları kenara çekerek ilerlediler.

Ekiplerin yanından geçerken tanıdık gördükleri birkaç kişinin selamını alarak yürüdüler. Onların kendi aralarında bir sürü insanın çevresinde kalkan olduğu binaya girme hususunda konuştuklarını duyduğunda, aslında birkaçının değil, neredeyse hepsinin bunu konuştuğunu fark etti. Tanıdık yüzler giderek çoğalmaya başladığı zaman kalabalığın arasından sıyrılarak ekipten insanların yanına ulaştılar.

"Komiserim!" dedi aralarından en genç olan çocuk, Ömer'i fark ettiğinde. "Hoş geldiniz."

Ömer onu tanıyordu, elini çocuğun omzuna koyup sıktı hafifçe.

"Hoş gelmemiz çok önemli değil de inşallah hoş çıkarız Ali Bayrak."

"Çıkacağız. Bugün bitecek inşallah," dedi Ahmet ona destek verircesine.

Binanın çevresinde yine büyük bir kalabalık vardı, polisleri binalara yaklaştırmıyorlardı.

"Kaçı terörist sence bunların?" dedi Emre, Ahmet'e yaklaşarak.

"Bence hepsi, olmasa bile temiz insanlar değil bunlar."

"Şu terör örgütü olayını daha önce öğrenip üzerine düşseydik bu kadar geç kalmazdık."

"Haydi!" dedi Ömer ikisinin öylece dikildiğini gördüğünde. "Gelin şuraya!"

Etrafta normalin beş on katı fazlası polis vardı şimdi, binanın çevresindeki kalabalıkla eşit görünüyordu sayıları. Kalabalık da fark etmişti bunu.

Emre beklemekten sıkılmış bir vaziyette, "Ne zaman giriyoruz?" dedi çevresine bakınarak.

Ömer ona cevap vermek için döndüğü sırada binanın çevresindeki hareketlilik takıldı gözüne, bunu ona göstermek için eliyle işaret ettiği sırada büyük bir patlama ve beraberinde gelen silah sesleriyle

bir anda karıştı tüm alan. Alana uzak insanların çığlıkları, bağırışlar ve silah seslerinin ölümcül birlikteliği kargaşayı kaplarken, polisler emirlerle birlikte ateş açmaya başlamıştı.

Binanın çevresindeki insanlar ve polisler arasındaki büyük mesafe açık bir savaş alanına dönüştüğünde insanlar ellerindeki silah ve molotoflarla polislere saldırmaya başlamıştı. Alana ulaşan ekiplerle birlikte polislerin sayısı giderek artarken günlerdir, hatta haftalardır önüne geçmeye çalıştıkları, içten içe, yavaş yavaş ortadan kaldırmaya giriştikleri bu kaos ihtimali hepsinin gözünün önünde gerçekleşiyordu şimdi.

Ömer boşalan şarjörünü doldururken Emre'yi kenara çekmeye çalışıyordu. Emre dirense de daha önce aldığı yaranın tümüyle iyileşmemesi yüzünden istediği gibi hareket edemiyordu, Ömer bunun farkındaydı.

Binanın çevresindeki insanların arasından hareketsizce yerde yatanların sayısı artmaya devam ettikçe polis çemberi yavaş yavaş daralıyor, kalanları kapana kıstırıyordu. Yaralılar, bileklerindeki kelepçelerle sürüklenenler, sedyeyle taşınanlar polislerin arasından geçirilip araçlara taşınıyordu bir yandan.

Üniforması kızıla bulanmış, bir köşeye tutunan bir polis, Ömer'in gözüne takıldığında boğazında oluşan koca yumruğu yutmak ister gibi defalarca yutkunup dişlerini sıktı ve polisin yanında durup var gücüyle bağırdı koşturan sağlık görevlilerinin oraya bakması için. Sonunda görevlilerden biri koşarak polisin yanına geldiğinde, Ömer onu orada bırakıp kalabalığın arasına koştu. Polisleri iterek öne geçtiğinde Ahmet'i; birinin bileklerine kelepçeyi geçirmiş, yürümek için zorlarken bulmuştu.

O sırada ellerindeki demir sopaları ve silahları polislere vurmak için kaldırmış iki adamı fark ettiğinde silahını kaldırıp neresine geldiğini ayarlamaya zaman bulamayarak hedef alıp ateş etti art arda. Adamlar yere düştüğünde ileri koşup kurşunların ortasına düşmemek için kenara çekildi, birkaç saniye bekleyip fırsatını bulduğu ilk an çıktı

ve diğerleri gibi ellerinde silahlarla polislere saldıran kalabalığa ateş etmeye başladı.

Polisler insan kalabalığını yutmuştu âdeta, kalanlar yalnız olduklarını fark ettiklerinde ya kaçıyor ya da polisleri düşürmeye çalışıyordu. Ortalıkta büyük bir gürültü vardı, yerlerde ise kanlar. Polislerin binaya ulaşmak isterken yerdeki bedenlere takıldığını görüyordu, diğer taraflar daha kötüydü. Sağlık ekipleri alanın her yerinde koşuşturuyordu.

Her şey öyle ani bir şekilde başlamış ve hızlı bir şekilde sonlanmıştı ki kızgın bir yağa su sıçratmak gibiydi sanki bu. Bir anda kabarıp patlamış, sonra buharlaşıp gitmişti; geriye kalan büyük bir alana yayılmış cansız bedenler ve kandı.

İnsanlar zorlukla nefes alıyordu, etraf toz duman olmuştu hep. Hiçbiri alınlarından damlayan teri, bedenindeki küçük sıyrık ve yaraları fark etmiyordu. Ömer'in bakışları bir saniye için önünden koşup geçen polisin yırtılmış üniformasındaki kana takıldığında kendi kolundaki yaranın farkında bile değildi.

Nihayet polisler alanı kontrol altına almıştı, binanın çevresinde kalanlar kimseye zarar veremeyecek kadar etkisiz hâldeydi. Polisler binaya girmek için davrandıklarında büyük bir bağırış duydu, insanlar yavaş yavaş gerilemeye başlamıştı. Ne olduğunu anlamak için etrafa bakındığında, binanın hemen önünde, kalabalığın bir noktasının halka halka gerilediğini gördü. Bir adam halkanın tam ortasında deli gibi bağırıyordu. Polisler birbirlerine bakıp ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Ömer biraz daha ilerledi ve sonunda binanın tam önünde durmuş, kalın montunu açmış bir adamın, gövdesine yapıştırılmış düzeneği göstererek bağırdığını gördü.

"Biteceksiniz!" dedi adam boğazı yırtılırcasına bağırarak. Kendinde olmadığı belliydi. "Burayı da sizi de dağıtacağım!"

Televizyonda bu alanda hak iddia edip her şeyin eğitim uğruna olduğunu söyleyen o şirketin temsilcisi geldi gözlerinin önüne bir an. Polislerin bu alanda insanlara eziyet ettiğini ve bunun asla kabulle-

nilmeyecek bir şey olduğunu söylemişti. Sonunda da insan yaşamının önemi hakkında konuşmuştu.

Şu sahne, herkesin gözlerinin önündeki bu sahne, öyle bir ikiyüzlülük tablosuydu ki; önemi hakkında saatlerce konuştukları o insan yaşamı, amaçları söz konusu olunca beş para etmiyordu. İnsanlar ölmüştü ve kaç kişi olduklarını kimse tahmin etmek bile istemiyordu.

Bir insana bir kutuyu açmaması söylendiğinde, içinde ne olduğunu merak eder. Bir insana o kutuyu kesinlikle açmaması söylendiğinde, gözünü her açışında bakışları o kutuya takılır. Bir insana o kutuyu açtığında cezalandırılacağı söylendiğinde, kutuyu açmanın yollarını arar.

Birbirine bağlı bu binalar en başından beri öyle merkeze alınmıştı ki bunun fark edilmemesi için tüm alandan uzaklaştırmak istediler herkesi. Yaklaştıkça bir köpek gibi hırlayıp aslında dikkat çekmemeye çalışırken, polislerin ilgi odağı hâline getirdiler yavaş yavaş. Şimdi buradaydı herkes, bu binaların önünde ve yine herkes emindi ki burada bir silah vardı; her hikâyede bulunduğunda birinin ya da birilerinin sonunu getirecek bir silah.

Bu eğitim merkezlerinin sahipleri herkes gibi farkındaydı namlunun ucunda olduklarının ve en umutsuz yolları bile deniyorlardı kurtulmak için. İçeride ne olduğu hakkında ufacık bir fikri olmayan biri bile anlardı bunu.

Bazen kurtulmak için atılan adımlar aslında kurtulmaya çalışılan şeyin tam da ortasına düşürebilirdi. İşte böyle olmuştu, çırpınmış fakat ancak kendi sonuna ulaşabilmişti burada tüm alanı ablukaya almaya çalışanlar, baştakiler.

Adam bir kez bağırdı; "Uzaklaşın!"

Kelime kendi harflerine dolanıp anlaşılması güç bir hâlde çıkmıştı ağzından. Sendeledi bir an için, ona yaklaşmaya çalışan polislerin üzerine gider gibi hareketlenip geri çekildi.

Ömer bağırdı polislere, diğerleri de ona katıldı; hepsi ekiplerini geri çekmeye, hasarı en aza indirgemeye çalışıyordu.

"Bizden bir adım önde olmayacaksınız!" dedi Ömer ulaşabildiklerine. Ahmet gelip tam yanında durdu.

Ömer'in sırasından bir polis, "Keskin nişancılarımız..." diye konuşmaya başladığında, adam üzerindeki düzeneğe uzanıp anlaşılmaz birkaç cümleyle bağırdı. Tüm polisler ekipleri geri çekmek için bağırıp koştururken Ömer yanından hızla birinin geçtiğini hissetti. Arkasını dönüp baktığında bir polisin adama doğru koştuğunu gördü, onu durdurmak için arkasından koşarken polis çoktan adamın üzerine atlamıştı.

Ömer geri çekilmeye meyleden adımını öne atarak durdu, arkasını döndü ve dudaklarına ulaşmış şehadete hazırladı kendini. Ondan uzaklaşan kalabalığın ne kadar uzaklaştığına baktı. Herkes hızla geri gidiyordu ama bir anda Ömer dâhil hepsi durdu. Hemen peşinde iki polis daha vardı. Yavaşça önüne döndü ve yerde yatan iki kişiye baktı. Adam yerde baygın bir hâlde yatarken, onu tutan polis korku ve şaşkınlıkla etrafına bakıyordu.

Kalabalığın arasından imha ekibi koşarak geçti yanlarından, baygın hâlde yatan adamın başında durup herkesi uzaklaştırdılar çevreden. Ömer tüm şartlara rağmen soğukkanlı kalmaya çabalayıp arkasındaki polislere kendisiyle birlikte çekilmelerini söyledi. Yerdeki adamın yanından kalkan polis kendinde olmadan birkaç adım attı, dizlerinin üzerine düşüp tekrar ayağa kalktı, iyice sersemlemişti. Ömer kolundan tutup çekti onu kendine. Tanıyordu, buraya geldiğinde ona selam veren çocuktu o. Genç polisle birlikte uzaklaştı binadan.

Kalabalık ayrılarak kendilerine doğru gelen polislere yer açtı. Ömer ne yapacağını şaşırmış bir hâlde durdu yeterince uzaklaştıklarında ve damarlarında hızla dolaşan öfkeyle birden ona dönüp yapıştı yakasına.

"Sen nasıl tek başına gidiyorsun Ali Bayrak!" dedi kollarında korkudan titreyen çocuğa. "Sana bu emri kim verdi!"

"Kim... Kimse vermedi komiserim!"

"Kimse vermedi tabii!" dedi Ömer boğazı patlarcasına bağırarak. Bağırmaktan çatallaşan sesiyle devam etti. "Çünkü kimse ailene ölüm haberini götürmek istemedi!" Bir kez daha öfkeyle sarstı çocuğu, aklına kazımak ister gibi tek tek söyledi kelimeleri. "Kimse tek tabanca değil burada!"

Korkunun fitillediği öfkeden kırmızıya çalmıştı gözlerinin beyazı. Hırsla boğazına yapıştığı polis dudaklarını ısırarak art arda yutkundu. Üniforması yırtılmış, yer yer kanla kaplanmıştı. Yeni polisti, çok toydu daha ama kanı kaynıyordu belli ki.

Çocuk az önce başına gelebileceklerin yeni farkına varmış gibi donup kaldı, gözleri korkuyla irileşti ve ağlamaya başladı ellerini nereye koyacağını dahi şaşırmış bir hâlde. Saçlarını çekiştirdi; etrafına, yerdeki kanlara, insanlara baktı ve yüzünü sertçe ovup ağlamaya devam etti.

Ömer'in kabaran öfkesi perişan olmuş bir adamın şaşkın bakışlarıyla duruldu ve az önce yakasına yapıştığı çocuğu kendine çekip sertçe sarıldı bir eliyle sırtına vurup kendini toplamasını söyleyerek.

"Bize emanetsiniz oğlum. Önce Allah'a, sonra hepimize emanetsiniz!" dedi emanet olduğu yeri de ait olduğu yeri de bilerek ve tekrar tekrar hatırlayarak.

Polis başını sallayıp gözyaşlarını silmeye çalıştığında Ömer şöyle bir baktı kalabalığa ve onu da yanına alıp biraz uzaklaşmak için alanın sınırındaki alçak duvarların yanına yürüdü. Kolundan polisin üniformasına bulaşan kandan da bir türlü fark edemediği yarasından da habersizdi hâlâ.

15.

Orada...

Onu hissettim.

Ellerimin altında kıpırdayışını...

Bana verdiği o küçük selamı...

Haftalardır, aylardır orada, bedenimi varlığıyla dolduruyor; ruhumu eşeleyip kendine yer açıyordu. Açtığı o yeri dolduruşunu hissettirmişti şimdi, varlığının bedenimde kapladığı yeri.

Allah'ım sana minnettarım!

İlk kez kıpırdamıştı bugün, birkaç hafta önce doktora sorduğumda bunun için erken olduğunu söylemişti fakat ben hissetmiştim, o oradaydı işte. Başka bir şey değildi bu, hamile olduğumu ilk öğrendiğim zamanlardan beri birçok kez onun hareket ettiğini sanıp heyecanlanmıştım ama bu onlara benzemiyordu, asla benzemiyordu. Yalnızca bedenimdeki küçük hareketliliği değil, kızımı da hissetmiştim; tam da o ufacık hareket sırasında.

"Ömer buraya gel!"

İşten yeni gelmişti, yemeğini yiyip namaz kıldıktan sonra yorgun olduğu için uzanmıştı biraz. Dinlenirken onu rahatsız etmekten hoşlanmasam da bu... Bu mükemmel bir şeydi!

Hızla birbirini takip eden adım seslerinin ardından telaşla odanın kapısında belirmişti. Yanıma koşacakken durup bana baktı, Ömer'in telaşı beni de şaşırttığı için sesimi çıkarmadan öylece ona baktım.

"Betül!" dedi gözlerini kapatıp bir eliyle yüzünü ovarak. "Öyle bağırınca bir şey oldu sandım!" Kapının kenarına yaslanıp soluklandı bir süre.

"Çok bağırmadım ki," dedim mahcup bir hâlde. Fakat biliyordum bu telaşının sebebini. Ben bir şey sormadan o bahsetmiyordu ama televizyonda görüyor, nelerle uğraştığını az çok biliyordum. Tabii bilmediklerimin bildiklerimi aştığı hiç şüphesizdi.

Sargılı eliyle kaşıdı çenesini. O gün, o binaların olduğu yerde, etrafı sarılan alanda olmuştu. Haberleri Ömer geldikten sonra görmüştüm, iyi ki öyle olmuştu; çünkü eğer ki o haberleri izlerken Ömer yanımda olmasaydı, yaralanan, hayatını kaybeden polisleri duyduğumda ayakta duracak gücü bile bulamazdım kendimde.

O günü Ömer yaşamıştı ama onun kollarında hıçkırıklara boğulan bendim her şeye rağmen. Ölümü haberlerde anons edilen o polisler seçilmiş kişiler değildi, o kalabalıktan herhangi birileriydi yalnızca. O isimlerin arasında kollarında huzuru kucakladığım adamın ismini görmesem bile bunun ihtimalinin oluşu bile parça parça ayırıyordu göğsümü.

İşte bu yüzden ölen o polislerin ailelerini anlamak istemedim o gün, kendimi onların yerine koymak istemedim; köşe bucak kaçtım bundan. Fakat kaçarken kaçma sebebimin çoktan bunu yapmamdan kaynaklandığını da biliyordum.

"Ne oldu?" dedi başını kaldırıp.

Durgunluğumu bir kenara bırakmaya çalışıp gülümsedim.

"Elif..." Gözlerindeki ışık kirpiklerine yansıdı sanki. "Ömer... Az önce hareket etti."

Durdu bir an için, gözleri içten bir gülüşle irileşti ve birkaç adımla yanıma ulaşıp çöktü dizlerimin önüne. Elleri karnıma uzanırken, "Hani?" dedi heyecanla. "Kıpırdamıyor."

Dudaklarımın üzerine kapattığım parmaklarımın arasından komik bir kıkırtı kaçtı.

"Ömer bir kez kıpırdayınca içeride dans etmeye başlamıyordur eminim ki."

"Haydi kızım, bir kez de baban için yap."

Parmaklarımı çekip kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Ömer başta hareketlenen karnıma şaşkınlıkla baktı fakat gülüşüm kahkahaya dönüştüğünde bana ve karnımla birlikte kahkahalarıma eşlik ederek hareket eden vücuduma bakıp duraksadı.

"Bebeğim istek üzerine hareket etmiyor," dedim nefes alabildiğim bir anda.

Ömer alnını dizine yaslayıp tepkisinin yeni farkına varmış gibi güldü kendi kendine. Güldü fakat tüm gece bir daha hareket eder mi diye de yattığımızda bile başını bacaklarıma koyup elini karnımdan çekmeden uzandı yanımda.

...

"Oğlum ne olursun dikkat edin kendinize," dedi Hatice Teyze fasulyeleri temizlerken.

Ömer sonraki gün emniyetten erken dönmüş, Hatice Teyze'nin yanına geçtiğim sırada da yanımıza gelmişti.

"Ediyoruz edebildiğimiz kadar anne, gerisi Allah'a emanet." Ömer yine kendisi için duyulan endişeleri geçiştirmişti.

"Betül!" dedi Hatice Teyze yakınarak. "Bu da hep böyle yapıp tıkıyor ağzıma lafı, kocana bir şey söyle."

Göz ucuyla Ömer'e bakıp başımın altındaki yastığa sıkı sıkı sarıldım.

"Ben ne yapayım Hatice Teyze, oğlunun huyu işte."

Ömer bizi tebrik eder gibi dudağını büküp başını salladı.

"Vay be! Bir kişi tarafından bile sahiplenilmedim ya..."

Yüzümü ona dönmeden güldüm, Hatice Teyze saklanacak bir yer bulamadığı için açık açık kıkırdamıştı sahte bir alınganlıkla yakınan Ömer'e bakarak.

"Ben sahiplenirim seni Ömer Abim," dedi Kübra ona az önce kendisinden istediği suyu uzatarak.

Ömer ona alayla bakıp aldı bardağı, birkaç yudumda suyu bitirip boş bardağı Kübra'ya uzatırken, "Leylalar sahiplenebiliyor muydu?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Kübra kızaran yanaklarını ters bakışlarıyla örtmeye çalışarak bardağı aldı ve odadan çıktı. Hatice Teyze, Ömer'in söylediklerini duymadığı için hiçbir şey anlamadan yanından hızla geçip giden Kübra'nın arkasından baktı.

"Uğraşma kızla!" dedim ayağını dürterek. Ben yeterince uğraşıyordum zaten, insaflı olup başkalarının da üzerine gitmesine izin vermek olmazdı.

Ömer, Melek Teyze'ye söylememişti hâlâ hiçbir şeyi; birkaç gün daha geçsin, ortalık durulsun, ondan sonra herkese açacaktı konuyu ve açtığı gibi de olay bağlanıp bir sonuca varacaktı. Kutay bekliyordu, Kübra hâlâ tedirgin gibi gözükse de Ömer ara sıra onu deneyip olumsuz bir şey söylediğinde aklı çıkıyordu. Tahminimce Ömer'e karşı utancını isteksiz görünmeye çalışarak kapatacağını düşünüyordu.

Ömer'in Kutay'a karşı bu kadar anlayışlı davranmasına da bir hayli şaşırmıştım en başında ama o kime güveneceğini iyi bilen bir adamdı ve Kutay bu güveni sonuna kadar hak ediyordu. Kutay yerine bir başkası olsaydı onun böylesine sakin ve anlayışlı olacağından pek emin değildim.

"Oğlum," deyip durakladı Hatice Teyze, Ömer'in ona bakması için. "Şu şirket mi, okul mu her neyse, anlat bana bir bakayım. Komşular da sordu bugün, haberlerde görüyoruz da anlamıyoruz pek."

"Ne yapacaksınız anne, komple mahallenin teyzelerini de mi alalım emniyete?"

"Bak dik dik konuşma bana, yemin ederim boyuna bakmayıp alırım terliği elime."

"Alır," dedim Hatice Teyze'ye destek çıkarak.

Ömer derin bir nefes aldı ve detaya inmeden, üstün körü anlattı konuyu. Alan o büyük çatışmanın olduğu gün tamamen temizlenmiş, yurt ve eğitim binalarının hepsinde çok derin bir arama yapılmıştı. Binaların bodrumlarındaki uyuşturucu ve silah depoları bulunmuş; yıkım kararı ve polislerin oradaki eylemciler yüzünden binalara bu kadar yakın olması yüzünden kaçırılmaya hazır bir hâlde paketlenmiş, toplanmış bir şekilde bırakılmıştı depolara. Fakat alanın çevresi kuşatıldığı için dikkat çekmeden onca uyuşturucu maddeyi ve silahı sessiz sedasız kaçıramayacaklarını bildikleri için bir türlü çıkaramamışlar. Tüm bu kargaşayı çıkarmalarının sebebi de buymuş, dikkati oradan çekmeye çalışmak.

Ömer'in söylediğine göre en büyük uyuşturucu depolarından biri, hatta belki de en büyüğüymüş o binaların altındakiler. Eğitim alanı diye bilindiği ve sağlam bir şekilde saklandığı için o güne kadar kimse bundan şüphe dahi etmemiş.

Depoların basılmasında bundan yalnızca o alandaki şirket değil, birçok yasa dışı örgüt ve çete de etkileneceği için işin içine paralı adamlar ve terör örgütü bağlantılı bir dünya insan da dâhil edilmiş; eylemlerin böylesine uzun, kontrolü güç ve çirkin geçmesinin sebebi de buymuş.

Ömer'in anlattıklarını dinledikçe, o büyük şirketin yanı sıra işin içinde bu kadar çete, örgüt varken polislerin zor da olsa böyle bir kontrol yakalayıp onları alt etmesinin nasıl büyük bir kararlılık, güç ve emek gerektirdiğini anlamıştım.

Öldürülen kızın tüm bu gizli uyuşturucu ve silah depolarının sahibi olan şirketle bağlantısı ise emniyettekilerin bildiği gibi kızın abisinden geliyordu. Açık bir delil olan o kayıttan sonra babası bir kez daha sorguya alınmış ve bu kez kaçacak yol bulamayıp her şeyi itiraf etmiş. Oğlunun şirketten resmî olarak yıllar önce ayrıldığını fakat herkesin onu işsiz bildiği dönem boyunca aslında şirketin resmî değil, tümüyle çirkin tarafının gizli gizli bekçiliğini yapan insanlardan biri olduğunu anlatmış.

Sicili çok temiz bir aile değilmiş zaten, eylemler başladığındaysa küçük para yardımlarıyla toplayabildiği kalabalığı toplayıp alana götürüyormuş çocuk; kardeşini de bu kalabalığa dâhil etmekten geri durmamış. Kız, abisinin işinden ve sonrasında şirketin bu yüzünden, binaların depolarında bir şeyler döndüğünden uzaktan ve çok yüzeysel bilgilerle haberdar olsa da bunu kullanıp şirketten daha çok para istemiş. Abisi defalarca uyarmış ama kız onu dinlemeden şantaj yapmaya kalkışınca şirket kızı ânında ortadan kaldırmış ve abisi bu konuda ağzını dahi açamayacağı için susup suçu babasının üzerine atmış. Adam da korkudan hiçbir şey söyleyememiş.

"Tutuklandı mı bari o pislik herifler?" dedi Hatice Teyze sinirle. Şirketin sahiplerinden bahsediyordu.

"Evet, o günün akşamı neredeyse hepsi içeri alındı. Mahkemeye çıkarılacaklar."

Her şeyi detaylı bir şekilde anlatmak yerine bazı konulara hiç değinmeden geçmişti Ömer; bu kadarı bile Hatice Teyze'nin yatağa yattığında bir süre uyumayıp aklına takmasına, sonra da Ömer için telaşlanmasına sebep olmaya yeterliydi.

Benim tüm bu bilgilerim ise Ömer'e ısrarla sorulan sorular, haberler ve araştırmalarıma dayanıyordu.

Neredeyse yarım saat sonra Fatma Teyze de yanımıza gelmişti. Hep birlikte oturup sohbet etmiştik, aradığım sıcaklığı bulmuş gibi bir köşede uyuklamıştım biraz. Sonra da namazlarımızı kılıp yemek

yemiştik. Ömer yemekten sonra içeri gidip oturmak yerine ceketini giyip, "Kalkalım artık," demişti. Hatice Teyze kalmamız için ısrar etmek istese de Ömer'in emniyetten ne kadar yorgun geldiğini gördüğü için çok üstelemiyordu şu sıralar. Yine de dayanamayıp birkaç kere kalmamızı söylemişti.

Sonunda eve geldiğimizde hemen odaya geçip üzerimdekilerden kurtularak en rahat pijamamı bulup onun konforuna bıraktım kendimi. Hemen yatıp uyuyacağını düşünürken Ömer karşıma oturmuş, ellerini koltuğun arkasına koyup beni izliyordu. Aynaya dönüp saçlarımı taradıktan sonra elime aldığım kremi parmak uçlarımda dağıtıp yüzüme süreceğim sırada ne ara yerinden kalkıp belime sarıldığını anlamadığım kolların sahibi buna izin vermemişti.

...

Bugün de erkenden emniyete geçeceğini düşünmüştüm ama bunun yerine giyinip sabah namazından sonra koşmaya çıkmıştı. Bir süredir yapamıyordu ve bunun için ne kadar rahatsız olduğunu biliyordum.

Koşudan gelip hızla duş aldı, giyinirken yanına gidip bugün doktora gideceğimizi hatırlattım. Aslına bakılırsa hatırlatmadım, o zaten bunları unutmazdı. Söyledim yalnızca. Önce beni, ardından eğilip karnımı öptükten sonra çıktı evden. Bir süre daha ortalıkta gezinip bir iki şey attım ağzıma ve sonunda dayanamayıp uyumaya devam ettim.

Kalktığımda kahvaltıdan sonra yaptığım ilk şey düzeni bozulmuş derslerimin başına geçip uzun bir süre, kısa aralıklarla dersleri tekrar edip biraz soru çözmek olmuştu. Sonra da biraz evi toplayıp annemlerin yanına gitmek için çıktım.

Gittiğimde annem yoktu, babam evdeydi bugün. Onunla biraz oturup vakit geçirdikten sonra Selin'i aradım ama o da evde değildi. Bu yüzden odamı ya da eski odamı bir süre kurcalayıp babamla bir şeyler atıştırdıktan sonra eve döndüm, yine bıraktığım derslerin başına oturdum ve bu kez Ömer gelene kadar molalar dışında başından kalkmadım. Sınav yaklaşıyordu artık.

Ömer, Emel'in kaldığı otele uğrayıp gelmişti söylediğine göre; ben sormadan Emel'in orada olmadığını da eklemişti hemen ardından. Birlikte yemek yedikten sonra hazırlanmamı bekledi. Evden çıkıp arabaya bindiğimizde hastaneye giderken hissettiğim o tuhaf heyecanın yanı sıra tanıyamadığım bir his daha yerleşmişti içime.

Doktor saçını sağ kulağının arkasına itip ultrason cihazını karnımın üzerinde gezdirirken Ömer bir elini çenesine yaslamış, gülümsediğinin farkında bile olmadığından emin olduğum bir hâlde izliyordu ekranda beliren görüntüleri. Heyecanı olgunlukla yoğrulmuştu artık, ilk zamandaki o ne yapacağını şaşırmış hâli yoktu fakat heyecanı olgunlaşmış olsa bile hâlâ oradaydı, dudak kıvrımlarında ve gözlerinin koyu yeşilini harmanlayan harelerinde açık ediyordu kendini. Öyle güzel bakıyordu ki bize, kirpikleri dahi gözlerine yansıyan o sıcak ışıktan alıyordu nasibini.

Doktor bir şeyler anlatırken Ömer saçlarını karıştırıp elini alnına koydu ve derin bir oh çekti sessizce. Bir ara doktoru dinlemeyi bırakıp onunla kesişti bakışlarım, gözleri beni fark ettiğinde gülümsedi. Gözlerimin dolduğunu fark ettiğinde dişlerini gösterecek kadar genişleyen gülüşüyle ödüllendirdi beni. Parmak uçlarımla hafifçe gözlerimi silerken gülmeye başladım birden. Kıkırtım doktorun dikkatini dağıtmıştı, arkasını dönüp ikimize baktı; Ömer yüzünü cama döndüğünde başını iki yana sallayıp güldü doktor ve elindeki cihazı karnımın üzerinde gezdirmeye devam etti.

Hastaneden çıktığımızda beni Fatma Teyze'nin yanına bırakıp emniyete geçecekti. Yola çıkmadan önce Kutay'ı aramıştı; akşam bizim eve gelmesini, artık aileleri işin içine katma konusunu ve bunun usulünü konuşmaları gerektiği söylemişti. Telefonu kapattıktan sonra akşam Emre ve Ahmet'i de getirebileceğini söylemiş, bir şey yapmamamı da tembihlemişti. Şu dönemlerde kendimi yormamı istemiyordu, dışarıdan bir şeyler alacakmış.

"Sen bilirsin," dedim.

Yol sakin geçiyordu; Ömer derslerde çalışmam gereken birkaç konudan bahsetmiş, bu akşam ya da yarın akşam geldiğinde konuların üzerinden geçeceğimizi söylemişti.

Telefonu çalınca yolun kenarına yaklaşıp durdurdu arabayı. Arayan Emre'ydi, Ömer işle ilgili birkaç şey söyleyip onu dinledi. Söylediklerinin bazılarına ise başını sallayıp onay verdi.

"Emniyete gelince hazırlayalım onları, işimize yarayacakları ayırmamız..."

Önündeki yolda birkaç şey arasında gidip gelen bakışları donuklaştı bir an, gözlerini kısıp tüm dikkatini tek bir şeye verdi. O yöne çevirdim bakışlarımı, kırmızı ışıkta durmuş arabalardan birine takılıp kalmıştı. Emin olmak istiyormuş gibi ayırmıyordu gözlerini.

"Bekle!" dedi Emre'nin yüzüne telefonu kapatıp kucağıma bırakırken.

Arabayı çalıştırdığı sırada gözünü ayırmadığı araba için yeşil ışık çoktan yanmıştı. Hızla kaldırdı arabayı ve yeşilde geçip sağa, bizim yolumuza dönen araçların birinin peşine takıldı. Trafik olmadığı için hızlı gidiyordu, Ömer de hızlandı.

"Ne oldu?" dedim hiçbir şey anlamamış bir hâlde Ömer'e dönerek.

"Kızın abisi," dedi Ömer yalnızca. Ne olduğunu anlamıştım; öldürülen kızın abisini bulamamışlardı, kaçmıştı ellerinden. Şimdi peşinde olduğumuz araçta da Ömer'in o adamı gördüğü aşikârdı.

Biraz daha gaza bastığında öndeki araba bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi diğer şeride geçip yavaşladı hafifçe, Ömer yan camdan adama bakıp yolunu kesmek için önüne geçeceği sırada adam korkuyla açtı gözlerini ve ne yapacağını şaşırmış bir hâlde gaza yüklendi.

"Şerefsiz!" dedi Ömer dişlerinin arasından. Gaza bastı. Bizim arabada olduğumuzu unutmuş gibiydi.

Arabaların arasından geçerken büyük bir ustalıkla bitiriyordu manevraları ama öndeki adam acemi bir telaşla sağa sola kayıyordu

yolda. Ömer ne kadar iyi kullanırsa kullansın, artık yaptığımız hız beni korkutmaya başlamıştı.

Gözlerini yoldan bir an bile ayırmıyordu. Öndeki araç sola döner gibi olduğunda Ömer onun yapacağı hareketi bekledi ama adam sola girememiş, çok tehlikeli bir şekilde direksiyonu kırıp önündeki araca çarpmaktan kıl payı kurtularak en sağ şeride geçmişti.

Sağ taraftan anayola bağlanan yoldaki büyük kamyonları gördüğümde içimi bir korku kaplamıştı. Kurumuş boğazımı ıslatmak için yutkunmaya zorladım kendimi. Ömer hızını artırırken oradan kolayca geçebileceğinden emin görünüyordu. Geçiş onlarındı, Ömer ya biraz daha gaza yüklenip geçecek ya da durması gerekecekti. Gaza basmayı seçmişti.

Sırtım koltuğa çarptığında dayanamayıp Ömer'in eline dokunarak, "Ömer ne olur..." dedim korkuyla.

Sanki hipnozdan uyanmış gibi belli belirsiz sıçrayıp bana döndü, âdeta beni yeni fark ediyordu. Ayağını gazdan çekmişti; afalladığını gördüm, gözlerindeki pişmanlığa canlı canlı tanıklık ettim. Korkum o pişmanlıkla tutuşturmuştu içimi.

İleride duyulan büyük gürültüyle yola döndük ikimiz de; Ömer'in peşinde olduğu araba bir anda takla atmış, boş araziye savrulmuştu. Soluğum boğazımda tıkandı, ellerimi göğsüme koyduğumda bu kez bendeki korkuyu Ömer'de gördüm. Fakat onunkisi hızdan değil, benim varlığımın hemen yanında oluşundan kaynaklanıyordu. Ben yanındayken nasıl böyle kendini kaybettiğini anlayamıyordu sanki. Arazide sürüklenen araçtan ayırmadı gözlerini. Hızımızı kaybetmiştik ama bu durumda kaybetmemeliydik, şimdi gaza basmalıydı.

"Ömer!" dedim bu kez bağırarak.

Ömer kendini toplamaya çalışarak gaza bastığı sırada kulaklarıma kazınan gürültülü bir korna sesi zihnimde yankılandı art arda. Başka bir şey duymadım. Arabanın ön tarafının güçlü bir çarpışmayla savrulduğunu gördüğümde bilincim, kuyruğu ağaç dallarına takılmış bir

uçurtma kadar sağlamdı yalnızca. Vücudumun direndiği sert baskı bana nasıl küçük, aciz bir varlık olduğumu hissettiriyordu. Korna sesleri arkası kesilmeden çınlatıyordu yolu, araçlar gitgide kalabalıklaşıyordu sanki. Gözlerim kapanmak için yalvarıyor, gözkapaklarım onların istediğini vermek için irademi görmezden geliyordu.

Ömer'in bağırdığını biliyor ama duymuyordum. Bir yanım farkındaydı her şeyin, diğer yanım şaşkınca hâlâ çevresine bakıyordu. Sanki herkesin dâhil olduğu bir sessiz sinemanın ortasında kalmıştık, her şey şu ânı anlatmaya çalışıyordu ama gözlerimi kapatmış yanıma öyle yakındım ki herkes aynı oyunu oynarken ben açamadığım gözlerimle körebe oynuyordum. Ne kadar zaman gözkapaklarımın baskısıyla açmadım gözlerimi, ne kadar zaman bilincim dallardan kurtulup gökyüzünde özgürce uçtu bilmiyordum ama sonunda kirpiklerimin küçük hareketlerinde kendimi bulup gözlerimi aralayabildiğimde büyük bir gürültünün çevremizi kuşattığını görür gibi oldum.

Ömer'i karşımda bağırarak bir şeyler söylerken bulduğumda bakışlarım alnındaki yaradan yanağına süzülen kanlara takılı kaldı. Onu sapasağlam gördüğüm için şükretmek istedim. Neredeyse gülümseyecektim. Beni sıkı sıkıya tutan kollarına tutunmaya çalıştım.

"Haydi Betül!" diye bağırıyordu bana güç vermek için. Parmaklarımdaki tüm güçle asıldım kollarına, beni çekmesine izin verdim fakat karnımda hissettiğim keskin acıyla öylece kalakalmıştım.

"Hayır!" dedim bir anda boğazım parçalanırcasına bağırarak. "Hayır, bırak!" Kollarımı aceleyle kurtarmaya çalıştım ellerinden ama Ömer beni bırakmıyordu.

"Betül çıkmalıyız!" dedi, nefesine karışan yoğun dumanla öksürmeye başlarken.

Ciğerlerim öksürüklerimle kasılırken karnımdaki yanma hissi ve acının etkisiyle boğazımdan çıkan belirsiz sesler gitgide yükseliyordu, tüm gücüyle bağırmaya çalışıyordum. Gözyaşlarım gözlerime bata bata süzülüyordu yanaklarıma, ardı arkası kesilmiyordu. Akan her

bir yaşın ardından kirpiklerim batıyordu sanki gözlerime; gözlerimi açamıyor, açsam da hiçbir şeyi göremiyordum.

Görmek istemiyordum.

"Bırak!" dedim beni çeken Ömer'e yalvararak. "Ömer onu kurtar, yalvarırım!" Bedenim hıçkırıkların sarsıntılarıyla sızladı, karnım bir kez daha kasıldı, kaburgalarım yoğun bir ağrıyla büzüldü sanki içimde. Bir bıçak gibi karnıma vuran acıyla omuzlarım düştü, başımı tutamadan bağırdım. "Canım yanıyor! O... O sıkıştı!" Ömer'in kollarına tutunup yalvardım acıdan iki büklüm olmuş bedenimi canım pahasına zorlayarak. "Onu kurtarmama yardım et lütfen!"

Duman gittikçe yoğunlaşıyordu, Ömer'i görmekte güçlük çekiyordum. Bedenim bir boşluğa düşer gibi kaybetti dengesini; esen rüzgârlar ruhuma eşelenmiş o küçük yere, onun yerine göz koymuş gibi doluyordu içime. Minik birkaç adım göğüs kafesimi deler gibi ağır ağır dolaştı sanki göğsümün orta yerinde. Çığlık atmak istedim, sesim hırıltılı bir soluktan öteye geçemedi.

"Beni bıraktığını hissediyorum!" dedim Ömer'in eline tutunarak. "Bir şey yap, yalvarırım! Kopuyoruz... Allah'ım lütfen!"

Ömer sıkıca kavradığı vücudumu tüm gücüyle çekerken bacaklarım ona boyun eğerek sıkıştığı yerden kurtuldu, yukarı çekildiğim sırada boğuk bir mırıltıyla yalvardım sarıldığım kollara. Sonra çekildim; bedenim kurtuldu sıkıştığı yerden ama ruhumun bir parçası hâlâ orada sıkışıp kalmıştı.

Bir kum saati gibi bir anda döndü dünyam, dipte birikmiş her şey aniden en tepeye yükseldi ve ne olduğunu anlamadan yine dibi görmeye başladı yavaş yavaş. Fakat bu kez farklı bir şey vardı; kum saatim kırıktı ve kumlar, döküldükleri her saniye ruhumu terk ediyordu. Bittiğinde, her şey düşüp saçıldığında etrafa; boş bedenim işe yaramaz bir çöp gibi kalacaktı ortada.

On dokuz... On sekiz... On yedi...

Saniyeler hiç durmadan geçiyordu. Kumlar döküldükçe karanlık dolduruyordu yerini, ışığın cesedi saatimin kırıklarının ucunda asılı kalmıştı. Güneş ucuz bir sahtekârlıkla, kısık gözlerimin ardında beliriverip göz bebeklerimi yakıyor; sonra kayboluyordu.

Kırıklarımı kapatmak ister gibi beni yanında tutmaya çalışan boğuk bir ses... Bu onun seni, kanım sanki onun hatırına dolaşıyordu hâlâ damarlarımda.

On dört... On üç... Bu kadar vaktim var mıydı sahiden? Parçalanmış bir kum saati zamanı ne kadar yönetebilirdi?

Yönetemezdi, ona yetişemezdi bile; vakit yoktu. Aç bir kurt gibi atılmak istedim bedenimde kalan son kırıntılara ulaşmak için fakat güç beni ilk terk edenlerdendi, hareket edemedim.

On üçten sekize düştü zaman, sekizden üçe ve karanlık sıfırı bile göremeden bindi omuzlarıma.

Dünya bir saniye için durup aksattı döngüsünü, zaman sırtıma geçirdiği hançerlerin hatırına bir saniye soluklandı. Kısık bir bebek sesi çınladığında kulaklarımda, kalan tüm sesler korkuyla sakladı varlığını. Gözlerim kapandığında belleğime kazınan siyah beyaz kargaşa günün en zarif dokunuşuyla değdi kaburgalarıma, bilincimi sırtlanıp bedenimden doğruldu.

Bu bir vedaydı.

Koştu...

Koştu...

Koştu...

2017

16.

Dejavu.

Perdeler açılır... Ve sahne!

Dışarıda kar, sağanak kar. Arabalar yavaş yavaş birbirini takip ediyor, en aceleci sürücüler dahi kara boyun eğmek zorunda. Hastane kapısı kasvetli, içerisi sıcak ama soğuk. Merdivenler boğucu, taş beton üzerine yürüyor insanın. Kat ıssız, kapının hemen önünde insanların ıssızlığı; bekliyorlar. Sessizlik de hemen bir köşeye kıvrılmış, kimse görmüyor ama herkesin kirpiklerine dokunup geçmiş bir miktar. Birine dokunmamış yalnızca. Dokunmamış, kelimeleri kazımış, çalmış dilinden; adım attığı her yer çöküyor adamın, çukurlaşıyor, kaybı paçalarından dökülüyor. Mevsim sert vurmuş ellerine, parmak uçları buz kesiyor.

Kimse kapıya yaklaşmaya cesaret edemiyor, kızgın bir demir sanki kapı kolu; insanların adımları, önünden geçerken hafif sağa, duvara meylediyor. Geçtiklerinde derin bir nefes bırakıyorlar.

Bir tek parmakları buz kesmiş adam bırakamıyor o nefesi; nefesini tutuyor, belki ciğerleri de çok istekli değil.

Kapının diğer yanında yağan karın parlaklığıyla aydınlanan bir oda, başka ışık yok. Bir hastane yatağı, üzerinde boş bir beden. Beden biraz kayba yer açmış; biraz boşluk ve yine sağanak kar, pencerenin ardındakinden daha sert. Öyle yağmış ki o bedenin göğsüne, kar soğuğu dondurmuş tenini.

Merhaba, ben Betül Akman.

Hayır, ölmedim. Yani öyle söylüyorlar, yaşıyormuşum.

...

Kapı hafif bir gıcırtıyla aralandı, sabahtan beri hemşireler girip çıkmıştı odaya; bu yüzden kimin geldiğine bakmadım. Gözlerim dışarıda yağan karın bedenimdekiyle olan benzerliğini ölçüyordu. Haksız bir rekabetti. Parmaklarım bir an bile kıpırdamıyordu; olur da kazara dokunursa karnıma... Ruhumdan kopup bir yerde sıkışıp kalmış o parçayı artık hissedemesem de bedenimdeki yokluğuyla yüzleşmek istemiyordum henüz.

"Betül Hanım," dedi doktorun kararlı sesi, ardındaki kararsızlığı hiç fark etmemiş gibi davrandım.

"Efendim?" dedim yüzümü çevirmeden. Ona bakmadım, görmedim ama cevabımın bakışlarında oluşturduğu saniyelik şaşkınlık gözlerimin önünde beliriverdi.

Kekeleyecek gibi oldu, son anda topladı kendini.

"İyi hissediyor musunuz bugün?"

Hafifçe başımı sallamaya çalıştığımda ağrıyan boynum buna karşı çıkarcasına izin vermedi hareket etmeme. Dudaklarımı bir kez daha araladığımda aniden kuruyan boğazım dilime ulaşanları çekip almak ister gibi saldırdı kelimelerime. Dudaklarım seslere kavuşacak o harflere ortaklık etmemek için çatladı, ince bir sızı sardı. Bedenimin tüm isyanına rağmen, "İyiyim," dedim.

Gülümsemeye çalıştım fakat bir türlü kıvrılmayan dudak kıvrımlarım öyle bir nefret besledi ki bana, susturmak ister gibi sızlayan dudağımdan bir damla kan bıraktı dilimin üzerine. Gülümseyemedim.

"Biraz daha kendinize geldiğinizde kontrollerinizi yapmak için gelecekler," dedi doktor güçlükle, yutkunduğunu duydum. "Geçmiş olsun tekrar. Çok üzgünüm."

Ben de olmak isterdim. Fakat üzgün olmak ne büyük lükstü, parça parça olmuş bir ruha.

Teşekkür etmek için aldığım nefes boğazımda bir öksürüğe dönüştürdü kendini, ciğerlerimi acı acı sızlatarak susturdu beni. Doktor çıktı; boğazımda düğümlenen yaşlar kirpiklerime saklandı, ağlayamadım.

Tanıyorum, dedim kendi kendimi azarlayarak. *Ben bu acıyı tanıyorum, bu kaybı tattım. Öyleyse... Öyleyse neydi göğsümün orta yerindeki bu yangın? Beden mikrobu tanıdığında ona bağışıklık kazanmaz mıydı? Neden şimdi en başındaydım her şeyin, neden hiç kaybetmemişim gibi her bir parçam bir yere savruldu?*

Kızım... dedim, sonra artık ellerimi koymaktan korktuğum o yerde olmadığı gerçeği bir tokat gibi çarptı yüzüme. Kirpiklerime gizlenmiş bir damla güçsüzleşip düştü sol elmacık kemiğime. Derin bir nefes alırken yarıda kesildi soluğum, göğsüm kalkmadan indi.

Kapı tekrar açıldığında, *Hayır!* dedi içimde kelimelerle tanışmış bir çığlık. *O gelmesin, hayır...*

Bir adım, sonra diğeri... Kapının yanındaki duvarı döndü, yatağıma bir adım kaldı, onu da aştı; şimdi sağ ayak ucumda dikiliyordu.

Bakamıyordum.

Elini uzattı, ayağıma dokundu hafifçe. Dokunduğu yer kor olup tutuşturdu bedenimi, acıyla kasılan göğsümü en acımasız noktasında kilitledi, nefesimi bıraktığım anda tıkadı boğazımı o görünmez yumru. Çığlık çığlığa çekmek istedim ayağımı, göğsünü itip bana bir daha dokunmayacağından emin olana kadar ondan uzaklaşmak istedim.

"Betül..." dedi ona asla ait olamayacak bir sesle. O ses kırıktı tıpkı benim gibi, düşmüştü. O ses Ömer'in değildi; bu ânın bize ait olmadığı gibi, bu hislerin bana ait olmadığı gibi.

Hareket etmemek için kasılmış kaslarımı zorlayıp yavaşça çevirdim başımı. Ömer'e baktım; çiziklerin, sıyrıkların lekelediği yüzüne. Oda-

ya bir kez daha girmişti ama o zaman buna dayanacak gücü kendimde bulamayıp uyuyor numarası yapmıştım. Bunu anladığını biliyordum.

Eğer ruhumdan dağılan parçalar tam olsaydı ya da tepki verebilecek kadar ben olabilseydim, o zaman endişeyle iç çekerdim. Çünkü karşımdaki adam çelişki içinde boğuluyordu, tepeden tırnağa. Kederden kızarmış gözleri bana bakarken gülüyordu sanki, birbirine karışmış sakallarının yanı sıra dudakları beni odağına almış bir şükürle meşguldü. Nereye koyacağını bilemediği elleri, dağılmış fakat kendine gelmiş bir adamın tutarsızlığındaydı.

Onu okuyordum, Ömer Günsur'u ilk kez açık açık okuyabiliyordum. Beni sapasağlam bulduğu için mutluydu, oradan kurtulabildiğim için dünyanın en güzel hediyesini elleri arasında tutan bir çocuk kadar huzurluydu. Fakat diğer yanı darmadağındı; benim içinden sıyrılıp kurtulduğum o andan sağ çıkan yalnızca ben olduğum için, bir başkası... Küçük bir başkası benimle kurtulamadığı için...

Tırnaklarım avuçlarıma dokunduğunda yumruklarımın arasında tenime gömülüp sızlatacak gücü bulamamıştı.

"Betül..." dedi bir kez daha, bu sefer Ömer gibi *Betül* demişti. Bana seslenmek için değil; Betül olduğumu, onun Betül'ü olduğumu hatırlatır gibi...

Başucuma geldi usulca, dizlerini kırıp eğildi. Elleri, yüzü çok yakındı yüzüme; burnumun ucu sızladı. Sessizce yutkundum, geri çekilmemek için yatağın kenarına tutundum gizlice.

"Güzelim..." Sesi bir kuş tüyü gibi yükseldi aramızdaki boşlukta, gelip tenime kondu. Tüm benliğim bir anda acıyla kasılmıştı sanki; çünkü o küçük kuş tüyü tenimde, ruhumda dokunduğu her yeri keskin bir bıçak gibi kanatıyordu.

"Hepsi benim hatamdı," dedi duymamı istemediği bir fısıltıyla. Elimi kaldırıp uzansam dokunabilirdim pişmanlığına, bunu saklamıyordu; hatta önüme bırakıyordu o silahı alıp onu vurabileyim diye. Pişmanlığının tetiğini çekmiş, ellerime tutuşturuyordu. Sıkı sıkı kavradım

o silahı, yavaşça kaldırdım. Önce göğüs kafesine sıkışmış kalbini aldım hedefime, yetmedi. Bedenini bir kenara itip ruhunu çektim önüne ve alnına yasladım silahı. Ben tetiği çekmeden o hiçbir şeyin farkına varamayacaktı.

Bakışlarım kızarmış gözlerinde sabit kalmaya çalıştıkça güneşi izliyormuş gibi acıyordu gözlerim, bakamıyordum. Kendimi bildim bileli yapabildiğim en basit, zorlama gülümsemeye tutundum can havliyle.

Gülüşüm acı bir tebessüm armağan etmişti dudaklarına, gözleri arta kalan acıyı bölüşüyordu. Eli elimin üzerine kaydığında üşüdüm, hafif bir titreme sardı parmaklarımı. Dudaklarım kurudu, gözyaşlarının sıktığı boğazımdan kaçan küçük bir solukla rahatlamaya çalıştım.

"Özür dilerim Betül, elinden aldığım her şey için özür dilerim." O kelimeleri döktükçe önümüze, omuzlarım onların ağırlığıyla çöküyordu. Dibe batıyordum.

Nefes almak için çırpınırken, "Yapma!" dedim yalvararak.

Elimi çektim avuçlarının sıcaklığından. Ömer duraksadı ve ellerinin altındaki boşluğa baktı, sıktığı dişleriyle gerildi çenesi. Donuklaşan bakışları, ardındaki acıyı örtmeye çalışarak bir perde olmuştu sanki gözlerinde.

Gülümsedi, o gülüşün arkasındaki kayboluşu gördüm; akmayan gözyaşlarının yağmurunda sırılsıklam kalışını. Çünkü bir gülümsemeye gizlenmiş gözyaşı, bir gözyaşına gizlenmiş gülümseme kadar yolunu kaybetmişti. Fakat ben her zaman acının daha zor gizlenebildiğini düşünürdüm; onu örtmek için daha fazla emek, daha fazla acı gerekirdi. Bu yüzden dudaklarına uğrayan o hüzünlü tebessüm aslında gerçek acısının değil, o acıyı gizlemek için taktığı maskenin sancısıydı yalnızca.

Zihnim derinlerden birkaç cümle aşırıp iterken dilimin ucuna, bir yanım sürekli çelme takıp devirdi cümleleri. Yumruklarımı sıkmayı başarıp kesik bir nefese sığdırdım söyleyeceklerimi, göğüs kafesim beni susturmak için küçüldükçe küçüldü ve bir yanım Ömer'in bana

verdiği o pişmanlık silahını gösterdi. Ben yine de araladım dudaklarımı, pençelerini dudaklarıma geçirerek serbest kalan cümlelerin kendilerini boşluğa bırakıp parçalara ayrılışını izledim.

"Senin hatan değildi Ömer. Biz... Bunu atlatacağız."

Ve sessizliğin örttüğü bu kaos ânını, toprağın üzerine bırakılan son çiçek gibi küçük bir gülüşle noktaladım.

17.

Düşüncelerim usta bir jonglörün ellerinde dönüp duruyordu. Bir yanım yükseldikçe diğer yanım dibe doğru yol alıyordu. Ne yere ulaşabiliyor ne de göğe tutunabiliyordum. Terk edilmiş bir lunaparktaydı ruhum, bir zamanlar insanların kahkahalarının neşelendirdiği oyuncakların paslı yüzeylerine dokunuyordum peşimdeki ıssızlıkla.

Bacağı kırık bir atlıkarıncaya biniyor, hiçbir yol katedemeden bir aşağı bir yukarı dönüyordum olduğum yerde. Salıncağa koşuyordum, yükselişim aynı alçalışla sürüyordu. Dönme dolapta buluyordum kendimi; şehrimin en tepesine çıkarıyordu beni, sonra alçalıp yerin dibini gösteriyordu. Bir aşağı bir yukarı, tıpkı hayat gibi...

Hayır hayır, hayat gibi değil. Hayat bir aşağı bir yukarı çıkıp inerdi, ben ise göğe atılıp yere çakılıyordum.

İnsanların bir zamanlar mutlu olduğunu anımsıyordum, benim de içinde olduğum birçok gülüş geçiyordu gözlerimin önünden. Onlar geçerken peşlerinden koşuyordum. Küçük bir çocuk gibi düşüyordum dizlerimin üzerine fakat doğrulmak istediğimde kayboluyordu o küçük çocuk; büyümüş bedenimin sakladığı ağırlığı kaldıramayıp yerde kalıyordum.

Kaç gün geçmişti bedenimden bir enkaz geçeli? Bir hafta? On gün? İki haftaya ulaşabilmiş miydik? Belki de geçmiştik, emin değildim; diğer hiçbir şeyden emin olmadığım gibi.

Biraz önce Hatice Teyze, Kübra ve Melek Teyze'yi uğurlamıştım. Onların yanında olmam için ısrar etseler de ihtiyacım olan şey insansızlıktı, bir kendimden kaçamıyordum.

Kimse teselli cümleleriyle doldurmuyordu ortalığı, buna meyledenlerden uzaktım. Şikâyetim yoktu, yalnızlığı tercih etsem de yanımda olanlar yalnızlığa olan isteğimi hırçın bir saldırganlığa çevirmeyecek kadar görüyordu hâlimi.

Bazen insanlar yalnızca hüzne ortak olduğunu göstermek için dururdu birilerinin yanında; onlar için değil, kendileri için. Görevlerini tamamladıklarında ise sanki hiç orada olmamışlar gibi çekilirlerdi köşeye. Ne Hatice Teyze böyleydi ne Fatma Teyze ne de diğerleri.

Bu kez bencillik yoktu, kaybı bir kez tatmak yükümü hafifletmese de bana bir ders vermişti. Acımı sevdiklerime kusup onları da bataklığıma çekmemeyi öğretmişti. *Hayat devam ediyor* oyunu oynuyordum; buna kim inanıyordu, kim gerçeği ayırt ediyordu bilmiyordum ama ilk hedefim aynada gördüğüm yüzü kandırmak, onu inandırmaktı. Ona hâlâ nefes alabildiğimi kanıtlamaya çalışıyordum. Hayat devam ediyormuş, yolun ortasında durmamış, kan ter içinde devam etmesi için arkasından itmiyormuşum gibi davranıyordum. Tüm bu düşünceler çabalarıma ihanetti belki de fakat bir dakika dahi olsa dinlenip kendimi inandırmaya devam etmek için güç toplamalıydım. Sonra yine maskemi takıp kendimi bunun bir maske değil, bana ait olan yüz olduğuna ikna edecektim.

"Betül..."

Kaçışımın asıl nedeni bu sesin sahibiydi. Gözlerim alnındaki bandajın kıvrılmış köşesine takıldı, gözlerine bakmamak için kendimce işaretlediğim noktaları buldu bakışlarım. Gözlerine yakın yerlerdeydi hep bu noktalar; bir şey olmamış gibi ama asla gözlerinde değil, asla koyu yeşilin kirpiklerimden esip geçmesine müsaade etmeden.

"Buradaymışsın," dedi beni mutfak masasının kenarında dikilirken bulduğunda.

Başımı salladım hızla, bu kez fazla yapay kaçmıştı davranışlarım.

"Buradayım," dedim. "Bir şey mi istemiştin?"

Kaşlarını çattı; bakışlarını çekti üzerimden, yere indirdi. Yine o afallamış adam geldi karşımdakinin yerine, alnına düşmüş saçları kadar dağınık. Âdemelması yavaşça hareketlendi yavaş bir yutkunmayla. Dudaklarını birbirine bastırıp o adamı arkasına aldı görünmeyeceğini sanarak.

"Hayır," dedi ve devam etmek için nefes aldı.

Gülümsemek için çabalayıp masanın kenarına yaslandığımda aldığı nefesi bıraktı usulca, vazgeçti her ne söyleyecekse. Yutkundu bir kez daha, bunu öyle sık yapıyordu ki her yapışında vazgeçip dilinden düşürdüğü kelimeler sayfaları kaplayabilirdi belki de.

"Onları..." dedi konuşmakta güçlük çekmediğini kanıtlarcasına söyleyebildiklerini sert bir telaffuza kurban vererek. "Neden yatağın üzerine koydun Betül?"

"Neleri?" dedim küçük bir aptal kız gibi. Aptal ve sancılarını o yüzündeki kendinden daha aptal gülümsemeye saklayabildiğini sanan bir kız gibi...

"Onları işte Betül."

Söylemesini istedim, canım yanacak olsa bile söylemesini ve acı çektiğini görmeyi istedim. Fakat bu boşuna bir uğraştı, acı çektiğini görmek için bir şeyler beklememe gerek yoktu. Karşımdaki adam birkaç insana bölünmüştü çoktan; darmadağın Ömer, güçlü durmaya çalışan Ömer, güç vermeye çalışan Ömer. Bölünmüş bu üç adam arasındaki geçişleri, darmadağın yanını saklamak için çabalayışı bu acımasız görüntüyü zaten canlı canlı seriyordu her an önüme.

"Onun için aldığımız şeyler," dedi dişlerini sıkarak.

Gülümsedim. "Orada mı unutmuşum?"

"Betül..." dedi yalvarır gibi. "Yapma."

"Bir şey yapmıyorum Ömer, sadece onu hatırlamak istedim o kadar."

Yanından geçip mutfaktan çıkarken yüzümdeki eğreti gülüşü hırsla çekip çıkardım, yumruklarım kendime duyduğum nefretle iki yanımda sallanıyordu. Nefrete tutunmak istedim, nefrete tutunmak ve hemen karşımdaki yatağa yayılmış küçük kıyafetlere bakarken içimde hüzne yer bırakmamak.

Fakat bu mümkün müydü ki böyle bir şeye cüret etmiştim? Onun hüznü karşısında başka bir hisse tutunabilmem mümkün müydü?

Yatağın başına dikildim. Gülmeye başladım acı acı; bedenim hangi duyguyla sarsılacağından bihaber, gülüşümün esiri olmuştu. Kahkahalar göğsümü sızlatarak tırmandı boğazıma; ellerimi dudaklarıma kapatıp kendimi susturmak istedim, kontrolüm ne ara kayıp gitmişti ellerimden bilmiyordum.

Odanın kapısı açıldı, Ömer içeri girip bir adım arkamda durdu. Boğazım kuruduğunda gülmeyi kesip öksürmeye başladım, Ömer tuttu kolumu. Ellerimi boğazıma sardım ve öksürüklerim kesilene kadar doğrulmadım. Dudaklarım yeni bir kahkaha için kıvrıldığında ne ben ne de bedenim daha fazla dayandı bu eziyete, gözyaşlarım uçup gidecek aklımı kurtarmak için birikti göz pınarlarımda. Birbiri ardınca düştüler kirpiklerimden. Kahkahalarla sarsılan bedenim şimdi hıçkırıkların kurbanıydı, doğrulmadım.

Ömer elini dikkatlice belime koydu, kollarımı tutup göğsüne çekti beni. Kazağını avuçlarıma sıkıştırıp yüzümü sakladım ve asla susturamayacağım hıçkırık ve iniltilerin önünden çekildim. Uzuvlarım boşalmıştı sanki; ayakta duramadım, büküldü dizlerim. Ömer kollarımı tuttu, kendine bastırdı beni; benim yerime de dengede durdu. Bu dünyadan saklarcasına sarıldı bana; sıkı sıkı, içini açıp göğüs kafesinin bir köşesinde bana yer bulmak ister gibi.

Elimin üzerine bana ait olmayan bir damla yaş düştüğünde başımı kaldırıp bakacak cesareti bulamadım kendimde. Yüzümü yasladığım

kazağını dişledim bağırarak, kollarından kurtulmak ister gibi çırpındım. Beni bırakmadı, onu bırakmak istemediğimi biliyordu. Boğazım tahriş olana kadar bağırdım, bakışlarım elimin üzerinden süzülmüş o bir damla yaşta kaldıkça bağırdım. Onu silmek istiyordum ama buna cesaretim yoktu, ona böylesine bir mücevher gibi bakarken buna cesaretim asla olmayacaktı.

"İhtiyacım var..." dedim boğuk bir iniltiyle nefesimi bırakırken.

"İhtiyacın olan yerdeyim!"

Saçlarımın arasına bıraktı anıları. Kaç ay önceydi? Beş mi, altı mı? O ânı daha dün gibi hatırlamak dünkü acıma ihanet miydi?

Hızla yürüdüm, arkama bakmadan. Yine de Ömer birkaç adımda yetişiyordu yanıma.

"Ömer gelme peşimden, gerçekten konuşmuyorum seninle!"

Çok kızdırmıştı beni, hatta kırılmıştım ve kolay kolay yüzüne bakacağımı sanıyorsa yoldan birini çevirip ona yanıldığını söyletebilirdim.

"Ne bu?" dedim sinirle. "Ben üç adım geleyim, sen bir adım at. Gelme peşimden!" Duraksadım. "Gel ama bana yetişme, bekle. Ben üç adım atayım, sen bir adım at. Yetişme bana."

Aklımı öyle karıştırmıştı ki ona kırgındım ama kızgındım da, belki biraz o haklıydı ama bunu umursayacak kadar mantıklı değildim.

"Beni peşinden koşturduğunu açık açık itiraf ediyorsun yani," dedi ellerini ceplerinden çıkarmadan hızlı adımlarıma rağmen hâlâ yanımda rahat rahat yürüyerek. Haklı olduğunun farkında olabilirdi ama... Ama neyse neydi işte!

"Koşmak mı?" dedim hayretle. "Koşmak? Peşimden bile koşmuyorsun ki, yürüyorsun!"

Sinirliydim, kimse aptal bir çocuk gibi davrandığım için beni suçlayamazdı. Yani umarım suçlamazdı.

"Koşayım mı?" dedi yarım ağız gülümseyerek.

"Fena olmaz!"

Etraf çok sakindi, kimse yoktu neredeyse. Hızlı yürüdüğüm için yorulmuştum. İlerideki banklara bir an önce yetişebilmek ve orada soluklanmak için koştum. Ömer bunu yanlış anlayıp peşimden geldi, yakaladı beni ve kolunun altına çekti.

"Betül... Yüz adım atsan da bir adımla yanında olurum ben senin. Peşinden koşmam, peşinden koşmak yalnızca arkanda olmak demek. Oysa ben arkandayım, önündeyim, yanındayım, ihtiyacın olan her yerdeyim ve ihtiyacım olduğun için ayrılamıyorum buradan."

Gözlerimin önüne gelen o ânın huzuruyla rahat birkaç nefes çekmiştim içime fakat anılar bir düşman gibi beni kapı dışarı etmişti bir anda. Gözlerimi açıp gerçeklerin önüne atıldı bedenim.

Kollarında olduğum adam bir ateş, ben de küle dönmeye razı bir kurbandım sanki. Sıçrayıp göğsünü ittim kendimden, kollarından hızla uzaklaştım. Gözyaşlarım dinmişti, yine düşmanı olduğum o gülümseme sızmıştı yüzüme.

"Geçti," dedim her bir hücremin inkâra kalkıştığı şeyi fısıldayarak. "Yani geçiyor. İyiyiz, iyi olacağız."

Sözcükler ucuz bir sahtelikle döküldü aramıza, ikimiz de eşelemedik söylenenleri; çünkü ne arkası doluydu ne de önü, biliyorduk. Kollarında bulduğum huzur, gerçeklerin gölgesinde kalıp karanlığa boğdu beni.

Ömer inatla elimi tutup kendine çekti beni, yönlendirmesine izin verdim. Yanında durduğumda bileğimi yavaşça kurtardım parmaklarından. Yapmamam için yalvarır gibi bakıyordu gözlerime, ben ona bakamıyordum. Gözlerine bakacaksam bir nefes alıp on boğulacaktım. Yapamadım.

Aramızdan kaldırdığı mesafeleri tek tek inşa ettim yeniden, adımlarım kapının yanına kadar gitti geri geri, bana dönmeden durdu onu bıraktığım yerde. Sıktığı yumruklarının arasında bembeyaz olan eklemlerini izledim. Gülümsemeyi çoktan silip atmıştım yüzümden, gözyaşları bunu bir fırsat bilmiş gibi birikmişti kirpiklerime. Hızla sildim onları parmak uçlarımla, sanki biraz daha hızlı davranırsam onları ben bile fark etmeyecekmişim gibi.

Aldığı derin solukların arasından çaresiz bir bağırış koptu. Acı, öfke, kırgınlık, pişmanlık, hüzün; hepsi vardı. Kimi daha baskın kimi daha yakıcı... Bir iki adımla yatağa ulaştı, yandaki boş poşeti alıp üzerindeki bütün eşyaları hırsla topladı bir bir. Yatak örtüsü üzerinden aldıklarıyla savruldu sağa sola; yatak dağıldıkça ona eşlik etti Ömer, dokunduğu her şeye saldırdı.

Kontrolsüzdü.

Sonunda kollarını yatağa yaslayıp başı öne düştüğünde elimi göğsüme götürüp alacak nefes bulamamış gibi iç çektim. Bir rüzgâr esti ondan bana; titredim, dudaklarım kurudu. Rüzgârı güçlüydü bu kez, kendisi yitirilmiş.

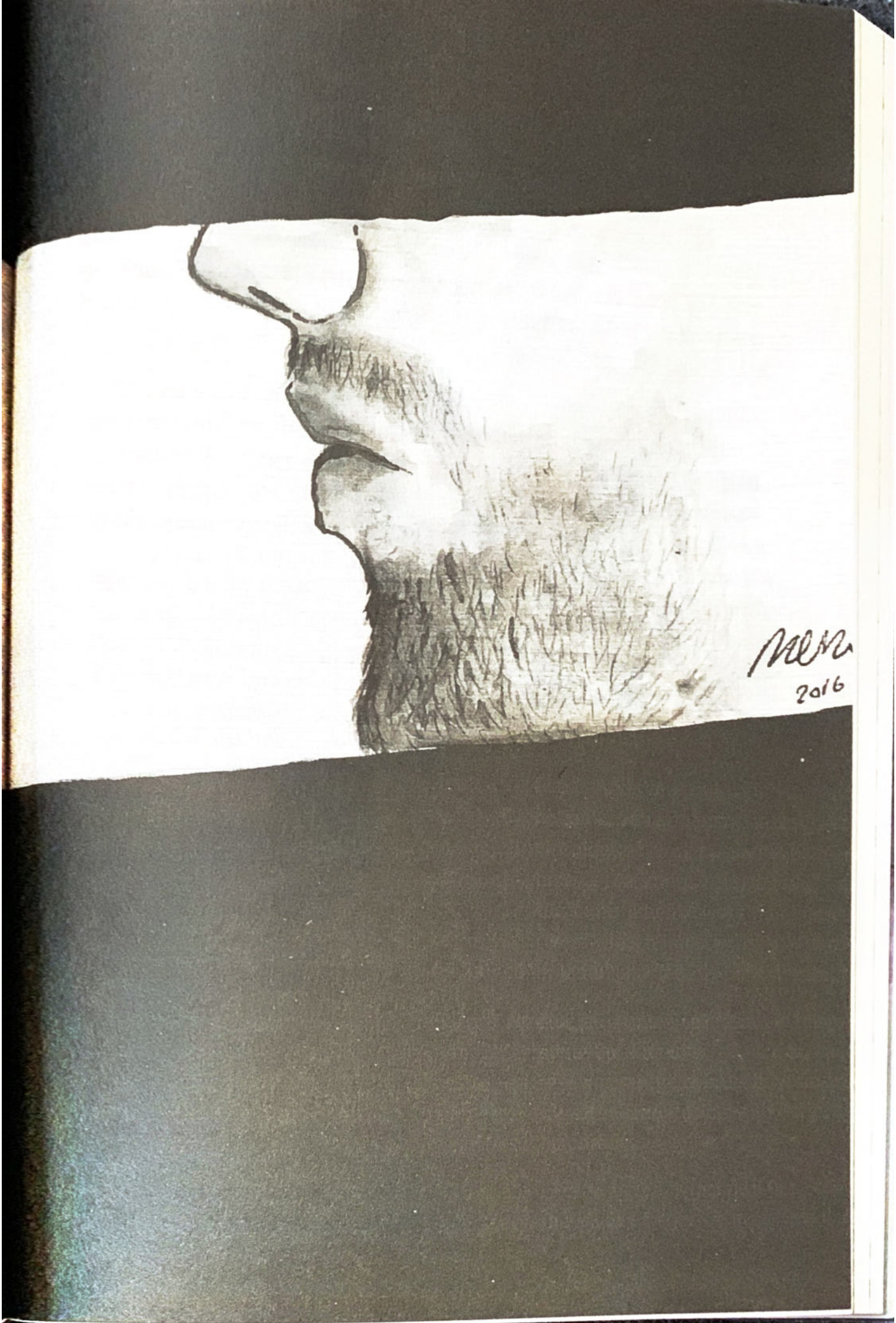
Onu böyle görmemeliydim.

Onu asla böyle görmemeliydim.

Arkamı döndüm, koşarak çıktım odadan.

Kaçmak bazen tek çözümdü acılardan.

2016

18.

Seni ilk gördüğüm günde çattığın kaşların hâlâ gözlerimin önünde, gülüşünü görme isteği o ilk ânın heyecanını koruyarak zihnimde dolaşıyor. Bakışlarına ulaşmış o özel kadın olan ben; kirpiklerinin ardında sakladığı koyu yeşili dalgalandıran harelerinin arasından, kokundaki okyanusa karışıyorum. Mutluyum. Burada, hemen yanımdasın; en az ruhumun ruhunda olduğu kadar ve ben zihninin o uçsuz bucaksız arazilerini arşınlayıp kelimelerinin dipsiz kuyularında hapsolmaya hazırım. Başını ruhuma yasla Ömer, çünkü... Ne sen esmeyi bırakacaksın ne de ben rüzgârında ürpermeyi.

Eğer başarabilse kendi kendine gülerdi elindeki kâğıtlara bakarken. Fakat tebessüm ağır bir yüktü onun için ve Ömer ilk kez bir yükü omuzlamayı reddediyordu.

Okutması için defalarca ısrar etmesine rağmen Betül'ün buna izin vermeyeceğini söylediği o mektup ellerindeydi şimdi. Ömer kitaplığında bulmuştu onu, her zaman gördüğü ama içini açıp bakmadığı notları arasındaydı ve o zaman anlamıştı ki Betül bu mektubu asla ona vermek istememişti; istediği şey vermek değil, Ömer'in onu bulmasıydı. Vermeyeceğini söylemişti defalarca, Ömer onu kendisi bulacak ve kendisi okuyacaktı; bu yüzden elinin altına koymuştu mektubu. Hemen bulmayacağını biliyordu, çünkü orayı pek kontrol etmezdi ama bir gün bulacağından emindi.

Betül'de bıraktığı izlerin yansıması karşısında hayranlığını gizleyemedi Ömer, onun gözlerinde kendinin nasıl bir adam olduğunu görüyordu. Bu Ömer değildi; bu Betül'ün zihnindeki Ömer'di, onun

Ömer'i ve tam da olması gerektiği adamdı. Ondan başka kimsenin kendisinin bu yönlerini keşfetmesine izin vermezdi; Betül'ün gözlerindeki adamdı o, bir başkası olmak işkenceden farksızdı.

Dünyanın bir yanı Betül'ün sessizliği, diğer yanı Ömer'in kaosu olmuştu. Kesiştikleri yerde esen rüzgârlar üşütüyordu Betül'ü, Ömer üşüdüğünün farkında bile olmadan onu kendi rüzgârından korumak için çabalıyordu.

Betül'den uzakken mesafelerin soğuğu yakıyordu, yakınken Betül'ün soğuğu. İki arada kalmıştı, ortadaki o meşhur derede boğuluyordu şimdi ama elinden gelen tek şey kendisine çevrilen tüm oklara göğsünü açmaktı. Daha fazla yaralanırsa eğer Betül iyi olur sanıyordu, kimse ona bunun gerçek olmadığını söylememişti.

Betül'ün her ânı geçiyordu gözlerinin önünden, bu kadının her rengini seviyordu. Onu ilk gördüğünde hiç hoşlanmadığı inatçılığı, kendini denize attığı o geceki çırpınışı, karşısında ona umut verecek ufacık bir harekette bulunduğunda gülümsemek ve o gülüşü saklamaya çalışmak arasındaki kararsız hareketleri...

Ömer aldığı nefese kadar seviyordu kadınını; seviyor, üzerine titriyor, saygı duyuyor, hayran kalıyordu. Fakat şimdi... Şimdi hayranlıkla izlediği o kadının adım adım kendinden uzaklaştığını görüyordu, ellerini de kollarını da bağlamıştı.

Bebeğini kaybettiğinde yıkılmıştı fakat Betül'ü kazandığında o yıkım toplamıştı kendini, yeniden inşa olmak için hazırdı. O gün Betül o arabaya sıkıştığında Ömer bir gerçekle yüz yüze kalmıştı. Betül bebeğini kurtarması için Ömer'e yalvardığında Ömer bunu duymamıştı bile, çünkü onun için Betül'ü kurtarmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu o an. Bebeğini kaybedeceğini de, kurduğu babalık hayallerinin tutuştuğunu da biliyordu ama eğer o hayallerinin içinde Betül yoksa onlar artık Ömer'in hayali olmazdı. Elinden geleni yaptı bu yüzden, önceliği sevdiği kadına verdi. Ömer bunu düşünme ihtimalini bile reddediyordu ama eğer aynı sahne tekrar yaşansaydı yine hiç düşünmeden Betül'e verecekti o önceliği.

Bebeğini kendi canından çok, Betül'ü bebeğinden çok seviyordu. Bu yüzden yapması gerekeni yaptı hiç düşünmeden ve bir an bile pişmanlık hissetmeden. Fakat bu yalnızca söz konusu durum için geçerliydi. Çünkü her şeyden önce, vereceği son nefesine kadar ensesinden ayrılmayacağı bir pişmanlığı vardı.

Betül'ü o gün unutmuştu, o adamı yakalamaya o kadar dalmıştı ki onun hemen yanında olduğu uçup gitmişti aklından ve Betül ona bağırmadan bunun farkına bile varamamıştı. Vardığında ise geri döneceği son çıkış da kapanmış ve felaketleri peşi sıra getirmişti.

Betül'ün onu suçlamasını istiyordu şimdi, çünkü bunu hak ediyordu. Ona bağırmasını, gücü tükenene kadar sinirini ondan çıkarmasını... Hak ettiği şeyi yapmasını istiyordu ama bunun yerine açık yarasını tırnaklarıyla kazıyan o gülümsemeyle bakıyordu ona. Hiçbir tebessümün böylesine tehlikeli olabileceğini tahmin edemezdi. Betül her güldüğünde, dudak kıvrımlarındaki o küçük hareketle sıkıyordu Ömer'in boğazını ve o aptal kelimeleri tekrar edip duruyordu; *"Senin suçun değil."*

Kollarını tutup, *"Benim suçum!"* diye bağırmak istiyordu Ömer. *"Sizi unutacak kadar dalmak benim suçumdu, ikinizi de tehlikenin ortasına sokmak benim suçumdu. Buna ben sebep oldum!"*

Tüm bağırmak istedikleri yarım bir soluk olarak çıktı boğazından.

Emniyete gelmişti, izinliydi ama daha fazla evde durmak istemiyordu. Betül'ün gülümsemek için kendini nasıl zorladığını görmek, ona bu eziyeti çektirmek zoruna gidiyordu.

Ömer'i gören herkes kaçamak bakışlarla onu izledi. Kimse selam vermedi, kimse bir şey sormadı. Ömer'i tanıyanlar, olması gerektiği gibi sustu; tanımayanlar da tanıyanlar tarafından susturuldu. Dağılmışlığını ifadesizliğinin arkasına saklayıp geçti aralarından. Kendi katına çıktığında durum aynıydı, ta ki masasına kadar gelip Ahmet ve Emre onu fark edene kadar.

"Ömer!" dedi Emre onu görünce masasından kalkarak. Ahmet, Emre'nin sesiyle durumun farkına varmış ve Emre gibi o da ayaklanmıştı. "Neden geldin abi?"

Ömer ikisine de bakmadan geçti masasına.

"Geldim işte, uzatmayın."

Ne Emre ne de Ahmet bir şey söyleyebilmişti. Teselli mi edeceklerdi, onu evine geri mi göndereceklerdi? Yapacakları hiçbir şey sonuç vermeyecekti, bu yüzden kendilerinin iyiliği için de Ömer'in iyiliği için de sustular. Yapılacak en iyi şey buydu, onu kendi hâline bırakmak.

Gün boyu kimse yaklaşmamıştı yanına, Ömer ise yapması gerekenleri bir düzene sokup planlama yapmak için uğraşmıştı. O da dâhil herkes yaptığı işlerin üzerinden tekrar ve tekrar geçeceğini biliyordu, çünkü hiçbir zaman işlerini böylesine düşüncesiz yapmazdı.

Boynunu esnetti, kazağının boğazını çekiştirdi boğuluyormuş gibi, derin derin nefes aldı. Gözleri Betül'ün ona verdiği ilk ultrason görüntülerinden birkaçını koyduğu çekmecesine gidip geliyordu. Çekmeceye uzandı, kulpu tuttuğunda şu aralar hissettiği çaresizlik çökmüştü omuzlarına.

Hafifçe aralandı çekmece, ışık içeri düştü. Bebeğinin varlığından haberdar ettiği ilk an Betül'ün gözyaşlarına karışan gülümsemesi geldi gözlerinin önüne ve şu sıralar dudaklarına hiç uğramamış bir tebessüm ilişti yüzüne habersizce. Çekmecenin kalanı aydınlanıp küçük kâğıtlar ortaya çıktığında gözlerinin önündeki Betül'ün o sevinç gözyaşlarıyla süslenmiş gülümsemesi, dün gece onun kollarından sıyrılırken yüzüne zorla kazıdığı gülümsemeyle değişti yerini. Nefes alamadı, yüzünü diğer tarafa çevirip elini ensesine götürdü bilinçsiz bir şekilde ve açtığı çekmeceyi sertçe çarparak kapattı.

Herkes Ömer'e döndü önce, sonra yüzlerini çevirip ona bakmıyormuş gibi yaptılar fakat ondan ayırmadılar gözlerini. Emre yerinden kalkıp tuttu Ömer'in kolunu, bunu yapacak cesareti de zaten bir tek o gösterirdi ancak.

"Haydi Ömer kalk da evine git."

Emre evine gitmesini söylemişti ama Ömer eve dönünce anne babasına hesap vermek zorunda olan suçlu bir çocuk kadar korkuyordu. Kolunu çekmesini bekledi Emre ya da onu tersleyip kalkmasını ama Ömer bunların hiçbirini yapmamıştı.

"Eve gidemem," dedi yüzünü dönüp kimsenin duymayacağı bir şekilde.

Emre arkadaşını ikinci kez böyle bir çaresizlikte buldu. İlkine Betül'e yalan söyleyip öldüğünü zannetmesini sağladığında şahit olmuştu. Betül'ün acı çektiğini gördükçe yerinde duramamış ve buna sebep olduğu her an çaresizliği yaşamıştı. O gün farklı bir Ömer görmüştü Emre ve yine o gün anlamıştı bu adamın bir canı kendinden öne geçirdiğinde dönüştüğü adamı.

Fakat bu kez farklıydı. O zaman Betül acı çekerken ona koşmak, yaptığı tüm planı bir kenara atıp onun yanında olmak istiyordu fakat şimdi arkadaşının bir boşlukta dönüp durduğunu görüyordu Emre, ne bir yere gidiyordu ne de bir yere gitmek istiyordu. Daha kötüsü ise tüm bunları Ömer'de zorlanmadan görebilmesiydi. İstemediği sürece tek bir açık bile vermeyen adamın kendi dalgalarında çırpınışını çıplak gözle görüyordu şimdi Emre ve bunu asla istemiyordu.

"Mescide gidelim," dedi bu kez. Ömer ona itiraz etmeden kalktı, kolunu çekti ve yine o ifadesizlik zırhını üzerine geçirip yürüdü.

İkisi de namazlarını kıldı, Emre bir köşeye geçip Ömer'in sessizliğine ortak oldu. Ömer raftaki Kuran'ı aldı eline, kalktığı yere geçip tekrar oturdu. Sayfaları çevirdi yavaş yavaş, birinde durdu. Uzun uzun baktı sayfaya ama okumadı. Emre onu izliyordu, Ömer sayfayı.

Kesik, hızlı bir nefesle kalktı Ömer'in göğsü; yavaş yavaş indi gözlerini sayfadan ayırmadan.

"İçinden mi okumaya başladın Ömer?" dedi Emre, aslında okumadığının farkında olarak.

Ömer güler gibi bıraktı nefesini ama dudakları o gülüşe ulaşamamıştı. Bir süre daha baktı sayfaya, parmağı sayfanın bir köşesini kıvırdı.

"Her gece... Yanına oturup Kuran okurdum. En son ona okuduğum sure buydu."

Gözleri kızardı, burnu sızladı ama bir tane gözyaşı bile akmak için cesaret bulamadı. Bu yüzden gözlerinin ardında biriken her yaş içindeki okyanuslara karıştı, o okyanuslar dolup taştıkça Ömer'i de içine aldı. Şimdi ise onu kendi rüzgârının dalgalarında, kendi okyanusunda boğuyordu.

Emre onun bebeğini daha dünyaya gözlerini açmadan bu ayetlerle tanıştırmak istediğini biliyordu ve bu ağırdı, gerçekten çok ağırdı. Kendisi kaldırabilir miydi bilmiyordu ama Ömer'in kalkmaya ihtiyacı vardı.

"Ne yapacaksın?" dedi sesinde ufak bir teselli kırıntısının dahi barınmasına izin vermeden. "Bir daha okumayacak mısın o sureyi Ömer Günsur?"

Ömer cevap vermedi; onu asla onaylamayacaktı, bunu Emre de biliyordu. Ömer bunu yapmazdı ama yine de cevap vermek istemedi.

"Geçenlerde sohbette bir sure okumuştun, bir abi için hani. Orada bir ayet vardı, hatırlıyor musun?"

Ömer yutkundu, bir kez daha yutkundu ve bir kez daha; boğazındaki yumrunun ancak diline birikmiş cümlelerle gideceğini fark edene kadar yutkundu. O ayeti hatırlıyordu, hem de çok iyi; çünkü kendisine bunu aklından çıkarmaması için hatırlatırken ezberlediği bir ayetti.

"Benim için okur musun Ömer?" dedi arkadaşını zorlayıp ayağa kalkması için çalışarak.

Ömer sessiz kaldı. Emre bir kez daha ısrar etti. Ömer sessiz kaldığı her an tekrarladı ısrarını Emre ve sonunda araladı Ömer dudaklarını.

"Ey iman edenler! Mallarınız ve evlatlarınız sizi Allah'ı zikretmekten alıkoymasın. Her kim bunu yaparsa, işte onlar ziyana uğrayanların ta kendileridir. (Münafikun/9)"

Emre ayağa kalkmış, elini başı önüne düşmüş Ömer'in omzuna koymuştu şimdi.

"Evet Ömer, öyle. Tam da söylediğin gibi işte... Kapı da sensin, anahtar da. Topla kendini dostum. Bir şey oldu ama bunun ne önüne geçebilir ne de geri alabilirsin, bu yüzden artık kendini suçlamayı kes. Ayağa kalk, çünkü Betül'ün sana ihtiyacı var."

Doğruldu ve arabasının anahtarını Ömer'in yanına bırakıp mescitten çıktı Emre, Ömer'i orada öylece bırakmıştı.

Göğüs kafesine küçük bir elin dokunduğunu hissetti Ömer; ufak bir rahatlamanın ardından boğazını sıkan şeylerin hafifçe gevşediğini hissetti. Yok, olmadı ama biraz da olsa rahat bıraktı içinde savurduğu o koca bedeni.

Ömer çevirdiği o sayfayı tekrar açtı, uzun uzun bakıp bir ayet bile okumadığı o sayfayı. İlk ayetini okuyup aştı önüne koyduğu duvarları ve devam etti. Okudukça kendini buldu. Betül'ün gözlerindeki Ömer'i; Betül boşlukta kendini kaybettiğinde ona ayağa kalkmasını, yorulmasını söyleyen Ömer'i buldu. Belki yeniden o Ömer olmak zaman alacaktı ama en azından bulmuştu onu.

Son ayetleri de okudu, hiç acele etmeden. Kalktı, mescitten çıkıp kendi katına çıktı. Masasını topladı, veda etmeden ayrıldı emniyetten. Betül'ün yanında olmalıydı.

Suçluydu, bunun farkındaydı ama Betül onu toparlardı. Suçlu olduğu gerçeğini değiştiremezdi bu ama içindeki azabı biraz olsun söndürürdü belki, onu iyileştirirdi. Sonra Ömer onu kaldıracak gücü bulurdu kendinde; birbirlerinin ilacı olurlardı, öyle olmalıydı.

Betül'e ihtiyacı vardı, hem de hiç olmadığı kadar.

Betül'le konuşacağı ve susacağı şeyleri tekrar tekrar geçirdi aklından yol boyunca, evin önüne geldiğinde bile arabada dakikalarca durup düşündü. Küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı. Neşeli bir heyecan değildi belki bu ama onu dalgalarının arasından çekip çıkaracağını umduğu bir heyecandı, umutlu bir heyecan.

Eğer acıyı bölüşürlerse belki daha çabuk toparlanırdı ortalık.

Merdivenleri hızlı hızlı çıkıp kapının önünde durdu, derin bir nefes alıp zile bastı. Beklerken boğazına dizilmişti kelimeler; Betül'le aralarında kurulacak köprünün heyecanıyla, yeniden karısına ulaşabilmenin umuduyla.

Kapı açıldı yavaşça, umuduna ilk baltayı atan o zoraki ifadeyle durdu Betül karşısında ama Ömer çabuk yıkılmadı, içeri girdi ve boğazını sıkıp onu şuracıkta öldürse sesi çıkmayacak gibi duran kadının karşısına dikildi. Kapıyı kapattı. Betül'ün yüzünü avuçları arasına aldı, başparmağı hafifçe okşadı çenesini.

"Güzelim..." dedi yalvarır gibi.

Bir an, kısacık bir an için karşısındaki kadının ona sıcacık bakan Betül'ü olduğunu gördü. Sonra yerini yine buzlar almıştı. Ömer tenini yakan o buzları görmeden devam etmek istedi, araladı dudaklarını. Kirpiklerine inen sis, gözlerine kazınmış bir gerçeği örtüyordu. Göremedi, Betül ondan önce davranana kadar o sisin belirsizliğine sığındı.

Yavaşça sıyrıldı Betül elleri arasından, bir adım geriledi ve böylece Ömer'in ilk yıkımı sessiz sedasız gerçekleşti.

"Ömer..." dedi ikincisine hazırlanarak. "Biraz, yani bir süre... Eve gelmesen olur mu? Eğer istersen ben de gidebilirim."

Omuzları düştü Ömer'in ve diğer yıkım da göğsünün orta yerinde aynı sessizliği paylaşarak böylece gerçekleşmiş oldu.

Betül Abla m
Çocuk

Ömer Abim

19.

Ömer, ben ve... Bebeğimiz.

Bozuk, tutarsız çizgiler; uyumsuz, canlı renkler; büyük, küçük, eğri bir yazı ve biz. Hemen arkamızda renkli dağlar, ayaklarımızın dibinde büyük papatyalar, uzun bir Ömer, sevimli bir ben, normalden çok daha küçük bir bebek. Bizim bebeğimiz... Tepemizde ise sırasıyla küçüklü büyüklü yazılar; "Ömer Abim, Betül Ablam ve çocuk".

Günler sonra ilk kez içten bir gülümseme dokunup geçmişti dudaklarıma, çok tutamamıştım onu ama en azından nasıl bir his olduğunu hatırlatmıştı.

Ömer'in cebinde bulduğum bu resim erişemeyeceğimiz masumiyetin resmiydi. Dokunamayacağımız kadar güzel renklerle süslenmiştik. Gördüğüm bozuk çizgiler özündeki güzelliği, saflığı armağan etmişti bize ve biz o bozuk çizgilerin oluşturduğu karakterlerle güzelleşmiştik. Ömer küçük bir kızdan bahsetmişti önceden, onun kendisi için resim yapacağını söylemişti. Bu resim o olmalıydı, Ömer'in cebinde düzgünce katlanmış bir hâlde bulmuştum.

Küçük parmakların tuttuğu kaleme bizi resmedecek kadar işlemek güzel bir duyguydu. En temiz, en taze duyguların şekillendirdiği bu resim nasıl bir ızdırap getirebilirdi beraberinde; asla tahmin edemezdim. Tahmin edemeyeceğim şeyleri yaşamak korkutucuydu, hazırlıksız ve aniden.

Gülümsüyorduk resimde, Ömer de ben de mutluyduk. Ortamızda duran o küçük bebek de en az bizim kadar neşeliydi. O da gülümsüyordu.

"Gülümseyemez," dedim boğazıma tırmanmış birkaç hıçkırıkla. "O gülümseyemez artık."

Gözyaşları dudaklarımdan kaçmış küçük bir hıçkırığın omuzlarımı sarsmasıyla bir çığ gibi düştü gözlerime, kirpiklerim art arda akan yaşlarla ıslandı. Elimdeki kâğıdı aynı şekilde katlayıp boğazıma götürdüğüm elimle göğsüme bastırırken yataktan inip yere çöktüm yavaşça. Gözyaşlarından sıyrılıp nefes almaya çalıştığımda her şey bindi boğazıma, sıktıkça sıktı, nefes alamadım. Küçük iç çekişlerle yetinen bedenim hıçkırıkların acımasızlığında sarsılıyordu.

Tutunacak dal aradım, süründüm dizlerimin üzerinde. Koltuğa ulaşabildiğimde soluklarımı kesen, boğazımı sıkan o şeyi bulmak ve söküp atmak için çırpınıyor ama elimi boğazıma götürdüğüm her seferinde kendimden başka hiçbir şey bulamıyordum.

Ama bu da bir cevaptı değil mi? Ellerimin bir engel ararken benden başka hiçbir şey bulamayışı da bir cevap olmalıydı.

Peki ben hangi soruyu sormuştum?

Neye cevaptım?

"Aklımı kaçıracağım!"

Başımı koltuğa yasladım, saçlarımı arkaya ittim, indirmedim ellerimi. Koltuktan destek alıp kalktım yavaşça, korkak adımlarla camı bulduğumda bir yanım kolumdan tutmuş ne yaptığımı sorgulayarak bağırıyordu hemen yanımda. O yanıma tıkadım kulaklarımı ve pencerenin önüne ulaştım kendime koyduğum tüm engelleri aşarak.

Perdeyi araladım hafifçe. Bakışlarım aşağı kaydığında göğsüme saplanan acıyı içime dolan o huzurlu rüzgârla birlikte karşıladım. Binanın hemen önünde, arabanın içinde bekleyen adama baktım bir kez daha. Oradaydı. Hiç ayrılmış mıydı ki?

Ona gitmesini söylemiştim, gitmişti ama hâlâ buradaydı. Bu kadar gidebildiğini söylemişti. Benim o kadar bile gidemediğimi anlata-

mamıştım. Gidemezdim, yapabildiğim şey ancak onu benden uzaklaştırmak olabilirdi.

O gece ona gitmesini söylemiştim ya da ben gidecektim, bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum ama olmuştu işte. Karşımda onu böyle görmek kolay değildi. Ömer böylesine sermişken önüme enkazını, onun karşısında dik durabilmek bu dünyadaki en büyük başarısızlığımdı.

Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp çıkmıştı evden, gitmeme müsaade etmeyeceğini biliyordum. Belki de bu yüzdendi gitmeyi bu kadar kolay teklif edebilmem.

Ömer evden gitmişti ama her gece evin önündeydi yine. Ama ona daha uzağa gitmesini söyleyemezdim, bu her şeyden uzak kalmak isteyen o yanıma bile fazlaydı.

Annem ve babam iki gündür üst üste evime gelmişti, nadiren geldiklerini ve hatta önemli bir şey olmadığı sürece bunu tercih etmediklerini düşünürsek bu onlar için bir rekordu.

Fatma Teyze her zaman yanımdaydı; bazen burada benimle kalıyordu, bazense yalnız kalmak istediğimi anlayıp evine gidiyordu. Hatice Teyze ve Kübra da uğruyordu sürekli yanıma, ne bir şey soruyordu biri ne de farklı bir şey söylüyordu. Normal davranıyor ya da en azından bunun için çabalıyorlardı ve bu ihtiyacım olan tek şeydi. İlgiyi kaldırıyordu üzerimden.

"Sabır..." dedim içimden. Bu kelime de, anlamının göğsüme bıraktığı ağırlık da bir an olsun terk etmiyordu beni. Belki de ben ona tutunuyordum.

"Ey iman edenler! Sabır ve namaz ile Allah'tan yardım isteyin. Çünkü Allah muhakkak sabredenlerle beraberdir. (Bakara/153)"

Sohbette Fatma Teyze'yle birlikte meal okurken karşımıza çıkan ayetti bu, işaretlemiştim. O an içimde nasıl bir his uyandırdığını hâlâ hatırlıyordum. Ruhum buna ihtiyacı olacağını tahmin etmiş gibiydi.

Dağılmıştım, her yerdeydi parçalarım. Boşluğa düşmüştüm, saçlarım ruhum gibi salınıyordu etrafımda. Dizlerimin üzerindeydim, her yanım yara bere olmuştu. Kaybı tattığım ilk seferle aynıydım ama bir farkla. Dağılsam da yıkıntıma, yıkıntımıza rağmen ayağa kalkmayı; boşluğa düşsem de yüzeyin hâlâ orada olduğunu ve yaralarımın nasıl iyileşeceğini biliyordum.

Fark sabırdı, sabrı görmemdi. Her ne kadar bildiğim tüm o şeyleri uygulamaya cesaretim olmasa da varlığından haberdardım artık, savrulup gitmeyecek kadar. Bu yüzden şimdi ettiğim şey isyan değil, duaydı. Gördüğüm o sabrı öğrenmem ve ayağa kalkacak cesareti gösterebilmem için dua ediyordum.

Başarabiliyor muydum bilinmez, belki hiçbir zaman da emin olamayacaktım ama... Deniyordum işte. Ruhumu bir köşeye terk etmektense onu çekiştirmek de bir adımdı değil mi, onu kaldıramayacak olsam bile en azından yorulacaktım.

Elimi artık karnımdaki o boşluğa götürecek cesareti bulabiliyordum, varlığının yerini dolduran yokluğunu kabullenmeyi zorunlu kılmıştım kendime.

Yalnızca ellerini görebildiğim adama baktım bir kez daha o camdan ve sonra örttüm perdeyi, kenara çekildim. Gözyaşlarım akmadan, kendimi yerçekimsiz boşluklara bırakmadan önce yüzümü ovdum sertçe. Koltuğun üzerine bıraktığım şalı alıp doladım başıma, nemli kirpiklerimi sildim ve serdiğim seccadenin başına geçtim.

Tüm gün köşelerini ezberlediğim evimi gezdim birkaç kez, uyudum, kalktım, ayakta kalmama yetecek birkaç şey attım ağzıma, namaz kıldım ve o seccadenin başından kopma noktasına geldiğim her seferinde tutunabilmek için dua ettim. Ellerim karnımdaki boşluğu bana öğretir gibi orayı buluyordu sürekli, küçük kıyafetler evin her yerinden çıkıyordu yokluğu ispatlamak için. Artık bu eksiklikle yüz yüze kaldığım her an uyuyana kadar baş ağrısı çekmeme sebep olan gözyaşlarının önüne geçebilecek kadar olgunlaşmıştım.

Kapı çaldığında isteksizce doğruldum yerimden, uyuşuk adımlarım bedenimi uyandırmak ister gibi sağa sola kayıyordu. Kapıya ulaştığımda dürbüne baktım, içimde biriken şaşkınlığımı arkama alıp yüzüme bir damlasını dahi bulaştırmadım. Kapıyı açtım, karşımdaki kadının yüzüne baktım gözlerimi kırpmadan.

"Merhaba Betül," dedi önüne eğdiği başını yavaşça kaldırarak.

Ne lafı dolandırdım ne de bunu yapmasına izin verdim.

"Neden geldin?"

"Ben sadece seninle konuşmak için geldim." İfadesizce baktım suratına. "İçeri girebilir miyim?"

Onda alışık olmadığım uysallığı karşısında bir süre daha izledim yüzünü öylece ve içeri geçebilmesi için kenara çekilip bekledim.

Ayakkabılarını çıkarıp içeri adım attığında çekingenliğini fark etmiyormuş gibi yaparak alttan almayı, yumuşak davranmayı reddettim. Eve üstünkörü göz gezdirip bana döndü, dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı.

"Biliyorum, burada olmamdan hoşlanmadın ama seninle konuşmak istedim; en başından beri yaptığım şeyler ve..."

"Günah çıkarmak için uygun kişi değilim Emel."

"Hayır," dedi itiraz ederek. "Öyle değil, buraya ne kadar pişman olduğumu söylemek için değil; gerçekten seninle konuşmak için geldim. Sonra gideceğim. Yani gerçekten gideceğim, evime dönüyorum."

"Nereye gittiğin beni ilgilendirmez," dedim ilgisizlikle. Yine de oturma odasına yönelip istediği konuşma fırsatını verdim ona.

İçeri girdik; kendi köşeme geçtim, o ise en yakın bulduğu koltuğa oturdu.

"Geçmiş olsun," dedi saçını kulağının arkasına itip gözlerini benden kaçırarak.

Ters birkaç kelime ulaştı dilime, dudaklarımı araladım ama yalnızca, "Sağ ol," dedim tümünü geri iterek.

"Bilmiyordum; yani en başından beri, otele geldiğinde de bilmiyordum. Sonradan öğrendim, son olanlardan sonra da..."

"Emel!" dedim onu susturarak. "Bunları konuşacağım son kişi olduğunu biliyoruz ikimiz de."

"Bunları konuşmayacağım. Yalnızca kaybınız için üzgün olduğumu söylemek istedim. Ömer dün otele geldi; beni görmedi, ben onu uzaktan gördüm. Ama Betül, o Ömer değildi sanki. İşine karışmıyorum, yanlış anlama beni lütfen. Ama onda ilk kez yalnızlığı gördüm." Kararsız bir hâlde soluklanıp söylemek istediklerini arar gibi gözleri dolaştı etrafta. "Seninle çok kez burun buruna geldik. Ömer için gururumu fazlasıyla ayaklarımın altına aldım, sen olmadığın zamanlarda bile. O kadar çok geldim ki onun yanına. Artık soğuğuna da, çattığı kaşlarına da alışmıştım. Senin de daha önce bana söylediğin gibi, ona hiçbir zaman ulaşamadım ama onu gördüm hep; kendini nasıl yıkılmaz, aşılmaz duvarlarla çevirdiğini, o duvarların ona yaklaşan herkesi kapıda bırakacak kadar sağlam olduğunu gördüm Betül. İçeride ne olduğunu hiçbir zaman bilemedim ama o adam karşımda dimdik bir kale gibi duruyordu işte."

"Bunları dinlemek istemiyorum," dedim ayağa kalkarak ama o beni yatıştırmak ister gibi sakince yaklaşıyordu bana.

"Betül dinle lütfen." Kalktığım koltuğun ucuna oturduğumda bakışlarımı onun üzerinde oyalamadım. "Dün gördüğüm o adam, kendi duvarlarının altında kalmıştı Betül. Aranızda ne var bilmiyorum, ne oldu hiçbir fikrim yok ama... Ama belki birinin size bunu göstermesi gerekiyordur, bilmiyorum. İnsanları kendine yaklaştırmayan o adam üzerinden gelip geçseler hissetmeyecek kadar dağılmış. Eğer onu kaybedecek bir şey yaparsan Ömer'i senden almak için geleceğimi söylemiştim, yalandı. Gelemezdim, gelsem bile alacağım hiçbir şey olamazdı. Onu seviyorum, sana yalan söylemeyeceğim ama yemin ederim ki hiçbir beklentim yok. Sadece sana yalvarıyorum; çünkü

biliyorum ki ona iyi gelecek tek insan sensin, o sadece sana tutunursa toplar kendini. Lütfen onun yanında ol."

"Yanında olmadığımı nereden..."

"Biliyorum Betül," dedi cümlemi tamamlamadan sorumu cevaplayarak. "Kimse bir şey söylemedi bana. Biliyorum; çünkü sana baktığında daha önce onun nasıl iyileştiğini gördüm, elini tuttuğunda nasıl seni de kendi duvarlarında sakladığını gördüm. Eğer yanında olsaydın, dün Ömer'den uzak o adamı görmezdim." Üzerini düzeltir gibi silkti ceketini, sessizliğimi sorun etmiyormuş gibi. "Ben buraya gerçekten iş için geldim. Ömer'i görme ihtimalinin beni nasıl heyecanlandırdığını saklayamam ama başka bir amacım yoktu. İşim bitti ve şimdi de gidiyorum. Sadece... Gitmeden önce seni görmek ve veda etmek istedim. Aramızdaki ilişkinin çok iyi olmadığını biliyorum, iki arkadaş gibi sarılıp veda etmeyeceğiz. Ama en azından böyle bir konuşmayı sana borçlu olduğumu hissettim. Ömer senin Betül, o sana ait; senin de ona ait olduğun gibi. Bunu söylemek benim için gerçekten güç, bunu bil ama lütfen birbirinize sahip çıkın. Çok iyi biri olmasam da bu kez zorluyorum kendimi ve senden bir kez daha rica ediyorum, lütfen onun elini tut."

Ayağa kalktı, benden önce odadan çıktı. Kapıyı açacağı sırada, "Teşekkür ederim," dedim yalnızca.

Bana dönüp gülümsedi hafifçe.

"Önemli değil. Hoşça kalın."

Kapıyı açmak için döndü fakat kapı o açmadan önce çalmaya başlamıştı. Bana baktı, önüne geçip kapıyı açtım. Ömer karşımda duruyordu, kapının arkasındaki Emel'i henüz görmemişti ama sanki birini görmeye çalışır gibi bakıyordu evin içine.

"Nerede o?" dedi ayakkabılarını çıkarıp içeri geçerken. "Burada mı?"

Emel kapının arkasından çıkıp yanımda durdu, Ömer nefretle ona dönüp kendini kaybetmiş gibi üzerine yürüdü. Emel geriledi, Ömer

birkaç adım sonra durdurdu kendini fakat yine de önüne geçip onu ittim.

Beni yanına alıp, "Neden geldin karımın yanına!" diye bağırdı öfkeyle. "Ne işin var burada!"

"Ömer dur," dedim onu sakinleştirmek için ama yetmedi.

Emel köşeye sıkışmış bir hâlde, "Ben sadece..." diyebildi.

Ömer kelimenin tam anlamıyla kükreyip, "Karımdan da benden de uzak dur!" dedi.

"O bir şey yapmadı!" dedim bağırıp ona sesimi duyurmaya çalışarak. "Gidiyormuş, sadece veda etmek için geldi. Sakin ol, tamam mı? Şimdi gidiyor."

Emel korkmuş bir hâlde geçti önümden. Ömer'i itip oturma odasına yönlendirdim; "Sakın gelme," dedim odada durmasını sağlayarak. "Beni bekle."

Kapıyı kapatıp Emel'in yanına geldiğimde ayakkabılarını giymiş, gitmeye hazırdı.

"Kendini kaybetti," dedi ben bir şey söylemeden. "Söylemek istediklerimi anladın mı Betül? Kendini kaybetti, çünkü çok korkuyor. Ufak bir rüzgârın bile seni elinden uçurabileceğinden korkuyor. Gözlerindeki korkunun ne kadar büyük olduğunu gördün mü?" Gülümsedi belli belirsiz. "Umarım her şey güzel olur sizin için; umarım anlarsın, anlarsınız." İç çekti hafifçe ve arkasını dönüp indi merdivenlerden.

Kapıyı kapattığımda farkında olmadan tutunmuştum korkuya, gözlerim Ömer'in olduğu odaya kaydı. Yutkundum. İsteksiz bir şekilde ittim kendimi, ayrıldım kapıdan. Odanın önüne geldiğimde dudaklarımı kurutacak o acı gülümsemeyi yeniden takınmaya çalıştım. Olmadı. Her şey geçecek derken takındığım o yüz ifadesini aradım, yoktu; karmakarışıktı her yer.

Dudaklarımı ısırdım art arda; bir gülümseme bulabilmek, Ömer'i bir şekilde savuşturabilmek, sorularından kaçabilmek için baktım içime. En kötüsüne bile razıydım ama yoktu, biriktirdiği birkaç gülümseme de dudaklarıma tutunacak kadar güçlü değildi.

Kapı açıldı, beklemediğim bir anda rüzgâr dokunup geçti saçlarıma, gözlerimi kapattım.

"Sana bir şey mi söyledi? Senin canını sıkacak bir şey mi dedi Betül?"

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır, sadece..." dedim.

"Onu dinleme ne olur, ben onu hiç görmedim. Sana yalan söylüyor, seni benden uzak tutmak..."

"Hayır Ömer," dedim bana bakmasını sağlayarak. Sonra bunu yaptığım için pişman oldum, çünkü bana baktı; bunu ben yaptım ama istediğim bu değildi. İstediğim şey kaçmaktı. "Sadece veda etti, sorun yok. Kötü bir şey söylemedi."

Gözlerini üzerimden çekmedi, bakışlarının ağırlığında ezildikçe ezilirken, "Betül..." dedi.

"Git."

"Bana bak."

Yüzüme dokunmak için elini uzattı, bedenim bir adım geriye itti beni. Eli havada asılı kaldı, kaşlarını kaldırdı, gözlerine donuk bir perde indi onu gizleyen. Elini yavaşça indirdi, indirirken parmaklarının belli belirsiz titreyişini gördüm.

"Yapma Betül," dedi yalvarır gibi. Bir adım attı bana, adımlarım bir yenisini daha ekledi ondan uzağa. Elini uzattı, sırtım duvara çarpana kadar uzaklaştı bedenim. Ömer ise burnumun ucuna kadar geldi beni köşeye sıkıştırarak. Elimi göğsüne koyup ittim onu, uzaklaşmadı.

"Ömer git," dedim aramızda mesafe açmaya çalışarak. "Lütfen."

"Lütfen!" dedi Ömer bağırıp elini duvara geçirirken. "Lütfen yapma Betül! Lütfen bunu bize yapma!"

Tutunmaya çalıştığım ifadesizliğim böylece kayıp gitmişti ellerimden. İçimde birikmiş, tetikte bekleyen tüm gözyaşları bir bir doldu göz pınarlarıma; yüzüm onların ağırlığıyla buruştu.

"Allah benim belamı versin!" dedi bir yumruk daha atarak. "Benim yüzümden!"

Tüm bedenim sarsılıyordu kolları arasında, göğsüme dayadığı başı derin soluklarla nasibini alıyordu gözyaşlarımın şiddetinden.

"Dur artık!" dedim bana ait olmayan çaresiz bir sesle.

Başını kaldırıp yüzüme bakarken, "Söyle!" dedi kaçmama müsaade etmeyerek. "Söyle, senin yüzünden oldu de! Bebeğimizin ölümüne de tüm bunlara da sen sebep oldun de! O aptal hırsınla öyle daldın ki bizim o arabada olduğumuzu unuttun de! Bizi tehlikeye attın, bizi mahvettin de!"

İttim göğsünü, nefes almak için yer açtım kendime. Boğazıma yapışmıştı tüm sözleri, boğuluyordum.

"Bir şey söyle!"

Açmadı kollarını, beni bırakmadı. Duvar yumruklarıyla dövüldü, ellerinin zedelenmiş eklemlerine bulaşmış kanı gördüm. Güçlü ellerindeki her sıyrık kendini gizleyip zayıflığını örtmek için kanın ardına sığınıyordu. Ardında kalmış yaraların mührüydü o kan, onda bizi gördüm. Böyleydik işte; arkasına sığınıp zayıflıklarımızı, yaralarımızı sakladığımız tüm o şeylerin aslında bizi daha zayıf gösterdiğinin farkına bile varamıyorduk.

"Betül bir şey söyle artık! Öyle gülümseyerek bakma yüzüme! 'Bir şey yok, geçecek, senin suçun değil,' deme tek kelimesine bile inanmadan! Kaçma benden, söyle artık içindekileri!"

Güçsüz hareketlerle itmeye çalıştığım göğsüne tüm gücümle vurdum bu kez.

"Söylememi mi istiyorsun?" dedim dişlerimin arasından. Gözyaşlarım akmaya devam ederken o aciz, küçük çocuk ifadesi silindi yüzümden; yerini nefret doldurdu, öfke kapladı gözlerimi, ellerim bir yabancının elleri oldu, ona da o ellerle dokundu.

"Söyle!"

"Suçlusun! Evet, suçlusun!"

"Suçluyum!" dedi gözlerindeki yeşil siyaha dönerken.

"Evet! Bu muydu duymak istediğin? Suçlusun işte!"

"Duymak istediğim bu değil!" dedi başını iki yana sallayarak. "Bunları zaten biliyorum. Duymak istediğimi sandığın şeyleri değil, söylemek istediğini duymak istiyorum ben!"

"Öyle mi?"

"Öyle!"

"Kaldıramazsın," dedim geri çekilerek.

"Oradan bakınca bunları kaldırabiliyor gibi duruyor muyum?"

"Bu çok ağır Ömer, bu kez gerçekten çok ağır."

Öfkem yavaş yavaş sönmeye başladığında nefretim ateşledi onu. Omuzlarım düştü. Ömer inatla bekliyordu söyleyeceklerimi, başımı salladım kaşlarımı kaldırarak. Kelimeleri topladım avcuma ve hedefe ikimizin bedenlerini koyup acımasızca sapladım ruhlarımıza.

"Sen sadece suçlu değilsin Ömer Günsur, katilsin! Sen katilsin!"

Vurduğumda hareket etmeyen adam, göğsüne aldığı hafif bir darbeyle geriye sendeledi. Yüzündeki tüm ifade bir bir aktı yere, saflık çıplak

bir hâlde kalmıştı şimdi yüzünde. Dudakları aralandı ama bir şey söyleyecek gücü bulamadı.

"Sen istedin," dedim. "Söylememi sen istedin."

"İstemedim," dedi yüzüme bakmadan, yere düşmüş bir çocuk gibi. "Onun ölmesini istemedim."

"Ama öldü! O arabanın içinde olmasaydık ne olacaktı? Ölen sen mi olacaktın?"

Cevap vermedi.

"Katilsin!" dedim bir kez daha. "Düşüncesiz! Orada biri ölecekti, bu bebeğimiz oldu. Peki senin garantin var mıydı? Bizi arkanda bırakmayı göze alırken garantin var mıydı Ömer?" Afallamış bir hâlde baktı yüzüme. Ona koşup bir kez daha vurdum göğsüne, sırtı duvara çarptı. "Ya sen olsaydın? Gözü karasın aferin, aferin çok cesursun! Bir can aldı bizden o cesaretin! O hırsın bizi öldürdü, tebrikler!" Ondan uzaklaşıp yüzüme kapattım ellerimi. "Ben kaldıramıyorum!"

Duvarın dibine oturdu yavaşça, diğer duvara tutunarak ben de karşısına oturdum.

"Biliyorum, bu zulüm. Ama yalnızca sana değil, bana da zulüm merak etme. Senin nefesin ne kadar daralıyorsa benimkisi de o kadar daralıyor."

İki yana yavaşça başını sallayıp, "Bir farkla," dedi. "Benimkisi daralmıyor, kesiliyor." Güldü hafifçe, acısı kendisini gösterip çekti o tebessümde.

Ona vurduğumda ellerimde biriken güç bedenimdeki tüm enerjiyi akıtmıştı cümlelerimize. Parmağımı dahi kaldıramayacak kadar, bu âna tek bir söz dahi bırakamayacak kadar yorgundum. Onun nefesinden çalmamak için kesik soluklarla yetiniyordu sanki ciğerlerim, göğsüm yarım bir iç çekişle avutuyordu beni.

"Kendinden nefret etmeye başladığını nasıl anlarsın biliyor musun?" dedi, beni sesindeki okyanusa karıştırıp kendi sularında nefessiz bırakırcasına.

Sessiz kaldım, çünkü yüzmeyi bilmediğim sularda çırpınmak yalnızca daha hızlı boğulmama sebep olurdu.

Sessizliğim tebessümüne bir yük gibi binmişti; indi dudak kıvrımları, bıraktı üzerindeki gülümsemeyi.

"Aldığın nefes bile boğazından geri tepiyorsa..." Ve sustu. Yapabileceği en iyi şey buydu. Çünkü bir kelime, yalnızca bir kelime daha kopsaydı dudaklarından; onun sularında, onun dalgaları arasında çaresizce can verecektim.

Duvarın dibinden kalktı yavaşça, ağır birkaç adımın sonunda kapıyı açtı ve sessiz sedasız çıktı evden. Giderken sessizlik de çıktı peşinden, evin içi cümlelerinin yankısıyla doldu.

Ben Betül Günsur, Ömer Günsur'u yerle bir etmiştim. Onu kendi rüzgârında, hep bahsettiği o yıkıntının altında bırakmıştım.

2017

20.

Burnumun ucundaki okyanusvâri koku ciğerlerime dolarken parmaklarım huzurla suyun serin yüzeyinde dolaşıyordu sanki. Dudaklarıma bir gülümseme çalındı çalınacak, kirpiklerimi hafif hafif okşuyor onun rüzgârı. Karşı koymak mümkün değildi, uyuşuk bir bedenden ibarettim. Gözlerim açılmak istemiyor, ruhum ve bedenim arasına girmiş o adama bakamıyordu.

İstemiyordu. Çünkü eğer bakarsa orada olmadığını görecekti. Eğer bakarsa ruhumun da ciğerlerim gibi nasıl kandırıldığını anlayacak ve rüzgârının kirpiklerimi okşadığını değil, yıkıntılarımı toza dumana katışını izleyecekti.

Gözkapaklarım aralandı bunu kabullenmek istemeyerek, bir yanım hâlâ gerçekleri karşısına almak için diretip beni huzurdan yıkıma sürüklüyordu. Elimdeki kazağa bakmadım, burnumdan indirip göğsüme bastırdım ama ona bakmadım. Nasıl kendimle bir kandırmaca oyunu içindeysem buna da inandırabilirdim belki kendimi. Ömer'in kazağına sıkı sıkı sarılışımı, yatakta hemen yanımda o varmışçasına onun tarafına dönüşümü, yastığını hafif hafif okşayan serçe parmağımın açık verdiği özlemimi kendime açıklamak zorunda kalmadan kandırırdım kendimi.

Her şey düşüncelerimi aleve verip elime hiçliği bırakacak kadar anlamsızdı. Aklımı kaçırmış gibi yanımdan uzaklaştırdığım, bir düşman gibi canını yaktığım, yıktığım adamın özlemiyle kıvranıyordum. Gelişi acıyı getiriyordu peşinden, gidişi acıyı bırakıyordu yanıma. Aptal bir çemberin etrafında dönüp duruyordum.

"Yeter!" dedim aydınlanan günün ilk gözyaşını onun kazağında belirsiz bir leke olarak bırakırken. "Yeter! Gelmeni de istemiyorum, gitmeni de!" Yastığına tüm gücümle vurup savurdum yorganı üzerimden. "Yoruldum aynı şeyleri yaşayıp durmaktan, yeter!"

Ondan nefret ediyordum, ona olan öfkem boğazımı yakıyordu. Boğazıma kadar hırsa batmıştım; tıpkı onun hırsı gibi, tıpkı onun bizi ölümle burun buruna getirecek kadar ileri gidip ancak bir parçamızı kurban verdiğinde uyanan hırsı gibi, tıpkı arkasına bakmadan her seferinde beni yalnız bırakıp bana yokluğunu bırakacak kadar körleşen hırsı gibi.

Belki içimdekileri kimseye anlatamazdım; bebeğimin yokluğunun nasıl bir gerçeği getirdiğinden, bizi nasıl bir sonuca çıkardığından kimseye bahsedemezdim. Ama en net hâliyle Ömer Günsur suçluydu. O bebeğimizin ölümüne sebep olmuş, kendi ölümünün ihtimalini de tutuşturmuştu onun yokluğunun yanına; hem de hiç düşünmeden.

Okuduğum o romanlardaki herhangi bir karakter bile böyle davransa belki ağız dolusu hakareti sıralardım onun için, nefretle bakardım belki sayfalara. Anlamazdım. Fakat değildi işte, ne bu yaşadıklarımız bir romanın sayfaları arasında gizliydi ne de ben bir kitap karakteriydim insanların uzaktan izlediği. Ama olmasını isterdim; her şeyin bir kurguya sıkışacak kadar ufalmasını ve çevirdiğim sayfaların ardından ileride ne olacağına bakıp ona göre tutunmayı çok isterdim.

Saçmalık!

Kalktım, bir duş alıp toparlanacağımı söyledim defalarca. Kaybetmeyecektim yine kendimi, kendime ulaşmak için çabalayacaktım. Mutfağa girdim hızla, hiçbir şey düşünmeden kahvaltı hazırladım en ince ayrıntısına kadar. Küçük tabakları bir bir dizdim masaya, kahvaltılıkların hepsini özenle hazırlayıp koydum tabakların yanına. Çatalla bıçağımı da masaya bırakıp çayımı aldım ve geçtim sandalyeme.

Besmele çektim önce, çatalımı elime alıp masaya şöyle bir göz gezdirdim. Bakışlarım tek tek gezdi tüm tabakların üzerinde, koyduğum

her bir yiyeceği izledim uzun uzun. Bir şeyler yemek için kendimi zorlayıp çatalımı tabaklardan birine uzattım.

Yutkundum hafifçe, elim havada kaldı. Başka bir tabağa uzandım, çatalımı batırdım peynir küplerinden birine. Durdum, elim kalkmadı. Çatalı sıyırdım tabağın kenarına, bıraktım aldığım peyniri. Bardağımı alsam da elime dudaklarıma götürecek gücü bulamadım, yine de inatlaştım kendimle ve bardağı ağzıma yaklaştırdım fakat bir damla çay damlayıp yaktı dudağımı. Dudağımı ısırdım, yumruklarımı sıktım. Sertçe bıraktım bardağı masaya, derin bir nefes aldım. Bir nefes daha ve bir nefes daha...

"Sadece canım istemiyor," dedim sıktığımın farkında bile olmadığım dişlerimin arasından. "Yeni uyandım ve canım hiçbir şey yemek istemiyor. Biraz daha bekleyeceğim ve sonra güzel güzel kahvaltı edeceğim."

Bir hıçkırık daha fazla konuşmama dayanamayarak kesti cümlemi, gözyaşlarım için koyduğum tüm sınırları yıkıp geçti. Bir hıçkırık daha, ardından birkaç damla gözyaşı daha... Zapt edemediğim bedenim, gerilen yüzüm, titreyen çenem, kısılan gözlerim; tüm bunları bir araya getirip enkazımı ortaya döken son nokta ise düşen omuzlarımdı. Şiddetle ağlamaya başladığımda acziyetim öyle gözlerimin önündeydi ki acıdım kendime; kimseye acımadığım kadar acıdım, küçülttükçe küçülttüm ruhumu avuçlarımda.

Gözyaşlarının seline kapılmadan hırsla sildim gözlerimi, tenim kazağımın pürüzlü yüzeyiyle tahriş olana kadar kazıdım gözyaşlarını ve hızla kalktım. Boğazımı sertçe temizleyip gözyaşlarının akmaması için sıktıkça sıktım dişlerimi, eklemlerim beyaza dönene kadar rahat vermedim ne bana ne de sıktığım yumruklarıma. Sonunda tüm gözyaşlarını zihnimin halılarının altına itmeyi başarabildiğimde göz ucuyla baktım kahvaltı sofrasına ve arkamı dönüp çıktım mutfaktan.

"Ders," dedim kendi kendime, uzun süredir bir kitaba bile dokunmamıştım. Ders çalışabilirdim, hiç olmazsa buna zorlardım. Kitapların başında bulduğumda kendimi, kaçmak için geri gidiyordu adımlarım

sanki. Masaya oturduğumda çalan kapı bir bahane olmuştu, hemen kalktım. Kaçtığımı söylemek daha çok yakışırdı belki bu kalkışıma ama ayrıntılarda boğulmak düşüncelerle yüz yüze getirecekti beni, bundan da kaçtım.

Gelen kişinin kim olduğuna baktığımda içim rahatlamıştı, Kübra duruyordu karşımda. Kapıyı açıp içeri girmesini bekledim. Selamlaştık, sarıldı bana ve içeri geçti.

Masanın üzerinde sıralanmış kitaplara bakıp, "Ders çalışıyordun demek," dedi. Zihninde normale yaklaştığıma dair ihtimalleri değerlendirdiğini biliyordum, bu umut sesine de yansımıştı.

Bir şey söylemedim.

Su almak için çıktı odadan, mutfağa girdiğinde, "Yemek mi yiyordun?" dedi donatılmış sofrayı gördüğündeki şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. Benden daha başarısızdı bu konuda.

Cevap vermedim.

Kapının kenarında durup, "Betül?" dedi bana bakarak. "Yemek mi..."

"Hayır."

"Ders..."

"Hayır." Nefesimi bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturarak bakışlarımı ayaklarıma indirdim. "Sadece deniyorum."

"Betül sen..."

Yüzündeki ifadeyi görünce, "Normale dönmek için," dedim hiç uzatmadan. "İşleri yoluna koymak, devam etmek için deniyorum işte ama boşuna. Neyse her şey boşuna, Kuran okuyacağım biraz. Sen istersen burada dur."

Odadan çıkmaya hazırlanmışken, "Betül," dedi beni durdurarak. "Konuşabilir miyiz biraz?"

Ayağımla düzensiz bir ritim tutturmaya çalıştıktan sonra birbirine dolanmış kollarım histerik bir şekilde sarıldı belime.

"Kübra yapma lütfen. Gerçekten buna gerek yok."

"Ne olduğunu bilmeden neye gerek yok Betül?" dedi ilk kez üzerime gelerek.

"Sadece zamana ihtiyacım var tamam mı? Allah'ın izniyle her şey düzelecek ama sadece zaman."

"Düzelecek mi?" dedi inanmadığını her hâlinden sergileyen bakışlarıyla. "Betül düzelmek için bir şeyler yapmak gerek. Sen kafanı kumdan çıkarmıyorsun bile. Ömer Abimse..."

"Kübra, tamam!" Gözlerine bakmaya cesaret edemedim, içimde var olduğunu iddia ettiğim o umudu görememesinden korkuyordum. "Bak ben bir şeyler yapıyorum, çabalıyorum. Kuran okuyorum, namaz kılıyorum, dua ediyorum..."

"Ne için dua ediyorsun Betül? Her şeyden bu kadar vazgeçmişken ne için dua ediyorsun? Ya da edebiliyor musun?"

"Ediyorum." *Etmeye çalışıyorum.*

"Lütfen söylesene, ne diyorsun? İyileşmek için dua ettiğini hiç sanmıyorum; çünkü bunu en başından beri bebeğine ihanet olarak gördüğünü biliyorum, hissediyorum Betül. İyi olmayı istemiyorsun, sen onun yasıyla yaşamayı tercih ediyorsun."

Derin derin soluklar aldım bağırmamak için.

"Peki ya başka?" dedi. "Başka ne için dua ediyorsun? Ömer Abimin iyi olması, aranızın düzelmesi için mi? Sanmıyorum, buna da inanmıyorum Betül. Çünkü bunu da istediğini kabul etmiyorsun. Ne yaptığının farkında mısın sen, ne istediğini biliyor musun gerçekten?"

"Gelme üzerime Kübra, geleceksen de git yanımdan!"

İlk kez ona bu kadar sert çıkmıştım ama daha fazlasını söylemek, canını yakıp ona haklı olmadığını kanıtlamak istiyordum. Ama yapamazdım, çünkü ruhumun bu saldırganlığı aslında kabul etmek istemediğim o... O şeyler yüzündendi, söyledikleri yüzünden. Haklıydı ama bunu asla kabul etmeyecektim. *Hayır, hayır, hayır!* Haklı falan değildi o. O...

"Sus!" dedim bağırarak, dolan gözlerime de onun daha fazla konuşmasına da müsaade etmek istemiyordum.

"Sence de bir şeyler eksik değil mi? Evet; namaz kılıyor, sürekli Kuran okuyorsun ama hâlâ bu dünyaya ayak bastığının farkında mısın? Hâlâ yaşıyorsun ve yaşamanın bir anlamı olmalı. Bir imtihanın içindeysen eğer, bu hâlâ dünyada olduğunun kanıtı değil mi Betül? Dünyanın yollarını sağlam yürüyeceksin ki o yolların sonu asıl sonsuzluğun güzelliğine ulaşsın."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." *Anlamayacağım.*

"Öyle mi?" dedi beni köşeye sıkıştırıp kaçacak yer bırakmayacağını gösterircesine. Çantasını aldı, içinden küçük bir kitap çıkardı. *Hayır,* o kitap değildi; benim mealimdi, Ömer'in bana verdiği meal. "Yasla yaşayamazsın," dedi bana bakmadan işaretli sayfaları kontrol ederek. "Yas tutmak imtihanınla baş etmek demek değildir Betül." İşaretlenmiş sayfaları bana okuyacağını düşünürken sayfalara bakıp kapattı meali ve ellerime tutuşturdu. "Yere sağlam bas artık; sana verilmiş bedene, sana verilmiş insanlara sahip çık. Şu an bu ayetleri okumayacağım ama eğer sen okumak istersen Betül; bir şeylerden kaçmak için değil, yüzleşmek ve gerçeği görmek için okumak istersen hepsi orada!"

Parmaklarım mealin yüzeyinde gezip kapağını sıkı sıkı kavradığında ilk kez onu tutmak bu kadar ağır gelmişti. Söylediği gibiydi belki de; onu kaçmak için değil, gerçeği bulmak için tuttuğumu bildiğimden bu kadar ağır gelmişti.

Eklemlerim hissizleşti sanki, ellerim ağırlığa karşı güçsüzleşti. Onu düşüreceğimden korkup koltuğun başına bıraktım.

"Ve..." dedi duraksayarak. "Sana tüm bunları öğreten insana haksızlık yapma, Ömer Abime böyle..."

Hızla ona dönüp hırsla bağırdım.

"Kimseye haksızlık etmiyorum!" Göğsüm daraldıkça derin soluklarım onu sızlatıyordu. "Ya ben kimseye bir şey yapmıyorum bile, nasıl haksızlık yapayım?"

Sakinliğini koruyuşu bana Ömer'i hatırlattıkça sinirlendim. Kan değil, lav dolaşıyordu damarlarımda; ruhum kaynıyor, yerli yerinde gördüğüm her şeyi alaşağı etmek istiyordu. Bu his zihnime bastırdıkça yumruklarımı sıktım, çünkü biliyordum ki ben ne kadar ona kapılırsam o da o kadar çabuk yükselip bir saman alevi gibi parlayacak ve geriye benim küllerimi bırakacaktı.

"Belki de budur asıl haksızlık," dedi üstünü başını düzeltirken. "Gözünün içine bakan insana yüzünü çevirmendir, yanında olmak isteyeni uzaklaştırmandır."

Ona böyle olmadığını söylemek istedim, söylediklerinin doğru olmadığını haykırmak için zorladım kendimi. Beni savunacak birkaç kelimeyi yan yana getirip arkasına sığınmak istedim ama kuracağım hiçbir cümle bana haklılığı vadedemiyordu.

Hızlı bir şekilde toparlandı Kübra ve karşımda durup kolumu okşadı hafifçe.

"Hepimiz seni bekliyoruz, aramıza dön artık." Durdu, gözleri dalıp gitti bir an için. "Ya da biz bekleriz... Önce birbirinizi iyileştirin siz. Seni değil, sizi bekliyoruz." Gözlerine bakamadım. "Allah'a emanet ol."

Önümden geçip gittiğinde yerimden kıpırdayamadım. Kapı sesi duyulduğu sırada koltuğa tutunup bir köşeye oturacak kadar takatim kalmıştı ancak.

Ne kadar süre o küçük köşede öylece oturdum, bakışlarım ne kadar süre pencerenin kenarını kendine hedef seçti bilmiyordum. Bilmediğim şeyler bununla sınırlı değildi elbet, aldığım nefesin bile bilincinde değildim.

Bir boşlukta değildim; boşlukta savrulmayı iyi bilirdim, bu boşluk değildi. Bu bir karmaşaydı. Boşluk yerçekimsizdi, karmaşa yerçekimini benimsemişti. Boşluk sessizdi, karmaşa ellerimi kulaklarıma kapattığımda uğultuya dahi dönüşemeyecek bir gürültüyü besliyordu. Boşluk ıssızdı, karmaşa zihnimin meydanlarındaki izdihamı kucaklıyordu. Boşluk saçlarımı savuruyor, karmaşa saçlarımı çekiştiriyordu. Boşluk sesimin yankısını bana geri veren bir yalnızlığa ortaklık ediyor, karmaşa sesimi dahi duyamayacağım bir kalabalığın içinde kulağıma yalnızlığı fısıldıyordu.

Yalnızlık...

Ortak noktası buydu iki ucumun. Kendimi mecbur bıraktığım, arkasına saklandığım, sıyrılmaya cesaret edemediğim kelime buydu.

Koltuğun diğer köşesinin başına bırakılmış meale takıldı bakışlarım. Kaçmak için değil, anlamak için oradaydı bu kez ve ilk defa ona dokunmaya korkuyordum.

Günün geri kalanında uyudum, namaz kıldım ve tekrar uyudum. Mealin önünden geçtim defalarca ama hiç orada değilmiş gibi bakışlarımı önümden ayırmadım. Uzanıp bakamadım beni bekleyen ayetlere.

Gece daha sessiz geçti. Koca ev küçülüp beni duvarın köşesine sıkıştırmıştı sanki. Sabaha kadar uyuyabilmek için kapadığım gözlerime bir damla uyku sızmamıştı. Sabah namazını kılarken bile başımdaki feci ağrıyla dik durmakta zorlanıyordum.

Dünkü gibi kandırmadım kendimi. Kahvaltı hazırlamadım, kitapların başına gitmek için gereksiz bir çaba sarf etmedim. Bir köşe seçtim ve zorunlu olmadıkça yerimden kıpırdamadım. Oturma odasına hiç girmedim, gözlerim dün odaya bıraktığım meale takılacak diye odanın önünden bile geçmedim.

Yatak odasına girdim, oradan çıkıp mutfağa geçtim, ardından da salonda buldum kendimi. Hiçbir yere sığdıramıyordum içimdekileri, farkındaydım ama bir şey yapmam gerekiyordu.

"Bir şeyler..." dedim saçlarımı yüzümden çekip ellerimi ensemde birleştirirken. "Evet evet, eksiğim. Evet, bir şeyler yapmam gerekiyor. Evet, o... O artık yok ve yokluğunu inkâr etmek değil, onu kabullenip bununla yaşamak beni bize kazandıracak. Ancak bu şekilde geçeceğim bu sınavı, evet..."

Ellerimi yüzüme kapatıp derin bir nefes aldım. Çarklar ağır ağır döndü zihnimde, tüm kalabalığı yara yara oturdu dişlileri yerine. Ağır ve gürültülü olmuştu ama cesaret edemediğim o yola çıkarmıştı beni sonunda.

Yüzümü kaldırıp etrafıma baktığımda kararım çoktan yerleşmişti bakışlarıma ve belki de uzun zamandır ilk kez bu kadar kararlı bakıyordum.

Odadan çıkıp oturma odasına girdim, uzanıp koltuğun başındaki meali aldım. Oradan da çıkıp yatak odasına geçtim, yeterli olacak birkaç eşyayı yatağın üzerine çıkarıp dolabın üzerinden aldığım küçük valize yerleştirdim. İhtiyacım olan her şeyi valize koyduktan sonra meali en üste yerleştirip kapattım fermuarı. Giyindikten sonra telefonumu çıkarıp Ömer'in numarasını buldum ve kendime tereddüt etme fırsatı bırakmadan onu aradım. Birkaç çalışın sonunda Ömer'in sesini duymuştum.

"Betül?"

"Selamün aleyküm," dedim onun sesiyle heyecandan yerinde duramayan kalbimin üzerine elimi örterek.

"Aleyküm selam." Hiçbir şey anlamamış ve nasıl tepki vereceğini şaşırmış gibiydi. Bu çocuksu kararsızlığı içimde körelmiş bir sızıyı kaldırdı ayağa.

"Eve gelir misin?" dedim aldığım derin nefeslerin sonunda. "Yani işin varsa eğer..."

"Geliyorum."

Kapattı telefonu. Benim tereddüdümün aksine isteğime karşı kararlı bir şekilde cevap verip kapatmıştı telefonu. Ne hissetmesi gerektiğini bilmediği için geçici bir hissizlik takınacağını biliyordum fakat bu beni kandıramazdı, en azından bu kez. Çünkü o hissizliğin ardında kaynayan ruhunu tahmin edebiliyordum.

Onu beklediğim süre boyunca heyecandan yerimde duramadım, adımlarım dağınık bir rota içinde dönüp durmuştu. Dönüyor, üzerimi tekrar tekrar düzeltiyor, göğsümü zorlayacak soluklarla rahatlamak için çabalıyordum.

Tamam Betül, sakin ol ve sadece verdiğin kararın arkasında dur. Bu bir hata değil, doğru olanı yapıyorsun. Ya da doğru olanı yapmak için kendine zemin hazırlıyorsun, bu da doğru sayılmaz mı?

Evet, dedi bir yanım. *Sayılır.* Diğer yanım sessiz kalmayı seçti. Fakat kimse karşı çıkmadı içimde.

Kapı çaldığında, onu neden buraya çağırdığımı sordum kendi kendime. Ardından dürüstçe cevap verdim, bu canımı yakmıştı. İstemiyor ama bunu yapacağımı biliyordum.

Son kez hata yapmak için... Onu son kez hata yapmak için çağırdım.

Kapı koluna tutundum ve sakinleşmek için birkaç saniye verdim kendime, ardından kapıyı açıp karşımdaki adamla yüzleşecek cesaretim olduğunu kanıtlamak ister gibi baktım gözlerinin içine. Kenara çekilip içeri geçmesini bekledim.

Bana baktı; ifadesizliğinin arkasındaki umudu gördüğümde yapacağım bu son hata için, buna kalkıştığım o ilk âna dönmek için yalvarana kadar hırpalamak istedim kendimi.

Son kez...

Bu iki kelime insanlığın en büyük yanılgısıydı belki de. Sanki hataların başına bu iki kelime yerleştirildiğinde günahlarının kefaretini karşılayabilecekti. O kelimelere aldandım ve kendimi kandırdım.

İçeri geçip gözlerime baktığında, onun gözlerine bakabilmemi bakışlarını bir an bile kaçırmayarak kutluyordu sanki. Dudaklarımı aralayana kadar bir saniye olsun kırpmadı gözlerini.

"Eve gelebilirsin," dedim sonunda bakışlarını ilk kaçıran ben olarak.

Yüzündeki umudu görmeye dayanamazdım. Yine de hissettim. Bakmadım ama gördüm gözlerinin soluk yeşilinin nasıl parladığını. Bu ışık gözlerimi yaktı, arkamı dönmek istedim.

"Eve gelebilirsin, çünkü..." Yüzümü kaldırıp ona bakabildiğimde cümlemi tamamlamama gerek kalmadığını gördüm, çünkü çoktan kapının yanındaki valizimi fark etmişti. Yine de, "Çünkü ben gidiyorum," dedim tek nefeste.

Gözlerinin yeşilini dalga dalga ayıran harelerin nasıl küçük çatlaklara ayrılıp sonunda bakışlarını parça parça etrafa saçtığını gördüm. Kabul etmeyi nasıl reddettiğini ve nasıl ilkel bir itirazın parmaklarına yerleştiğini izledim.

Başını tehlikeli bir kararlılıkla iki yana sallayıp, "Hayır!" dedi kestirip atarak. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun!" Yanıma uzanıp kapıyı kapattı, anahtarı cebine koyup karşıma geçti. "Ben bu sahneyi bir kez gördüm, bir daha yaşamayacağım!"

"Ömer..." dedim bir gerçeği ondan saklayarak. "Gideceğim."

Gideceğimi söyledim ama döneceğimi sakladım ondan. Bu gidişin sadece bir şeyleri toparlamak için olduğundan bahsetmedim, toparlayıp bizi toplamak için döneceğimi ağzımdan kaçırmadan sustum.

"Gitmeyeceksin!"

Gözlerine ilişen karanlık beni ürkütmüştü.

"Gitmek zorundayım. Böyle olmuyor," dediğimde beni dinlemeden, "Olacak!" diye bağırdı. Üzerime yürüdü ağır ağır, adımlarım ondan kaçtı bana yaklaştığı her bir anda. "Ben hata yaptım," dedi.

Ben hata yapmaya devam ediyorum, demedim.

"Her yer paramparça Ömer, bunları toplamaya gücümüz yetmez."

"Eğer yanımda olursan ben senin yerine de toplarım," dedi bir an için o ürkütücü gölgesinden sıyrılarak.

"Olamam; çünkü sen yakınımdayken, ben burada senin izlerini görürken daha çok parçalanıyorum."

Dilim ondan sakladığım kelimelerle sızladı. *Gideceğim ve ikimizi toplamaya yetecek kadar kendimi toparlayacağım ve sonra kısa, kısacık bir zaman sonra yanına gelip bizi iyileştireceğim*, demedim. Demem gerekiyordu ama sustum.

Gerçekten gidecektim ama düşündüğü gibi değil, onu terk etmeye içimdeki öfkenin bile gücü yetmezdi. Sadece ihtiyacım olan o kısa süreyi ikimizden de uzaklaşarak verecektim kendime, bize uzaktan bakarak olması gerektiği gibi önce kendime gelip sonra ona olan kızgınlığımı eritecektim. Çok uzun sürmeyecekti, emindim. Hem nasıl olabilirdi ki, bu hâlde bile ondan ancak bu kadar uzak kalabiliyorken yaralarımızı tamir etmenin hazırlığını yaparken nasıl bizi bu kadar uzak tutardım birbirimizden...

Bunu ona söylemedim, söylemeyecektim. Çünkü *son kez*... O nefret ettiğim iki kelimeye sırtımı dayayarak onun canını yakmak isteyen, onu suçlayan öfkeli yanımı dinleyip o yanımı öldürecektim içimde. Son kez Ömer'den hak etmediği intikamı alacaktım.

Tartışmasız bir ahmaktım ben. Belki de yaptığım bu şey hiçbir zaman bir mantığa oturmayacaktı ama sevdiğim adama böylesine bir öfke besliyorken onu söndürmek için bu yemi vermem gerekiyordu önüne. Bunu yaptığım için kendimden nefret edecektim ama yapacaktım da.

Ömer'in gözlerinde ölen umudun yerini kaplayan saldırganlığı gördüğümde bir adım daha geriledim.

"Hayır!" dedi bağırarak. "Gitmene izin vermeyeceğim, seni de kaybetmeyeceğim Betül!" Kollarımı kavradığında ellerinden kaçmak için geç kalmıştım. "O gitti ama senin gitmene izin vermeyeceğim, beni duydun mu!"

Sertçe sarstı beni. Gözyaşları burnumu sızlattı, sanki daha fazla nefret edebilirmişim gibi nefret ettim kendimden. Gözlerinde kaybın izlerinin açtığı o soluk lekeleri gördükçe daha da nefret ettim.

"Ömer bırak..." dedim bir hıçkırığı yutarak. "Gideceğim."

"Hayır!" diye haykırdı fısıldayarak. "Betül Günsur, sen benimsin anlıyor musun? Bana aitsin ve gitmeyeceksin. O kadar çok gittin ki!" Geçen sefer vurduğu yere geçirdi yine yumruğunu. Duvar ardımda titredi. "Artık buna izin vermeyeceğim!"

"Ömer..." Gözlerine baktım ama gerçek, yüzüme çarpıp uyandırdı korkumu. O Ömer değildi, o... O başka bir adamdı. Bana yabancı, ürkütücü, farklı bir adamdı. O benim Ömer'im değildi.

"Gitmeyeceksin!" dedi bir kez daha kükreyerek.

Beni saran kollarından kurtulmaya çalıştıkça sıktı kollarını. Emel'in söyledikleri çınladı zihnimde.

Kendini kaybetti, çünkü çok korkuyor. Ufak bir rüzgârın bile seni elinden uçurabileceğinden korkuyor. Gözlerindeki korkunun ne kadar büyük olduğunu gördün mü?

Çok büyüktü, gördüğümden bile büyüktü. Bu korku o kadar büyüktü ki başka bir adama dönüştürmüştü onu. Küçük bir çocuk kadar çaresiz kaldığı için bir canavar kadar kendini kaybetmiş bir adam vardı karşımda şimdi, buna ben sebep olmuştum.

Kendimden nefret etmem için bir sebep daha olabilir miydi hâlâ dudaklarımı açmayıp ona geri döneceğimi, onu terk etmediğimi söylememem?

Evet.

Bakışlarındaki yabancıyı ve kollarımdaki ellerinin canımı yakan dokunuşlara dönüştüğü gerçeğini fark ettiğimde, "Ömer bunu yapmayacaksın," dedim onu bu uykudan uyandırmaya çalışarak.

Uyanmadı.

"Yapacağım!"

Göğsünü itip ondan uzaklaşmak için çırpındım.

"Buna izin vermem!"

Gözlerinin yeşilinin nasıl gözbebeğinin siyahıyla bir olduğunu hayal ettim, bilinci de kararmıştı gözleri gibi.

"Durdur beni de göreyim!"

Yüzünü boynuma yaklaştırdığında geri ittim kendimi; bana dokunan bu eller Ömer'in elleri değildi, bu yüz Ömer'in yüzü değildi, bu gözler asla ona ait değildi.

"Pişman olacaksın, bunu bize yapma!" dedim yalvararak.

Beni duymadı.

"Gitmeyeceksin Betül!" dedi yüzünü gömdüğü boynumda bağırarak. "Seni kaybetmeyeceğim!"

Söyleyemediğim her kelime bir gözyaşı olarak indi yanaklarıma. İlk öpücük tenime dokunduğunda bu yabancı dokunuşun acısıyla kıvrandım kollarında. Bakışlarıyla bile özel hissettiren o adam, bizi bir yıkıntının altına çekiyordu şimdi. Üstelik bunun sebebi bendim, o değil.

Bedenimi sıkı sıkı tutup kollarına hapsetmişken, "Lütfen... Dur," dedim az önceki bağırışlarımızın yanında asla duyulamayacak bir fısıldayışla ve kirpiklerimden düşen bir damla tamamladı sözlerimi.

Ömer durdu bir anda, beni duymuştu. Yavaşça kaldırdı yüzünü; yanağına düşmüş gözyaşını gördüğümde bunun ona ait olmadığını anladım, o bana aitti. Gözlerini karartan o canavar yavaş yavaş çekilirken kollarında olduğum adamdan, ardında bıraktığı enkazı izledim. Her bir parçası saniyelere dağılıp döküldü aramızda olmayan mesafeye.

Dudakları benden almaya çalıştığı o yabancı öpücüğü kazımak ister gibi kapanmıştı sıkı sıkı. Elleri beni sıkan o parmaklara sahip olmadığını kanıtlamak ister gibi iki yana düşmüştü. Gözleri benden tüm bu ânı inkâr etmemi bekleyen bir bakışla yalvarıyordu.

"Betül..." dedi beni korkutmamaya çalışır gibi. "Titriyorsun... Ellerimin altında titriyorsun. Korkunun sebebi benim. Ben... Seni korkutuyorum Betül." Kan, küçük ince damarlarla sarmıştı gözlerinin beyazını. Uğursuz bir kızıllıkla bakıyordu gözlerime. "Ben böyle bir adam mıyım?"

Gözlerimdeki yaşlara rağmen gülümsedim, dudaklarım dahi kıvranıyordu. Tebessüm mutluluğun değil, acının yüzüydü; dudakların böylesine bir ağırlıkla gözyaşlarının arasından kıvrılabilmesi ancak büyük bir sancının eseri olabilirdi çünkü.

"Bir şey söyle... Lütfen."

Elimi uzattım yavaşça, yanağına dokundum. Kaşları büyük bir ağırlıkla çatılmış, kısılan gözleri kızıl keskinlikle yoğrulmuştu. Başparmağım bir tüy gibi dokundu elmacık kemiklerine, oradan sakallarla kaplı pürüzlü çenesine.

"Değilsin," dedim biraz önce yaşadığımız tüm o şeyleri hiç yaşamamış gibi. Eğildim, parmağımın dolaştığı o yeri öptüm hafifçe.

Anahtarı ondan alırken kılını bile kıpırdatmadı, dudakları mühürlenmişti sanki.

"Allah'a emanet ol," dedim kapıdan çıkmadan önce.

Geri dönene kadar ayakta dur, diye ekledim içimden. Biliyordum, bunu söylersem izin vermeyecekti gitmeme.

Allah'ım ona gücünü hatırlat.

Valizimi alıp çıktım, ben ondan geçtiğimden beri bir kez bile arkasını dönüp bana bakmayan adama bir kez daha bakıp uzaklaştım oradan. Ben çıkarken hâlâ düşmemişti omuzları, bu düşünceyle mutlu olmak isteyip yine bu düşünceyle nefret ettim kendimden.

Bu kadar dağılmışken ortalık, bu dağınıklığın üzerine kuramazdım düzenimizi; önce ortalığı temizlemem gerekiyordu. Bana güç verip arkamda bıraktığım adama rağmen hâlâ ayakta durmama vesile olan şey de buydu.

Önce gürültüyü temizleyeceğim, sonra bizim sözlerimizle geleceğim sana. Önce aramızdaki tüm yıkımı kaldıracağım, sonra bizi inşa etmek için ellerini tutacağım.

Döneceğim Ömer Günsur.

Döneceğim inşallah.

21.

Ellerinin arasına aldığı başını sıktı avuçları arasında, baş ağrısını dindirmek için yaptığı tek şey buydu. İlaç almayı sevmezdi, baş ağrısını da; bu yüzden böyle zamanlarda yanına yaklaşmazdı kimse, yaklaşan sinirinden nasibini alırdı.

Zor bir adamdı Emre ama suyuna gidilse aldığı net kararları dahi esnetebilirdi, sonunda pişman olacak olsa da. Öyle olmuştu ya da öyle olduğuna inandırmak istiyordu kendini. Pişman olduğunu düşünmeye çalışıyordu ama değildi, hem de hiç. O da biliyordu ki eğer bir sonuca varmadan aklında dönüp dursaydı o isim, her zaman nerede olduğunu bilmediği bir cevabı kovalayacaktı içinde.

Telefonu ona yaklaşmayan insanların arasından sıyrılıp çalmaya başladığında biliyordu kimin aradığını. Sürekli aradığından değil, arayacağını bildiğinden de değil; sadece biliyordu, arkasına dönüp bakmak isteyeceğinden emindi onun.

Ekrana baktı bir süre, açtı ama konuşmadı.

"Emre?" dedi karşıdaki ses çekingen bir hâlde.

Emre derin bir nefes aldı, birkaç saniye bekledi ve sonunda, "Efendim?" dedi her şey normalmiş, hiçbir sorun yokmuş ve hiçbir şey değişmemiş gibi.

Bu iyi değildi onun için. Çünkü hiçbir şey değişmemiş gibi davranması onun olduğu zamana değil, Emre'nin hayatında hiç olmadığı zamana aitti. O yokmuş gibi...

"Nasılsın?" dedi kekelememek için kendine sürekli sakin kalmasını tembihleyerek.

"Neden aradın?" dedi Emre hiç uzatmadan.

"Sadece nasıl..."

"Selin!" dedi Emre onun da uzatmasını istemediğini belirterek. "Neden aradığını sordum."

Belki sorması gereken sorular vardı ama bunlar da gereksiz geliyordu artık, sormayacaktı hiçbirini.

Aldığı derin nefes yansıdı telefona hafif bir gürültüyle. Kendi kararsızlığına göre mi, Emre'nin sinirine göre mi konuşması gerektiğini düşünmüyordu. Telefonun diğer ucundan Emre'nin sabırsız iç çekişi duyulduğunda yalnızca konuşması gerektiğini fark etti, düşünmeden. Belki de düşünerek hareket etmesi gereken evreyi çoktan geçmişti.

"Gittim, çünkü..."

Emre devam etmesine müsaade etmedi.

"Gittin, çünkü korktun. Ama şaşırmadım, merak etme. Zaten yanımda öyle eğreti durmuştun ki bunun çok sürmeyeceğini biliyordum."

"İstedim, yanında durmayı istedim ama bana göre değil Emre; o hayata ait değilim ben," dedi dolan gözlerine mâni olamadan.

Emre bu kez o gözyaşlarına aldanmayacak kadar dönmüştü ona arkasını, ne gözyaşları ne de kararsızlığı bir anlam ifade ediyordu.

"Hastanede yanıma geldiğin gün de biliyordun bunu, ben de biliyordum. Yine de bir umut işte..."

"Belki olur dedim Emre, denemek istedim ama olmadı."

"Denemek... Bu kelimeden ne kadar hoşlanmadığımı biliyorsun değil mi? Neyse artık, iyi ki gittin eve. Daha kötü olacaktı ilerleseydik eğer. Olmazdı, zorladık."

"Emre ben gerçekten senden hoş..."

"Selin!" dedi Emre onu bir kez daha susturarak. "Gerek yok bunların üzerinden geçmeye, ne benim senle ilgim var ne de sen bendesin bundan sonra. Allah'a emanet ol."

"Sen de..." dedi Selin ama konuşmaya devam etmek için başka şeyler söylemeyi istedi, bulamadı. Son konuşmalarıydı bu, biliyordu. Kapandı telefon, tuttuğu tüm gözyaşlarını bıraktı. Bir yandan da pişman değildi, çünkü yine olsa aynısını yapacaktı. Gidecekti, kaçacaktı tıpkı en başındaki gibi.

Emre aralarındaki durumu olması gerektiği gibi, uygun olacağı şekle sokmak için ailesiyle tanıştırmak istemişti Selin'in ailesini fakat Selin bunu geçiştirip onun annesiyle tanışmak ve ailelerin tanışma işini erteleyebilmek için bir anda çıkıp takılmıştı Emre'nin peşine. Gün boyu ne yapacağını şaşırmış, ne Emre'nin annesiyle konuşabilmişti ne de ailesine alışabilmişti.

O güne kadar sürekli sallantıda bıraktığı fakat Emre'nin karşısında dik durabilmek için kararlı göründüğü konuları bir bir geçirdi aklından. Kendini alıştırmak için değil, yapamayacağını ispatlamak için oradaydı sanki o akşam. Emre'ye yalan söylemişti, ailesinin ne Emre'nin ailesinden ne de Emre'den haberi vardı. Olsaydı eğer, Betül'ün ailesi gibi bozulacaktı onlarla arası. Bunu kaldırabilirdi fakat Emre'nin de onun ailesinin de neye dayanarak yanında duracaktı kendi ailesi karşısında, bilmiyordu. Aslında biliyordu, duramayacaktı; o da ailesi gibi düşünürken onlardan tek farkı kör bir şekilde Emre'yle olmak istemesiydi. Bunun yetmeyeceğine bir süre gözlerini kapatsa da elbet bir gün açacak ve gerçeği görecekti. Gördü de...

O akşam gerçekler yavaş yavaş zihninin yüzeyine çıkmıştı. Hayatının her ânında aldığı ani kararlar gibi bunda da bir anda Emre'nin annesinin yanından kalkmıştı.

"Ben yapamam, böyle yapamam..." demişti sadece ve Emre'ye haber bile vermeden gitmişti.

Birkaç gün aramamıştı, şimdi cesaretini topladığında ise zaten bu işin böyle olacağını biliyordu. Vazgeçti. Ne kendini ne de Emre'yi daha fazla zorlayacaktı. Vazgeçmek zorundaydı; şimdi geçemese bile bir gün geçecek, yine kaçacaktı. Şimdi kaçmak en iyisi olacaktı.

Emre ise neredeyse hiç etkilenmemişti; canı sıkkındı, evet ama bu durum zaten Selin buna ilk kalkıştığından beri söz konusuydu ve ufak bir umut kırıntısı dışında onun vazgeçip kaçacağını zaten biliyordu.

"Haydi çıkalım."

Emre, beklediği cam kenarından ayrılıp o sırada yanına gelen Kutay'a döndü.

"Ayıp oluyor sana da," dedi neşeden uzak bir takılmayla. "Bizim kata bir masa çekelim sana, ayakta kalma böyle."

Kutay abdest alırken kıvırdığı gömleğinin kollarını indirip baygın bakışlarla karşılık verdi Emre'ye.

"Komik de değil ama şu esprileri yapmaktan usanmıyorsunuz."

"Bence komik," dedi Emre kendisiyle çelişen asık suratına rağmen.

"Halledildi mi şu şirket, yıkım olayları?" dedi Kutay ikisi merdivenlere yönelirken.

"Adamlardan birkaçını arıyoruz işte, diğerleri çoktan alındı ama son kalanlar kaçmıştı. Şu terör bağlantılı birkaç grubu etkileyecek sanırım onların yakalanması. Binalardan geriye hiçbir şey kalmadı çok şükür, bütün alan temizlendi. Çalışmalara da başlarlar yakında. Şu adamları da alabilseydik... Bakalım."

Üst kata çıkıp Emre'nin masasına gittiler; Ahmet yoktu bugün, dışarıdaydı ama Ömer masasındaydı. İşlerin arasında onları fark etmiyordu bile ya da etse de görmezlikten geliyordu.

Emre de Kutay da ağzını bıçak açmayan Ömer'e baktı bir süre. Bu hâlleri iki adamın da canını sıkıyordu ama özellikle birkaç gündür

ağzından çıkan kelimeler bir elin parmağını bile geçmez olmuştu, daha bir tuhaftı öncekine göre. Öyle bir duvar örmüştü ki kendine, içinde ne yaşadığını kimse bilmiyordu. Sadece yürüyor, yapılması gerekenleri yapıyor ve insanlardan uzak duruyordu. Nasıl olduğu hakkında kimsenin bir fikri yoktu.

"Ömer haydi gel," dedi Kutay onun masasının önünde durarak. "Bugün cuma namazına biraz erken gidelim. Dışarıda kar var, bahçede kalmayalım."

Ömer önce saatine baktı, sonra bilgisayarında birkaç yere girip makineyi uykuya aldı ve kalktı masasından. Hiçbir şey söylemeden masadaki birkaç şeyi cebine atıp ikisinin peşine takıldı.

Emre de Kutay da birbirlerine bakıp duruyordu sürekli, Ömer için yapabilecekleri küçük bir şey arıyordu ikisi de ama konu Ömer olduğunda durum o kadar da kolay olmuyordu. Bir de ne olduğunu bilmedikleri bir şeyin bu adamı kaskatı bir duvarla çevrelediği zamandan beri ona ulaşmak bile imkânsızdı.

Namaz çıkışı epey kalabalık olduğu için beklediler biraz; insanlar dağıldı, geride insanları yara yara çıkmayı gerektirmeyen küçük bir kalabalık kaldı sonunda. Ömer ceketini düzeltip kalktı, diğerleri de onunla birlikte ayaklandı.

Caminin bahçesinden çıktıklarında Ömer emniyete yönelmişti ama Emre onu tuttu. Kutay ona baktığında Emre, "Bir şeyler yiyelim. Daha vaktimiz var," dedi. Ömer bunu hiç duymamış gibi gönülsüz bir hâlde emniyete döndü ama bu kez de Kutay tuttu kendisini.

"Haydi Ömer, zaten akşama kadar o masadan kalkmayacaksın. Biraz kafanı dağıt, sonra yine gidersin."

"Haklı," dedi Emre. "Dinlen biraz şimdi."

Ömer ikisine de ters ters bakıp kolunu çekti.

"Ne oluyor lan size?"

"Bak abi biraz kafa dağıtalım, temiz hava alırız. Kendine gelirsin."

"Kendimdeyim Emre," dedi Ömer çıkışarak.

"İyi, ben değilim. Bize eşlik et o zaman. Biraz nefes alalım."

Nefes almak... dedi Ömer içinden, dudaklarını bir gülümsemeye ulaştıracak iradeyi bulsaydı gülerdi kendi kendine.

Emre önden gidip bindi arabaya, Ömer ve Kutay'ı bekledi. Kutay bir şekilde Ömer'i ikna edip arabaya bindirebildikten sonra sahile sürdü Emre. Hava epey soğuktu ama insanı kendine getiren bir soğuktu bu, iyi gelirdi.

Sahilde brandanın altına çekilmiş iskemlelerin olduğu küçük bir büfeye götürdü Emre onları. Masaların hepsi boştu, en uçtakine geçip oturdular.

Yiyecek bir şeyler söyleyip Ömer'e attıkları kaçamak bakışlarla aralarında alakasız konuları tartışıyorlardı Kutay ve Emre. Bazen Ömer'in müdahale edip etmeyeceğini merak ederek abartıp absürt şeyler söylemelerine rağmen Ömer onları duymuyordu bile.

Betül'ü tanıyordu Kutay ve ona gerçekten kızgındı. Onun nasıl kararsız ve özellikle böyle zamanlarda nasıl acımasız bir hâle büründüğünü biliyordu. Kendisi de acıdan kıvranır ama yine de aklında kurduğu o senaryolara inanıp karşısındakine de kendine de eziyet ederdi.

Hastanede birkaç kez bu durum için kendini suçladığını Ömer'den duymuş, Betül'ün hâlini de görmüştü. Ömer'in bir süre geceleri eve gitmediğini de biliyordu, öğrenmişti kazara. Her şey bu kadar açıkken olanların en azından bir kısmını tahmin etmek çok da zor değildi.

Bu adamın dağıldığını görmek istemiyordu.

Yemeklerini yerken ikisi de Ömer'e laf atmıştı ara sıra ama Ömer ya cevap vermemiş ya da kısa cevaplarla geri çevirmişti ikisini de.

Emre sonunda geçen tüm günler boyunca yapmadığı bir şeyi yaparak o günden, onunla mescitte konuştuğu günden beri ilk kez bir daha açtı konuyu.

"Konuşmuştuk Ömer, toplayacaktın kendini. Daha kötüsün."

Yine de temkinli yaklaşıyordu ne yaşadığını bilmediği için.

Ömer gülecek gibi bıraktı nefesini.

"Bir şeyler hep konuşuluyor ama konuşulunca da değişmiyor." İkisi de sessiz kaldı, Ömer duraksadı ama tekrar aralandı dudakları. "Haklıydın, haklısın, hâlâ haklısın ama bu kadar şeye sebep olduktan sonra..."

Emre kendini tutamadan böldü Ömer'i.

"Neye sebep oldun abi?"

Ömer tahta masayı izledi bir süre, başını iki yana salladı ama konuşmadı. Emre üzerine gitti o sözlerden sonra.

"Ömer neye sebep oldun dedim? Kazaydı oğlum o, ne sebep olması? İnancın bu kadar zayıf mı senin?"

"O kazaya bir sebep olan var ama değil mi Emre? Karımı, çocuğumu unutup hırsıma yenik düşerek o adamın peşine takılan bendim değil mi? Durup dururken olmadı o kaza."

"Saçmalıyorsun."

"Ne oldu?" dedi Ömer acı acı gülerek. "Daha sağlam bir savunma bulamadın mı?"

"Hata, o dalgınlığın hataydı anladın mı? Ömer kendinden sanki... Sanki katilmiş gibi bahsetme."

O kelime bir ok gibi delip geçti sanki tenini, nefesi kesildi, duruldu alevlenen o öfkesi. Durgunluğunu alenen sergiledi bakışları; Emre ürktü arkadaşının gözlerindeki donukluğu gördüğünde, Kutay hayrete düştü. Onu ilk kez böyle görüyorlardı.

"Hayır," dedi Emre. "Ömer saçmalama, öyle düşünmüyorsun değil mi? Sen akıllı bir adamsın; böyle yanlış, anlamsız bir şeye inanmadın değil mi?"

Bir kez daha sustu Ömer, bu bir cevaptı.

"Ömer..." dedi Emre onu o düşünce bataklığından nasıl çekip çıkaracağını şaşırarak.

"Betül!" dedi Kutay bir şeyden emin olarak. "Sen gerçekten akıllı bir adamsın Ömer, bu düşünce sana ait değil. Ben bunu tanıyorum, bu düşünceyi üreten aklı tanıyorum. Betül değil mi? Bunu senin aklına o soktu."

Aynı cevabı verdi Ömer, sessizliği.

"Betül'ü tanırım, sen de tanıyorsun. O uçlardadır canı yandığında, onları bilinçli söylemediğini biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedi Ömer tehlikeli bir teslimiyetle, bu uysallık ikisini de korkutmuştu. "Madem benim yolumda birlikte gidemiyoruz, ben de onun yolundan giderim. Ona inanmamı istiyorsa, tamam. Ona inanıyorum, o haklı."

"Saçmalık!" dedi Emre dişlerini sıkarak.

Kutay yüzünü sertçe ovup, "Kendine gel Ömer," dedi neredeyse yalvararak.

Güldü Ömer, bugün ikinci kez. İkisi de birbirini aratmayacak kadar ağır tebessümlerdi, acıları yarışıyordu sanki; mutluluk ne kadar uzağında olduğunu gösterircesine buğulandırıyordu gözbebeklerini. Ellerini dizlerine koyup doğruldu yavaşça.

Genç bir çocuk üç çayla yanlarına geldiğinde Ömer'in kalktığını görüp, "Abi dur," dedi tepsideki çayları masaya bırakırken. "Çay getirdim, içiniz ısınsın."

Ömer ceketinin fermuarını boğazına kadar çekip ellerini cebine sokarken, "Oğlum benim içim alev alev yanıyor zaten," dedi ve hepsini arkasında bırakıp döndü ve çıktı yağan karın altına, uzaklaştı.

İki çayı masaya bırakan çocuk, "Belli ki abimin canı sıkkın," dedi Ömer'in arkasından bakarken.

"Keşke sıkkın olacak kadar hafif olsaydı," dedi Emre.

Kutay da aynı şeyi düşünüyordu çocuk yanlarından ayrılırken. Uzun uzun baktılar Ömer'in arkasından, gözden kaybolana kadar. İki adam da çaresizdi; biri derin bir of çekti, diğeri havanın soğuğuna bıraktı nefesini.

Ömer yürüdükçe hızlandı adımları, soğuğun vurduğu yerler hafif hafif uyuşmuştu. Elini kaldırdı, yüzündeki küçük bir noktayı buldu parmakları. Bir süre önce küçük bir gözyaşının dokunup geçtiği, Betül'ün kirpiklerinden akan o damlanın düştüğü yere dokundu. Betül'ü köşeye sıkıştırdığında bedenine yerleşen o canavarı boğup bıraktığı felaketle Ömer'i yüzleştiren o gözyaşının değdiği yere...

Ağlamadı, gözleri bile dolmadı, kızarıklık zaten hep biraz vardı. Fakat gözlerinin ardında, içinde çağlayan o sulara akan yaşlar kimsenin göremeyeceği kadar kuytudaydı. O akan birkaç damla yaşın hangi vazgeçişin sancısı olduğunu, hangi felakete gebe olduğunu kim bilebilirdi ki...

22.

"İnsanlar, 'inandık' demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı zannederler? (Ankebut/2)"

En başa dönmüş gibi hissederken aslında başlangıçtan bu kadar uzak olmak korkutucuydu. Korkuyor ama bu korkunun ardında sakladığı güzelliği de görebiliyordum; tıpkı o ilk zamanlardaki gibi, her şeyi keşfetmeye başladığım o ilk zamanlardaki gibi.

Bir farkla, önümdeki izler Ömer'e ait değildi. Benim izlerimdi bu ayak izleri. Bu yolları yürümüş, Ömer'in izlerine basarak bu yollardan geçmiştim ve şimdi o izler benim adımlarımla şekillenmişti. Eski Betül hâlâ buradaydı; korkuları, merakı, cesareti hâlâ buradaydı ve ben bu noktaya gelene kadar bu cesaretin gerisinde kalmıştım. Hatalarımı tekrar etmediğimi düşünürken aslında aynı yanlışa farklı yoldan çıktığımı görememiştim.

Şimdi görüyordum. Yanlışlar, hatalar gözlerimin önündeydi ve ben bir kez daha o cesareti hissediyordum zihnimde; onun ruhuma nüfuzunu hissediyordum.

Kübra'nın işaretlediği her bir ayeti defalarca okumuştum; ezberleyene kadar. Ömer'in altını çizdiği o ayetler takılırken bakışlarıma, sayfaları çevirip durmuştum. Buradaydım şimdi, tekrar bedenimdeydi ruhum; yaralarımla buradaydım.

İmtihanıma kafa tutmuyor, onu kabulleniyordum; yanında yürüyüp ondan daha hızlı adımlar atmaya çalışıyordum. Onunla savaşmıyordum artık, onu geçmek için çabalıyordum. Ama tüm bu çabalayış bir

başına olmayacaktı; buna ihtiyacı olan o adamın yanına gidip bana öğrettiği bu dindeki, o ayetlerdeki sabrı hatırlatacaktım kendisine. Üzerimizdeki uğursuz yas örtüsünden bizi kurtaracak şey buydu.

Bir kere Ömer'le kavga ettiğimizde ona aramızdaki bu hissin sadece ilgi olup olamayacağını sormuştum. Canını yakmak istediğimi biliyordu, inanmadığım şeyleri söyleyip ikimize de eziyet etmeyi iyi bilirdim.

İlgi duyuyorsan yanında iyi hissedersin, demişti. *Ama eğer seviyorsan ondan uzak olduğun, gerçekten ondan uzak olduğun her an yalnızca acının doldurabileceği bir boşluk istila eder içini. Sevgiyi yanında hissettiklerine göre değil, uzaklaştığında hissettiklerine göre değerlendirebilirsin.*

Ve sonra bir kez daha kelimelerle oynayarak beni sevdiğini söylemişti.

Boşlukta kalmaktan nefret ederim, bu yüzden uzaklaşmana müsaade etmeyeceğim.

Canım yandığı her an ona inanmadığım şeyler söylemiştim, bunu biliyordu. Bu yüzden ağzımdan çıkanların üzerini kapatıp aramızdan çekiyordu her zaman fakat bu kez farklıydı. Bu kez ona yalnızca uzaklığı değil, kaybı da hissettirmiştim. Bebeğimizin yarası açılmışken yüreğinde, kendi yokluğumla kanırtmıştım o yarayı ve benliğimi inandırdığım yalanları sıralamıştım. Güçsüzdü ve bu kez ona sunduğum her yalanla biraz daha yaralandı. Benden yarasını sarmamı beklerken art arda darbeler aldı çaresizliğini açtığı yerden. Onu yaraladıkça ikimizi de yıktım ve onun yanındayken hissettim bahsettiği o ızdıraplı boşluğu. Ömer'e gülümserken aramıza açtığım uçurumlara ittim onu.

Çok düşünmüştüm değil mi? Zihnim çok gevezeydi bugün fakat sustuğu çok şey vardı daha, eğer ki gözkapaklarım kapanmak konusunda bu kadar ısrarcı olup yarın sabah ona gideceğimin hayalini kurmasa gece uzardı çenesi düşük düşüncelerimle.

Küçük bir çocuk gibi heyecanlıydım ona gitmek için ama bedenim artık olgun bir kadının bedeniydi ve yarına ulaşmak için yapması

gerekeni biliyordu. Şükür ki saat geç olmasa da uyku çabuk bulmuştu bilincimi.

Kendimi bu hissizliğe teslim edeceğim sırada çalan telefonla aralanmıştı gözlerim. Komodine uzanıp aldım telefonu, Kutay arıyordu. Açıp kulağıma götürdüğümde ondan duyacaklarımdan habersizdim.

"Efendim?"

"Dinle beni Betül, çok kısa konuşacağım."

Kızgınsa eğer öfkesi sesine yansırdı her zaman, saklamak için uğraşmazdı; tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Bir şey mi oldu Kutay?" dedim tedirgin bir hâlde.

"Oldu!" dedi. "Sus Betül, hiçbir şey söyleme. Beni dinle sadece. Sana bir iyi, bir de kötü haberim var." Sessiz kaldım, sormaya cesaret edemeden devam etmesini bekledim. "İyi haber," dedi duraksayarak. "Bebeğinizi Ömer öldürmedi, kendini de Ömer'i de inandırdığın bu saçmalık aklında kurduğun bir yalandan başka bir şey değil. Kötü haber... Tebrikler, Ömer'i kendi bebeğinin katili olduğuna inandırmışsın."

"Ben yarın..."

"Aptal olma Betül! Abin, kardeşin ya da herhangi biri olarak senden rica ediyorum; kendinizi harcama ve o adamın öğrenmene vesile olduklarına göre hareket et. Acına saygım var ama bir imtihan karşısında yıkılırken kendinize toplanma payı da bırakın. Kurtul o kafandaki inandığın yalanlardan ve inanmasına sebep olduğun o adama da göster gerçekleri." Söyleyeceklerinin sonuna geldiğini gösterir gibi bıraktı nefesini aheste aheste. "Yapman gerekeni yap, Allah'a emanet ol."

Kapanan telefona öylece baktım yalnızca. Eğer Kutay gerçekten sinirlenmemişse böyle bir şeyi asla yapmazdı ve sinirleneceği şeyden de gözleriyle emin olmadan bir şey yapmazdı. Bu da durumun vahametine işaretti.

Uyku tümüyle terk etmişti gözlerimi, yataktan kalkıp giyindim hızla. Yanıma hiçbir şey almadan odadan çıktım. Annem de babam da eve gelmemişti henüz. Sabah haber verebilirdim onlara, telefonumu çıkarıp taksi çağırdım ayakkabılarımı giyerken.

Çok geçmeden kapının önüne gelmişti taksi, çıkıp vakit kaybetmeden taksiye bindim. Ömer'i aramadım, yüz yüze gelecekken aramıza hiçbir şey sokmak istemiyordum. Şoföre adresi verip arkama yaslandım.

Buz kesmiş parmaklarımı yumruklarımın arasında ısıtmaya çalıştım bir süre. Camdaki buğuyu silip gözümü alan sokak ışıklarının altında izledim yolu, sanki ben gözümü yoldan ayırmazsam yol daha hızlı bitecekti.

Sabahı bekleyemezdim, Kutay'ın o sözleri sabaha kadar ancak yetecek sabrımın sonunu getirmişti.

Evin önüne geldiğimizde parayı verip koşar gibi indim, kapıyı çalıp bekledim. Kimse açmadı, anahtarımın hâlâ feracemin cebinde olduğunu fark edince alıp kapıyı açtım hemen ve merdivenleri hızlı hızlı çıktım.

Hiç zili çalmakla uğraşmadan kapıyı açtım ve eve girdim. Evin o tanıdık kokusu ciğerlerime dolunca yüzümü kaldırdığımda Ömer'i görecekmiş gibi baktım etrafıma. Hiç ses yoktu. Odaları dolaştım tek tek ama soğuk bir ıssızlık vardı içeride. Evde kimsenin olmadığını kabullendiğimde Ömer'i aramak için telefonu aldım ama hemen vazgeçip koltuğun üzerine attım. Demek bu gece emniyetteydi, o hâlde sabaha kadar burada bekleyecek ve onu evimizde karşılayacaktım.

Tüm sorunlar silinecek miydi? *Hayır.* Ama bunun için savaşacak gücü bulacaktık, bu evden uzak kaldığım süre boyunca temizlediğim zihnim gibi temiz bir zemin açacaktık ikimize ve eksik ne varsa yeniden inşa edecektik.

"Yeniden..." dedim kendi kendime odamıza girerken. Üzerimdekileri çıkarıp uzandım yatağa. O gün bıraktığım gibiydi sanki her şey, hiç bozulmamış gibi. Göğsüm buruk bir sızıyla burkuldu.

Zihnim temizdi, ortalıktaki dağınıklığı toplamıştım. İkimizin de buna ihtiyacı vardı ve her şey daha berraktı artık, bize verilmiş bu imtihanın altından kalkmak için altta kalmış gücümüzü de bulup çıkarmıştım. Doğruyla yanlışın birbirine karıştığı zihnimde yanlışların gizlediği doğruları bir bir bulup katmıştım ruhuma. Güneş doğsa da onu göremezdim o sisin içinde, bu yüzden sisi dağıtmıştım ve şimdi hazırdım gün doğumuna; ihtiyacım olan tek şey beni tamamlayacak diğer bir ruhtu, dağıttığım başka bir ruh.

Doğruldum, onun yastığına koydum başımı; kalktım, odada dolaştım; odadan çıkıp odalara girdim bir bir. Uyku bir kere kaçmıştı, çok da önemli değildi. Belki de huzurlu bir uykuydu ihtiyacım olan şey; bu yüzden bu yorgunluk mühim değildi, bekleyecektim.

Bir bardak portakal suyu koydum kendime, yarısını içip bardağı tezgâha bıraktım. Birkaç yudum su içtim, bayatlamış ekmekten kopardığım küçük parçayı döndürdüm ağzımda bir süre. Televizyonu açıp kapattım, sonra tekrar açtım, sesini kısıp çıktım odadan.

Kaç saat geçti, güneş ne zaman soluk bir ışıkla düştü gökyüzüne bilmiyordum. Namazımı kıldım geçirmeden, derin bir nefes alıp tüm gece boyunca bunu kaç kez tekrar ettiğimi bilmeden bıraktım nefesimi yanaklarımı şişirerek. İç çekişler kontrolüm dışında karışıyordu soluklarıma.

"Haydi Ömer..." dedim sabırsızlıkla. "Haydi gel artık, gel de... Gel de... Bir dakika. Ne diyeceğim ben? Karşısına geçtiğimde dilim tutulur, o da bir şey söylemez ki şimdi. Ya bana kızgınsa?"

Bunu hiç düşünmedim.

"Ya gerçekten kızgınsa, ya o gün ondan vazgeçtiğimi düşünüp bana öfkeli olursa?"

Haklısın, diyebilirdim sadece.

"Ah! Bilmiyorum. Kahvaltı mı hazırlasam? Hayır... Her şey normalmiş gibi oturup bir şeyler yemeyeceğiz, bu aptalca olur." Duraksadım.

"Aptalca mı olur dedim? Çünkü o kadar akıllıca şeyler yaptım ki aptalca şeyler yapmak bana hiç yakışmaz."

Gözlerimi devirmek istedim ama bunun yerine derin bir nefesi daha bıraktım şişirdiğim yanaklarımla.

"Sarılsam geldiğinde, hiçbir şey söylemeden sarılayım. Peki beni iterse?"

O ânı aklımda canlandırmak bile istemiyordum.

"Tamam o hâlde... Doğaçlama davranacağım. Şey mi söylesem, yaptıklarımı çektiğim acıdan dolayı... Hayır hayır. Doğaçlama iyi. Konuşamazsam da söylememeyi dileyeceğim şeyleri demekten iyi olur." Boynumu esnetip koltuğun kenarına yasladım belimi. "Kendimle konuşmayı da bıraksam mı? Bırakayım. Bıraktım."

Ellerimi yüzüme kapatıp sertçe ovdum gözlerimi, şakaklarımı sıkıp baş ağrımı dağıtmak için hafif bir masaj yaptım ama işe yaramamıştı; hem de hiç.

Gün çoktan ağarmıştı, Ömer'in döndüğü saat geçiyordu. Belki de şimdi kapı çalacak ve uykusuzlukla sızlayan başımdaki ağrıyı hissedemeyecek kadar heyecanlanacaktım. Şimdiden bile öyleydim neredeyse.

O esnada evin içinde çınlayan zille yerimden sıçramıştım âdeta; hızla kapıya koşacağım sırada bunun kapı zili değil, telefon melodisi olduğunu ancak fark edebilmiştim. Etrafa bakınıp buldum telefonumu, arayan Emre'ydi.

Neden, diye düşünmeyi bir kenara bırakıp açtım telefonu.

"Emre?"

"Selamün aleyküm Betül."

"Aleyküm selam. Bir şey mi oldu?"

"Ömer yanında mı?"

Kalbim uğursuz bir heyecanla tekledi; dişlerim dudağımı kıstırmak için kapanacağı sırada, "Hayır, değil. Neden?" diyebildim alacağım cevabın iyi olmayacağına dair o nefret edilesi duyguyu hissederek.

Sadece, "Tamam," deyip kapattı telefonu.

Ne olduğunu bile kavrayamadan tekrar aradım, telefonu meşguldü. Kutay'ı aradım, açmadı. Ahmet'i bile aradım, onun telefonu da meşguldü. Hatice Teyze'yi aramadım, eğer bir şeyler oluyorsa ve haberi yoksa bu sadece onu telaşlandırmaya yarayacaktı.

Bir an bile düşünme fırsatı vermedim kendime, odaya koştum, çıkardıklarımı aldım üzerime. Bir şeyler doğru değildi ve yine doğru olmayan o şeyler ters gidiyordu. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama işlerin yolunda olmadığını anlamak için mükemmel bir zekâya da ihtiyaç yoktu.

Kapıyı dahi kilitlemeden çıktım evden.

Yol boyunca tekrar tekrar aradım Emre'yi, telefonu açana kadar. Sonunda açılmıştı telefon.

"Efendim Betül?" dedi sesini normal tutmaya çalışarak.

"Bana Ömer'in yanımda olup olmadığını sordun ve sonra hiçbir açıklama yapmadan kapattın telefonu. Neler oluyor?"

"Yok bir şey Betül."

"Emre!" dedim kendimi tutamadan çıkışarak. "Bana en azından bir şey söylemen gerek."

"Neredeyse sabaha kadar buradaydı, şimdi ulaşamıyoruz..."

"Ve?" dedim devam etmesi için, çünkü bu söyledikleri telaşlanmaları için yeterli bir gerekçe değildi.

"Ve helallik istedi çıkmadan."

Taksinin ön koltuğunu kavramış parmaklarım bakışlarım gibi donup kalmıştı.

"Bekle..." dedi Emre arkadan konuşan sesleri dinleyerek. "Ne?" Nasıl duraksadığını, tedirgin olduğunu hissettim. "Ulan!" Yerinden kalktığını anladım sesindeki tonlamadan.

"Emre ne oluyor?"

"Betül kapat!" dedi ve beni beklemeden kapattı telefonu.

"Çabuk olun lütfen!" dedim şoföre yalvararak.

Başımı ellerimin arasına alıp tüm ihtimallere açtım zihnimi, ben açmasam bile düşüncelerim öyle yüklenmişti ki yıkıp geçerdi kapılarımı. Korku gözyaşlarımı içimde donduracak kadar ani yayılmıştı bedenime. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Allah'ım bir şeyler oluyor... Ne olduğunu bilmiyorum ama lütfen Ömer'i olanlardan uzak tut.

Emniyetin önüne geldiğimde öyle hızlı indim ki arabadan, birbirine dolanan adımlarımla yeri boyluyordum toparlanamasaydım. Emniyete koştum, kapıya geldiğimde Ahmet'le birlikte koşar adım kapıdan çıkıyordu Emre; arkasından birkaç kişi daha geliyordu. Yanımdaki merdivenden inerken hiçbiri beni fark etmemişti, peşlerine takıldım. Arkada bu küçük gruptan daha fazla polis vardı ama onlar Emrelerin gittiği yöne değil, araçlara ilerliyorlardı.

Emre ve Ahmet kendi arabalarına geçtiklerinde, koşa koşa Emre'nin arabasına ulaşıp bindim bir cesaretle. Arkasını dönüp baktı, beni gördüğünde yüzünün rengi değişmişti.

"Ne yapıyorsun Betül?" dedi şaşkınlık ve sinirle. "İn arabadan!"

"İnmeyeceğim, Ömer'le ilgili bir şeyler var ve onun yanına gidiyorsun. Ben de geliyorum."

"Betül!" dedi beni uyararak.

"Hepsi gitti Emre!" dedim yola çıkmış arabaları işaret ederek.

Eğer şimdi çalıştırmazsa arabayı, onun yanında gelmeme izin vermeyecekti. Emre arada kalmışlıkla bocaladı bir süre, sonra arabayı çalıştırıp diğerlerinin peşine takıldı.

"Şu an yaptığın şeyin doğru olmadığını biliyorsun değil mi?" dedi sinirle. "Ömer bu yüzden bana ne yapacak düşünmek bile istemiyorum."

Son söylediği cümle öyle eğreti dökülmüştü ki ortalığa, bundan endişe ettiğine zerre kadar inanmadım.

"Söyle artık ne olduğunu!" dedim peşinden gittiğimiz birkaç polis aracını izleyip dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"İstediğin oldu!" dedi bana ne kadar sinirli olduğunu saklamadan. "Rahat rahat uzaklaştırabilirsin onu artık kendinden. Aranıza falan girmiyorum, yanlış anlama; böyle bir şey haddime değil ama kardeşim dediğim adam için... Öfkeliyim."

Sessizliğe sığındım, korku sığındığım yerde daha da kıstırdı beni.

"Günlerdir üzerine çalıştığımız şey..." dedi uzun bir sessizliğin sonunda. "Yakalamamız gereken son adamın yerini bulduk, bugün onu içeri alacaktık ama yalnız olmadığı ve korunduğu için ekipleri toplamayı, güvenliği sağlamayı bekledik. Elimizden kaçırma riski olsa da kimseyi oraya öylece gönderip tehlikeye atamazdık."

Söyleyeceklerinin devamını tahmin edebiliyordum; korku ve öfke tüm göğsümü doldurmuştu, nefes alacak yer kalmamıştı içimde.

"Sabaha doğru çıktı Ömer, eve gidecek sanıyordum ama helallik alması aklıma takıldı. Sen aradığında ekiplerle çıkmak üzereydik ama biz çıkmadan emniyete haber geldi; Ömer adamın yanına gidiyormuş, onları oyalayacağına dair bir şeyler söylemiş. Adamı kaçıracaklar yetişemezsek, Ömer de biz oraya ulaşana kadar onları oyalayıp bize zaman kazandırmaya çalışıyor belli ki."

"Bu çok tehlikeli!" dedim kendi kendime.

"Hem de nasıl!" dedi Emre acımasızca.

"Neden tek başına..."

"Bazı insanları ölüm korkutmaz Betül, hele de üst üste o kadar kayıp yaşadıktan sonra!" Gözlerini yoldan ayırmadı ama bana sert bir bakış atıp öfkesini göstermek istediğini anlamıştım. "Biliyor Betül, ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyor; hatta en iyi o biliyor şu an."

"Durdurulabilir mi?" dedim tükenmiş bir hâlde kapıya yaslanarak.

İçim bir yangınla tutuşurken dışım dumanıyla zehirlenmiş gibi bitikti. Korku bir ağırlıktı bedenime, taşımakta güçlük çekiyordum. Ağlamak için bile gücüm yoktu sanki. Bedenim buz kesmişti baştan aşağı.

Emre sert bir kornayla polis araçlarının en önüne geçti. Araçları geride bırakırken aklına gelmiş bir fikrin umudunu benden saklamadan, "Deneyeceğim," dedi.

Araba sert bir sarsıntıyla sallanıp yoldan çıktı, henüz trafiğe açılmamış kapalı yola girdiğinde asfalta dizilmiş koniler yolun kenarlarına fırladı.

"İnşallah bu yolun çıkışı yapılmıştır," dedi gaza yüklenirken.

Önündeki küçük ekrandan ara sıra yolu takip ediyordu; arkamızda başka araç yoktu, diğer araçlar çıktığımız yolda kalmıştı.

Çalan telefonu tereddüt etmeden açtı.

"Emre nereye girdin?" Bu Ahmet olmalıydı, sesi buraya kadar geliyordu.

"İdare edersin sen. Ben Ömer'i durdurmaya gidiyorum, konumunu aldım. Siz yoldan dönmeyin."

"Oğlum sen kafayı mı yedin? Bitti mi o yol, çıkışı var mı?"

"Bilmiyorum. Varsa Ömer'i yakaladım sayın, yoksa da... Bir çaresini bulacağım inşallah."

"Ömer eğer bizden önce oraya ulaşırsa, onu durduramazsan... Onları gerçekten oyalayabilir biz gelene kadar." Ahmet konuşurken, son cümledeki isteksizliği gözler önündeydi.

"Durduracağım Ahmet, iyi yanından düşünmeye gerek kalmadan durduracağım inşallah."

Ayağı gaz pedalına yüklendiğinde sırtım koltuğa çarptı, telefonu kapatıp yan koltuğa attı. Önündeki virajı sert, keskin bir şekilde aldığında arka tekerler hafifçe kaydı ama toparladı. Durmuş bir iş makinesinin yanından geçtiğimizde birkaç işçinin şaşkınlıkla arkamızdan baktığını gördüm. İleride yük taşıyan kamyonların arasından geçerken dişlerimi sıkıp nefesimi tuttum, içimden de olsa dua etmeye devam ettim.

Öyle çok sıkmıştım ki ön koltuğu, elimi çektiğimde eklemlerim acıyla sızladı. Emre'nin önündeki ekrana ve yola bakıyordum sürekli bir şey yapabilecekmiş gibi, sadece takip edebilmek bile öylece etrafı izlemekten iyi geliyordu.

Bir kamyon hızla ona yaklaşan bizi gördüğünde direksiyonu sol tarafa kırdı, yanından geçerken kamyondan dökülen küçük taşlar arabanın üzerinden sekerek düştü yere. İş makineleri ve kamyonlar yol ilerledikçe sıklaşıyordu. Nihayet hepsini geride bırakıp boş yolda tek kalabildiğimizde rahat bir nefes bırakabilmek için derin bir solukla doldurdum göğsümü ama ileride yolun taş bloklarla kapatıldığını gördüğümde nefes tıpkı o taşlar gibi oturmuştu boğazıma.

Emre birkaç şey mırıldanıp, "Sıkı tutun!" dedi direksiyonu yolun diğer yanına kırarak. Ardından da direksiyona vurup, "Seni arabadan indirmeyen aklıma ben!" dedi bağırarak.

Arabayı yoldan çıkarıp toprak alana girdiğinde ekranı takip edip bir çıkış bulmaya çalışıyordu. Yolu arkamızda bırakmıştık, nereye gittiğimizi anlayabildiğimiz tek şey Emre'nin önündeki küçük ekrandı sadece ama ne yapacağını biliyor gibi duruyordu.

Telsizden gelen bozuk seslerle hiç ilgilenmeden bir kez daha aldı telefonu eline.

"Ahmet, Ömer'in aracı durdu; birkaç dakikadır olduğu yerden kıpırdamıyor." Bu kez Ahmet'in söyledikleri duyulmamıştı. "Adamlar tespit ettiğimiz yerden çıktılar muhtemelen, Ömer boşu boşuna beklemez şu durumda. Yetişemeyeceğini anladı, yollarını kesecek. Zaman kavramı onda daha sağlam, bizden önce çıktığı için ne kadar sürede kaldıkları yeri terk edeceklerini daha iyi tahmin edebilir. Arabayı çekti, onları bekliyor. Çiftliğin tek çıkışı o yol, zaten orayı kullanmazlarsa adamlar size doğru gelmiş olacak; diğer yol şehir içine çıkıyor, oraya gidemezler. Şimdi muhtemelen sizinle aynı yere çıkacağız, bir kısmınızı yine oraya gönderin ama büyük çoğunluğu Ömer'in aracı durdurduğu tarafa gelsin."

Ahmet'ten gelen cevapla kapattı telefonu ve telsizi açıp benzer birkaç şey söyledi.

"Aferin Ömer!" dedi direksiyona bir kez daha vurarak. "Kes adamların yolunu bir başına, aferin!"

Dişlerim dudaklarıma, tırnaklarım avuçlarıma, korku ise zihnime acı veriyordu. Dualar dönüp duruyordu dilimde, düşünceler günün sonunda karşımıza çıkacak vaziyeti ihtimallerle şekillendiriyordu.

Lütfen senin kollarında olmanın hayalini kurmama izin verme Ömer. Bu hayalim değil, planım olmalı. Mesela eve geldiğinde ilk işim Ömer Günsur'a sarılmak olacak demeliyim. Çünkü sen eve geleceksin, ben de sana. Tıpkı kahvaltı yapmak gibi olmalı, hayatımızın sıradan bir parçası gibi.

Lütfen Ömer Günsur, lütfen bana hayalini kurdurma. Lütfen Allah'ım, onun hayalini kuracağım günleri verme ellerime.

Araba sarsıldı, başım defalarca cama çarptı. Emre çabalamayı bırakmadı, ayağını gazdan hiç çekmedi. Düzlükleri geçip taşlık yollara girdi, yol olmayan birçok alanı aştık. İçeri hava girmesi için camı açtı, üşüdük ama camı kapatmadık ikimiz de. Bir süre sonra duraksadığını gördüm, bir an için dikkati dağıldı ama çabuk toparladı. Telefonu

alıp Ahmet'e Ömer'in aracının tekrar yola çıktığını söylediğinde ne olduğunu anlamıştım.

"Ömer adamların kullanacakları yolda, size doğru gelmiyor. Adamların peşinde olabilir. Anlamıyorum ki ne yaptığını!"

Telsize aynı bilgileri verdikten sonra Ahmet'e döndü tekrar. Telefonu kulağında tutmakla uğraşmak istemeyip hoparlöre aldı, arabanın önüne koydu.

"Ömer'in aracı durdu."

"Çok oyalandılar orada Emre, eğer onların peşinden gidiyorsa adamlar da şimdi o yolda demektir; bu çok işimize yaradı. O yolun arkasından dolanıyorlar, on dakikaya kalmaz karşılaşır ekipler. Sen Ömer'e bak, mümkünse durdur onu. Eğer adamların peşlerindeyse çok büyük tehlike! Eğer tahmin ettiğimiz gibiyse adamlar fazla oyalandı, büyük olasılıkla Ömer'in tek kişi olduğunu anlamışlardır."

"Tamam," deyip kapattı telefonu Emre. "Bu adam niye duruyor?" dedi kendi kendine. İkimiz de ekrandaki küçük noktaya dikkat kesilmiştik, çünkü Ömer'in bir işi sonuna kadar gitmeden bırakmayacağını biliyorduk. Durması normal değildi.

Bir taşın üzerinden sekti teker, Emre hızını kontrol altına alıp etrafına baktı geldiği yolu tanımaya çalışır gibi. Tekrar ekrana döndüğünde ulaşacağımız noktaya çok yakındık.

"Geldik neredeyse!" dedi ekranda gördüğü yola çıkmak için dikkatle çevreye bakarak.

Sonunda aradığı yolu bulmuş olacak ki geçeceğimiz engel için yavaşladı hafifçe. Araç büyük bir sarsıntıyla yola çıktığında neredeyse gelmiştik. Uzakta ufak bir araç görünüyordu, o Ömer olmalıydı. Ona yaklaşmamız gerekiyordu ama aramızdaki mesafe bir türlü kapanmıyordu. Emre'nin önündeki ekrana baktım, tekrar hareket etmeye başlamıştı.

"Dur-kalk ne yapıyor bu adam!" dedi Emre yolun ilerisindeki yan yoldan ayrılarak. "Şimdi anlayacağız bakalım."

Rahat bir nefes almak için an kolluyordu artık, aynı durum benim için de geçerliydi. Ömer oradaydı, uzak da olsa gözümüzün önünde.

Önce girdiğimiz yan yolda bir süre Ömer'den uzaklaştık; sonra büyük, geniş kavisi tehlikeli bir hızla dönüp hızı düşürmeden diğer yola girdik. Emre ekrana bakıp hareket eden küçük noktayı geçtiğimizi gördüğü anda ilk dönemeçten girip tekrar döndü, çıktığımız yolun kesiştiği noktaya sürdü arabayı. Kavşağa gelip ani fakat temkinli bir frenle yavaşlayıp durduğunda savrulmamak için ön koltuğa tutunmuştum sıkı sıkı. Tekerleğin asfalta sürtünmesiyle çıkan gürültü sol tarafımızda şiddetle yankılandığında etrafıma ancak bakabilmiştim. İki araç kafa kafaya duruyordu neredeyse, Ömer beni fark etmeden Emre'ye dikmişti bakışlarını.

Emre arabadan inip sertçe kapattı kapıyı ve Ömer'in arabasına ilerledi. Onun kapısını açtığında birden bağırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun abi sen! Aklını mı kaçırdın!"

"Elimden geldiği kadar oyaladım, bu yolun sonuna çıkabilirlerse önlerini keserler," dediğini duydum Ömer'in.

"Biliyoruz!" Emre hırsla vurdu arabanın kaputuna. "Bu yaptığın iş mi senin! Tek kişi ne yapacaktın oğlum, ya bir şey olsaydı!" Sinirini alamamıştı Emre, dişlerini ve yumruklarını sıkıyordu konuşmaya yeltendiği her an. "Bir duruyorsun, bir hareket ediyorsun Ömer. Bin tane şey düşündük!"

Emre bu korkusunu bana yansıtmamış, iyi kamufle etmişti.

Neden mi arabada duruyordum? *Bilmiyorum.*

Sanki hissettiğim tüm korku öyle bir yüklenmişti ki sinir sistemime, o endişe sanki öyle ağır gelmişti ki... Bir anda hepsi bedenimden kalkınca o ağırlığın altında ezilip boşlukta kalmıştım. Elimi kaldırıp

hareket etmek gelmiyordu sanki aklıma. Fakat Ömer'in bakışları önce arabayı sonra beni bulduğunda kaybettiğim hareket etme yetimi, öfkenin bedenime armağan ettiği bir enerjiyle kazanmıştım. Kapıyı açıp hızla indim arabadan. Onu gördüğüm an gözlerimden düşmeye başlamış yaşlar, içimdeki o saman alevini aratmayacak öfkeyle tetiklenmişti. Elimin tersiyle sildim tüm yaşları ve yanına koştum. Emre geri çekilip arabanın yanına gitti, Ömer yavaşça arabadan inip karşımda durdu.

Gözlerimi kapatıp gözyaşlarının buğulu görüşünden kurtulup karşıma geçmiş adamın üzerine yürüdüm; yanına ulaştığımda göğsüne vurdum tüm gücümle.

Yüzünü buruştururken, "Ne yapıyorsun!" dedim kendimi tutamadan bağırarak. "Sen ne yapıyorsun Ömer, yeter ya!" Ömer'in acıyla buruşturduğu yüzünde hiçbir ifade yer edinememişti şaşkınlıktan başka. "Ben bir adamı bin kere kaybetmek istemiyorum, yeter!" Bir kez daha vurdum göğsüne, sendeledi. "Parça parça oldum, görmüyor musun? Ben bu yüzden böyle oldum Ömer! Ben varım, anladın mı! Ben varım senin arkanda! Düşün, dön de arkana bir bak! Ben buradayım! Gözünü karartıp ölüme giderken arkanda yapayalnız bırakacağın yerdeyim!"

Kollarımı tutmak istedi; ona sarılmak istedim, onu öldürmek istedim. Kollarına vurup çektim kollarımı.

"Seni düşüncesiz adam!" Gözyaşlarım bulanık bir tablo bırakmıştı gözlerimin önüne. "Ölebilirdin, bunu biliyorsun! Günlerdir bu kadar perişan olmuşken yine aynı korkunun eşiğindeyim, yeter! Seni kaç kere kaybedeceğim Ömer!"

Onu bir kez daha ittiğimde Ömer'in ağzından küçük bir inleme çıktı. Ellerimi kendime çekip gözyaşlarımı sildim.

"Dur Betül!" dedi Emre arabanın yanından ayrılıp yanımıza gelirken. Ömer'in ekşiyen yüzündeki ifadeyi ve sendeleyen bedenini bir kalıba oturtamadan yanımıza koşan Emre'ye baktım. "Dur, Ömer yaralı!"

FİNAL

Bu bir klişeydi, evet. Biri ölüme yaklaşır, diğeri ölüme yaklaşana. Biri düşer, diğeri koşar onun yanına. Çünkü kaybetmeyi düşünmekle kaybetmek arasındaki farkı kaybı tatmadan anlayamaz insan, o ince çizgide başka bir kayıp uçurumu vardır. Kimse o eşiğe gelmeden bilemez kaybetmenin onda açacağı yaraları.

Biri vazgeçer, diğeri ölüme bir adım yaklaşır; vazgeçen geçtiği yoldan döner, diğerinin attığı o adımı geri almak ister.

Kaybetmek gösterir insana öldürmeye çalıştığı o duyguları ve yine kaybetmek kaldırır gerçeklere örülmüş duvarları. Şu dünyada daha büyük bir klişe varsa da ben bilmiyorum.

Ve bu dünyada kaybı tattığı hâlde bu döngüye yeniden kurban giden insandan daha büyük bir aptal var mı, onu da bilmiyorum.

Bildiğim bir şey var ama, ben büyük bir aptalım. Ama bu kez bildiğim bir şey daha var; o da büyük bir aptaldı.

...

Yine bir hastane koridorundaydı hikâyemiz. Denize düştüğüm ya da atladığım o günden beri bu steril koku eskisi kadar korkutmuyordu beni. İyi bir şey gibi gözükebilirdi ama kesinlikle değildi. Bazı şeylere alışıp korkuyu hissetmemek, korkmaktan daha korkunçtur.

Ömer Günsur buradaydı, ben de buradaydım. Yanında olamamamın, onun beni görememesinin tek sebebi aramızdaki ince duvardı. Belki de

benim sebebim bu değildi. Her duvarın böylesine aşılabilir olmasını istemek hakkımızdı şu durumda kim bilir ama istemedik. İstememiz gereken şeyi biliyorduk belki de. Aşılabilir duvarları değil, duvarların sonunu istiyorduk biz. Ruhlarımızın kesişimine engel tüm duvarların yıkılmasını istiyorduk.

Senin adına da konuşuyorum Ömer Günsur, dedim parmaklarımı duvarın pürüzlü yüzeyinde sürterken.

Suçlular vardı, suçlar vardı, hatalar vardı, o hataların sahipleri vardı. Ama artık kimse suçluyu sormuyordu, ortalıktaki suçları dahi elimizin tersiyle atıyorduk önümüzden; içlerimizi hatalara yer bırakmayacak kadar bizimle doldurmak için hazırlanıyorduk, hata sahipleri umurumuzda değildi.

Senin yerine konuşmaya devam ediyorum Ömer, bunları duymanı istiyorum.

Bugün eve gittiğimde mektubu bıraktığım yerde bulamadım. Kitaplığına koymuştum, saklamamıştım bile, sadece koymuştum. Bazen en gizli yer en göz önünde olandır. Ömer bu yüzden bu zamana kadar fark etmemişti onu, eğer bir gün benim bile hafızamdan silinmeye başlarsa işte o zaman verecektim onu Ömer'e. Ama buna gerek kalmamıştı. Onu okurken hissettiklerinden yüzüne yansıyanları izlemek isterdim.

Belki geldiğinde bunu ona sorabilirdim.

Adamı ya da adamları yakalamış, yollarını kesmeyi başarmışlardı tıpkı o gün planladıkları gibi. Dikkat çekmemek için düşündükleri kadar büyük bir kalabalıkla çıkmamışlardı yola ama yine de bir grup tehlikeden başka bir şey değillerdi.

Ömer yollarına çıkıp kısa süre için zor da olsa oyalamıştı onları; tek araçla, tek başına birkaç dakika bile bunu yapabilmesi büyük bir başarıydı ve bu tek kişilik başarı, o adamların sonu olup bir ekip galibiyetine dönüşmüştü.

Ömer yine Ömer'di, oyalama esnasında yaralanmış ama dura kalka adamların peşinden gitmeye çalışmıştı yine. Arabayı kullanamayacak kadar kötü olduğunda durup, bulduğu bir enerjiyle yeniden yola çıkmıştı anlatılanlara göre.

Ona kızamazdım, çünkü o adama yokluğumu hissettirip hassasiyetlerini böylesine tehlikeli bir noktaya çekerek gözünü karartmasına sebep olan bendim.

Hassasiyetleri... Nadiren tehlikeli ve çoğunlukla en güvenli iki uçtu bu.

Her zaman takıntılı bir adam olmasından yakınmıştım, o buna tedbir dese bile. Ömer güçlü bir adamdı ama içindeki gücü ince bir iradeyle şekillendirmesi ve hırslarını bastırması gerektiğini de biliyordu, belki de bu yüzden sorumluluk duygusu bir uzvu olmuştu ruhunun. Bunun için şikâyet etmeye hakkım yoktu, eğer bu adamın güçlü yanına böylesine sığınıp huzuru bulabiliyorsam biraz hassasiyet bir şikâyet sebebi olamazdı.

Belki biraz değil, neyse.

"İçeri girmemekte kararlı mısın?"

Kübra, Ömer'in odasından çıkmış; ellerini göğsünde bağlayıp beni izliyordu yumuşak bakışlarıyla.

Gülümsedim.

"Uyuduğunda..."

"Uyumamak için direniyor," dedi yanıma oturup başını omzuma yaslarken. "Bu uzun sürebilir."

"Bunca şeyin üzerinden onun yanında durmamın sebebinin bir hastane odası dramasına dönüşmesini istemiyorum." Yanımda olduğundan emin olduğum insanlara açık olmaktan çekinmiyordum artık. "*O kaza geçirdi ve her şey düzeldi.* Ne onun ne de bir başkasının aklında bu sahnenin canlanmasına izin verebilirim. Elini tuttuğum an bundan daha güzelini hak ediyor. Hem çok kalmadı zaten."

"Bir şey itiraf edeyim mi?"

Başını hafifçe kaldırdı ama yasladığı o yerden göremezdi yüzümü. Başımı salladım yavaşça.

"İkiniz farklı bir yerdesiniz sanki. Bizimleyken bizden bir parçasınız, gülüyoruz, atışmalarınızı izliyoruz, tartışıyoruz ama birbirinize bakarken... Yani böyle sadece bakıp sustuğunuzu gördüğümde... Ne bileyim Betül, sanki göğsümde sıcacık bir şey oluyor. Heh, diyorum; tamam, şimdi oldu." Güldü kendi kendine. "Şey gibi Betül; hani her şey düzgündür, küçük bir bozukluk rahatsız eder gözünü, gidip onu düzelttiğinde rahat bir nefes alırsın. Böyle oluyorum sizi bu şekilde gördüğümde."

Güldüm onun gibi, kolumu kaldırıp kollarını belime sarmasına izin verdim. Elim hafif hafif okşuyordu sırtını.

"Güzelmişiz," dedim. "Dışarıdan bakıldığında yani."

"Maşallah!" dedi Kübra ciddiyetle ama ciddiyeti kalıcı değildi.

"Size de maşallah canım!" dedim şakayla sırtına vurarak. "Kutay'ı gördüğünde küçülüp cebime gireceğinden endişelendim. Ama daha komiği, Kutay'ın sana bakmamak için attığı o kırk taklaydı. Allah'ım hâlâ onu böyle görebildiğime inanamıyorum, maceralarınızı merakla bekliyorum."

"Ne macerası Betül ya, yapma bak! Yemin ederim utanıyorum." Yüzümü eğip ona bakmaya çalıştığımda çenemi yukarı kaldırdı. "Çok merak ettiysen evet, kıpkırmızı oldu yanaklarım; şimdi kaldır o meraklı gözlerini üzerimden."

İşleri yoluna koyduktan sonra ilk işimiz Kübra ve Kutay olacaktı. Bunu düşünmek bile nedense tuhaf, sıcak bir mutluluk filizlendiriyordu içimde.

"Betül..." dedi Kübra konuyu kapatarak. "Ömer Abim söylemiyor ama içeri girdiğimiz her an gözü kapıda... Kaç gündür sen de buralarda

sürünüyorsun ve ancak uyuduğu zamanlar dışında içeri girmiyorsun. Emin misin beklemek istediğinden?"

"Eminim," dedim nefesimi bırakıp. "Eminim."

Odanın kapısı bir kez daha açıldı, Fatma Teyze çıktı bu kez dışarı. Kübra'yla bana baktı, şefkatli bir gülümseme buldu dudaklarını.

Bir eksiklik vardı hâlâ bir yanımda ama yaralarımın kabuk bağladığını hissediyordum artık. Özlediğim bu sıcaklığı yavaş yavaş geri kazanıyordum.

...

Bugün daha sakindi buralar, akşam çıkacağı için hazırlık yapmak istemişti Hatice Teyze ve diğerleri. Onlardan Ömer'i eve getirmelerini rica etmiştim, başta yalnız kalacağından korkmuşlardı ama eve döneceğimi söyleyince ikna olmuşlardı sonunda.

Çıkış yapılacağı zamana kadar ortalıkta pek kimse yoktu. Önce Kutay uğramıştı, ardından Emre emniyetten fırsat bulup gelmişti. Başka pek biri ortalıkta görünmemişti, duyduğum kadarıyla Ömer de gelenleri geri yollamıştı.

Günlerdir hâlâ beni görememiş, kimseye bir şey de sormamıştı. Bu durum heyecanımı tetikliyor ve bu kadar beklememin mantıklı olup olmadığını sorgulamama sebep oluyordu. Ama yine de caymayacaktım, hazırlanmam gerekiyordu onun karşısına çıkıp düzgün bir şekilde konuşabilmek ve bu hastane ortamı, kaza olayları vesaire ile bu durumu kaynatmamak için.

Kimsenin buna itiraz etmemesine şaşırmıştım. Herkes anlayışla karşılamış ve hatta Ömer'e benimle ilgili pek bir şey de söylememişti.

Kutay ve Emre'nin bana olan kızgınlığı da geçmişti artık, ikisi de beni görünce içten bir şekilde gülümseyip selam veriyordu. Bu kadar yıprandığımızı gördükten sonra hepsi konuşma hakkını bir kenara atmış ve bizi birbirimize bırakmıştı.

Annemle babam da sık sık hastaneye uğramıştı şaşırılacak şekilde. Bu şaşkınlığı elimden geldiğince onlara hissettirmemeye çalıştım. Dün akşam hastaneden çıkacakları zaman giderken evde unuttuğum anahtarımı bana verip akşam şehir dışına çıkacaklarını söyleyip vedalaşmışlardı.

Selin'den pek haber alamamıştım bu sabahki *geçmiş olsun* telefonu dışında. Aramızın açıldığının farkındaydım, kendini benden uzaklaştırdığını da görüyordum ama bu kez tamamen farklıydı. Emre'yle ne olduğunu bilmiyordum, soramamıştım. Bu aralar pek burada olmayacağına dair bir şeyler söyleyerek kapatmıştı telefonu.

Ömer'in çıkacağı vakit geldiğinde Hatice Teyze, Kutay ve Emre onu almak için gelmişti. Onu görmeden sessizce çıkmıştım hastaneden, kalbim boğazımda atıyordu sanki.

Eve gelip annemin verdiği anahtarla girdim eve, hızla odama çıktım. Evime dönmek için çabuk bir hazırlıkla doldurduğum küçük valizi kapının önüne koydum, yatağımın köşesine geçip oturdum.

Aklı başında bir kadına değil, küçük bir kız çocuğuna aitti bedenimdeki ruh. Onu zapt etmek ve anlamsız düşüncelerden geri çekmek için çaba sarf ediyordum ama o misafirlikte uslu durması söylendiğinde daha çok yaramazlık yapan bir çocuk gibi oradan oraya koşturuyordu zihnimde.

Sakinleşebilmek için art arda derin derin nefesler alıp, "Karşısına geçeceğim ve konuşacağım," dedim gözlerimi kapatıp heyecanla kasılan göğsümün uysallaşmasını umarak. "Sadece bu kadar. Konuşacağız, iki medeni insan gibi. Sorunlarımız hakkında konuşuruz, biraz da birbirimize nasıl destek olmamız gerektiği hakkında belki. Evet, saçma şeyler ama bunları konuşmamız gerekiyor."

Bir süre sonra, "Tamam," dedim montumu üzerime alıp kapının yanındaki küçük valizi omzuma asarken. "Eve çoktan varmışlardır."

Onu eve bırakıp kendi evlerine geçeceklerdi, Ömer şimdi evde yalnız olmalıydı.

Bu ânı hem hızla geçmek hem de uzun uzun yaşamak isteyecek kadar ikilemdeydim. Karşısına geçince hangi konulara gireceğimi, neler söyleyeceğimi sınava çalışır gibi çalışıp ezberlemiştim.

Kapının önünde bekleyen taksiye gitmeden önce kapıyı kilitlemeyi unutup geri dönmüştüm, bu kısacık ihmal sanki bana zaman kazandırmış gibi uzattım kapıyı kilitlemeyi. Sonunda taksiye bindiğimde kendimi içten içe azarlayıp cesaretimi toplamaya çalıştım.

Evin önüne gelmiştik sonunda. Arabadan indiğimde binanın kapısında öylece beklemiştim bir süre, kapıyı çalmaya cesaret edemeyince zaten Ömer'in de açacak durumda olmadığını kendime hatırlatıp aslında çekinmediğimi ispatlamaya çalıştım kendimce.

İçeri girip ağır adımlarla tırmandım merdivenleri. Heyecanın böylesine zirveme yerleşip beni aşağısını göstererek adrenaline boğduğu şu anda aslında üçer üçer çıkmam gerekiyordu basamakları ama biraz nefeslenmek ve ezberlediğim tüm konuşmayı bir kez daha aklımdan geçirmek için fırsat verdim kendime.

Kapının önüne geldiğimde kaçarım yoktu artık.

"Selamün aleyküm Ömer," dedim kısık bir sesle, kendi kendime bir deneme yaparak. "Seninle konuştuğumuz ilk yerin burası olmasını istedim, daha mantıklı düşünüp ikimiz için de en iyisi..."

Hafif bir rüzgâr tenimi yalayıp geçti cümlem havada asılı kalırken, dilimin ucunda kalan kelimeler de o küçük rüzgâra kapılıp gitti. Hemen önümde aniden aralanan kapı öyle beklenmedikti ki zili basıp kaçacakken yakalanmış bir çocuk gibi kalakalmıştım orada öylece.

Yüzümü kaldırıp ona bakacak cesareti bulduğumda hiçbir şey söylemeden benim içeri gelmemi bekliyordu. Ellerimin ayağıma dolanmasına müsaade etmeden ayakkabılarımı çıkardım dikkatlice. İçeri girdim.

Boğazım değil, göğsümün sol yanı olman gereken yer, dedim boğazımda zonklayan kalp atışlarımı azarlayarak.

İçeri girip valizimi bir kenara atarken karşımda dikilen adamın göğsünü hedef bulmuştu bakışlarım, bir türlü yüzümü kaldırıp gözlerini bulamıyordum. Yanaklarımın geçirdiği renk değişimine şahit olmasının beni daha da utandıracağını bildiğimden bir süre daha böyle duracaktım.

"Geldim, çünkü..." dedim ezberlediğim konuşmayı daha en başında elime yüzüme bulaştırarak. "Seninle burada konuşmak istedim, yani aslında eve döndüm. Burada daha mantıklı konuşuruz diye, hem o kadar şey geçti..." Derin bir nefes almaya çalıştım; Ömer sustukça ben konuşmaya çalışıyor, konuşmaya çalıştıkça elime yüzüme bulaştırmaya devam ediyordum. "İkimizin de konuşması gereken şeyler için, aslında şey diyecektim..." Her şey birbirine karışmıştı; ezberlediğim onca konuşma birkaç cümleye sığmış, o cümleler de birbirine devrilmişti. "Ömer ben özür dilerim, ikimiz için de yaptığımız onca şeyden sonra..."

Söyleyecek, mantıklı bir kapıya çıkacak birkaç kelime aradım ama unutmuştum, hiçbir şey bilmiyordum sanki. Dudaklarımı tekrar aralayıp toparlamaya çalışmadan önce durup bir cesaretle kaldırdım yüzümü, bakışlarım gözlerini bulur bulmaz kilitlendi ayrılmamak için.

Gülümsüyordu.

Beni duymuyor gibiydi.

Yine alnına uslanmaz birkaç tutam dökülmüştü. Kaşları bariz bir rahatlamayla serbest kalmış, kısılan gözlerine yansıyan şefkat ve huzurla yoğrulmuştu. Kirpikleri, bakışlarının yoğunluğuyla elmacık kemiklerine bırakmıştı gölgesini. Harelerinin çetin dalgalarını büyük bir ustalıkla harmanlamıştı kendisine koyu yeşilin en gizli tonu. Dudağının yakaladığı o küçük açıyla bir yanı şekillenmişti gülüşünün, güzelliğini özlemime armağan ediyordu.

O karşımdaydı, bu kadar işte. Ömer Günsur karşımdaydı, küçük bir çocuk gibi adını yazıyordu zihnimin buğulanmış camlarına ve sonra

buğuyu siliyordu. Sildiği camın ardında ruhumun duvarlarına kazınmış Ömer'i görüyordum bu kez, tekrar ve tekrar.

Heyecandan kaskatı olmuş bedenim dudaklarındaki gülümsemeyle rahatlayıp birazını benim dudaklarıma çaldı.

"Özür dilerim. Bize yaptıklarım çok..."

Elini kaldırdı, bana doğru uzattı. Parmakları hoş bir ritimle kavradı kolumu. Gözleri bana bakıyor fakat kulakları kesinlikle duymuyordu söylediklerimi. Kalbim parmaklarının dokunduğu yerde atıyordu. Hafifçe çekti beni kendine, söylemeye çalıştığım her şey o saniye ufalanıp savruldu rüzgârında. Ellerim yavaşça ona tutunduğunda, kolları özlediğim o sığınağı bana vererek sardı bedenimi.

İki kelime çıktı ağzından. Söylenmiş, söylenecek tüm cümleler kendini bu rüzgâra bırakıp kayboldu aramızdan. Yalnızca iki kelime, bizi tüm bu kuru kalabalıktan arındırıp güneşi doğuran o iki kelime bir fısıltıda can buldu.

"Hoş geldin."

2017

Yirmi yedi şubat... Doğum günüm.

Mutluyum; kocaman bir adam olduğum için değil, sabahtan beri belli etmemeye çalışarak bana sürpriz yapmak için koşuşturup duran kadınımın bu tatlı hâllerini haberim yokmuş gibi izleyebilecek kadar şanslı bir adam olduğum için.

Ben bu yazılanları senden saklamayacağım, o kadar sabırlı bir adam değilim. Bunları okuduğunda gözlerinde belirecek ışığı görmeye ihtiyacım var.

Belki bu küçük mektup da benim hediyem olur sana.

Betül Akman'dan başlayacağım önce. Betül Günsur umarım bana darılmazsın. O özel kadının attığı her adım bana bir şey öğretmişken onun hakkında birkaç cümle söylemeliyim.

Hepsini anlatmayacağım, sadece birkaç küçük detay.

Senden iki farklı kadın olarak bahsettiğim için de beni affet. Gözünün içine bakamadığım kadının, kollarımdan ayırmaya korktuğum kadına ulaşana kadar aştığı yolu tasvir edebilmek için yapacağım bunu.

Ya da hayır, senden yalnızca aramızda kapanan mesafelerle bahsetmem haksızlık olur. Merak ettiğin, sorduğun, üzerine gittiğin, korktuğun ve bazen kaçtığın inançları öğrenmek için önüne konulan tüm o önyargıları yıkan cesur adımlarından da bahsetmeliyim. Korktuğun

her an kaçtığın o yerde kendini yakalayıp ruhunu İslam'dan aldığın ufak parçalarla sakinleştirişini anlatmalıyım.

Ama bencil bir adamım bugün, başka bir gün belki hayran olduğum o içindeki kadını anlatırım sana.

Betül Akman'a bir itiraf borcum var. Varlığını fark ettiğin hâlde belki hiç aklına gelmeyen bir ayrıntı var, bunu görmedin.

Eğer gerçekten istemiyorsam bir insan asla dâhil olamaz hayatıma, istemediğim sürece sınırlarıma yaklaşamaz hiçbir insan; bunu bana sen söylemiştin.

Peki güzelim, neden sende yapmadım bunu?

Hayır Betül Günsur, senden bahsetmiyorum; ben Betül Akman'dan bahsediyorum, yolun başındaki Betül'den.

İrademden, kontrolümden böylesine eminken Allah bana bir imtihan gönderdi. Ufak, gayriihtiyari bir bakışla gözlerine dokunduğum kadının bakışlarıyla tekrar buluşturabilmek için gözlerimi, kendimi aldım karşıma, savaştım. Yüzümü sana döneceğim her seferinde sarıldım boğazıma.

Hiçbir şeyden haberin yokken öyle hırpalamıştın ki beni; ben, bu koca adam, küçük bir oğlan çocuğu gibi korkmuştu senden.

O hâllerimi görseydin gülerdin Betül. Alnına silah dayanmışken gözlerini kırpmayan o adamın senden kaçtığı anlara tanık olsaydın eğer, çok gülerdin. Bunu okurken de güleceğinden eminim. Şimdiden teşekkür ederim kadınım, gülümsediğin için.

İrademi denedin; sabrım, kontrolüm, her şeyim bir sınavdaydı seni sınırlarımdan atamadığım her an. Fakat şükür ki varlığınla ödüllendirildim.

İtirafım buydu. Seni atamadım Betül, ne sınırlarımdan ne de hayatımdan; çünkü bunu istemedim ama hep savaştım kendimle. Emin ol, bazen yerden kalkamayacak kadar bitkin düşürdüm kendimi. Bunların

hiçbirini görmedin, o anlara şahit olmadın. Hislerimi gizlemekte iyiyim, bilirsin.

Betül Günsur, şimdi söyleyeceklerim sana.

"Zor bir adam değilsin," demişsin. İmkânsız bir adammışım. O hâlde imkânsız bir adam olarak beni yenmiş bu özel kadının ismini şükrüme katacak hakka sahip olduğum için şanslı bir adamım da aynı zamanda.

Senin de dediğin gibi asıl teşekkürüm seni kalbime düşüren Allah'a olmalı değil mi? Haklısın.

Allah'ım teşekkür ederim, onun için. Onun ve... Bize bir kez daha hediye ettiğin bebeğimiz için.

Evet Betül, biliyorum. Henüz bana söylemedin, bunu okurken söylemiş olacaksın belki de ama bebeğimizden haberim var. Bununla ilgili bir şey söylemeyeceğim; yüz yüze söyleyecek çok şeyimiz, edecek çok şükrümüz var zaten.

Yine çok açık olmadı değil mi?

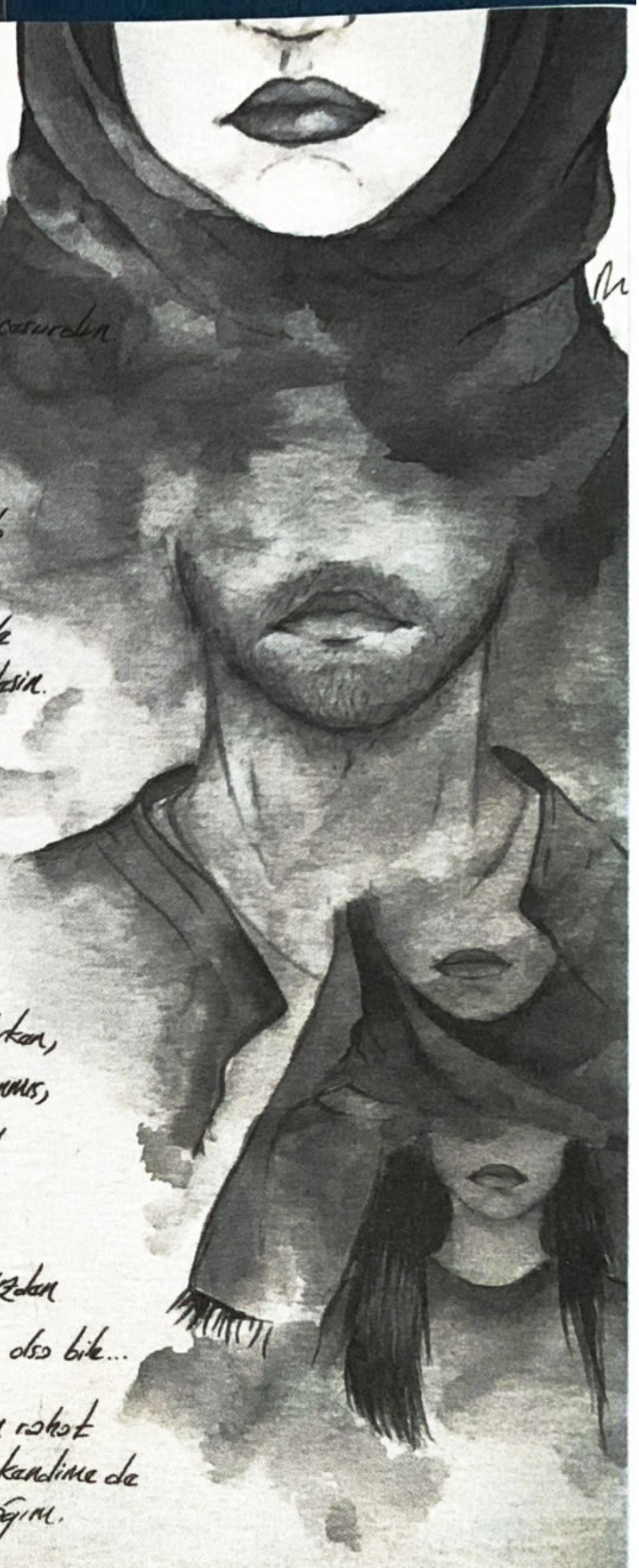
Üzgünüm.

Söz konusu hisler olduğunda çok açık olamıyorum. Yine de sana hissettiğim her şeyi söylemek isterdim fakat bazen o duvarları ben bile aşamıyorum, bunun için özür dilerim. Ancak senin için bir kez daha deneyeceğim.

Betül...

Seni seviyorum.

Ömer Günsur

Betül'e Ömer Günsur'a
ve sana...

Betül Akman,
En korkak adımların bile güzeldi, asırdan
Seni unutmayacağım.

Betül Günsur,
Her seferinde seni kurtarıcak o dalı
tutunabilecek kadar güçlüsün
ve seni mutsuz bir kaç cümleyle
geçiştiremeyeceğini kadar zihinsin.

Ömer Günsur,
Eğer zihnimin içinden çıkıp
karşımda dursaydın, seni
bu kadar sıktığım için kızardım.

Betül bir yanında olacakları bekleyen,
sen diğer yanında, arkana yaslanmış,
gözucuyla bizi izler ve başını
çevirip gülümserdin.

Sana veda etmek zor, bu yüzden
etmeyeceğim. Yalnızca satırlarda dahi bile...

Gelmeceene bir sıcak bırakmalar rahat
etmek için ama merak etme, kendime de
zihnimdeki sizle de iyi bakacağım.
Söz.

Ve sen, güzel okur,
Onları yaşayıp kalemime aşık olduğun için teşekkür ederim.
Bu adımları buraya kadar takip etmiş olman çok kıymetli.
Şimdi onları senin zihnine emanet ediyorum.

Allah'a emanet olun.

Merve Özcan

Merve Özcan

RUHUNU HARAMDAN SAKIN

Gözlerini Haramdan Sakın'la başlayıp _Yüreğini Haramdan Sakın_'la devam eden o rüzgâr, Ömer ve Betül'ün adımlarıyla bir kez daha yön buluyor.

Sular dingindi, güneş hafif hafif yüzeyine vurup küçük ışıltılarla aydınlatıyordu bizi. Fakat bu sakin yüzey bize gerçek huzuru mu getiriyordu, yoksa yalnızca altında kopan karmaşayı mı gizliyordu bilemiyorduk.

Ömer gözlerini sakınmıştı haramdan, sonra yüreklerimiz... Onları korumak için çırpınmıştık onun okyanusunda. Şimdi ise ruhlarımızı savunup onlara tutunmalıydım. Tutunmalı ve bu sularda, bu dalgaların arasında hayatta kalmak için attığımız kulaçların arasında kaybolmalarına izin vermemeliydim.

ISBN: 978-605-9696-25-8
9 786059 696258

portakal www.portakalkitap.com